

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHADES

OF
POWER

JENNY GRIMES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

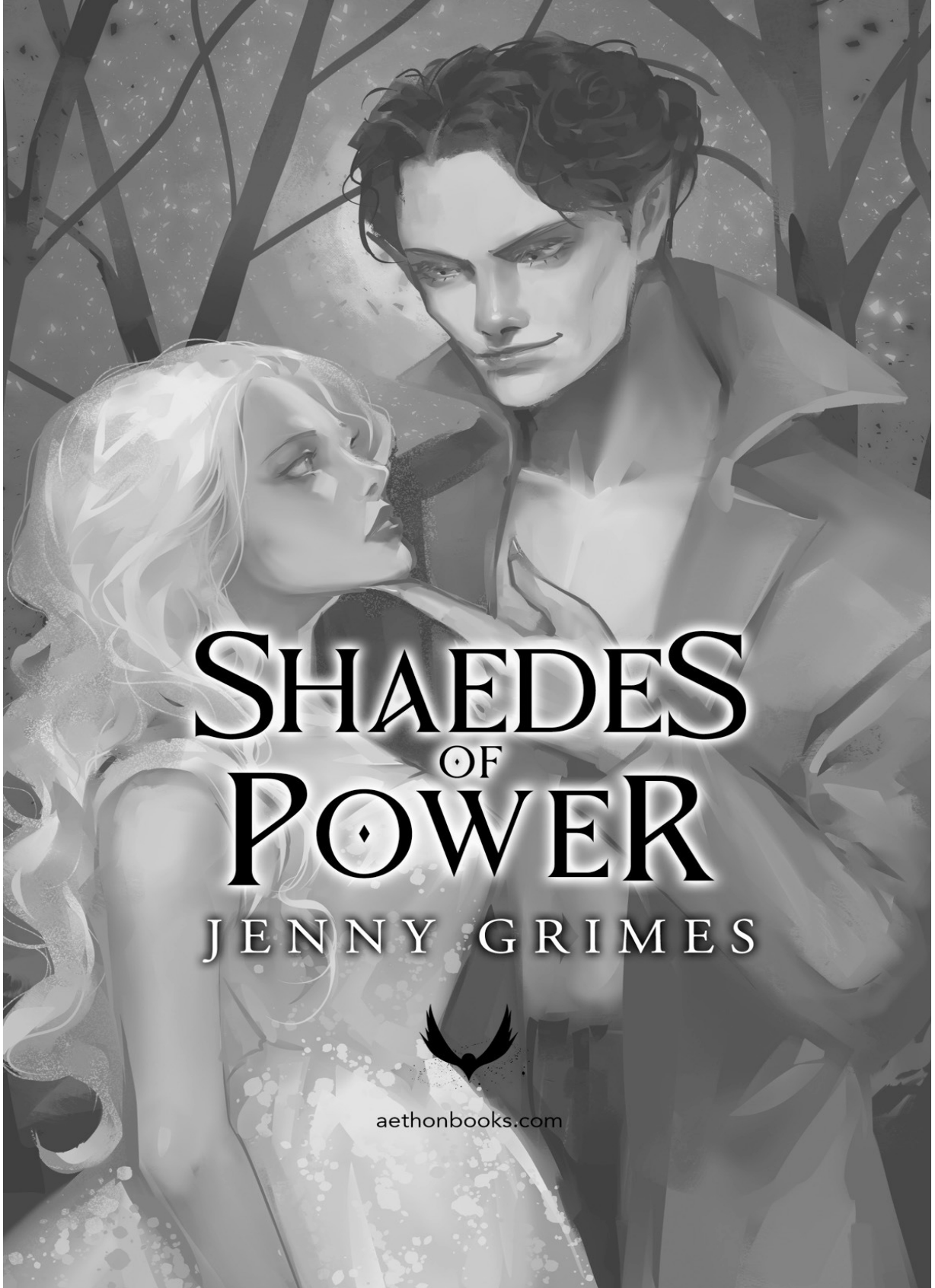
Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

POMER'Lİ SHAEDES
©2025 JENNY GRIMES

Bu kitap Amerika Birleşik Devletleri telif hakkı yasaları kapsamında korunmaktadır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez, yayınlandığı cilt veya kapak dışında herhangi bir cilt veya kapak biçiminde ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmaksızın başka bir şekilde dağıtılamaz. Yazarların açık yazılı izni olmaksızın burada yer alan materyalin veya sanat eserinin çoğaltılması veya izinsiz kullanımı yasaktır.

Aethon Books özgür ifade hakkını ve telif hakkının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen editor@aethonbooks.com ile iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Aethon Books www.aethonbooks.com

Kapak Steve Beaulieu tarafından yapılmıştır. Baskı ve e-Kitap formatı Kevin G.

Summers tarafından hazırlanmıştır. Aethon Books LLC tarafından yayımlanmıştır.

Aethon Books, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır.

Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

CONTENTS

[Ayrıca Jenny Grimes](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26 Sonsöz](#)

27. [Bonus İçerik](#)

[Shades of Power'ı okuduğunuz için teşekkür ederiz Teşekkür](#)

ALSO BY JENNY GRIMES

[Shaedes Power of Shaedes
of Fire](#)

Kitaplarımızı diğerk okurlarla ve hatta yazarlarla tartışmak ister misiniz?

[**AETHON DISCORD'A KATILIN!**](#)

*Kocama,
En sevdiğim hikayemdeki en sevdiğim MMC.*

CKAPTER L

W İnsan diyarına ilk geldiğimizde, ne olduğumuzu saklamak için çok daha fazla uğraştım. Ama sadece iki ay kala, tembelleşmiş ve kendi görünüşümden daha da hoşnutsuz olmuştum.

"Bakmayı kes, Opal. Anladık, güzelsin," dedi Dru alaycı bir tavırla, arka odadan üç büyük kutu kahve çekirdeği taşıyarak geldi ve onları balon ağırlığı taşır gibi tezgâhın üzerine koydu. Neredeyse neon yeşili saçlarını isyankâr bir şekilde kısa kestirmiş, aynı renkteki gözleri sadece doğal olmayan bir güç ve çevikliğin besleyebileceği türden bir enerjiyle parlıyordu. Gözlerimi tezgâhın arkasındaki aynalı duvardan çevirmeye zorladım ve yeniden kasanın açık çekmecesine odaklandım. Çoktan sıkılmışım ve bugünkü vardiyam daha başlamamıştı bile.

"Bakmaya devam etmemin nedeninin bu olmadığını biliyorsun," dedim sessizce, yavaşça dolarları sayıp ilgili yuvalarına yerleştirirken.

Leyanna dükkânın önünden, samimiyetsizlikle yüklü ses tonuyla, "Geçen gün yeni bir insan deyimi öğrendim," dedi. Ateş kırmızısı saçları ve kızıl renkli gözleri her zamanki büyülerinden arınmış bir şekilde ıslıl ıslıl parlıyordu. "İzlenen bir tencere asla kaynamaz. Bunun anlamı, saçının bir ton daha koyu olup olmadığını kontrol etmeyi bırak ve gel şu masaları yardım et. Iyy, sanırım bunun altında sakız var."

Dru'nun kahve makinelerini çalıştırmak için döndüğünde gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyordum. Dru'ya çok müteşekkirdik çünkü SoHo'nun merkezindeki şık ve modaya uygun bir kahve dükkanı *olan Espresso Yourself*'in tek işletmecisi olduğumuz yaklaşık iki yıl boyunca ne ben ne de Leyanna gerçekten kahve yapmayı öğrenmiştik. Dru için teknik yönüyle daha ilgili görünüyordu, ben de kasayı çözdüm.

Leyanna ise çoğunlukla her şeyin insani özelliklerinden ve evini ne kadar özlediğinden yakınırđı. Bu şehre geldiğimizde sadece on sekiz yaşındaydık, çalışmak, yaşamak ve insanlarla etkileşimde bulunmak için gönderilmişdik. Onları daha iyi anlamak için. Onları nasıl daha iyi koruyabileceğimizi öğrenmek için. Her gece günlük tutmamız gerekiyordu -ki Leyanna bunu kesinlikle yapmıyordu- ve bizi insan faaliyetlerinin kalbine yerleştirmeyi amaçlayan bir ödevler listesini tamamlamamız gerekiyordu.

Elimde nemli bir bezle tezgâhın etrafında dolaştım ve bunun geleceğime bir bakış olup olmadığını merak ederek temizliğe koyuldum. Peri aleminde, gerçek renk büyüünden yoksun olanlar hizmetkârđı. Onlara Doğallar derdik, sıradan bir perinin tipik fiziksel özelliklerine sahiplerdi. Sarışın, esmer veya kumral, ruhani güzellikte, mükemmel tenli ve Denge tarafından dünyayı sağlıklı tutan organik büyü türüyle kutsanmış. *Peter Pan*'i ilk kez izledikten sonra, onların peri dünyasının Tinkerbelle'leri olduğunu düşünmüştüm - iyileştirme, bitki ve yiyecek yetiştirme yetenekleri ve çok temel düzeyde sihirle etkileşimleriyle peri saraylarına hizmet eden sihirli yeteneklere sahip tuhaf varlıklar. Onlar alemin tamircileri, yardımcıları ve ev sahipleriydi ve bir Shaede olarak geçecek kadar renk büyüüne sahip olmama rağmen, sık sık sonunda onlardan biri gibi olacağımı düşünürdüm.

Herkes eninde sonunda shaede'ime dönüşeceğime inanıyordu. Ama bu hiç olmadı. En azından tam olarak. Kimse bir peri doğduğunda, her şeyi bilen Denge tarafından yerleştirilen shaede'nin zaten onun içinde mi olduğunu, yoksa shaede'nin kişinin dönüştüğü kişiye mi çekildiğini bilmiyordu. Ama her iki senaryoda da, bende bir sorun olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

"On dakikadır aynı yeri silip duruyorsun Opal. Sanırım temizlendi," dedi Dru arkamdan nazıkçe. Demlenen sıcak kahvenin kokusunun beni kendimden nefret etmekten kurtarmasına izin verdim. "Her şey yolunda mı?" diye sordu ve ön kapıların kilidini açmak için hamle yaptı. Dışarıda şehir zaten canlıydı, cızırtılı bir yaz güneşinin sıcaklığı altında sınırsız sayıda çalışan parça harekete geçmişti.

"O iyi," diye alay etti Leyanna. "Muhtemelen Astor'un saraya döndüğünü hayal ediyordur. Bunca zamandır kendini senin için sakladığı hayalini hâlâ canlı mı tutuyor?"

"Bu hiç hoş değil," dedi Dru, her zaman benim yanımdaydı. "Tabii ki sadık biri. Opal ve o biz ayrılmadan önce neredeyse bir yıldır birlikteydiler."

"Bir peri için bir yıl hiçbir şeydir, özellikle de Astor gibi aşırı hırslı, yüksek enerjili bir yeşil Shaede için. Alınma Dru, ama senin türün kolayca

Bir şeyden diğetine zıplıyorsun. Bir insanın dikkat süresine sahipsin."

"Tamam Leyanna, bu hiç hoş değil. Senin sorunun ne? bugün?" Ben sordum.

Astor bir savaşçı ve bir erkek arkadaş olarak aşırı güçlüydü, ama sahip olduğumuz şey özel olabilir gibi görünüyordu. Saraydaki en yakışıklı erkek perilerden biriydi, her zaman savaşa hazırmış gibi giyinir, koyu renk derisi ve belindeki parlak silahlarıyla kasıla kasıla dolaşırdı. Geleceğiyle ilgili bir sorunu yoktu, kim olduğunu biliyordu ve bunu insanlara söylemekten çekinmiyordu. Kendisinin bir Yüce Şaede olmak için doğduğunu düşünüyordu ve sanırım bir parçası bunun olmasını isteyebileceğine inanıyordu. Kendine güveninin seksi olduğunu düşünürdüm. Belki de kendi geleceğini ortaya koyma yeteneğine hayran olduğum için ona çekilmiştim, oysa ben kesinlikle kendi geleceğimden vazgeçmenin eşiğindeydim.

"Bilmiyorum," diye içini çekti Leyanna, uzun saç örgülerinden birini parmağının etrafında döndürürken. Odanın diğer ucundan bile gözlerinin muzipçe parladığını gördüm. "Bir arkadaş seni gerçekler konusunda uyarırdı, değil mi? Sana kur yaptığını biliyor olmalısın çünkü annen de baban da Yüce Şaedes ve o da bu sayede asil olabileceğini düşünüyor. Genelde kötü haberlerin taşıyıcısı olmaktan gocunmam ama bu örnekte bu bana hiç keyif vermiyor." Gülümsemesini gizlemeye çalıştı ama başaramadı. Dru ve ben orada sersemlemiş iki heykel gibi duruyorduk, ikimizin de yüzünde donmuş bir şok ifadesi vardı. Bu sadece Leyanna'nın Leyanna olmasıydı, ama bu onun için bile fazladan baharatlı görünüyordu. "Ah, tamam," diye kabul etti, giydiği siyah tayt şortu çekiştirerek. Hepimiz insan kıyafetlerinin en büyük hayranı değildik ama rolümüzü oynamak zorundaydık. "Belki de sadece evimi özlüyorumdur. Dengeyi hissetmiyor musun? Sanki somut bir şey bana bağlı ve beni saraya geri çekiyor. Uykumu kaçırmaya başladı ve buna direnmek beni huysuzlaştırıyor." Suratını astı ve Dru ile ben isteksizce ona sarılmak için yanına gittik.

Dru adına konuşamam ama Denge'yi hep içimde hissettim. İçimde bir gölgeyle dolaşmak gibiydi. Beni diğer perilerin gölgelerine karşı duyarlı kılıyordu. Ondan inanılmaz bir güç alamıyordum -Yüce Şaede değildim- ama her zaman benimleydi ve kendini belli ediyordu. Bunun tüm perilerin sahip olduğu bir his olduğunu düşünmüştüm ama Leyanna'yı Denge'nin çekimini hissetmekten dolayı sıkıntı içinde görmek beni duraksattı.

"İki ay daha, Leyanna. ," diye cesaretlendirdi Dru.

"Ölümsüz hayatım boyunca bir daha kahve çekirdeği kokusu almazsam, Denge beni kutsasın," dedi dramatik bir şekilde. Sonra pencerenin dışında bir şey gözüne çarptı. "Olamaz, yine o tuhaf isimli insan."

"Bütün insanların tuhaf isimleri olduğunu düşünüyorsun," dedi Dru. "*Christopher, işte bu garip bir isim,*" dedi alaycı bir şekilde, en iyi Leyanna taklidini yaparak. "*Alex de tuhaf bir isim. Eew, Katie. Ne tuhaf bir isim.*"

Hepimiz küçük peri robotları gibi yerlerimizi alırken ve cazibelerimizi hızlı ve sert bir şekilde fırlatırken gülmemeye çalıştım. Sürekli değişen göz rengimi dikkat çekici olmayan bir griye dondurdum ve sivri kulaklarımın bir insaninkini taklit ettiğinden emin oldum. Uzun, dalgalı, opalesan saçlarımın kalmasına izin verdim ama belki de en gerekli olan şey cildime yaptığım büyü oldu. Doğduğumdan beri güneş veya yıldız ışığında çeşitli renk tonları alan bir tür pastel parlaklığa olan vücudum, peri standartlarına göre bile düpedüz kristalleşmişti - gerçekten çılgınca. Bu yüzden, vücudumun gerçekte sahip tuhaf yanardöner parlaklığı gizlemek amacıyla, tüm insanların bir tonda sahip o cesur, doğal renge sahip olduğundan emin olmak için cildimi matlaştırdım, tam da söz konusu müşteri ön kapıyı açtığında, yansıtıcı güneş ışığı parçaları tüm duvarlara ve tavana sıçradı. "*Espresso Yourself'e hoş geldiniz. Bu sabah Buzlu Fransız Vanilyalı Cappuccino'muzu denemek ister misiniz?*" Aşırı hevesli bir garson gibi

kahve dalkavuğu.

Yabancı aslında yabancı değildi. Adı Farris'ti, soyadı bilinmiyordu ve kahve siparişi verirken erkeksi, saçma sapan bir tarzı vardı.

"Merhaba Opal," dedi, cüzdanına ulaşabilmek için ağır sırt çantasını önüne doğru kaydırarak. Kredi kartını çıkaran eliyle kulağının arkasındaki birkaç nemli saç telini itti. "Sanırım her zamankinden şaşmayacağım." Gülümsedi, dostça bir yarım gülümseme. Bunu daha önce pek çok kez yapmıştık. Koreografisi yapılmış bir dans gibiydi. Neredeyse her sabah buraya gelirdi, gözleri mavi ve parlak, dağınık omuz hizasındaki sarı saçları ya gevşek bir topuzla bağlanmış ya da duştan sonra ıslak ve dalgalı bir şekilde sarkıyordu. Yirmi beş yaşından fazla olamazdı ama yüzünün yakışıklı, keskin açılarıyla ilgili bir şey onu daha yaşlı ve olgun gösteriyordu. Çoğu müşterimiz gibi o da dükkanımızın eşiğinden yoğun ve istekli bir enerjiyle geçti. Biraz kafein, onun gibi insanların çalışkan olması için gereken tek şeydi

-Kendi alanlarına çıkmak ve önemli bir şey yapmak. Bir etki yaratmak için. Bir dalgalanma başlatmak. Periler için böyle bir şey söz konusu değildi. Biz sonsuza dek yaşadık; tüm büyük şeyler çoktan yaratılmış ve çoğu büyük çatışma çoktan çözülmüştü. Sayısız yıllar boyunca, hayatlarımız gittikçe daha kolay hale getirildi. Bu adam için her gün bir macera olma potansiyeline sahipti ve muhtemelen bunun farkında bile değildi.

"Yani bir shot espresso ile büyük bir sade kahve mi?" Ona bakmadan kasadaki düğmelere basmaya başladım. Arkamda Dru bir makineyi çalıştırmaya başladı. Özel okul üniforması giymiş iki genç liseli, telefonlarından biriyle bir şeyler hakkında kıkırdarak içeri girip sıraya girdiklerinde odadaki ışık yeniden değişti.

"Aslında," dedi Farris, biraz fazla yüksek sesle, "sanırım şu Buzlu Fransız Vanilyalı Cappuccino şeyinden alacağım."

"Gerçekten mi?" Bir kaşımı kaldırdım. Yeni koreografi. Bana her zamankinden biraz daha dikkatle bakıyordu, sanki daha fazlasını söylemek istiyordu ama kahve hakkında söyleyeceği her şey bitmişti.

"Evet, ama yine de içine bir shot espresso koysan iyi olur." Yumuşak bir şekilde güldü. "Bugünkü uzun araştırma saatlerini atlatmak için enerjiye ihtiyacım var."

Ona gülümsedim. Sohbet etmek için sürekli hayatlarından küçük parçaları tezgâhın üzerine bırakan dışa dönük insanların çoğu gibi Farris de beğenilmek istiyordu. Onun gibi insanlar diğer insanların yanlarında kendilerini rahat hissetmelerini isterdi, bu yüzden havayla ilgili kayda değer bir şey yoksa, kendileriyle ilgili küçümseyici espriler, günleriyle ilgili belirsiz ayrıntılar veya çok ileri gitmeyen genel iltifatlar ortaya çıkardı.

Küçük konuşmalarımızdan, Farris'in aslında şu anda herhangi bir öğrenci olmadığını biliyordum. Sadece öğrenmek için kişisel bir haçlı seferi yapıyordu. Tarihi çok seviyordu ve sabahlarının çoğunu geçmiş savaşlar ve buradan çok uzaktaki ülkeler hakkında kitaplar okuyarak geçiriyor, bir yandan da yüksek lisans yapmayı ya da hayatıyla ilgili önemli kararlar almayı erteliyordu. Yağmur fırtınalarını sevdiği, kahvenin kokusunu tadından daha çok sevdiği ve tek çocuk olduğu dışında başka bir şey söylememiştii - ve bu sadece rastgele bir insanın her düşünce dökümünü dikkatlice kataloglamayı başaran peri beynim miydi, yoksa bu adamın kim olduğuyla biraz ilgileniyor muydum?

Parasını aldım ve yüzündeki ıslak saçları biraz daha taradı. Leyanna eline bir fincan tatlı kokulu sulu çamur tutuştururken gerçekten büyüleyici olabilecek o yarı gülümseme hareketini yaptı.

"İyi günler," diyebildi alaycı bir şekilde. Fincanı aldı, ağır çantasını tekrar sırtına yerleştirdi ve sıradaki insanlar günün özel haberini duymayı bekleyerek bana bakarken onun beceriksizce el sallayarak veda edişini izledim.

CKAPTER s

"T Corewood'un sessizliği," dedi Leyanna, hülyalı bir şekilde gün batımını süsleyen mavi-gri bulutlara bakarak.

"The tat . nehir meyve- mavi olanları. Oh, ve Kış meyveleri," diye mırıldandı Dru. "Şimdi hepimize bunu yaptırdığına inanamıyorum." "Senin sıran, Opal. Ve sakın Astor deme," diye tükürdü Leyanna. Onlar bir süredir

Bir ödevi tamamlamak için kahve dükkanını kapatıp ikonik Jefferson Market Halk Kütüphanesi'ne giderken yaklaşık on şehir bloğu boyunca bu oyunu oynadık.

"Shaede Sarayı'nın en çok nesini özlüyorum?" Kendime yüksek sesle sordum. İki arkadaşım, en sevdikleri atıştırmalıklardan sevdiklerine kadar uzanan uzun bir ev anıları listesi oluşturmuşlardı. Ama onun sorusu beni çok etkiledi. Demek istediğim, Shaede Sarayı'nı seviyordum ve her peri kadar oraya aittim. Doğanın ve büyü'nün görüntülerini ve seslerini bu diyarın gürültülü, sert ve geçici niteliklerine tercih ederdim. Ama evimi düşündüğümde aklıma ailem gelirdi. Ve ailemi düşündüğümde, kızlarının hâlâ bir shaede'den yoksun olduğunu fark ettiklerinde yaşayacakları hayal kırıklığında boğuluyordum.

Periler çok sık çocuk sahibi olmakla kutsanmazlardı. Çiftleşme çok nadiren bir çocukla sonuçlanırdı, ama sonuçlandığında, bu Denge tarafından öyle bir lütuf olarak kabul edilirdi ki tüm diyar sevinirdi. Bu, ebeveynlerinizin beklentilerini, umutlarını ve hayallerini yerine getirmek istemeniz için yeterli bir baskı olmalı. Ama benim ailem sıradan periler değildi. Her biri, her zaman sadece beş tane olan Yüce Şaedes'in koltuklarına sahipti. Benimkiler aynı anda koltuk sahibi olan ilk evli, çiftleşmiş perilerdi ve bu nedenle kutsanmış soyları yüceliğe yazgılı olmalı, değil mi? Eğer bir

Shaede size Denge'ye daha fazla erişim ve dolayısıyla daha derin bir bağlantı ve büyü kontrolü sağlarken, Beş'ten biri olarak seçilmek kimsenin anlama kapasitesine sahip olmadığı bir güce erişim seviyesiydi. Bu yeterince baskı yaratmadıysa, bir de onların ikinci kızları olduğum gerçeği vardı. Kız kardeşim Amira ilk kızlarıydı, ancak elli yıl önce insanlar alemindeki sohbeti sırasında ortadan kaybolmuştu. O da kaybolmadan önce sarı saçlı ve şaede'den yoksundu. Onunla ilgili gördüğüm tek resim, annemin ben küçük bir kızken yaptığı bir tabloydu. Yıllarca Shaede Sarayı'ndaki oturma odamızda küçük bir masanın üzerinde sergilendi, ta ki bir gün o da kaybolana kadar.

Babamın kaybettiği kızının hatırlatılmasından hoşlandığını sanmıyorum. Zaten bu kadar çok şey kaybetmişken beş Yüce Shaedes'ten ikisini hayal kırıklığına uğratamazdım.

Önümdeki kaldırım karelerine yeniden odaklandım, çöpleri yan adımlarla geçtim. Yakınlarda bir yerde kahve, çöp, ter ve üretilmiş atık kokusunu kesiyordu. Güneş batıyor olabilirdi ama hava hala doksan dereceydi ve insan aleminde hiçbir koşulda büyü kullanmamıza izin verilmiyordu, hele hele sadece kendi vücut ısıımızı daha konforlu hale getirmek için.

"Sanırım Pellshaeven'daki gelgit havuzlarında yüzmeyi özledim," diye acınası bir şekilde teklif ettim ama kabul ettiler.

"Oh, Denge adına, evet!" diye mırıldandı Leyanna. "Mavi fae'ler bir avuç ezik esneyen olabilir ama harika yüzme noktaları var. Burası dayanılmaz derecede sıcak ve bunu bir ateş perisi söylüyor." Dru ve Leyanna en sevdikleri yüzme yerleriyle ilgili birkaç neşeli anıyı paylaşmaktan mutluydular ve bu bizi kütüphaneye giden yolun geri kalanında taşımaya yetti.

Jefferson Market Kütüphanesi, bir ortaçağ kilisesine ya da kalesine gönderme yapmaktan çok daha fazlası, hayattan daha büyük bir gotik yapıydı. En yüksek kulesi daha çok bir saat kulesi gibiydi ve tuğlaları zengin bir kırmızı ve krem rengindeydi. New York eskiyi yeniyle harmanlama konusunda ilginç bir şehirdi ama bazen bu biraz kafa karıştırıcı olabiliyordu. Böyle bir bina gördüğünüzde içinde ne bulacağınızı asla bilemezsiniz.

Birlikte içeri girdik ve kapıların kemerlerine, vitray pencerelere ve modern armatürlerin arasındaki koyu renk oymalı ahşapların karışımına hayran kaldık. Sandaletli ayaklarımız, her alandaki her kütüphane gibi ezici bir şekilde kokan serin, klimalı mekana ayaklarımızı sürüyerek girdi.

Dikiş ve dışarı. Kağıt, mürekkep ve ahşap varoluşunun tüm aşamalarında. Bilgi burada yaşıyordu ve bizim görevimiz sadece onu deneyimlemektir.

"Ayrılalım mı, yoksa bunu birlikte mi yapalım?" Çantamdan küçük bir günlük çıkararak sordum.

"Ayrılırsak iyi olur, hayatın anlamını bu şekilde bulma ihtimalimiz daha yüksek," dedi Leyanna alaycı bir tavırla yanımdan geçip yan merdivenlerden çıkarak gözden kaybolurken.

"Bana mı öyle geliyor, yoksa gittikçe kötüleşiyor mu?" Ana kattaki açık alana doğru sessizce yürürken Dru sordu.

Çoğunlukla meşe ağacından kitap raflarıyla çevrili beyaz duvarlar ve ortasına serpiştirilmiş sade masa ve sandalyelerden oluşan bir denizdi. Doğal ışık, tavanın kenarına yakın bazı gökyüzü ışıklarının arasından süzülüyor ve tavandan sarkan uzun floresan lambaları canlandırıyordu.

"Kesinlikle daha kötü," diye kabul ettim. "Sanırım konuşma süresi dolmak üzereyken, geleceğe bakmak biraz baskı unsuru olabilir."

"Çok . Ama bununla nasıl başa *çıkıyorsun*?" diye sordu, elektrik yeşili gözleri benimkilere kilitlenmişti. Büyüleyiciliğinin içini görebiliyordum ama aynı zamanda ona karşı çok şeffaf olmalıydım. Taht odasındaki dairesel kürsüde ilk adımlarımı attığımdan beri en iyi arkadaşımdaydım ve o zamandan beri birbirimizin yanında yürüyoruz.

"Hani biz küçükken çocuklar rastgele benim adımla dalga geçmeye başlamışlardı ya? Ebeveynlerin çocuklarına şaede adını vermesinden herkes nefret eder. Bu biraz gösterişli bir şey - bir nevi 'bana bak' demek gibi."

"Evet, birkaç bin yıl içinde bu eğilimin kendi kendine ortadan kalkacağını düşünürsünüz," diye ekledi.

"Aynen öyle. Ama Opaline'di. Ve yedi ya da sekiz yaşındayken ya da diğer çocuklar gerçekten huysuzlaşmaya başladığında, tam adının Druleen olduğunu ağzından kaçırdın ve huysuz faerielings'in aylarca güldüğü ve konuştuğu tek şey buydu."

"Leena büyükannemin adıydı ve o yıl duyduğum tek şey, *önlük ister misin, Drool-een? O limonlu keki Drool-een'e gösterme. Kimse Drool-een'i öpmek istemeyecek*. Şimdi düşünüyorum da, tam olarak Silver Shaede malzemesi sayılmazdı ama ne gülmüşlerdi. Kaba ve aptalcaydı ama bunun gelecekle ne ilgisi var? Daha kötüsü de olabilirdi; Glory adındaki o gerçekten sinir bozucu mor Shaede adını güya sabah zafer çiçeğinden almıştı. Hatırladığım kadarıyla o da oldukça zorlanmıştı."

"Evet, asıl mesele Şu ki beni o çocuklardan korudun. Yetişkin bir peri olarak kim ya da ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan arkadaşın için kendini kalkan olarak kullanmaktan ve haftalarca süren kötü kelime oyunlarına katlanmaktan ekinmedin. Yeşiller her zaman korur. Sen bir savaŐıŐısın. Leyanna yıpratıcı olabilir ama o bir ateş perisi, yıkıcı bylerde uzman. Şu mor Shaede, Glory? Çok sinir bozucu ama hayvanlarla konuŐabiliyor ve alacakaranlık büyüsü var. Bu diyar için ne yapmam gerektiğini ya da bu diyara nasıl uyum sağlayacağımı bilmeye iki yıl öncesine, hatta on yıl öncesine göre daha yakın değilim." Odanın boş bir tarafına geçtik ve bazı genç yetişkin romanlarına yaslandık. Dru elimi tuttu ve büyüsünün benimkini uyandırdığını hissettim ve onun da hissedip hissetmediğini merak ettim. Onu tanıyordu, söyleyeceği her Şeyin içten ve rahatlatıcı olacağını biliyordu. Dru'nun alemdeki rolünün ne olacağını tam olarak bilmesine rağmen, yine de bir kılıç sallayıp kavgayı önlemekten daha fazlasını yapabileceğini hissettiğini biliyordu.

"Opal, hiçbirimiz Denge'nin aklından ne geçtiğinden emin olamayız ama sen kız kardeşin ya da anne baban değilsin, ya da sadece shaede'sin-her neyse. Ölümsüzlük uzun bir zaman; kendine karşı sabırlı ol." Ona sarıldım çünkü bir an için onun da sarılmaya ihtiyaı olduğunu düşündüm. "Ve unutma, Astor da diğerleri gibi 'işte Drool- een geliyor' diye bağıran o kötü çocuklardan biriydi. O bir yeşil Shaede ama yine de bir tehdit gibi davranıyordu. Ve büyüdü. Sayılır." Gülümsedi, ben de gülümsedim ve arkadaşlığımız için minnettar oldum. "Şimdi, işimize dönelim. Gidip okumak için kurgu olmayan bir Şeyler bulacağım ve belki bir ktphaneciyle sohbet ederim. Dergilerimde çok geride kaldım; yeni materyallere ihtiyaım var." Başımı salladım ve birinci kattaki rafların arasında kalmayı tercih ettim, dalgınlıkla siyah kapaklı bir kitap aldım ve boş bir masadaki rahatsız bir sandalyeye yerleştim.

Son derece gerçek dışı distopik fantezimin iki saat sonrasında durup etrafıma bakındım. Odanın uzak köşesinde ders çalışmaktan başka bir Şey yapmayan niversite çağında birkaç Ğrenci vardı. Aynı anda hem müzik dinleyip hem de kitap okuyormuş gibi görünen birkaç kişi vardı ki bu onları insanüstü yapıyor olmalıydı çünkü bu benim asla ustalaŐamadıĐım bir beceriydi. Ve birkaç masa ötede, kütüphaneye gizlice bir tür yiyecek sokmuŐ ve sürekli çantasına uzanıp bir kitabın arkasında bir Şeyler atıŐtıran yaşlı bir kadın vardı, umduğu kadar göze arpmıyordu. Pek de günlük tutmaya değer gözlemler sayılmaz.

Her şeyin gri olduğu, sadece çocukların hayatta kaldığı ve robotlar olmasına rağmen elektriğin olmadığı kitabıma geri dönmek üzereydim. Birden tanıdık bir ses adımlı söyledi.

"Opal?" Farris'ten bu kez tam bir gülümseme geldi, sanki yorucu bir arayışın sonuna gelmiş ve sonunda beni bulmuş gibiydi. Masadaki açık koltuklardan birini işaret etti, oturabilir mi? Elbette, neden olmasın? Bir yığın kalın kitabı ve yanında kırmızı renkle ismi yazılmış strator bir kahve fincanını masaya bıraktı.

"mı hissetmeliyim?" Fincanı işaret ederek, onunla kahve dışında başka ne konuşacağımı bilmediğimi söyledim. Tüm bunlar çok garipti. New York şehri o kadar büyük ve insanlarla o kadar doluydu ki, aynı kişiyle bir gün içinde iki kez karşılaşmak zorunda kalmamanız gerekirdi.

"Kahveniz harika olsa da sihirli değil," dedi şakacı bir şekilde. "Çoğu kahve tiryakisi gün boyunca birçok dozda kafeine ihtiyaç duyar ve ne yazık ki ben de farklı değilim. Zaten dükkânınızı çok sık ziyaret ediyorum. Bir günde iki kez gelsem sizi takip ettiğimi düşünürsünüz." Bunu söyleme şekli kışkırtıcıydı, sanki içinde bir soru varmış gibi. Bunu yapmasını istiyor muydum?

"Yani bu öyle bir şey değil mi?" Hafif tutmaya çalışarak cevap verdim. Gözleri neşeyle gülümsedi.

"Eğer bunun kader olduğunu söyleseydim, sanırım bunun dünyadaki en kötü tavlama cümlesi olduğunu düşünürdünüz. O yüzden belki de dürüst olmalıyım." Sanki dünyanın en büyük gerçeğini söyleyecekmiş gibi daha da yaklaştı. "Çalıştığın kahve dükkânı benim dairemde neredeyse altı blok ötede. Oraya gitmek için, sırf senin yüzünü görebilmek adına, seninkinden çok daha iyi kahveleri olan yaklaşık yedi yerin önünden geçiyorum. Sadece dudaklarından günlük spesiyalini duymak için. Bana bakan kızıl saçlıya ya da bazen yağmurda, bazen karda yaptığım uzun yürüyüşe aldırmiyorum bile. Ama şimdiye kadar sana bunu söylemenin bir yolunu bulamadım. Şimdiye kadar sadece kahve vardı. Ama şimdi kahve, sen, ben ve bu kütüphanedeki bu masa var." Konuşmayı kesti. Bu bir soru bile değildi. Sadece gerçeklerdi. Kendimi toparlamaya çalışıyordum. Bu güzel insan, muhtemelen tüm diyarda sevgisini kabul etmeyecek ve edemeyecek tek kız için şansını deniyordu.

"Nedense hep evde kitap okuduğun izlenimine kapılmıştım," diye başladım. Konu değiştirmek, onu açıkça reddetmek zorunda kalmamak için yaptığım korkakça bir girişimdi. Ama ya çok iyi huyluydu ya da şimdi sinmeyecek kadar kendine güveniyordu.

"Dünyanın harikaları hakkında biraz okuma yapıyorum. Tipik yedi değil, daha az bilinenler ve bazılarının daha karanlık geçmişleri var." Mısır eserlerinin saykodelik görüntülerinin üst üste bindiği soluk bir ders kitabının kapağını bana gösterdi. "Bu kütüphanede diğerlerinde olmayan bazı kitaplar var." Benim kitabımı işaret etti. "Bana hiç zombi kıyameti hayranı gibi gelmemiştin."

"Ah, hepsi zombiye mi dönüşüyor? Beni bundan kurtardığınıza sevindim. Normalde böyle şeyler okumam. Bunu rastgele seçtim."

"Bu farklı. Bunu yapan kimseyi tanımıyorum - rastgele bir şey alıp hemen içine atlayan. Normalde ne okursunuz?" Sondaj yapıyordu. Ve işe yarıyordu. Onunla konuşmanın o kadar kolay bir yanı vardı ki, tüm sırlarımın ortaya dökülmesinden endişelenmeye başladım.

"Pek bir şey yok, belki fantezi," diye yalan söyledim. Bu tanışma ya da her neyse artık bitmesi gerekiyordu. Zaten muhtemelen Leyanna ve Dru'yu bulma zamanının geldiğini biliyordum.

Çok hızlı bir şekilde ayağa kalktım ve kitabım elimden düşerek sıcak kahvesini koluna çarptı. Yanık hızla derisini kırmızıya dönüştürken irkildi, sıcak içecek aramızda yerde küçük kahverengi bir havuz oluşturdu. Hiç düşünmeden yanığa dokundum ve büyülerimle onu yatıştırdım. Herhangi bir perinin çaba harcamadan yapabileceği şekilde. Her şey çok çabuk oldu ama ona dokunmak bir hataydı. Ön kolu soğumuş olabilirdi ama sanki sıcaklık yanaklarıma kadar ulaşmıştı. Bana öyle açgözlülükle bakıyordu ki, bir an için kendimi gümüş bir tabakta teslim etmek istedim. Ama bunun yerine elimi geri çektim.

"Çok özür dilerim," dedim, boğazım aniden kurudu.

"Sorun değil, gerçekten. Bir saniyeliğine acıdı ama şimdi iyi hissediyorum. Hatta, aslında harika hissettiriyor." Nemli kolunu kot pantolonuna silmek için eğildi. Eğer bakarsanız, tişörtünün altında kaslarının kasıldığını görebilirdiniz ve ben kesinlikle bakıyordum. "Dinle, özür dilerim. Gitmeliyim," dedi kitaplarını yavaşça toplarken. Ama üzgün gibi görünmüyordu. Hâlâ o küçük yarım gülümsemesini takınmıştı, beni olduğundan daha iyi tanıyormuş ve her zaman en sevdiği kısımları düşünüyormuş gibi görünmesini sağlayan gülümsemesini. "Yarın sabah görüşürüz." Bir vedadan çok bir söze benzeyen bir ifadeyle sırtıttı.

BÖLÜM 3

Tsaklı yiyecekleri taşıyan kadın dökülmeyi görmüş ve mucizevi bir şekilde çantasının derinliklerinden büyük bir kağıt peçete yığını çıkarmıştı.

Dağınıklığı temizledim ve diğerlerini bulmaya gittim, artık günlerce günlük tutacak kadar insan etkileşimim olduğunu biliyordum.

Leyanna ve Dru bir sonraki katta, hiç okumadıkları kitapları amaçsızca karıştırırken kolayca bulunabiliyorlardı. Durgun kütüphane havasını nemli bir gece esintisiyle değiştirdik. Her şey günün terleten sıcağından daha iyiydi, bu yüzden onun okşamasını memnuniyetle karşıladım.

"Geri döndüğümüzde Yüce Şaedes'e ne diyecekleri hakkında bir fikri olan var mı?" diye sordu Leyanna gecenin içinde. Hava tam olarak kararmamıştı ve şehir zaten hiç uyumuyordu, bu yüzden sokaklar artık farlar ve parlak gece kıyafetlerinden oluşan bir bulanıklık içindeydi. "Notları karşılaştırmak ya da kopyalamak için sormuyorum; sadece bize ne öğrendiğimizi sorduklarında ikinizden birinin hazır bir cevabı olup olmadığını merak ediyorum."

Yavaşça yürüyorduk, bir tarafa sıkıştırılmış üç yatak ve diğer tarafta küçük bir mutfak ve banyodan başka bir şey olmayan küçük, üçüncü kata geri dönmek için acele etmiyorduk.

"Yatak odam," diye rastgele teklif ettim, daha önce oynadığımız oyunu düşünüyordum. Kütüphaneden beri düşüncelerim karmakarışıktı. "Gerçekten özlediğim şey bu. Yatağımı, orada uzanıp yıldız ışığını izlemeyi, asla çok soğuk ya da çok sıcak olmamayı özlüyorum. Çizimlerimi. Giysilerimi. Sihri. Sanırım hepsini gerçekten özlüyorum. Yüce Şedlere gelince, kendimi ne söylediğimizin gerçekten önemli olmadığına ikna ediyorum. Geldik, deneyimledik ve bizden önceki her peri gibi peri saraylarına hizmet edecek ve insan alemini koruyacağız. Bu insanlar hakkındaki duygularımız

Denge bizden bunu yapmamızı isteyebilir." Sesimdeki acıyı uzak tutmaya çalıştım. Farris'le olan tüm bu durumdan dolayı garip bir şekilde öfkeliydim - beni açıkça takip ettiği için öfkeliydim, bundan hoşlandığım için öfkeliydim ve en çok da büyüm üzerinde bu kadar az kontrolüm olduğu ve kuralları çiğnediğim için öfkeliydim. Belki öfke bile değildi, belki de utançtı.

"Bu senin için bile biraz kasvetli görünüyor," dedi Dru. "Ben de yatak odamı özlediğimi belirtmek isterim. Alınma ama ikinizin yanında uyumak kesinlikle günlüğü oluşturan bir şey ve iyi anlamda değil."

"Bu adil," diye izin verdi Leyanna.

Birkaç adım daha devam ettikten sonra daha az işlek bir caddeye saptık, yine de evden birkaç blok uzaktaydık. Gökyüzü hala tozlu bir deniz mavisi renginde olmasına rağmen, bu caddedeki binalar yere koyu gölgeler düşürüyordu. Kafanızı kaldırıp bakmasanız gece yarısı olduğunu düşünebilirdiniz. Romantik bir akşam için giyindikleri belli olan bir çift ve bisikletli bir adam yanımızdan hızla geçti. Ama bunun dışında dışarıda başka kimse yoktu. Caddenin üzerindeki gölge, sıcaklığın büyük ölçüde düşmesine neden oldu ve haftalardır ilk kez biraz üşüdüğümü hissettim - ama bu bir üşüme değildi. Daha önce sadece bir kez hissettiğim bir şeydi. Diğerleri de aniden yürümeyi bırakmıştı.

"Nedir bu?" Leyanna dikkatle sordu.

"Kara büyü," diye fısıldadım, sanki beni duymasını istemiyormuşum gibi. Sokakta birkaç adım daha attık ve en yakın ara sokağa baktık. Orada hiçbir şey yoktu ama büyü giderek güçleniyordu. Yabancı, yabancı, yanlış hissettiriyordu. Bırakın insan alemini, peri alemine bile ait değildi, çünkü karanlığa, Gölge Diyarı'nın karanlık fae'lerine aitti. Bunu daha önce sadece beş yaşındayken karanlık bir peri elçisinin Shaede Sarayı'nı ziyaret etmesine izin verildiğinde deneyimlemiştim. Ama böylesine doğal olmayan bir soğukluğa sahip bir varlığın yakınında olma deneyimi asla unutamayacağım bir duyguydu.

Birbirimize yakın durduk ve sessizce bir sonraki sokağa geçtik. Onu görmeden önce duyabiliyorduk. Sokağın arka tarafında, daha fazla çöpün ve atılmış mobilyaların arasında, nefes nefese bir ses duyduk. Bu, çevredeki binaların duvarlarında yankılanan soluk soluğa, aç, hırıltılı bir sestti. Yavaşça yaklaştık, Dru her zaman vücudunun gizli bir yerine takılı olan iki küçük bıçağını çekmişti. Homurdanma ve nefes nefese kalma sesleri kısa sürede kemiklerin çatırdamasına ve

tendonlar ve sırsıklam ıslak yalama. Her neyse, avını yemeye o kadar odaklanmıştı ki, üzerine geldiğimizi fark ettiğinde artık çok geçti.

Dru ona doğru hamle yaptı, bıçağı tam omurgasına isabetli bir şekilde nişan aldı. Sırtını acı içinde kavislendirerek onu geriye savurdu ve yere çarparak yuvarlanmaya zorladı. Etrafı bu kadar betonla çevrili olan Leyanna, avucunda sadece az miktarda ateş toplayabildi. Gölgelemin arasında yüz hatlarını zar zor seçebildiğimiz yaratık, yağlı kürkü, bacaklarından ve burnundan aşağı inen yağlı pullarıyla dev bir kurdu andırıyordu. Sıra sıra dizilmiş minik, sivri dişlerini göstermek için ağzını sonuna kadar açtı ve yenilenmiş bir öfkeyle Leyanna'ya saldırdı. Kendisine çarpmasına izin verdi ama ateşi göğsünün derinliklerine itti ve canavarın sıcak bir demirle dürtülmüş gibi inleyip geri çekilmesine neden oldu. Dru'nun sırtına atlaması, denge için saplanmış bıçağı kavraması ve diğer eliyle yaratığın boğazını kesmek için eğilmesi için yeterli bir geri çekilme oldu. Yaratık yere yığıldı, yaralarından akan bordo renkli kan sokağı kapladı.

Orada öylece durdum, aciz ve şok içindeydim. Leyanna ve Dru bazı çizikleri değerlendiriyor ve birbirlerini iyileştiriyorlardı, ben ise orada öylece durmuş, küçük bir su aygırı büyüklüğündeki hayvana bakıyor, onun burada ne aradığını ve neden hiçbir değerli becerim olmadan doğduğumu merak ediyordum. Bakışlarım parçalanmış leşten uzaklaştı ve yediğı şeye doğru kaydı.

Siyah çöp torbaları ve gazetelerden oluşan bir yığının üzerinde bir ceset yatıyordu, garip bir şekilde üzerine yayılmıştı. Yığının dibinde, vahşice ikiye bölünmüş bir sırt çantası ve kenarından piramitlerin ve hiyerogliflerin girdaplı bir resminin döküldüğü bir kitap vardı.

"Farris!" Nefes nefese kaldım ve yanına koştum. Yaralarını değerlendirecek zaman yoktu, çok fazla yara vardı, göze çarpan tek şey çok fazla kan kaybetmiş . Çok fazla. Bir saat kadar önce beceriksizce kahveyle yaktığım sağ kolunda şimdi binlerce küçük dişin açtığı deliklerin izleri vardı. Kolunun hâlâ sağlam olması bile bir mucizeydi. Her yaradan kan ve bu yaratığın lanetlendiğı zehirli salya sızıyordu. Göğsü titredi ve nefes alış veriş zorlaştı, ciğerleri öncelik için diğer tüm vücut fonksiyonlarıyla savaşıyordu. Hiç tereddüt etmeden ellerimi onun üzerine koydum ve sahip olduğum tüm büyüü iyileştirme gücüne aktardım. Ancak Denge'nin ona dokunduğunu hissettiğim anda ellerim zehre dokunmuşum gibi tutuldu.

"Kahve dükkanındaki adam mı? Neydi o şey? Ve neden ona saldırsın ki?" diye sordu Leyanna, hasarı incelemek için yanına gelerek.

Dru bıçaklarını şortunun kenarına silerken, "Bu bir gölge canavar," diye açıkladı. "Eğitimde onlar hakkında bir şeyler öğrenmiştik ama resimlerinden başka bir şey görmemiştim. Onlar Gölgeler Diyarı'nın yaratıkları. Her biri temelde doğanın bir mutasyonu olduğu için herhangi bir hayvanın veya canavarın özelliklerine sahip olabilirler. En kolay koyu renkleri, sürekli ıslak tenleri, vahşi doğaları ve gölgesizlikleriyle tanınırlar. Onlar bir tane yaratmazlar, onlar bir *tanedir*." Sesi bir ders kitabından okuyormuş gibi geliyordu ama yine de kulağa uğursuz geliyordu. "Çoğunun zehirli tükürüğü var ve kara büyüden doğdukları için, bu yaraların burada toplayabileceğimizden çok daha fazla büyüye ihtiyacı olacak. Bir portal için bile yeterli büyümüz yok."

"Ölmesine izin veremeyiz! İzin veremeyiz!" Bağırđım. Ağlıyordum ve nedenini bilmiyordum. Periler çoğu insana ütopya gibi görünen huzurlu bir diyarda yaşasa da, biz yine de acımasız insanlardık. Ölmek hayatın bir parçası, Dengenin bir parçası. Özellikle hayatları kıyaslandığında çok kısa olan insanlar için. Yaşlı periler yaşamlarını sonlandırmayı seçtiklerinde sihirlerini Denge'ye bırakma eğilimindedirler. Önce beyazlaşırlar, sonra da büyülerinin geri kalanını bırakmaya hazır olduklarında ölürler. İki bin yaşındaki büyükanmem beyazlaştığında kimse gözyaşı bile dökmedi. Bana bu tür şeyleri yaşam döngüsü olarak kabul etmem öğretildi. Onun büyüğü Dengeyi beslerdi ve hepimiz hayatımıza devam ederdik. Ama Farris'in morarmış ve acı içindeki yüzüne bakınca, sanırım daha iyisini hak ettiğini düşündüm. Başlamak için çok kısa bir hayatı vardı; bu şekilde bitmemeliydi.

"Yine de garip." Dru, Farris'in yaralarına daha yakından bakmak için yüzünü içeri soktu. "Gölge canavarların hemen hemen her şeyi yedikleri bilinir ama çoğunlukla diğer büyülü yaratıklara ilgi duyarlar. Belli ki bu sağ kolun tadını çıkarıyor ve onu tercih ediyordu. Ama Farris bir tost makinesi kadar büyülü."

"Buraya nasıl geldi ki?" diye sordu Leyanna. "Sadece karanlık bir peri böyle bir şeyi buraya ama bu büyüünün Gölgeler Diyarı'ndan, hele de Seam'in kendisinden asla çıkmaması gerekiyordu." Seam, Dünya'nın insanlardan gizlenmiş, tüm büyülü âlemlerin yaşadığı bir bölümüydü. "Bu benim hatam," dedim sessizce. İki arkadaş da bana şaşkın şaşkın baktı. "Benim ," diye tekrarladım. "Öyle olmak zorunda. Kaderin bir , o da bu akşam kütüphanedeydi. Beni gördü, biraz konuştuk, yanlışlıkla

Üzerine kahvesini döktüm ve daha ne yaptığımı anlamadan yanığını iyileştirdim."

"Büyü yapmama kuralını benden önce sen mi çiğnedin? Hmm, bunun olacağını tahmin etmemiştim," diye düşündü Leyanna, biraz etkilenmiş bir halde.

"Yaptım. Neredeyse istemsizdi, ama ailemin bunu bu şekilde göreceğinden şüpheliyim. Buraya nasıl geldiğine gelince, bu gibi soruların cevaplarını daha sonra bulmaya çalışabiliriz, ancak şimdilik onu bir Usta Şifacıya götürmemiz gerekiyor

-Ve hızlı. Daha fazla dayanabileceğini sanmıyorum." Panik sesimi boğuyor, her kelimeyi acı verici bir eyleme dönüştürüyordu.

Karanlık sokakta aniden bir rüzgâr çıktı ve tozu, kiri, çöpü ve ıslak kan kokusunu yüzümüze savurdu. Önümüzde bir geçit belirdi ve başka bir âleme açılan parlayan kapıdan Shaede Sarayı'nın büyük salonunun giriş yolunu görebildik.

"Onu yakaladım. Gidelim," diye emretti Dru ve Farris'i kırık bir bebek gibi kucaklayıp aceleyle geçide doğru ilerledi. Eve gitme vakti gelmişti.

BÖLÜM 4

ona bakmaktan kendimi alamadım. Bir insan olan Farris, Shaede Sarayı'ndaki yatak odamda, benim yatağımdaydı. Gerçeküstüydü ve iyi anlamda değildi. Saldırı zihnimde hâlâ acı verici bir şekilde tazeydi ve sadece

Farris'in pürüzsüz, geniş göğsünün yükselip alçalması ve kalp atışlarının zayıf sesi parçalara ayrılmamı engelledi. Bir şekilde hayatta kalmıştı. Sakinleştirici iksirleri cömertçe içtikten sonra derin bir uykuya dalmış, düzenli nefes alıp vermesi dışında ölümcül bir şekilde hareketsiz yatıyordu. Yüzündeki morluklar çoktan solmaya başlamıştı ve gölge canavarın ısırık izleri tehlikeli derecede şiddetli olsa da ölümcül değildi.

Saatler önce geçitten geçerek büyük salona, çift merdivenli, beyaz yıkanmış taş duvarlı ve buz mavisi mermer zeminli geniş bir odaya girmiştik. Kalenin etrafında bolca yetişen devasa, yapraklı Corewood ağaçları dışında tavan yoktu. İhtiyaç duyulduğunda güneşten gölge ya da yağmurdan koruma sağlamak için hayırseverce eğiliyorlardı. Her zaman sarayın trafik merkezi olan büyük salonda elektrik vardı. Bu gece, saraydaki herkes de yüksek bir aciliyet duygusuyla hareket ediyor gibiydi. Hizmetkârlar sağa sola koşuşturuyor, işlerine odaklanıyor ve dedikodu yapmaya ara vermiyorlardı. Keskin ve tehlikeli silahlarla yüklü yeşil Shaedeler ön kapılara doğru ilerliyordu. Yanımızdan geçen saray mensuplarının yüz ifadeleri odaklanmış, endişeli ve kızgın arasında değişiyordu.

Eşiği geçer geçmez portal kayboldu ve sadece ailemin hizmetçisi ve yakın arkadaşım Meridee bizi bekliyor gibi görünüyordu. Sahnenin geri kalanı o kadar telaşlıydı ki, neredeyse hiç fark edilmedik.

"Meridee, abuk!" Seslendim. "Bu insan, adı Farris. Bir gölge canavar tarafından saldırıya uğradı ve hemen iyileştirilmesi gerekiyor!" Meridee uzun, gr, kıvrıkcık kahverengi saçları olan, kahverengi gözlü, sevimli bir periydi ve saçlarının bir tarafını her zaman nergis şeklinde cam bir tokayla gevşekçe bağlardı. Oğlu Lydon'ın doğumundan sonra annem tarafından hediye edilmişti. Parmaklarını şıklattı ve daha fazla Doğal göründü, Farris'i Dru'dan alıp sarayın iyileşme kanadına doğru ilerlediler.

"Ben de onunla gidiyorum. Başına gelenlerden sonra bu diyarda uyanmasına izin veremem. Tanıdık bir yüz görmeye ihtiyacı var." *Uyanacaktır*, diye kendimi rahatlatmaya çalıştım. "Aileme en kısa zamanda orada olacağımı söyle." Ve onlara cevap verme şansı vermeden çoktan gitmiştim.

Gölge canavarın dişleri derine işlemişti ama aralarında bana ameliyat masasının üzerinden sert bakışlar fırlatan Leyanna'nın annesinin de bulunduğ Usta Şifacılar onun kemiklerini düzeltmeyi ve tüm zehri çekip çıkarmayı başardılar. İzlememe izin verildi ve her ne kadar acımasızca olsa da ve Farris'in vücudu bilinçsizce her kasıldığında yanaklarımdan taze gözyaşları szlse de, zayıf hayatını tehlikeye attığım için yeterince ceza sayılmazdı.

Yine de bir insan için o kadar da zayıf görünmüyordu. Hâlâ kahve lekeli kot pantolonunu giyyordu ama yol boyunca bir yerlerde çoraplarını ve ayakkabılarını kaybetmişti. Gömleksiz yatıyordu, sağ kolunun etrafına ustalıkla beyaz bandajlar sarılmıştı, belinin küçük kısmına da başka bir bandaj seti sarılmıştı. Kumaşın üzerinden bile karnının belirginliğı ve kot pantolonunun bol belinde kaybolan kalçalarının çıkıntıları görülebiliyordu. Belli ki vücuduna zen gösteren aktif bir insandı. Sarı saçları yastığının üzerinde dağınık bir şekilde uzanıyordu. Uyandığında ne diyecektim? Nasıl açıklayacaktım?

Bir can simidi bulmak için boş odanın etrafına bakındım ama pek rahatlayamadım. Sonunda yatak odama geri dönmüştüm. Büyük boy yatağı, lacivert kadife örtüleri ve değıerli taşların canlı renklerine sahip halılarıyla kalenin güvenli, dairesel bölümüne. Bir duvar boyunca uzanan uzun beyaz masa hâlâ özenle istiflenmiş eskiz defterlerime ev sahipliğı yapıyordu ve odanın karışısında tunikler ve elbiselerle dolu beyaz bir gardırop vardı. Masanın ve yatağın yanındaki standlarda yanan peri lambaları odayı yumuşak, sihirli bir şekilde manipüle edilmiş beyaz ışıkla dolduruyordu. Pencerele Jefferson Market Kütüphanesi'ndekiler gibi kemerli, ancak vitray yerine bunlar taşta sadece dekoratif deliklerdi. Şatonun dış duvarını kaplayan sarmaşıklar doğal bir ışık yaratıyordu.

Perdeler ve tavanda Corewood ağacının dalları ve ara sıra görülen Perryflower çiçeğinden başka bir şey yoktu - yaprakları yemek tabağı büyüklüğünde olan ve kokusu lavanta ile yaz yağmurunun mükemmel bir karışımı olan devasa deniz salyangozu renkli çiçekler.

Elimi gökyüzüne doğru salladım, dallar dinledi ve gecenin derin karanlığını ortaya çıkarmak için biraz geri çekildi. Milyonlarca parlayan yıldız bana uykunun çağırdığını söylüyordu ama ben onları görmezden geldim. Adrenalinim tükeniyor olabilirdi ama Farris'in bu travmatik çileyi atlattığını görme arzum her geçen an daha da artıyordu.

Biraz kıpırdandı ve uykusunda yüzünü buruşturdu. Bilinci yerine geldiğinde sadece acı , aynı zamanda peri uyku iksirleri çok güçlü olduğu için akşamdan kalma olacaktı. Biraz daha kıpırdandı ve sonra, ben yatağımın kenarında oturup saatlerdir yaptığım gibi nefesimi tutarken, gözleri aniden açıldı.

"Farris," diye fısıldadım, onu ürkütmemeye çalışarak. Gözlerini yavaşça kırıştırdı, rüya alemine girip çıktı, sonunda gözlerini gökyüzüne odaklayana kadar.

"Şehirde yıldızlar hiç bu kadar parlak olmaz," dedi yavaşça, sesi boğuk ve kısık.

"Şehirde değiliz," dedim, seçtiğim her kelime üzerinde kafa yorarak. Birine kendi hayal dünyasının sizin gerçekliğiniz olduğunu nasıl açıklarsınız?

Oturacaktı gibi bir hareket yaptı ama vücudunun üst kısmı acıyla gerildi ve ardından kolundaki ve yanlarındaki acı hemen onu yakalayınca dudaklarından bıkın, kısık bir ses çıktı. Derin bir nefes almak için başını arkaya doğru eğdi ve acının titremesi içinden geçerken gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında bana odaklanmıştı, uzun kirpikleri tembelce kırışıyordu, uyku iksirinin bir özü hala onun üzerindeki gücünü koruyordu.

"Bir günde üç kez. Şimdi sapık kim?" Gülümsedi. Ve bu dolu dolu bir gülümsemeydi. Sadece zaferden sonra takınılacak türden dolu, hayalperest, tatmin olmuş bir gülümsemeydi.

"Şey, teknik olarak gece yarısını geçti, yani tam olarak bir günde değil," dedim.

"Burası nasıl bir hastane ya da bana ne tür ilaçlar veriyorlar bilmiyorum ama parlak olduğunu biliyor muydun?" Sağlam kolunu kaldırdı, hafifçe yüzünü buruşturdu ve uzun işaret parmağını kolumda gezdirmek için uzandı, anında tüylerim diken diken oldu. Büyüleyicilerimi

Geçitten geçer geçmez, beni hiç böyle görmediğini unutmuştum.

Odanın lamba ışığında sivri kulaklarımı, saçlarımı ve tenimi net bir şekilde görebilmesi için uzun saçlarımı vücudumun bir tarafına topladım. Ama bunlar bir korkağın yapacağı hareketlerdi. Meraklı yarı uykulu insan zihninin bir şekilde benim için boşlukları doldurup dolduramayacağını ve gelecek olan zor konuşmadan kaçınabileceğimi merak ettim.

"Çok güzelsin," dedi takdir dolu bir iç çekişle.

"Bu tür iddialarda bulunacak kadar bilinçli değilsin." Gülümsedim. Az önce kolumda gezinen el şimdi benimkinin üzerinde duruyordu. Bir an için tenimizin iki zıt tonunun buluştuğu çizgiye baktım ve daha derin bir uçurumun hiçbir haritada çizilmediğini düşündüm. Sonra vücudu sanki görünmeyen bir düşman tarafından tekrar tekrar sokuluyormuş gibi şiddetle kasıldı ve eli aniden elimden hızla yanına gitti. Acı yavaşça geçerken ve gözleri açılırken dişlerini sıkarak nefes aldı.

"Pekâlâ, bana ne oldu?" diye sordu hâlâ yan tarafını tutarak. "Kitaplarımı kontrol ettikten sonra caddede yürüyordum. Akşam yemeği için Çin yemeği sipariş etmeyi düşündüğümü hatırlıyorum. Sonra yan tarafımdan kocaman bir şey çarptı ve her şey karardı. Bana araba mı çarptı? Sen neden buradasın?" diye sordu ve hemen ekledi: "Umursadığımdan değil."

Soruların akmaya başlaması kaçınılmazdı ve taht odasında beni bekleyen bir yığın bela olsa da, gerçeği öğrenmeyi hak ediyordu.

"Sana araba çarpmadı, Farris. Ve artık şehirde değiliz," dedim.

"Doğru, öyle demiştin. Ama o zaman neredeyiz? Ne oldu?" diye tekrarladı.

Yine saçlarımla oynadım ve bu sefer kulaklarımı fark etti.

"Bekle, ne?" Düşüncesini bitirmedi bile. Sadece yüz hatlarıma odaklanmıştı ama tekerleklerinin dönmesini izlemek işkence gibiydi. Onu bu ıstıraptan kurtarmalıydım; adil olan buydu.

"Bunu açıklamak inanılmaz zor ama kütüphanede bana karşı acı verici bir şekilde dürüsttün, sanırım şimdi sıra bende." Konsantrasyon içinde gözlerini kıstı. "Söylediğin gibi kütüphaneden eve yürüyordun. Ve sana çarptılar ama bir araba değildi. O bir canavardı. Yarı kurt, yarı sürüngen, yarı canavar türünden bir canavar ve seni bir ara sokağa sıkıştırmış olmalı.

Sonra da seni yemeye başladı." Farris hâlâ yastığın üzerinde yatarken başını eğbildiği kadar eğdi. Yüzü ifadesizleşti, çok az duyguyu açığa vurdu, ben de devam ettim. "Kızıl saçlı arkadaşım Leyanna ve Dru ile birlikteydim - onu kafede de görmüştünüz. Kolunu parçalayan canavarı bulduğumuzda eve doğru yürüyorduk. Aslında oldukça çabuk öldürdüler. Sonra da iyileşebilmen için seni olabildiğince hızlı bir şekilde buraya getirdik."

"Peki burası neresi?" diye tekrar sordu, tereddütle, ama artık bilmek istediğinden emin değilmiş gibi.

"Burası Shaede Sarayı'nın sarayı. Peri diyarının en yüksek mahkemesi ve benim evim." Bunu anlaması bir dakika sürdü ama sonunda gülümseme ve ardından yaralı midesini gözle görülür şekilde acıtan kahkaha geldi.

"Peri diyarı mı? Ve sen nesin, bir çeşit peri kraliçesi mi?" Bu benden bir kahkaha tufanı kopardı.

"Hayır." İçtenlikle güldüm. "Yakınından bile geçemezsin. Shaede Sarayı'nda kraliçe ya da kral yoktur. Bizler renklere göre bölünmüş bir türüz, buna shaedeler denir. Shaede'ler güçlerimizi tanımlar. Bir shaede'e sahipseniz, bir Shaede'siniz demektir. En basit ifadeyle, kırmızılar-ateş. Leyanna ve babam gibi. Annem sarı bir Shaede, bitki büyüleri var. Yeşiller, savaş büyüü. Maviler su perileri, turuncular zihin okuyucular ve morlar yaratık ve alacakaranlık büyüüne sahip. Eğer bir Shaede'niz yoksa, o zaman bir Doğal olarak kabul edilirsiniz. Hâlâ yaygın peri büyüüne sahipler ama güçleri son derece sınırlı." Devam edersem, Farris'in dudaklarında zaten asılı duran kuşkulu tepkiden kaçınabileceğimi fark ederek durakladım. Bu yüzden devam ettim.

"Peri diyarı birkaç mahkemeyi kapsar: Ateş, Su ve Orman Mahkemeleri, Gece Mahkemesi ve Shaede Mahkemesi - Beşler'in evi. Burada beş Yüce Şaede hüküm sürer ve bunlar hemen hemen tüm peri aleminin liderleri ve danışmanlarıdır. Annemle babam iki koltuğa sahipler," diye ekledim isteksizce. "Ve sana olanlardan sonra, onlarla yüzleşmeye o kadar da hevesli değilim. Bunların hepsi benim hatam."

Ağzı hafifçe açılmış, savaşmakla kaçmak arasında bir yerde donup kalmış bir adam gibi görünüyordu. Sonra dudağını ısırды, zor durumlarda toplayamadığım tüm öz kontrolü uyguladı ve yavaşça sığ bir nefes verdi.

"Peki bana ne oldu?" diye sordu temkinli bir şekilde. "Eğer o canavar şey tarafından ısırıldıysam, bu nasıl senin suçun oluyor?"

"Çünkü gölge yaratıklar buraya ait değil. Bu âleme, özellikle de sizinki gibi büyülü olmayan bir âleme. En iyi şekilde anlamak için, tarihlerimiz yazılı eserler haline gelmeden çok önce perilerin ve insanların birlikte yaşadığını bilmeniz gerekir. Binlerce yıldır aktarılan hikayeler çok vahşi bir gezegen olan Dünyamızın yaşam ve sihirle dolup taşıdığını ve buna sahip olan varlıkların olmayan varlıklarla birlikte yaşadığını tasvir eder. Büyük uyum ve acımasız savaş zamanları vardı. Çocukluğunuzdaki kâbus gibi yaratıkların çoğu büyüklerinizin bu hikâyeleri anlatmasıyla ortaya çıktı. Onlara farklı isimler verdiniz, ama onlar sadece kadim fae'lerin çeşitli türleriydi. Malefiz. Rumpelstiltskin. Karlar Kraliçesi. Ancak bu ilk yılların perileri, üstünlüklerinin ve tüm insan türünü yok etme yeteneklerinin farkına vararak, kendi aralarında savaştan yorulmuşlardı. Dengeyi kendi lehlerine çevirmek için çağırdılar. Denge, yaşayan her perinin bağlı olduğu derin büyü havuzudur. Bize şaâdleri hediye eden Denge'dir ve liderlerimizi seçen de Denge'dir. Bize rehberlik eder ve sürekli değişen bir dünyada dengeyi bulmamıza yardımcı olur.

"Denge atalarımızın çığlıklarını duydu ve zamanın çalkantılarına tanıklık etti; böylece Dünya'da görünmez bir dikiş attı ve tüm büyüün her zaman bildiğiniz dünyadan yeni keşfettiğiniz dünyaya akmasına izin verdi. Tüm sihir Dikiş'te hapsedildi ve yaşlı fae Dünya'nın geri kalanını isteyerek insanlara bıraktı. Seam, periler ve diğer büyülü yaratıklar için büyülü bir sığınaktı ve bunun tek bir bedeli vardı: insanlar âlemini korumak ve müdahale etmemek."

Çocukken annemle babamın ve büyükannemin akşam yemeğinden sonra uykumu getirmek için bana anlattıkları eski hikâyeleri düşünmeyeli uzun zaman olmuştu. İronik bir şekilde, beni uyutmak yerine her zaman heyecan, gurur ve heyecan verici bir görev duygusuyla doldururlardı. Ama Farris'in sargılarına bakınca ve gölge canavarın çeneleri altında yığılmış yaralı bedenini hatırlayınca, şu anda hissettiğim tek şey başarısızlıktı.

"Yıllar boyunca periler, Denge gerektirdiğinde ya da cömertliklerinden dolayı insanların işlerine karışmışlardır. Sizin de bu perilere verdiğiniz isimler var - mesela Noel Baba. Ama sadece barış sağlamak ya da öğüt vermek için, asla zarar vermek için değil. Ben ve arkadaşlarımda yaptığım da buydu -insanlar âleminde bir süre hizmet etmek- türünüz hakkında daha fazla şey öğrenmek ve böylece daha iyi koruyucular olmak için gelişmek. Seam'de doğrudan Denge tarafından yaratılmamış tek bir yer vardır, o da Gölge Diyarı'nda bulunan Gece Mahkemesi'dir. Orası kara büyüün yaşadığı yerdir.

kadim büyüler. Sadece ölümle uğraşan karanlık fae'ler bu yerde yaşar ve sizi ısırın canavarın türü üzerinde üreyip kontrol sağlarlar. Kendi toprakları dışında hiçbir yere geçit açamamaları gerekir. Dolayısıyla, o yaratığın kendini Greenwich Village'da bulması bir şeylerin çok yanlış gittiği anlamına geliyor." Gökyüzüne baktığımda yıldızların gittiğini ve yerlerini sıcak renkli şafak ışıklarının girdaplarına bıraktığını gördüm. Bu noktada arkadaşlarımı ve ailemi hemen hemen terk etmişim ve giderek artan bir suçluluk duygusunun karnıma saplandığını hissediyordum.

"Kahveden oldu," diye açıkladım. "Döktüğüm kahve kolunu yaktı. Onu iyileştirdim, aptalca, düşünmeden. Ve sonra, tüm ölçülebilir olasılıklara rağmen, o gölge canavar üzerindeki büyüünün kokusunu aldı ve seni yemeye geldi. Bundan eminim."

Eskiden sevimli ve flört etmeye değer olduğumu düşünen bir insana peri diyarıyla ilgili inanılması zor gerçekleri kusmak, düşündüğüm kadar kötü hissettirdi. Gölge canavar onu öldürmemiş olsaydı, bu konuşmanın onu öldürebileceğinden emindim ama o orada öylece yatıyordu, rahat ve dikkatliydi, güzel gözlerinin ardında binlerce soru çalkalanıyordu.

"Bana sihri göster," dedi. Tabii ki kanıt istiyordu.

"Oh." İsteği karşısında sadece biraz telaşlanarak avucumu uzattım. Avucumun içinde küçük bir alev yarattım ve onun irislerinin yansımada canlanmasını izledim. Büyülenmişti ve hemen dokunmak için uzandı.

"Bu gerçek ateş, Farris," dedim, elimi kapattım ve büyüünün hemen dağılmasını sağladım. "Şifacıların bu gece seni daha fazla görmek isteyeceklerini sanmıyorum. Ayrıca, seni bu karmaşanın içine sokan şey bir yanık."

Utangaç bir şekilde gülümsedi.

"Tamam." "Tamam mı?"

"Evet. *Tamam* dedim." Sağlam olan tek kolunu tutup başının arkasına doğru uzatarak kendini biraz destekledi. Bu hareketle yüzünü buruşturmadı bile, bu da iyileşmenin hâlâ zehrin önüne geçmeyi başardığı anlamına geliyordu.

"Özür dilerim," dedim sesime bir parça inançsızlık katarak. "Ama açık olmak gerekirse, az önce sana büyüülü, görünmez bir diyardan gelen bir peri olduğumu ve gölgelerde hapsolmuş olması gereken bir canavar tarafından ısırıldığını söyledim ve senin tek söyleyeceğin şey... tamam mı?"

"Şok olmadım, Opal." Adımı söylerken gülümsedi. "Sanırım buna inanmayı seçeceğim. Belki de böyle bir dünyada yaşamaktan kaynaklanıyordur."

ama yine de hep onu arıyorum. Ben kimim ki onu görmezden geleyim, özellikle de şimdi tam karşımda böyle güzel bir yüzle otururken?"

Tam olarak beklediğim gibi bir tepki değildi ve güneş yükselirken yanaklarımdaki kızarıklık inkar edilemezdi.

"*Başka* sorunuz var mı? Demek istediğim, çok az insan peri diyarını görmüştür bile."

"Sadece bir tane. Sanırım." İfadesini düşünmek için durakladı, sonra sordu: "Eğer tüm periler ya Doğallar ya da Şaedler ise, sen hangisisin?"

"Asıl soru bu, değil mi?" Isırarak söyledim. Hayatımdaki bu çok temel sorunla ilgili hayal kırıklığım ve öfkem ne kadar da çabuk yüzeye çıkmıştı. "Ya shaede'nizle doğarsınız ya da yaklaşık olarak... yani şimdi. Bilinmeyen bir nedenden dolayı bu benim için gerçekleşmedi, ama ben de Doğal değilim. Ailem henüz dönüşmediğimi gördüğünde ve eğer henüz dönüşmedilerse, kütüphanedeki yanlış adımımın bir insana zarar vermek için kara büyüü çağırın katalizör olduğunu duyduklarında, miraslarının hayalleri ölecek."

"Eminim seni seviyorlardır. Bunu atlatabileceklerdir," diye nazıkçe teklif etti. Ama ben başımı salladım.

"Kesinlikle geçmişte kaldılar. Yıllar önce ortadan kaybolan bir kız kardeşim vardı, bu yüzden tek yapmam gereken onların sevgisine sahip olmak için var olmak, ama istediğim şey - ihtiyacım olan şey - onların onayı. Onların çok etkili, çok önemli olduklarını görerek büyüdüm. Benim için her zaman hayattan daha büyük oldular. Ve şimdi, bugün beni gördüklerinde, her zaman onların kızı olacağımı biliyorum - ama onların mahkemesinin bir üyesi olarak, önemsiz olacağım. Önemsiz. Hiçbir şey."

"Sana baktığımda hiçbir şey görmüyorum." Tekrar elime uzandı ve güçlü parmaklarını benimkilerle birleştirmesine izin verdim. Bir an için tek duymak istediğim bende ne gördüğü oldu. Umutsuzluğun kıyısındaki tüneğimi terk etmek ve her şeyin hafif, eğlenceli ve iddiasız olduğu yerde ona katılmak istedim. Ama burası Shaede Sarayı'ydı ve bir peri için hayat çok kolay olsa da, bir anomali olmak her zaman zorlu olacaktı.

"Bunu söylediğiniz için çok nazıksınız. Şikayetimi dinlediğin için de. Ve sana olanlar için bana karşı korkunç bir kin beslemiyor gibi görüldüğün için."

"Yaralanmak benimle ilgilenmen anlamına geliyorsa, bana kendimi aşağı atabileceğim bir merdiven göster."

"Böyle şeyler söylemeyi bırakmalısın," dedim ama kendime rağmen genişçe gülümsedim. "Bunu kahveni dolduracak bir sonraki güzel kıza sakla."

Etrafını saran çok sayıdaki yastıktan birini kaptı ve kafama vurdu, karın kasları yaralara karşı gerilirken biraz yüzünü buruşturdu. "Hiçbir şeyi saklamayacağım ve şansımı deneyeceğim, çok teşekkür ederim." Gözleri parlıyordu, şakacı ve vaat doluydu ve tartışacak ne yüreğim ne de enerjim vardı.

"Biraz dinlenmen için seni yalnız bırakmalıyım. Eve dönecek kadar iyileşmene sadece birkaç gün kaldı. Gidip Yüce Şaedes'e rapor vermem gerekiyor ama bu arada biraz daha uyku iksiri ister misin? Rahatlamana yardımcı olması için?"

Bakışlarını tekrar aydınlanan gökyüzüne çevirdi ve yatağın biraz daha derinlerine yerleşti. "Opal, her gün senin için o tehlikeli ekstra şehir bloklarını yürüyorum ama yatağında uyanmak için binlerce diyarda yüz portaldan kolayca geçebilirim. O yüzden hayır. Burada uzanacağım ve seni gözlerim açık bekleyeceğim çünkü hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum."

Buna cevap verebilmemin gerçekten bir yolu yoktu, bu yüzden isteksizce parmaklarını benimkilerden ayırdım ve kaderimle yüzleşmek için odadan çıktım.

CKAPTER 5

W Taht odasında beni bekleyen şey beklediğim gibi değildi. Tam olarak ne beklediğimden emin değildim ama yaldızlı kapılardan içeri girdiğimde, büyük oda periler. Görünüşe göre saraydaki herkes bu alanda toplanmıştı, fısıltıları duvarlardan yansıyor, gerginlikleri hissediliyordu.

Taht odası kalabalık olmasa bile göz korkutucu bir yerdi. Doğanın en güçlü unsurlarının sergilendiği büyük, dikdörtgen bir odaydı. Duvarlar ve zemin beyaz taştandı ve tavan, merkezinde mükemmel bir kubbe oluşturan Öz Ağaç dallarından oluşan karmaşık ve sanatsal bir dokumaydı. Geceleri ışıltılı bir mavi renkte parlıyordu ama gün ışığında güneş ışığını milyonlarca farklı şekle sokarak endişeli izleyicilerin yüzlerine vuruyordu. Odanın her gölgeli köşesinde sonsuz alevler yakan ağaç gövdesi kalınlığında dev meşaleler vardı. Büyük bir tatlı su hendeği, Yüksek Şedlerin beş boş tahtının pırıl pırıl oturduğu yükseltilmiş kürsüyü çevreliyordu; kürsüye ana kattan tek erişim küçük bir taş köprüden sağlanıyordu.

Kalabalığı hızlıca taradım ve bana doğru yönelen pek çok araştırmacı bakış yakaladım. Hâlâ insan kıyafetlerimi giyiyordum ama bakışlarının sebebinin bu olmadığından emindim. Sonunda Dru'nun odanın ön tarafındaki yeşil saç köpüğünü bulduğumda çenemi dik tutmaya çalıştım.

"Nerelerdeydin?" Elimi tuttu ve beni Leyanna'yla birlikte kürsünün ön tarafında biraz nefes alacak yer buldukları yere doğru çekti.

"İnsan hâlâ hayatta mı?" diye sordu Leyanna, umutsuzca ilgisiz görünmeye çalışarak.

"Öyle; iyileşiyor. Annen inanılmazdı, Leyanna. Gerçi benden pek memnun görünmüyordu. Şimdilik her şey yolunda, ama tüm bunlar ne hakkında? Yüce Shaedes'le konuştun mu?"

Dru başını salladı. "Saatlerdir buraya her yerden insanlar geliyor. Su Sarayı'ndan birkaç perinin konuştuğunu duydum ve görünüşe göre gölge canavarların saldırısına uğrayan tek diyar insan diyarı değilmiş. Herkes Yüce Şaedes'in neler bilebileceğini duymayı bekliyor ama kimsenin bir cevabı yok gibi görünüyor. Sohbet halindeki tüm periler geri çağrıldı. Tek bildiğimiz bu." Bir gölge canavarları seli korkunç bir haberdirdi ama bir yanımda kendi kişisel sorunlarımdan uzaklaştığım için minnettardım.

"Opal? Sen misin?" arkamdan tanıdık bir ses geldi.

"Astor!" "Astor!" diye haykırdım, kollarımı 1.80 boyundaki savaşçıya dolamak için döndüm. Belli ki ben yokken fiziksel olarak hiç değişmemişti - yirmi yaş civarında fark edilir şekilde yaşlanmayı bırakırız. Ama yüzü savaş için fazla güzeldi. Dudaklarının rengine dokunacak kadar yeşil bir şaede ile kollarında bile artık yeşilimsi bir tonla hafifçe renklendirilmiş damarlar görünüyordu. Yeşil askerlerin geleneksel tünüğünü, soluk deri pantolonunu ve diz üstü çizmelerini giymişti. Kılıcı arkasına bağlandığı yerden parıldıyordu, bu silah onun yüksek gövdesinde bile devasa görünüyordu. Peri adamları çok kaslı değildi; öyle olmak zorunda da değillerdi. Vücutlarını sıfırdan inşa etmek zorunda olan insanların aksine, güçlerini büyülerinden alırlardı. Ama Astor her zaman ortalama bir periden biraz daha kaslı görünürdü.

Astor'u kucaklamak son derece rahat ve tanıdık geliyordu. Sonunda onu kollarımdan bıraktığımda, Dru ve Leyanna yanımda durup konuşulan her kelimeyi dinlemiyormuş gibi davranırken ona toplayabildiğim en iyi gülümsemeyi verdim.

"Bütün bunlara inanabiliyor musun? Mahkemelerin her yerinde gölge canavarlar var. Bu konuda bir şey biliyor musun? Sohbetimizi kısa kesti." Ne kadar aptalca bir şey söylemişim. Bu adamı iki yıldır görmüyordum ve tek yapabildiğim bariz olanı söylemek miydi?

"Opal," diye tekrarladı adımı, iki elimi de avuçlarının içine alıp beceriksizce beni süzdü. "Saçın."

"Evet, biliyorum. Sanırım Denge'nin hastalıklı bir mizah anlayışı var. Shaede'm hiç gelmedi." Bariz olanın devamı.

"Biliyorsun, eminim sarayda senin için hâlâ özel bir yer olacaktır." *Özel* kelimesini ayıp bir şeymiş gibi söyledi. "Çok meşguldüm, biliyor musun? Bir sürü devriye gezdim. Hatta bir trolü Gaylenswood'dan çıkarıp kendi diyarına dönmeye zorlamak zorunda kaldım. Gezinmeye meyillidirler, bilirsin, ama aynı zamanda kolayca tedirgin olurlar." Mekanik bir şekilde başımı salladım. Kılıcını biraz düzeltti, etrafımıza baktı, sonra yüksek sesle, "Sağ salim eve dönmene sevindim, Opal. Ama bence sevgili olmak yerine arkadaş olmaya geri dönmeliyiz. İki yıl uzun bir süre ve gelecekte ne olacağını kim bilebilir ki?"

Her şaade'den periler bize bakmak için döndü. Başka bir gün olsa, onun değerlendirmesine katılabilirdim ama saçlarıma bakışı, gözlerindeki tiksinti hissi ve herkesin önünde reddedilmesi daha kötü bir şeye işaret ediyordu.

"Gerçekten benden shaade'im olmadığı için mi ayrılıyorsun?" Duygu patlamasına yenik düşmeyi reddederek sordum.

Astor sanki söylenmesi gereken her şeyi söylemiş gibi ellerini uzattı. Dru ve Leyanna artık tartışmamızın açık katılımcılarıydı.

"Astor, görüş alanımdan çıkıp odanın başka bir köşesine geçsen iyi olur, yoksa seni tanınmayacak hale getiririm. En küçük parçalarından başlayarak," dedi Leyanna odadakilere, dramatik bir şekilde parmağıyla vücudunu tarıyormuş gibi yaptı ve tam bacaklarının arasında durdu.

Astor'un ki kadar büyük bir egoda en ufak bir çentik bile açmak için herkesin önünde hadım edilmekten çok daha fazlası gerekirdi ama o benimle işini bitirmeye hazırdı ve bunu tüm dünyanın bilmesini istiyordu. Kalabalığın arasında gözden kaybolurken masum rolü yapmak için boş ellerini uzattı.

"Tam bir pislik. Çok üzgünüm Opal," dedi Dru ve kolunu bana doladı.

"Sanırım Leyanna her şeye rağmen haklıydı, ama içten içe o kadar da şaşırmamış olmam korkunç değil mi? Herkesten beklediğim tepki buydu - neden onunki de böyle olmasın ki?"

"Beklentilerin yüksek olmasında yanlış bir şey yok," dedi Leyanna. "Ama Astor gibi biri her zaman hayal kırıklığına uğratacaktır. Dünyada en sevdiği kişi her zaman kendisi olacaktır. Muhtemelen sadece ayna karşısında sevişebilir. Bana söyle. Ama , değil mi?" Dru Leyanna'ya yeniden dehşetle baktı. Son iki yıldır çiftleşmemiz üzerine pek düşünmemiştim çünkü gerçekten de üzerinde kafa yoracak pek bir şey yoktu. Yaz Gündönümü festivalinden sonra çiftleşmeden önce uzun bir süre kur yapmıştık ve sonra sadece birkaç ay önce

konuşmayı bıraktı. Sanırım hiçbir zaman Astor'la sonsuza kadar sürecekmış gibi hissetmedim ama bu şekilde biteceğini de hayal etmemiştim.

Taht odasının sol tarafında beklenmedik bir şekilde bir kapı açıldı ve Astor'la yaşadığım kısa, samimi hayata dair tüm düşüncelerim bir anda silindi. Beş Yüce Şaedes sessizce, biri diğerinin önünde içeri girdi, taş köprüyü tam önümüzden geçerek tahtlarındaki yerlerini aldılar. Her biri uzun, kukuletalı cübbelerinin arasından görünen gümüşten süslü bir halka takıyordu. Babam kıpkırmızı, annem safran rengindeydi. Diğer Shaedeler de kendi renklerini giymişlerdi: yeşil, mavi ve turuncu. Beşi de gözlerinde yorgunlukla kalabalığa bakıyordu.

Turuncu Shaede, Lorspire adında bir adam, önce alçak, derin ve uyarı dolu bir sesle konuştu. "Hepinizin zihninde bu diyarın asırlardır bilmediği bir merak ve korku seziyorum. Son kırk saat içinde gölge canavarların karanlık büyüleri tarafından istila edilen peri saraylarına teselli ve anlayış getirebilmeyi dilerdik, ama ne yazık ki anlatacak çok az şey ve öğrenecek çok şey var." Gözlerim, tahtlarında metanetli ve imparator görünümlü ebeveynlerime kaydı. Kusursuz yüz hatları kukuletalarının ve gözlerinde derin bir yorgunluk belirtisi vardı.

"Leyanna, Dru ve Opal'ı koltuğun önüne çağırıyoruz," diye emretti Betta adlı mavi Shaede.

Artık saklanacak bir yer yoktu, bu yüzden köprüyü geçip kürsüye çıktık ve Beşli'nin önünde çekingen bir şekilde durduk. İnsan kıyafetleri giymiş, gölge canavarla yaşadığım onca sıkıntıdan ve bütün gece uyumamış olmaktan dolayı bitkin düşmüştüm ve ayaklarının dibinde yığılıp kalabileceğimi düşündüm. Dru hiç tereddüt etmeden kendini babasının kollarına attı. Yeşil Şaede, Brilan, onu sıcak bir şekilde karşıladı, yara almadan döndüğü için rahatlamış ve belki de biraz etkilenmişti. Bir canavarı alt eden ve bu hikâyeyi anlatacak kadar yaşayan kızıyla gurur duyuyordu. Bir kıskançlık hissi ve ardından gelen utanç ateşi yanaklarımı yaktı.

Leyanna ve ben tahtların önünde diz çöktük ve bizimle konuşulana kadar orada kaldık.

"Opal," dedi annemin sesi. Yavaşça ona baktım, acımaya hazırdım, kendimi hayal kırıklığına hazırlıyordum ama altın gözlerinde sadece rahatlatma gördüm. Bana elini uzattı, ben de tuttum, beni ayağa kaldırıp kucaklarken parmaklarının soğuk olduğunu fark ettim. "Döndüğüne çok sevindim," diye fısıldadı saçlarıma doğru. "Karanlık üzerimize geliyor ve hepimiz birlikte daha güçlüyüz."

Babam aniden yanıımızdaydı, sert eli başımızdaydı, saçlarını okşuyor ve annemin sıcak karşılama sözlerini yineliyordu. Bu eve dönüş dokunaklı bir sahneydi. Seyircilerimiz yumuşak, empatik sesler çıkardı ve Leyanna'ya katılmak için döndüğümde birkaç gözyaşına bile tanık oldum.

"Eve sağ salım döndüğünüz için çok mutluyuz," diye devam etti Betta. Fısıltı gibi bir kadındı. O kadar kısa ve inceydi, serulean cübbesi onu yutmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Shaede Sarayı'ndaki en yaşlı perilerden ve annemle babamın en iyi arkadaşlarından biriydi. "İnsan dünyasında neler olduğunu anlatmanızı duymak faydalı olacaktır. Anladığımız kadarıyla bir gölge canavarın sebepsiz yere bir insana saldırdığına tanık olmuşsunuz."

"Saldırının gerçekleştiğini ya da gerçekleşmediğini görmedik - en azından nasıl başladığını. İnsan bayginken ve canavar tarafından yenmek üzereyken olay yerine vardık," diye açıkladı Dru. Tüm konuşmayı onun yapmasını umuyordum, resmi görünmekte iyiydi ve kesinlikle saldırıya benden daha fazla dahil olmuştu.

"Karanlık yaratığın neden özellikle bu insanı hedef aldığı hakkında bir fikriniz var mı?" Betta sordu.

Dru ve Leyanna sessizliğe gömüldü. Bu konuda benden başka kimsenin beni satmayacağını tahmin ediyordum.

"İşte bu," dedi Lorspire, itiraf etmeme fırsat bile vermeden doğrudan beni işaret ederek. "Saldırıya uğramasının sebebinin kendisi olduğunu düşünüyor."

"Bendim," diye itiraf ettim, cevabımı aileme yönlendirerek. "O akşam erken saatlerde onu iyileştirmek için yanlılıkla büyü kullanmışım; gölge canavar büyümün kokusunu almış gibiydi." Farris'in gevşek bedeni üzerinde canavarın çıkardığı ıslak emme seslerini hatırlayarak ürperdim.

Yüce Şaedeler hatamdan dolayı üzüldülerse de bunu belli etmediler. Betta eğilip babama bir şeyler fısıldadı ve Dru'nun babası da Lorspire ile sessizce konuştu.

Betta başını salladı ve tekrar başladı. "Canavarı öldürmekte haklıydın; onlar korku ve büyüyle beslenen doyumsuz yaratıklar. Ama böyle üç genç fae hâlâ hayatta olduğu için şanslı. Karşılaştığın şey daha küçük, daha az zeki türlerden biriydi, ejderha büyüklüğünde olanları da var. Diğerlerinin ise aşılmaz etleri ya da doğaüstü hız ve güçleriyle öldürülmeleri imkansız gibi görünüyor. Bu diyar binlerce yıldır aktif kara büyü'nün eşiğinden geçtiğini görmedi. İnsan diyarı bizim korumamız altındadır, bu yüzden onun kötülüklerini daha az tecrübe etmişlerdir. Gölge canavarlar

Gece Mahkemesi, bildiğimiz gibi sonsuza dek gölgeler alemine hapsedildi. Dışarı çıkamazlar. Ama bu sadece bir gölge canavar saldırısı değildi. Yedi fae öldü ve on ikisi hala kayıp. En kötüsünden korkarak, askerlerimizi canavarları avlamaları için göndermek zorunda kaldık, başka hangi kara büyüünün oyunda olabileceğinden emin değildik. Ancak savaşçılarımızın bu yaratıkları etkili bir şekilde ortadan kaldırmak ve bilinmeyen tehditlere karşı savunmak için daha iyi hazırlanmaları gerekiyordu." Bir an durakladı ve babamla ciddi bir bakış alışverişinde bulundu. Annem bana bakıyordu ve yanağından bir damla gözyaşı süzüldüğünü görebildiğime yemin edebilirim.

Beş Shaedes de aynı anda ayağa kalktı ve kukuletalarını çıkardı. Annemin muhteşem altın sarısı saçları, diğer Yüksek Şaedelerin başları gibi bembeyaz olmuştu.

Salonda toplu bir nefes alma sesi duyuldu.

Duygular o kadar yükseldi ki oda büyüyle dalgalandı. Ateş meşaleleri kendi köşelerinde düzensiz bir şekilde dalgalanıyordu. Hendek kaynamaya ve buharlaşmaya başladı. Kalabalığın üzerine sanki ağaçlar ağlıyormuş gibi perryflower yaprakları yağdı. Görünüşlerindeki garip değişikliği açıklamamak bile hepimiz biliyorduk. Ordularımızı daha iyi donatmak amacıyla Yüce Şaedeler, kendilerinden öncekilerin belirsizlik zamanlarında yapmak zorunda kaldıkları şeyi yapmış, büyülerinin çoğunu ihtiyacı olanlara bırakmışlardı.

Dru yanımda dizlerinin üzerine çökmüş, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Leyanna onu teselli etmek için diz çöktü. Annemle babama sanki çoktan ölmüşler gibi bakmamaya çalıştım. Pek çok Shaed büyülerinin çoğunu serbest bıraktıktan sonra bile yüzlerce yıl yaşayabiliyordu ama onları orada öylece dururken, bu kadar çabuk ve geri dönülmez bir şekilde değişmiş görmek bana tehlikeli geliyordu. Riskli. Halkımızın tanıdığı en güçlü beş peri az önce en savunmasızımız haline gelmişti.

"Anne, neden?" Ciyak ciyak bağırdım. Sesim kırık çıkıyordu ve mahkemenin feryatları tarafından kolayca bastırılıyordu.

"Beş'in gücüne sahip olmak aslında bize ait değil, Opal. Başka seçeneğimiz yoktu. Betta'nın dediği gibi, gölge yaratıklar çok güçlüydü. İnsanlarımızı öldürüyorlar, köyleri yakıp yıkıyorlardı. Diyarları korumak bizim görevimiz ve kaderimiz. Çok üzgünüm."

Benden özür diliyor olması, sanki şu anda nefesini böyle bir duyguyla harcaması gerekiyormuş gibi, kesinlikle kalbimi kırdı. Ona koşmak, kendimi ikisinin de yanına atmak ve onları bir balonun içine koymanın bir yolunu bulmak istedim. Zayıf durumlarında onları her türlü zarardan korumak için. Ama Betta ayakta kaldı, kalabalığı sükûnete davet etti ve bana eliyle işaret etti

Leyanna da Dru'yu kürsüden indirdi. Kızına sempatik bir şekilde gülümseyen Brilan'a bir bakış attım.

"Zor olsa da dostlarım," diye söze başladı Brilan, "Denge'ye hizmet etmekten ve onun nimetlerinden faydalanmaktan daha iyi bir hayat olamaz. Sanırım tüm Yüce Şaedler adına konuşuyorum, bu canavar istilasını sona erdirmek için büyülerimizi kullandığımızı bilmek gerçekten büyük bir onur." Sağına ve soluna baktı ve tüm Yüce Şaedeler başlarıyla onayladı. "Elbette bir yenilenme töreni düzenleyeceğiz, çünkü sizler en iyi durumda olan liderleri hak ediyorsunuz. Neyse ki yarın gece göksel bir olay gerçekleşecek ve böylece Denge, en güçlü ve en yetenekli Şaedelerimiz arasından bu tahtlara beş halef seçmek üzere çağrılabilir. Ancak şimdilik, bu canavarların hapsedildikleri yerden nasıl kaçtıklarını ve neden bizim sihrimizi avlıyor olabileceklerini daha iyi anlamak için Gece Divanı prenslerini ağırlamalıyız. Cevaplara sahip olmalıyız."

Yenileme töreni düşüncesi buruk bir tatlıydı. Bir yandan, birilerinin ailemin yerini alacağı düşüncesi beni hasta ediyordu. Kürsüde onlara bakmak bildiğim tek çocukluktu. Onlar her zaman törenler düzenliyor, saray partileri veriyor, diğer saryüksek fae'lerle buluşuyor ve kapalı kapılar ardında ciddi konuşmalar yapıyorlardı. Ben hendekte su sıçratarak ve tahtlara tırmanarak büyüdüm. Ama öte yandan, onlar neredeyse iki yüz yıl boyunca hizmet etmişlerdi. Her zaman kendi eksikliklerim hakkında çok endişeliydim. Belki de bir süreliğine onlar için endişelenmek bir tür erteleme olabilirdi. Başka bir peri yerini aldığında, bu hayatta gerçekten oynayabileceğim bir rol hayal ettim. Belki de onları orman perileriyle birlikte yaşamaları için Gaylenswood'a ya da Langbone Geçidi'ne, Ateş Sarayı'na bile taşıyabilirdim.

"Bu nasıl oluyor?" diye fısıldadı Dru kısık sesle. "Ve şimdi de Karanlık Prensleri saraya mı davet ediyoruz? Keşke yakınlarda bir yerlerde bıçaklayacak bir gölge canavar olsaydı."

"En azından kederinin öfkeye dönüştüğünü görmek güzel," diye mırıldandı Leyanna.

Meridee babamın yanında belirdi. Babam ona bazı talimatlar verdi ve o da kürsünün sağında durmaya gitti. Büyük olasılıkla Yüce Şaedeler daha fazla güç harcamayı göze alamadıkları için Meridee odanın gölgeli bir bölümünde bir geçit açmaya koyuldu. Karanlık Prensler hakkında köken hikâyeleri ve sürgünleri dışında pek bir şey bilmiyordum; en önemli ayrıntı, kendi diyarlarında kapana kısılmış olmalarıydı,

Güneşin değdiği hiçbir yere geçit açamıyorlardı. Davet edildiklerinde dışarı çıkmalarına izin veriliyordu ama o zaman bile gölgelerle sınırlı kalıyorlardı.

Odayı hızla taradım ve geçidin, Corewood ağaçlarının en fazla gölge yaptığı yerin hemen kenarında şekillendiğini fark ettim.

"Onlar bilinen en eski perilerden bazıları, biliyorsun. Acaba kitaplarda tasvir edildikleri kadar şeytani görünüyorlar mı?" dedi Leyanna.

"Güneş ışığı olmadan yaşamak ten rengine bir şeyler yapıyordur," diye düşündüm, annemle babamın koltuklarının kenarında oturan gergin figürlerine değil de portala odaklanmaya çalışarak.

Geçit canlandı ve Meridee kenara çekilerek Yüce Şaedler'in doğaüstü kapiya doğru temiz bir görüş hattı oluşturmaya izin verdi. Fae kalabalığı hiç bu kadar sessiz olmamıştı, istenmeyen misafirlerin gelişi için bir çeşit toplu nefes tutuyorlardı.

İçeri giren ilk adam orta boylu ve solgundu, siyah deri pantolonunun içine soktuğu bembeyaz gömleğine rağmen. Kıpkırmızı astarlı ve hareket ettiğinde neredeyse sıvı gibi görünen bir kumaştan yapılmış, uzun, yere kadar uzanan siyah bir yelek giymişti. Beline kadar inen uzun, gece siyahı saçları vardı ve yüz hatları grafiksel olarak çizilmişti, her çizgisi sert bir kenara sahipti.

Mekâna giren ikinci adamın ilkiyle akraba olduğu açıktı. Belki bir iki santim daha uzundu ama aynı porselen tene, aynı kuzguni renkteki saçlara sahipti; gerçi onunki dikdörtgen yüzünü çerçeveleyen kısa dalgalı bukleler halinde kesilmişti. Yerin tozunu da alan kırmızı deri bir ceket giymişti ama altında hiçbir şey yoktu, siyah pantolonu ve deri botlarıyla sert bir tezat oluşturan soluk, çıplak göğsünü ve karnını ortaya çıkarıyordu. Gözleri ürkütücüydü, geniş ve koyu yeşim rengindeydi, çenesinin keskin, erkeksi kenarına rağmen ona garip bir şekilde kadınsı bir nitelik veren kalın kirpiklerle çevriliydi.

Arkalarındaki geçitten geçen iki adam daha vardı ve bunlar tepeden turnağa silahlıydı; bir ellerinde bir savaş baltası, diğerinde ise koyu renkli, parıltı veren metalden bir kılıç vardı. Onlar da koyu renk saçlıydı ama daha koyu tenliydi. Odanın diğer tarafında durduğum yerden bile yüzlerindeki yara izlerini görebiliyordum. İyileştirici güçlerimiz genellikle bedenlerimizi orijinal kusursuz formlarına geri döndürdüğünden, herhangi bir yara izi olan periler nadir bulunurdu. Bu adamları kesen her neyse, gerçekten de kara büyü olmalı.

Gölgelere en son giren, Karanlık Prens'in yeleğiyle aynı akışkan malzemeden yapılmış koyu renkli bir pelerinin altına gizlenmiş daha küçük bir figürdü. Karanlık Prens

Kukuletalı misafir süzülerek prenslerin yanına geldi ve Lorspire'in diğer Shaedelere yeni gelenlerin hiçbirinin düşüncelerini duyamadığını söylediğini duydum. Görünüşe göre, onların zihinlerinin dışında kalmıştı.

Babam ayağa kalktı ve ben de endişeyle Dru'nun elini tuttum. Gizemli görünen gruba hitap etmek için kürsünün kenarına doğru yürüdü. "Shaede Sarayı'na hoş geldiniz. Geldiğiniz için teşekkür ederim. Ciaran, Edmyn, sizinle tanışmak bir onurdur."

Uzun saçlı peri bir adım öne çıktı, botunun burnu çağlayan güneş ışığından birkaç santim uzaktaydı. Sanki tehlikenin tadı onu memnun ediyormuş gibi hınzırca gülümsedi. Geçit arkalarında açık kaldı, karanlığın bulanık bir çerçevesi.

"Ve çok erken bir gün değil, sanırım." Özellikle kimseye göz kırpmadı. "Büyük büyüün bu kutsal salonlarını şerefliendireli sadece bin yıl oldu. Shaede Sarayı'nı bu kadar uzun süre, Yaz Gündönümü selamlaması ya da sağlık kontrolü bile olmadan bu kadar uzak tutan şeyin ne olduğunu ancak hayal edebilirim. Bildiğiniz gibi, hepimiz ölüyor ya da ölmüş olabilirdik." Bu düşünce ona gizli bir zevk vermiş gibi gülümsedi. "Ben Ciaran, Gece Sarayı Prensi. Bu da"- uzun boylu, kıvrırcık saçlı dengini kibarca işaret etti-"Prens Edmyn, kardeşim. İsteğiniz üzerine geldik ama sizi temin ederim ki bu zevk bize ait."

Betta öfkeyle, "Bu akıllıca bir ifade tarzı ve Denge'den vazgeçmiş canavarlarınızla saldırdığınıza şüphe olmayan bir diyara daveti kabul etmek için cesur bir adım," dedi.

"Belki de krallığınıza saldırmakla suçladığınız birini sarayınıza davet etmek cesur bir adımdı. Bu arada, beyaz sana çok yakışmış, Betta. Onu iyi taşıyorsun." Ciaran tatlı tatlı gülümsedi ve bu kez arka dişlerinden birkaçının çivi gibi sivrildiğini görebiliyordum. Betta saldıracakmış gibi görünüyordu ama babam konuşmaya devam etti.

"Bunu nasıl yaptın?" diye emretti, sesi sabırsızdı. Ciaran arkasına baktı, Edmyn kayıtsızca durmuş, neredeyse sıkılmış görünüyordu, oysa tüm fae kalabalığı dinlemek için eğilmişti, korku ve beklenti içimde kendi büyüümün kıpırdanmasına neden oluyordu.

Ciaran dramatik bir şekilde, "Ah, bilmiyorum," diye yakındı. İlgiden hoşlandığı belliydi. "Belki de en iyi soru bunu *neden* yaptığımıdır?"

"Yani itiraf ediyorsun?" diye sordu Brilan. "Vahşi gölge canavarları diyarlara saldığını kabul ediyorsun?"

"Bundan daha fazlasını itiraf edeceğim," diye Ciaran. "Biraz yaramazlık yapmak için evcil hayvanlarımı portalize ettim, evet. Hatta kısa bir süreliğine senin perilerinden bazılarını ödünç almış bile olabilirim. Ama gerçekten, benim en büyük suçum bu." Orada bulunan herkesi dehşete düşürerek güneş ışığına doğru görkemli bir adım attı. İlk başta herkes yüzünü çevirdi ya da çocuklarının gözlerini kapattı, kendilerini onun alevler içinde kalmasına hazırladılar. Ancak alevler ve histerik çılgınlıklar olmadığında, herkes efsanenin kadim karanlık perisinin bir şekilde lanetini bozduğuna ve artık aralarında özgürce dolaşabileceğine inanamayarak ağzı açık kaldı.

"Bu tür bir büyü nedir?" diye sordu Betta. Sonra da diğer Yüce Şaedlere hitaben, aşikâr olanı dile getirdi. "Eğer güneşte yürüyebiliyorsa, o zaman Gölgeler Diyarı'ndan çıkıp istediği yere geçebilir. Canavarlar sadece ona cevap verir, bu yüzden artık istedikleri yere gitmeleri için çağrılabilirler."

Ciaran manyakça mutlu , sanki bu an için sonsuza dek beklemişti ve neredeyse bekliyordu. "Ama bekleyin sevgili Yüce Şaedes, dahası var. Özellikle kırmızı ve sarı ilgilendiren bir şey." Annemle babamın kafası karışmış görünüyordu. Ciaran bir şeylere hazırlanıyordu. Gözlerini kapadı ve elini küçük, pelerinli yabancıya uzatmadan önce uzun bir an boyunca yüzündeki güneşin sıcaklığının tadını çıkarıyor gibiydi. Edmyn'in gözleri artık lazer gibi Yüce Şaedes'e odaklanmıştı ve yüzü bir şeye odaklandığında tüm hatları canlanıyordu ve gerçekten çok güzeldi.

Pelerinli figür ince bir el uzattı ve kürsünün hemen önündeki güneş ışığına doğru yönlendirilmesine izin verdi.

"Bir tür hediye almadan sarayınıza gelmem," dedi Ciaran. Arkadaşının kapüşonunu geriye atarak daha önce hiç tanışmadığım ama portresine saatlerce bakmaktan yüzünü ezberlediğim bir periyi ortaya çıkardı. Amira. Kız kardeşim. Kayıp kız kardeşim.

KISIM 6

W Gözümü bile kırpmadan bir anda kürsüde babamın yanında buldum kendimi. Daha yakından bakmam gerekiyordu. Uzun, dalgalı, şerbet rengi saçlarıyla benim ışıltı ışıltı, yanardönerdi. Burnu bir Benimkinden biraz daha uzundu, babaminkini andırıyordu ama ikimiz de annemizin etkileyici oval gözlerini paylaşıyorduk. Belki de Ciaran'ın kilerle aynı türden bir muziplikle bana bakıyorlardı. Kim olduğumu bildiğini biliyordum. Bilmek zorundaydı. Ciaran ise şaşkınlığının tadını çıkarıyordu.

"Amira, hayatım. Bir kız kardeşin olduğunu söylememiştin!" Elini kaldırdı ve dudaklarına bastırdı. "Ne hoş bir aile buluşması. Öyle değil mi?"

"Öyle," dedi kız kardeşim gülümseyerek. Görünüşe göre bu onun da parlama anıydı. "Merhaba anne. Baba. Ve sanırım kız kardeşim." Zihnim hızla kız kardeşimin nasıl olup da sohbetini bırakıp Gece Divanı prensinin gözüne girdiğini örmeye çalıştı, ama yeterince uzun, yeterince pürüzsüz bir iplik yoktu ki bir anlam ifade etsin. Sadece ona baktım, ondan korkmamaya çalıştım. Neredeyse bir tür tutsak ya da onu orada olmaya zorlayan bir kara büyü altında olduğunu, Karanlık Prens'e kirpiklerini kırptığını ve terk ettiği aileme sırtıttığını umuyordum.

"Amira," diye fısıldadı annem. O ve babam yıkılmış görünüyorlardı.

"Madem hepiniz '*nasıl*' sorusuna bu kadar düşkünsünüz, izin verin sizi şımartayım."

dedi Ciaran heyecanla. "Amira'nın sevgisi beni bir gölge presten bir gündüzgezen haline getirdi. Hepiniz değerli Bakiyenizle ve onun sadece birkaç kişiyle olan bağlantısıyla bu kadar ilgiliyken, bu güzel melek hepinizin kör olduğu şeyi gördü; hemen hemen her şeyde rafine edilmeye değer bir şey olduğunu. Benim gibi yaşlı ve karanlık bir ruhta bile."

Betta öfkeyle, "Ejderhalar gittiğinden beri bu diyarda arıtma büyüü yapılmadı," diye mırıldandı.

Ciaran zafer kazanmıştı, orada duruyor ve ödülünü gösteriyordu. Göz ardı edilemezdi. Edmyn sırtıyor olabilir ama onun dışında tembelce kalabalığa bakıyordu. Bir an için gözlerimiz buluştu ve ben acımı görmesine izin vermedim. Üzüntüm ve şaşkınlığım öfkeye dönüştü ve dikkatim Amira'ya çevrildi.

"Neden, Amira?" Mahkemenin şaşkınlığı içinde sordum. "Neden bu aileyi, evin olan bu sarayı terk edip *onun* gibi biriyle evlendin?"

"Ah, sevgili kardeşim, gerçekten önemli olan tek soruyu soruyorsun." Taht odasının tamamının önüne geçerek endişeli tüm fae'lere hitap etti. "Burası benim evimdi. Bir peri olarak yaşadığım, hayal kurduğum, öğrendiğim ve büyüdüğüm yerd. Ama siz beşiniz..." Tiksintiyle omzunun üzerinden baktı. "Yüksek koltuklarınızda oturuyor ve atalarımızın ve onlardan öncekilerin yaptığı aynı hiyerarşik saçmalığı sürdürüyorsunuz, ilahi amaçlarınız için bu alem olan meyvenin tüm suyunu sıkıyor ve sonra tohumları ve kabuğu çöpe atıyorsunuz. Doğallar bu sistemin köleleridir ve Shaedeler tüm zaferi kabul etmek için sıraya girerler.

"Konuşarak Deniz'i geçtim ve insanların durumunu gözlemledim. Onların zayıflıklarını gördüm ve onları koruma görevimizi kabul ettim. Ama aynı zamanda geliştiklerini de gördüm. Çeşitliliğin üstesinden geldiklerine ve yollarını tıkayan engelleri aştıklarına tanık oldum. Bize sandığımız kadar ihtiyaçları olup olmadığını merak etmeye başladım - tüm Yüce Şaedeler'in söylediği kadar. Büyü kökenli olmanın getirdiği sonsuz egoyla şişirilmiş olan bizler. Ama shaede'm hiç oluşmadığında, bir yol ayrımına gelmişim. Ailemi hayal kırıklığına uğratarak eve geri dönecek ve eminim ki sen, kardeşim, hiç şüphesiz o bakışlarla karşılaşacaktım; Denge'yi sonsuza dek korumak için sarayın bana uygun göreceği her türlü önemsiz işi yaparak işime devam edecektim; ya da maceraya atılacaktım. Kendi yolumu çizerim. Bir tür izne ayrılabilir ve bizi hangi büyük kötülüklerden koruduklarını araştırabilirim. Eğer insanlar bize öğretildiği kadar çaresiz görünmüyorsa, belki de tüm hayatım boyunca benden saklanan tehlikeler bize anlatıldığı kadar tehlikeli değildi.

"Böylece Seam'e geri döndüm ve normalde hoş karşılanmadığımız topraklara doğru kuzeye yöneldim. Gaylen Denizi kıyılarından Jovii'nin adasını görebiliyordum ama orada benim için bir portal açılmıyordu. Bir yolculuk için yalvardım

Fırtınanın sahilimize vurmasından sonra geri dönmekte olan birkaç konuşan lemurdan. Canavarlar Sarayı perilerle pek etkileşime girmese de beni yanlarına almaktan mutluluk duydular. Orada bir yıl geçirdim, onların yöntemlerini öğrendim ve büyülerini anlamaya çalıştım. Ama bir yıl geçtikten sonra gitmemi istediler. O zamana kadar, perilerin konuşan beastfolk'a ait olmadıklarını ve Jovii'nin en başta onların diyarını yaratmasının tüm amacının bu olduğunu anladım. Bu yüzden daha kuzeye yelken açtım ve Corynthiaya bırakıldım."

"Ejderha Sarayı'nın topraklarına adım atmaya cüret mi ettin?!" diye patladı babam.

"Evet," dedi Amira çenesini yukarı kaldırarak. "Bilgiden başka kaybedecek bir şeyim yoksa kazanacak neyim vardı ki? Daha iyi bir büyü mü? İyi bir hikâye? Ancak ejderhalar beni kabul etmedi. Aslında orada olmam bile onları ilgilendirmiyordu. Ben de kalenin etrafında takıldım, tabii buna kale denebilirse. Daha çok mağara sistemi olan dev bir dağ gibiydi, o kadar geniş ki bir keresinde yaklaşık bir hafta boyunca kaybolduğuma eminim. Dilsiz kaldım ve sadece gözlemledim, çoğu ejderhanın hala zamanın başlangıcındaki ejderhalar olduğunu öğrendim. Atalarımızın insan diyarlarına karşı savaşta dizginleyip sürdükleri ejderhalar. Uzun hafızaları var ve barış içinde yaşamayı tercih etseler de, peri halkını ya da onları avlayan insanları pek umursamıyorlar. Ben de orada aşağı yukarı bir yıl kaldım ve sonra daha uzaklara seyahat ettim."

Kız kardeşimin benden sadece birkaç on yıl daha fazla yaşamış olmasına rağmen, muhtemelen tüm ölümsüz varlığım boyunca göreceğimden daha fazla dünya görmüş olduğuna inanmak zordu. Ben de bir yol ayrımına gelmiştim. Sadece o zamanlar bunu fark ettiğimi sanmıyorum. Ve şimdi, onun seçimleri beni ne kadar dehşete düşürmüş olsa da, bu kadar az şeyle bu kadar çok şeye dayanabildiği için kıskançlık ve hayranlık karışımı bir duygu hissediyordum.

"Sonraki uzun yıllar boyunca, tüm peri mahkemelerinin parçalarını gördüm," diye devam etti. "Bir Yüce Şaede'nin kızı olarak fark edilmeden girip çıktım. Sonra şekil değiştiren kabileler, troller, sentorlar ve güneyde özellikle eğlenceli olan bir büyücüler diyarıyla birkaç yıl daha geçirdim. Ama bir gün, Gaylenswood olan uçsuz bucaksız ormanda dolaşırken, gidebildiğim kadar batıya gittim. Ormanın kenarı sarı papatyalardan oluşan altın bir tarlaya açılıyor ve çilek kokusu çevreye yayılıyordu. Burun için ambrosia gibiydi. Kış kapıyı çalmasına rağmen güneş çok sıcak ve canlıydı. Sanki üzerinde bir büyü varmış gibiydi.

mükemmel günü sonsuz bir döngüde dondurmak için. Çünkü bir büyü vardı. Bir büyü ve lanet vardı, hikayeyi hepimiz biliyoruz. Kendimi Gaylenswood çayırının en ucunda, peri diyarındaki en karanlık tepelerin eteklerinde bulana kadar yürüdüm."

Etkili olması için durakladı ve sonra devam etti, "Zaman içinde hikayelerde adlandırdığımız gibiydi-Ölümün Kapısı. Diğerleri Ölümün Haeven'ı der, aramızdaki en yaşlılar ise Draku'nun İni olarak adlandırır. Gölge Diyarı önümde geniş bir alana yayılmıştı, her iki yönde de kara tozdan tepeler ve sonsuza dek bulutlu bir gökyüzü vardı. Karanlık ve kızgın görünümlü. Bu karanlık fae'lerin yaptığı kabus gibi şeyler, hem perilere hem de insanlara karşı işledikleri günahlar sayılamayacak kadar çok. Hepimiz korkuyu öğrenerek büyürüz ve ben de korkuyordum. Ama seyahatlerimde o kadar çok şey beni şaşırtmıştı ki artık geri dönüş yoktu. Bununla yüzleşmek zorundaydım. Bu yüzden en yüksek tepeye tırmanarak Gece Mahkemesi'nin penceresiz kalesine çıktım ve türümüzün unutmayı seçtiği karanlık olanları tanımak için yıllarımı harcadım."

Ciaran gözlerini doymak bilmez bir şekilde kız kardeşimin üzerinde gezdirdi ve ben kendimi hasta hissettim.

Geri dönüp onun yanında durdu, her yönüyle onunla tam bir tezat oluşturuyordu. "Görüyorsun , Yüce Shaedes, benim sevgili Amira bir özgürlükçü, bir Entelektüel. O, yirmi yaşında, iki yüz ya da iki bin yaşındaki herhangi birinizden daha aydınlı. İlk başta biraz şüpheli yaklaşmıştım." Kız kardeşimle birlikte biraz kıkırdadı. "Shaede Sarayı'ndan yüksek doğumlu bir peri Gölge Diyarı'nda tek başına mı dolaşıyor? Başta bir tür tuzak gibi gelmişti. Ama durum tam tersi olsaydı karanlık bir periyi evlerinde ağırlamaya asla cesaret edemeyecek olan aksine, biz onu tanımak için zaman ayırdık. Elbette ona ısınması en uzun süren Edmyn oldu ama o da pek konuşkan biri değil ve Amira sorularına doymuyordu."

"Sonunda onu ve sarayını iyice tanımaya başladım," diye açıkladı Amira. "Ve Ciaran'ı tanımak onu sevmek demektir. Kendime engel olamadım. İçimde bir şeyler uyandı ve çiftleştiğimizde, büyüüm bir şekilde onun lanetinin bir kısmını tersine çevirdi. Gölge canavarların istilası senin dikkatini çekmek içindi ve şimdi" -Ciaran'a döndü ve yüzüne sevgi dolu bir el koydu- "Sanırım dinlemeye hazırlar, aşkım."

Her şey çok gerçek dışıydı. Kaçmaya itilmesi makul görünüyordu, Shaede Sarayı'nın baskılarından ve beklentilerinden kaçma arzusunun anlayabiliyordum. Seyahat etmeyi ve keşfetmeyi anlayabilirim, kim bir gün ejderhaları görmeyi hayal etmez ki? Belki, eğer gerçekten

Bir süre oturdum, ruhumun derinliklerinde Gölgele Diyarı'na geçtiğimi hayal edebiliyordum. Tam oradaydı, bu son büyük maceraydı, belki de ölmek istiyordu. Belki de. Ama Gecenin Prensi'yle yaşadığı bu garip aşk ilişkisi, neredeyse boş olan midemdekileri kürsüye fırlatmak istememe yetti. Bu, ailesine ve halkına yapılmış en büyük ihanetti. Ciaran ve Edmyn kötü görünömlü ya da haklarında bildiğimiz kadarıyla kötü huylu değillerdi ama karanlık fae'ler katildi. Sadece kara büyü ve ölümlü uğraşırlardı. Neredeyse kendileri yaşayan ölülerdi. Bu iğrençti.

"Bu da beni asıl konumuza getiriyor." Ciaran'ın abartılı, mide bulandırıcı cazibesi aniden kaybolmuş ve sesinde ciddi bir ton belirmişti. "Biz karanlık fae'ler atalarımızın günahları yüzünden hapsedileli çok uzun zaman oldu."

"Atalarınız mı?" diye tekrarlardı Betta. "Az önce saldırdığınızı ve adam kaçırdığınızı itiraf ettiniz; kendinize ait pek çok suçunuz var."

"Belki de," diye düşündü. "Ama son birkaç gecedir başardıklarım, taleplerim yerine getirilmezse krallığınızı maruz bırakabileceğim acı ve korkuyla kıyaslanamaz bile."

"Talepleriniz mi?" diye tekrarlardı Peder.

"Evet ama önce sarayda benim için bir koltuk yaratmalısın," dedi Ciaran kesin bir ifadeyle. "Biz periler diyarının bir parçasıyız; türümüzün işlerinde söz sahibi olmayı hak ediyorum. İkinci olarak, sarayımızla çiftleşmek için perilerinizden bir ev sahibine ihtiyaç duymalısınız. Özgürlük ruhu içinde Amira, Edmyn'e de aynı gündüz yürüyüşü yeteneklerini bahşetme umuduyla, kendi isteğiyle onunla yattı." Edmyn'in yüzü pasifti ama kız kardeşimin yüzü ona ihanet ediyordu. Ciaran'ın kardeşiyle yatmak pek de isteyerek yaptığı bir şey değildi. "Ne yazık ki bu yeniden yaratılması mümkün olmayan bir fenomendi. Bu büyüü gerçekten anlamıyoruz. Ancak bir kez mümkün olduysa, doğru büyü ve koşullarla tekrar gerçekleşmesi muhtemeldir. Dolayısıyla, iyi niyetle, eğer birlikte çalışacaksak, birlikte harmanlanmalıyız. Bu ortak bir hedef olmalıdır. Diyarda bu arıtma büyüünden daha fazla olmalı ve Shaedeleriniz onu bulmamıza yardımcı olmak için üzerlerine düşeni yapmaya istekli olmalı. Belki de bununla başlamalıyız." Beni işaret ediyordu.

Babam hızla önüme geçerek Ciaran'ın aç gözlerine karşı bir kalkan oluşturdu.

"Edmyn ve diğer sadık tebaamız da güneşte bir günü hak ediyor," diye ısrar etti Ciaran. "Amira, Gece Divanı'nda bir gece kulübünden daha fazlası olduğunu kabul ediyor."

Kan ve şiddet dolu bir tarih. Bence diğerleri de kabul ederse, sizin büyüünüz bizimkini zamanla iyileştirebilir. Hak ettiğimiz saygı ve ayrıcalığa karşılık olarak, saraylarımız arasında güçlü bir barış sağlayacağız. Gölge yaratıklar tavırlarına dikkat edecek ve biz de çalınan halkınızı size geri vereceğiz. Ama bir uyarıda bulunmak isterim," diye öğüt verdi. "Bu geçit kapanacak ve benim seçtiğim herhangi bir diyarda bir başkası açılabilir ve açılacaktır. Ve ardından gelecek saldırılar, halkınızı tepelerimizin eteklerinde yalvarır, merhamet için karanlığa dua eder halde bırakacak. Karar vermeniz için size üç gün vereceğiz."

"Bu sarayın ya da bir başkasının senin kapında yalvaracağı bir gün bile olmayacak," diye homurdandı babam. "Sen ve senin türün öldürülemez bir parazitsiniz ve şeytani soyunuzun bu diyarın erkekleri ve kadınları ya da en yüksek liderliğimiz üzerinde bir tür hak iddia ettiğini düşünmeniz, büyüünüzü ve bedenlerinizi ele geçiren aynı hastalığın zihinlerinizi de ele geçirdiğini açıkça ortaya koyuyor. Üzgünüm Amira"-kızına hüznle baktı-"ama sen terk edilmişsin."

Bir rüzgâr esti ve odanın o tarafını çevreleyen ateş sütunları devrilerek kesişti ve Ciaran ile çevresindekileri odadaki diğer her şeyden ayıran bir ateş haçı oluşturdu. Hendekten gelen su ve daha da şiddetli bir rüzgâr üzerimden hızla geçerken yere düştüm, karanlık fae'lere öyle bir güçle vurdular ki pelerinleri yırtıldı ve yüzleri dünya dışı bir basınçla buruştu. Kürsüde yüzükoyun yatan annemle babamın yüzlerini hala görebiliyordum, normal bir perinin asla kaldıramayacağı bir sihirle ciddi bir şekilde meşgullerdi. Çok fazla büyü. Lorspire elini Betta'nın üzerine koymak için hareket etti, kalan gücünü ona verdi ve sonra cansız bir şekilde yere düşmeden önce gözleri bembeyaz oldu. Geçidin yakınında, Ciaran olduğu yerde sabit kalmak için kendi büyüsunü kullanıyordu ama rüzgâr Amira'yı alt etti ve Amira şiddetli bir şekilde uçarak geçitten geçip Gölgeler Diyarı'na geri döndü.

"Hayır!" diye bağırdım. Topallayıp düşen bir sonraki kişi Brilan oldu. Tüm saray babasını kaybedişini izlerken, uğuldayan rüzgârın arasından bile Dru'nun çığlıklarını duyabiliyordum. Boynumu bükerek geçide doğru baktım. Muhafızlar gitmiş, saraylarına geri dönmek zorunda kalmışlardı. Edmyn de sağlam duruyordu ama iki tarafın da büyük güç gösterisine kayıtsız görünüyordu ve sadece kendi isteğiyle portaldan çıkmak için döndü.

Ciaran kalan Shaedes'in gücüne karşı yüzünü buruşturdu; belki de başından beri planı onları kurutmaktı. Botları geriye doğru kaymaya başladı ve dayanılmaz derecede yavaş bir tempoyla zemin kaybediyordu ama

yine de kaybediyordu. Rüzgâra karşı bir elini kaldırdı, karanlık bir şey yapmaya çalışıyordu ama sonra her şey aynı anda oldu. Muazzam bir büyü patlamasının başımın üzerinden uçup gittiğini hissettim. Ciaran büyüünü Meridee'yi kollarının arasına almak için kullandı. Büyünün etkisiyle Meridee'yle birlikte portalın içinde kayboldu ve son üç Yüce Şaedes kürsünün üzerine düşüp ölürken portal da parçalandı.

CKAPTER 7

W Çocukken fırtınalardan nefret ederdim. Nereden geldiklerini bilmem ya da Corewood ağaçlarının kilometrelerce öteden gelen bir fırtınayı hissedip hızla bir araya gelmeleri önemli değildi

Büyük dalları rüzgâr ve yağmura karşı geçilmez bir gölgelik sağlıyordu. Gök gürültüsü sarayın yatak odalarının koridorlarında yuvarlanır yuvarlanmaz, yataktan kalkıp koridorda hızla annemle babamın odasına koşardım. Çok küçükken inlerdim. Beni duyarlar, yorganı arkaya atarlar ve bana aralarında güvenli, sıcak bir sığınak sağlarlardı. Rüzgârlar uğuldarken ve yağmurlar Corewood yapraklarının korumasına karşı coşkulu bir senfoni sunarken, kendi küçük konfor yuvarım. Annem uzun saçlarımı düzeltirken babam da "Biliyor musun Opal, mavi periler işlerini yapıyor sadece" ya da "Şu gök gürültüsünü duydun mu? Birisi Betta'yı bu gece daha da huysuzlaştırmış olmalı."

Biraz daha büyük bir çocukken, bazen fırtına çıktığında kendimi yine de annemle babamın yatağının kenarında bulurdum. Beni tutmalarına gerçekten ihtiyacım yoktu; artık fark edilmeden içeri girebilmek için gözyaşlarına boğulmuyordum. Bazen sadece onları orada, birbirlerine sarılmış bir şekilde yatarken, sabit ve sakin bir şekilde nefes alırken görmek bana cesaret vermeye yetiyordu. Eğer onlar orada böyle huzur içinde yatıyorlarsa, ben de dinlenebilirdim. Ama şimdi gitmişlerdi. Şiddetle benden koparılmışlardı. Ve bir daha asla huzur bulamayacağımdan korkuyordum.

Geçit kapandıktan hemen sonraki birkaç dakika içinde içimden pek çok görüntü geçti. Ciaran onu Gölgele Diyarı'na kaçırırken Meridee'nin son şaşkın ifadesi; birkaç yaşlı fae hızla kaleyi büyülemek için harekete geçti

Leyanna'nın Dru'yu tuttuğu ölümcül pençeyi nihayet bıraktıktan sonra gözyaşlarına boğulmuş yüzü, yeşil bir bulanıklık içinde babasının cesedine doğru uçarak onun adını haykırması ve neredeyse havada hissedebileceğim bir öfkeyle Gece Mahkemesi'ni lanetlemesi; annesinin hızla yanına gelmesi ve teselli bulamayan kızının yanında sessizce ağlaması.

Rüzgârın savurduğu toz ve kirin tenime hissedebiliyordum. Saraydaki pek çok kişi de yapılan savaş büyüünden kendilerini yere bırakmış ya da sinmişti ve şimdi herkes bir tür kâbustan çıkmış gibiydi, henüz gerçekten uyanık olup olmadıklarından emin değillerdi. Ciaran'ın ziyaretinin büyük bölümünde kaslarımı istemeden gergin tuttuğum için ağrıyan bedenimi yavaşça yukarı ittim ve ayağa kalktım. Şimdi içimdeki tüm mücadele gücünü yitirmiş gibi hissediyordum. Tekrar yere yığılmamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Midem açlıktan inliyordu ki bu neredeyse komik görünüyordu.

Ne tuhaf yaratıklardık ki ölümün, yıkımın ve kederin ortasında bile temel ihtiyaçlarımızdan habersizdik. Annemle babama baktım, vücutları alışılmadık pozlarda buruşmuştu. Artık bir fırtınadan çok daha büyük korkularım vardı, ama onları görmek

teselli yok. Sadece üzüntü. Pişmanlık. Ve öfke.

Bunun suçlusu Amira'ydı. Başta bunu anlamakta zorlandım ama her şeyin ardından, onun ihanetinin tüm bu büyü ve yaşam israfının katalizörü olduğunu anladım. Ve o anda, sahip olduğum her türlü büyüü Denge'ye adamaya ve bir sonraki Yüce Şaedes kim olursa olsun, kardeşimin yaptıklarının intikamını almak için hararetli bir bağlılıkla ona hizmet etmeye karar verdim; böyle bir kayıp karşısında yapabileceğim tek şey buydu.

Sarı bukleli küçük bir peri kürsüye çıktı. Bu Brilan'ın baş hizmetkârı Alisand'dı. Belli ki yas tutuyordu ama odadaki herkesin sözlerini duyabileceği bir konuma gelmek için kararlı bir şekilde hareket etti.

"Bu gece Shaede Sarayı için çok ağır bir gece," diye söze başladı. Herkes bakışlarını ona doğru çevirdi ve kalp ağrılarından başka bir şeye odaklanmaya çalıştı. "Sanırım burada olanların iğrenç olduğunu söylerken hepimiz adına konuşuyorum. Denge bunu kabul etmeyecektir; bundan eminim. birlikte, Jüpiter'in Karşıtlığı hala yarın gece. Yenileme töreni için Denge'yi çağırmaya yetecek kadar ortam büyüü olacaktır ki bu artık eskisinden çok daha büyük bir gerekliliktir. Yas turalım ve toparlanalım, ama sonra yarın gece çok güçlü bir gökyüzünün altında yeniden toplanalım ve Denge'nin bize yeni bir dönemi işaret edecek liderler sunması için dua edelim.

Bu çölde bizim için bir yol. Nihayetinde Gece Divanı'nın sonsuza dek yok edilmesine yol açacak bir yol!" Birkaç öfkeli onay haykırışı oldu ama birçoğu da cansızdı. Brilan toplanmamızı isterdi. O güçlü bir liderdi ve asla mücadeleden geri adım atmazdı. Ancak beş yeni Yüksek Şaedes için bir yenilenme töreni düşüncesi biraz bunaltıcıydı, Karanlık Prensleri yok etmeye çalışma görevinin en kötü düşmanımdan bile istemeyeceğim bir görev olduğundan bahsetmiyorum bile.

Leyanna donup kaldığım yerden yavaşça bana yaklaştı. Kendimi hareket ettiremiyor gibiydim.

"Çok üzgünüm Opal," dedi. Cesetleri temizlemeye başlamak için birkaç Doğal kürsüye geldi. "Neden seninle odana kadar yürümüyorum?"

"Teşekkürler, ama hayır. Sanırım yalnız kalmak istiyorum." Bize nasıl yas tutulacağı öğretilmemiştii ama ölüm yalnızlık gerektiren bir iş gibi görünüyordu.

"Bu çok zor olacak." Elini omzuma koydu ve beni yavaşça kapıya doğru itti. "Seni bekleyen bir insan ziyaretçin olduğunu unuttun mu?"

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Farris'i tamamen unutmuşum. Az önce onu yatağımda uyurken bıraktım."

"Merak etme, az önce annemle görüştüm ve tamamen iyileştiğinde anılarını büyüleyeceklerini ve onu eve geri götüreceklerini söyledi." "Leyanna, onun anılarını büyüleyemezler! Geri dönmesi gerektiğini biliyorum ama o yaralar için çok çalıştı, bu yüzden nerede olduklarını bilmeyi hak ediyor. geldi."

Bana anlamsızmışım gibi garip bir bakış attı ve sonra bana kocaman sarılarak beni şaşırttı. "Yalnız değilsin. Bunu unutma," diye fısıldadı. Ona sınıksıkı sarıldım. "Şimdi git biraz yemek ye ve banyo yap. Bok gibi görünüyorsun." Sırıttı. İnsanlar âleminde öğrenmekten zevk aldığı tek şey buydu - bir denizci gibi nasıl küfredileceğini.

"Son zamanlarda hiç aynaya baktın mı?" Hüzünle sordum. Beni bıraktı ve odama yöneldim, dudağım titriyordu ama bir damla gözyaşının bile düşmesine izin vermiyordum.

Onu terk ettiğim zamankinden farklı biriydim ve bunu görebiliyordu. Farris eşiği geçtiğimi görünce yatağında doğruldu, belli ki kendini çok daha iyi hissediyordu.

"Ne oldu?" diye sordu endişeyle. Onun kaygısız, çapkın yanından başka bir yanını görmek tuhaftı.

"Onlar öldü." Bunu yüksek sesle söylemek daha gerçekçi hissettirmedi. "Kim?" diye sordu, yüzünü yeniden endişe kaplamıştı.

"Ailem," dedim. "Diğer tüm Yüksek Şaedler, muhtemelen Meridee..." İstemsizce her birinin zamansız sonlarını tekrarlariken sesim kesildi.

"Opal," dedi usulca. Adımı söyleme şeklini sevdiğim için ondan nefret ediyordum. "Buraya gel."

Yatağa doğru süründüm ve yan tarafımda onun yanında bir top gibi kıvrıldım. Vücudu etrafımda küçük bir sıcaklık kozası oluşturdu. Yan dönmenin ona acı verip vermediğini merak ediyordum ama umurumda değildi. İyileşme sırası bendeydi. Ona her şeyi anlatmaya hazır olana kadar saçlarımı okşadı ve günün olaylarını anlatmam sonunda ağzımdan dökülen birkaç damla gözyaşıyla birlikte durduğunda, ancak o zaman konuştu.

"Korkunç olmalı." Yüzünü göremediğim için mutluydum. Başka birinin acısıyla başa çıkamazdım. "Ve bu karanlık fae'ler gerçekten öldürülemez mi?"

"Umutsuz görünüyor, değil mi?" Gönülsüzce güldüm. "Bizim ve karanlık fae'lerin büyüğü yağ ve su gibidir. Bizimki Denge tarafından kutsanmıştır, zaten çok gelişen Dünya'ya yeni bir hayat üfleriz. Kara büyü ise bunun tam tersinden gelir. Sadece ölümle etkileşime girer. Kara perilerin bu tür bir büyüye erişebilmeleri için kendilerinin de ölü olması gerekir. Ve zaten ölü olan bir şeyi öldüremezsiniz. İnanın bana, atalarımız tarafından yapılan nafil girişimlerin korkunç hikâyelerini okudum."

"Bekle. Nasıl oluyor da ölüyorlar ama hala yaşıyorlar, nefes alıyorlar ve insanları öldürmek için büyü kullanıyorlar?"

"Nefes alma kısmını gerçekten bilmiyorum ama kara fae'lerin kökeni korkunç bir şey. Eskiden siyah Shaedeler olduğunu biliyor muydunuz?"

"Hayır," dedi ve sağlam kolunu bana dolamak için hareket etti.

"Kara periler o kadar da nadir değildi, ancak büyüleri doğaları gereği diyarlar için yararlı değildi. Karakteristik olarak, siyah saçları ve koyu, aldatıcı gözleri olduğu söylenirdi. Dişleri ve tırnakları ölümcül bir noktaya kadar keskinleşmişti. Sarayda kargaşa ve fesat çıkarmaya meyilliydiler. Şakacı ve ortalığı karıştıran kişilerdi ve kendi türleri asla bir koltuk için seçilmezdi.

Beşli'nin. Sırf bu yüzden sarayda dışlanmışlardı, tek gerçek kurtarıcı özellikleri ne kadar hızlı ve etkili bir şekilde öldürebilmeleriydi. Kurnaz ve bazılarına göre vicdansız olan kara fae'ler, büyüklerimizin saklamayı sevdiği karanlık işleri yapmak için istihdam edilirdi."

"Suikastçılar gibi mi?"

"Belki, ama daha çok paralı askerler gibi. Yeşil savaşçılardan oluşan ordularla seyahat ederler ve geçilmesi gerektiğinde çizgiyi geçerlerdi. Pek çok eski savaşın tek bir kara peri tarafından kazanıldığını hayal ediyorum, ama tüm zafer elbette cesur yeşil ordulara giderdi."

"Bu zor bir hayat olurdu." Farris'in sesi dalgın geliyordu. "Başkalarının sömürdüğü beceriler yüzünden hor görülmek."

"Evet, özellikle bir kara peri sarayın bakışlarından ve dik bıkıyordu. Adı Draku'ydu ve krallık adına pek çok günah işlemişti ama neden kendisine ve diğer karanlık meslektaşlarına daha fazla büyü izni verilmediğini ya da en azından kahraman oldukları için saygı gösterilmediğini anlamıyordu. O zamanlar sarayda birkaç gümüş Şaede vardı. Hatta bir tanesi Yüksek Şaede koltuğuna oturmuştu. Adı Fayonir'di. Bir gümüş Shaede'nin büyüü kendini bilgelik olarak gösterirdi, ama o en nadir bulunan Shaede'ydi. Bin yıldan uzun süredir sarayda bir tane bile yoktu.

"Bir gün Draku, Fayonir'i kandırıp yalnız kalmasını sağladı ve onu tuzağa düşürüp kendi shaede'si ve diğer tüm renkler hakkında bilgi edinmesi için günlerce işkence etti. 'Biz neden farklıyız?' 'Diğer herkesi daha özel kılan nedir?' Bilmek istiyordu. 'Neden siyah perilere Denge tarafından hiç koltuk hediye edilmiyor?' 'Shaede'ler karanlık olanlardan başka hangi sırları saklıyor? Paranoyaklaşmıştı. Kontrolünü kaybetmişti. Ona o kadar uzun süre ve o kadar acımasızca işkence etmişti ki sonunda onu öldürmüştü. Yaptıklarından dolayı duyduğu öfke ve çaresizlik hızla kör bir öfkeye dönüştü ve büyüü sınır tanımaz hale geldi. Hala sıcak olan cesedini kendinden nefret ve tiksinti dolu ağır yumruklarla dövmeye başladı.

"Ama darbeler arasında Fayonir'in kanının bir kısmı Draku'nun ağzına sıçradı ve boğulmaya başladı. Bu onu yaktı. Zehir içmek gibiydi. Sanki boğuluyormuş gibi nefes nefese kaldı. Bir parçası bunu hak ettiğini düşünüyordu, her ne ise. O kadar kötüleşti ki, boğazındaki yanmanın acısına ya da yaptığı şeyin gerçekliğine dayanamadı ve hayatına acımasız bir şekilde son verdi. Ölümünden kısa bir süre sonra, karanlık bir periyi uyandırdı. Aslında ilk karanlık peri."

"Bekle. Ölümünden mi döndü?" diye sordu Farris.

"O yaptı. Biz periler öldürülmediğimiz ya da tüm büyümüzü serbest bırakmadığımız sürece sonsuza dek yaşarız. Draku ölümden cehennem gibi bir sürprizle uyandı. Boğazında yanan ateş sadece orada durmakla kalmamış, katlanarak artmıştı. Artık yaşadığı sadece acı değil, kemiklerinin içinin kuruduğunu hissettiren doymak bilmez bir susuzluktu. Anında kendini tekrar tekrar öldürmeye çalıştı ve kısa süre içinde yüzlerce farklı şekilde hayatına son vermeyi denedi, ama sadece yeniden canlanıyordu ve acısı devam ediyordu. Bir şekilde farklı, daha karanlık bir şekilde ölümsüz olmuştu. Bu yüzden Yüksek Şaede Mahkemesi'nin huzuruna çıktı ve yaptıklarını itiraf ederek merhamet diledi. Ölmek istiyordu. Onu yüzlerce farklı şekilde öldürmeyi denediler ama boşuna.

"Ondan korkuyorlardı. O da kendisinden korkuyordu, sonsuza dek ölüyormuş gibi hissetmeye mahkûmdu, solgun derisinin altında güçlü bir büyü kabarcığı hissediyordu ve bununla bir şey yapamayacak kadar zayıftı. Lanetlendiğini biliyordu. Dünyadan saklandı ve tek başına acı çekti, ara sıra kendisine ne olduğuna dair yeni bir cevap olup olmadığını görmek için çeşitli mahkemeleri ziyaret etti. Aradan yüzlerce yıl geçti. Sonunda kendini Pellshaeven'de, Su Mahkemesi'nde buldu. Liderleri olan Nehir Leydisi ile görüşmek ve belki de durumu hakkında yeni bir şeyler öğrenmek için yalvaracaktı. Ne yazık ki onlar için, bir insan kabilesinin Dikiş'e girmesine izin verilmişti. Köyleri, göllerinden ve nehirlerinden sürünerek gelen ve ekinlerini mahveden yaratıklar tarafından rahatsız edilmişti. Şefaati için durmaksızın dua etmeye başladılar ve Pellshaeven'in fae'leri Denge tarafından bunu sağlamak için harekete geçirildi.

"Draku bu insanların varlığından çok etkilenmişti. Kalp atışlarını hissedebiliyor ve büyük salonun öbür ucundan damarlarında pompalanan kanlarının tatlı nektarının kokusunu alabiliyordu.

"Hiçbir şey onun yoluna çıkamazdı. Gırtlığı sıkıldı ve tören yapmadan kendini insanlardan birinin üzerine attı, gün geçtikçe daha da keskinleşen dişlerini insanın etinin derinliklerine batırdı. O insanı tükettikten sonra bir başkasını ve bir başkasını daha yakaladı. Tüm Su Mahkemesi dehşete kapıldı. Karanlık güç havayı doyurdu. Herkes ondan kaçtı, çünkü daha önce hiç böyle bir canavar görmemişlerdi. Bu kadar dengesiz, bu kadar şeytani bir şey."

"Aman Tanrım," diye araya girdi Farris ve gözlerini kocaman açarak hızla doğruldu. Sarı saçları omzunun üzerinden düşmüş ve yüzünde asılı dururken benimkileri gıdıklıyordu. "Kara Fae'ler vampir mi?"

"Şey, evet... ve hayır. Ölümsüzdürler ve kan içerler ama onları hiçbir şey öldüremez. Sizin insan hikayelerinizde, sarımsak, haç ve tahta kazıklarla kolayca öldürülürler. Kuzeydeki şekil değiştirenlerin karanlık fae'leri sevmediği doğru ama kimse sevmez. Ve bir kurt adam hiçbir zaman başarılı bir şekilde bir kurt adam öldürmemiştir."

Farris biraz şaşkın bir şekilde arkamdaki yastıklara yaslandı ve devam etmeme izin verdi.

"Tüm mahkemeler Draku'nun yaptıklarını duydu. Yüce Şaedler tüm diyarları korumak için yapabilecekleri tek şeyin bu haydut peri için bir hapishane yaratmak ve onu orada izole kalması için lanetlemek olduğuna karar verdiler. Tüm büyülerini bir araya getirerek, Denge'nin kutsamasıyla Dikiş' içinde başka bir diyar yaratmayı başardılar. O gün beş Yüce Shaedes de beyazlaştı. Sonsuz karanlığa lanetlenmiş bir diyardı. Çorak. Orada hiçbir şey yetişmeyecekti. Küçük bir kale ve bu alanda hayatta kalabilen birkaç tür hayvan sağladılar. Diyarın çoğu toz ve bataklıkta ama Draku buna aldırmadı. Bu topraklar hoşuna gitmişti. Sonunda Fayonir'in İntikamı'nı (perilerin genellikle kana susamışlık dediği şey) bastırmıştı ve tatlı insan kanı yasak olduğu için hayvan kanının da onu doyurduğunu fark etti. Yeni topraklarına girdi ve Yüce Şaedler bölgeyi heceleyerek Gölgeler Diyarı'nı sonsuza dek güneşli ve adil olacak bir çayırda çevreledi. Yeni laneti, Gölgeler Diyarı'ndan çıkarken portalların çalışmamasıydı ve asla güneşe ayak basamıyordu. Çıkarsa da alevler içinde kalıp ölüyordu."

Farris, "Bu aptalca bir soru olabilir ama eğer durum buysa, Shaedeler onu öldürmek için neden en başta güneş ışığını kullanmadı?" diye sordu.

"Çünkü bu büyüün bir şartıydı. En güçlü büyüler al gülüm ver gülümdür. Çok dengelidir. Onun kara büyüünü yakıp geçecek kadar güçlü bir güneş ışığı yaratmak ve kullanmak için büyüün ruhtan gelen ekstra bir unsura ihtiyacı vardı. Bu durumda, o da isteklilikti. Güneşin ona gerçekten zarar vermesinin tek yolu onu kendisinin aramasıydı."

"O zaman neden intihar etmedi? Daha önce pek çok kez denedi."

"Sanırım artık yaşamak için daha fazla sebebi vardı. Bir evi vardı; büyüü vardı; rızkı vardı. Ve kefareti vardı. Cezasını çekecekti ve belki de istediği zaman buna son verebileceğini bilmek ona huzur veriyordu, bilemiyorum. Sarkık bataklık ağaçlarının kıvrımlarında oturarak teselli buluyordu ve sürekli acı ve depresyon olmadan, işine odaklanabiliyordu."

Büyü. Biraz daha çalışkan oldu, kalesinde iyileştirmeler yaptı ve yeni yaratıklar ve gölge canavarları ördü. Shaede Sarayı'na tüm bunları belgeleyen mektuplar yazdı ve kendisine bir rol yaratmaya çalıştı - Gece Sarayı'nın bekçisi.

"Bu da bizi Ciaran'a getiriyor. Ciaran sarayda canı sıkılan ve hoşnutsuz olan Doğal bir periydi. Genç ve yakışıklıydı ama hoşlandığı kızların hepsi Shaedes'in peşindeydi ve onları suçlamıyordu. Saraydaki görevi haritacılar ıraklık etmekti, ki bundan daha sıkıcı ve istenmeyen bir iş olamazdı. Sevdiği tek şey seyahat etmekti ve bir gün Gaylenswood'un sınırlarını ziyaret etmek ve belgelemekle görevlendirildi. Bazı ağaçlar güneye doğru ilerlemeye karar vermişlerdi ve bu durum haritalarda bazı tutarsızlıklara ve bazı orman büyülerinin geri tepmesine neden oluyordu. Ciaran gerekli incelemeyi yaptı, verilerini topladı ve sırf merakından ve yolculuğu olabildiğince uzun sürdürebilme arzusundan dolayı, Ölüm Kapısına dayanan büyülu çayırıları geçebilmek için Shaede Sarayı'na giden uzun yolu seçti.

"Draku bataklığının yanında otururken Ciaran'ı uzaktan gördü ve ona seslendi. Ciaran her zaman Draku'dan korkmaktan çok onunla ilgilenmişti. Hikâyeleri duymuş ve Karanlık Olan'ın kalesinin içinin neye benzediğini hep merak etmişti. Biri aydınlıkta, diğeri karanlıkta karşılıklı durmuş, saatlerce sohbet etmişlerdi. Ciaran'ın Shaedeler, saray ya da işi hakkında söyleyecek iyi bir şeyi yoktu ve Draku da korkması gerektiği söylenen vahşi iblis gibi görünmüyordu. Bu yüzden Draku ona bir kadeh şarap ve kalesinde bir tur teklif ettiğinde Ciaran bunu yapmamak için bir neden bulamadı. Zaten Gölgeler Diyarı hakkında kimse özel bir şey söylememişti. Haritalarda sadece büyük, karanlık bir lekeydiler. Belki daha yakından bakmak ona meslektaşları arasında biraz prestij kazandırabilirdi.

"Günün geri kalanını Draku ile geçirdi. Kalenin en yüksek kulesinin balkonundan bir dizi topografik detayı hızlıca çizebildi. Çalışırken Draku'nun şarabını kibarca yudumladı. Ama bu şarap değildi. Draku'nun kanıydı. Draku'nun Gölgeler Diyarı'nda farklı senaryoları gözden geçirmek için uzun yılları olmuştu. Bu karanlık dünyada gerçekten eksik olan tek şey bir yoldaşı. Ciaran az önce ne içtiğini fark ettiğinde artık çok geçti. Draku Ciaran'ı hızla balkondan aşağı itti ve Ciaran aşağıdaki tozlu zemine düşerek öldü. Ciaran boğazının yanması ve histerik çığlıklarla uyandığında, Draku

ona şefkatli bir aşık gibi baktı. Ciaran'ın midesini yaratık kanıyla doldurdu ve ona uzun yıllar boyunca yalnız başına bestelediği ölüm şarkılarını söyledi. Ciaran onu hor görüyordu. Ama bu hapishane Ciaran için inşa edilmemişti, sadece Draku'yu hapsetmek için yapılmıştı. Böylece bir gün, gölge canavarları avlarken Ciaran çayırın bir bölümüne doğru ilerledi ve hipotezini test etti. Elini güneş ışığına tuttu, alev almasını bekliyordu ama bunun yerine hiçbir şey olmadı. Çayıra tamamen adımını attı ve hiçbir şey olmadı. Sonra aklına sinsi bir fikir geldi. Draku'yu almak için kaleye uçtu ve efendisini Gölge Diyarı'nın kenarına götürdü. Ciaran güneş ışınlarında dans ederek, 'Bak Draku! Işığa gel! Denge tarafından affedildik, günahlarımız unutuldu. Gel, çayıra bana katıl! Ve şaşırtıcı bir şekilde, Draku'nun kurtuluş umudu karanlık arzularından daha büyük olmalı, çünkü büyülü bariyeri geçmekte tereddüt etmedi ve hemen alevler içinde kaldı."

Farris'in tek söyleyebildiği "Vay canına" oldu. Bu çok trajik bir hikâyeydi ve kendi hüznü tarzında, böyle bir gün için uygun bir hikâyeye gibi görünüyordu.

"Kutuplaşan sonsuz gece ile sonsuz gündüz arasında kalan Shaede Sarayı'nda günün hangi saati olduğunu bilmek imkânsızdı. Bu yüzden Ciaran oraya kadar yürüdü ve saraya girebilmek için gerçek gecenin çökmesini bekledi. Kardeşi Edmyn'i yatağında uyurken buldu. Edmyn, Ciaran Draku ile sıkışıp kalmışken sohbetinden dönmüştü ve şimdi orada yatıyordu -Ciaran'ın zihninde, köleleştirilmeyi bekleyen bir başka Doğal. Ciaran kardeşinin yatağının hemen yanında kendi bileğini kesti ve taze kanın bileğinden uyuyan kardeşinin ağzına doğru akmasına izin verdi. Edmyn uyandı, kardeşinin kanında boğuluyordu, kayıp kardeşinin birdenbire orada, uyanık ve yaramaz görüldüğünü görünce şok oldu. Ciaran daha sonra küçük bir bıçakla Edmyn'in boğazını kesti. İkisini de Gaylenswood çayırının kenarına, Gölge Diyarı'nın Karanlık Prensleri olarak yeni evlerine yakın bir yere götürdü. Açıkçası, Yüce Şaedler bunu öğrendiklerinde kardeşleri bir kez daha lanetlediler. Ancak bu kez, diğer fae'leri kendi türlerine dönüştürme konusundaki yeni ve kötü yeteneklerini öğrendikten sonra, bu yeni lanet Fayonir'in İntikamı'na dayanan tüm yaşam güçlerini sonsuza dek oraya hapsetti. Bu tür bir büyüün yapılması, tıpkı bu gece olduğu gibi, beş Yüce Şaed'i de öldürdü."

"Ve daha fazla karanlık fae yaptılar, değil mi?" diye sordu Farris. "Taht odasında kız kardeşinle birlikte gördüğün savaşçılar? Onlardan daha fazla olmalı."

"Kalan siyah Shaedelerin çoğu sonunda Karanlık Prenslerin emrine girdi. Elbette Ciaran onlara gerçek bir ay vaat etmiştir, eminim. Denge ve kuralları tarafından engellenmeyen bir hayat. Kim bilir o terk edilmiş yerde neler oluyor. Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor."

"Ve şimdi liderleri diyar diyar dolaşmakta özgür ve eğer büyü kurallara göre oynamazsa, yakında burada neler olabileceğini düşündükçe ürperiyorum."

"Şey, tüm portal büyüünün kapalı olduğunu biliyorum, bu yüzden o koşulları geçemeyecek. Ama eninde sonunda hak ettiğini düşündüğü şey için gelecektir. Ve kız kardeşim. Eminim her zayıf noktamızda ona yardım ediyordur."

Etrafımdaki kolu sıkılaştı. "Özür dilerim. Tüm bunlar hakkında konuşmak çok zor olmalı. Özellikle de olan biten her şeyin ışığında. İçimdeki tarihçi ve oyuncu iyi bir geçmiş hikâyesine karşı koyamaz."

Yatakta dönerek ona baktım ve bu kadar kısa sürede ne kadar yakınlaştığımızın farkına vardım.

"Sorun değil, gerçekten. Bence tüm bunlar hakkında konuşmak neyle karşı karşıya olduğumuzu hatırlatmak açısından iyi oldu. Eğer bugün tarihinizi bilmiyorsanız, onu yeniden yaşayacaksınız." Bu onun gülümsemesine neden oldu, tamamen dışıydı. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Hiçbir şey. Sadece insan aleminde çok benzer bir ifadeye sahibiz. Gördüğünüz gibi, sen ve ben o kadar da farklı değiliz." Bir elini kulağıma götürdü ve "Bakabilir miyim?" diye sordu. Başımı salladım ve parmağını kulağımın sivri ucunda yavaşça gezdirdi. Bu his aynı anda hem sakinleştirici hem de heyecan vericiydi. Daha önce hiç böyle bir şekilde dokunulmamış mıydım? "Çok güzel," dedi.

Zarifçe yataktan yuvarlandım.

"Pis demek istiyorsun. Berbat haldeyim ve senin biraz uyumaya ihtiyacın var."

Doğrulup oturdu. "Yorgun olan biri varsa o da sensin. Ben bütün gün uyudum; sen çok yorulmuş olmalısın." Haksız da sayılmazdı.

"Ciaran serbestken bir daha uyuyabilir miyim bilmiyorum. Ama denemeden önce bir yemeğe ve banyoya ihtiyacım var."

"Harika. Hadi yiyelim; açlıktan ölüyorum. Sen yokken şu şifacı perilerden biri gelip beni kontrol etti ve bu yaraları harpissberry yaprakları denen bir şeyle temizlemem gerektiğini mi söyledi?"

"Harpishberry," diye düzelttim. Farris'ten kaçmak kesinlikle zordu ve onu henüz korkutamamış olmama şaşırmıştım. Yataktan yavaşça kalktı, sadece biraz kaskatı kesilmişti ve birlikte mutfağa doğru yöneldik.

CKAPTER 8

A Küçük bir yeşil periler ordusunu doyuracak kadar üzüm, baharatlı fındık ve benekli orman tavuğu yemiş olsam da midemde hâlâ bir çukur vardı ve bunun açlıkla hiçbir ilgisi yoktu. Farris

Ayrıca önüne konan her şeyi seve seve tüketiyor, gülümsememi sağlamak için peri şarabı ve büyülü mantarlarla ilgili hafif şakalar yapıyordu. O sürekli pohpohlamayı azaltmıştı; ben de bu kadar dirençli olmayı azaltmışım, bu da bizi arkadaşlığın kolay alanında bir yerde bırakmıştı.

Adım adım yürüdük, gece gökyüzü Corewood ağaçları tarafından hamamlara giden uzun salonun üzerinde açık mor bir şerit halinde ortaya çıkarılmıştı. Bornozum ve şifacıların Farris için bıraktığı temiz giysileri almak için odama uğramıştık. Sohbetimiz hafif konular etrafında gelişti, çoğunlukla genişleyen sarayın mimarisi ve tarihi hakkında sorular soruyordu. İki genç mavi Shaedes'in yanından geçtik, sonra da yüzleri acıma ve kederle dolu bir grup Doğal'ın yanından. Başımın üzerinde asılı duran kayıp bulutunun değil de sadece rengimden dolayı bana bakılan günlerin özlemini duyuyordum. Ama sonra bu düşüncenin ne kadar bencilce fark ettim, çünkü sarayda kayıp ya da korku hisseden tek kişi ben değildim. Bu gece her peri kendi payına düşeni taşıyordu.

Köşeyi döndük ve büyük ahşap hamam kapısının önünde durana kadar buranın halka açık bir yer olduğunu neden fark etmediğimi merak ettim. Periler doğaları gereği vücutları konusunda utangaç değillerdir. Kişisel konutlarda özel hamamlar vardı ve tabii ki Yüce Şaedler'in kalenin kendilerine ait özel bir kanadı vardı, ama çoğumuz sadece içeri atladık

yıkanmak istediğimizde bir nehirden geçtik ya da daha uygun bir şekilde tesis bünyesindeki hamamlardan birini ziyaret ettik.

Farris kapıyı benim için açık tuttu ve ben de ateşle aydınlatılmış odaya girdim. Uzun sütun mumlar dikdörtgen alan boyunca her birkaç adımda bir yerleştirilmişti, ateşleri normal bir mumun asla yapamayacağı kadar büyük ve parlak parlayacak şekilde büyülenmişti. Gecenin soluk karanlığında bile odanın kendisi bir illüzyondu. Mekânı çerçeveleyen gerçek duvarlar yerine, sıra sıra dizilmiş kalın odun ağaçları, ateşin ışığıyla gövdelerinden yansıyan gölgeleri ormanın karanlık derinliklerinde kaybolmaya gönderiyordu. Zemin sıcak ve yumuşaktı. Parlak yeşil yosunlarla ve ara sıra patlayan beyaz ve mor liriopce çiçekleriyle kaplıydı. Yerde, birbirlerinden birkaç metre uzakta, organik şekilli bir düzine havuz vardı ve durgun, doğal sularının üzerinde buhar geziniyordu. İki Doğal görevli selamlarını iletip bizi hamamlardan ikisine yönlendirirken nemli, çiçeksi koku etrafımızı sardı.

"Banyo suyunuza herhangi bir katkı maddesi ister misiniz?" diye sordu esmer peri kibarca. Bana başsağlığı dilemedi ya da ailemi sormadı ve bunun için minnettarım.

"Evet, lütfen. İkimiz de biraz harpishberry yaprağı ve lotus çiçeğı alacağız."

Bir tepsi malzeme almaya gitti ve ikinci Natural lavanta kokulu havluları ayaklarımızın dibine, temiz giysilerimizi serdiğim yerin yanına koydu. İlk peri döndüğünde, kırmızı yaprakları ve lotus özünü iki havuzun üzerine dikkatlice serpti ve sonra biraz eğilerek ön kapılardaki yerlerine geri döndüler.

"Tamam, bu inanılmaz. Bunlar şimşek böcekleri mi?" Farris odanın etrafına bakıyor ve gözlerini kısarak ağaçların arasındaki karanlığa bakıyordu.

"Evet. Corewood'un bu bölümünde yaşayan bazı güzel gece yaratıkları var. Işık saçan tek şey ateş böcekleri değil. Pulları biyoluminesan olan kertenkeleler var ama o kadar hızlılar ki bazen ağaçların üzerine çizilmiş küçük parlak bulanık çizgiler gibi görünüyorlar." Farris' ormanı seyredişini izledim ve yeni olan her şeye duyduğu coşkuya aşık olmamak için kendimi zor tuttum. Beni bakarken yakaladığında, odanın nemli sıcaklığının bir yan etkisi olarak gizlenebileceğini umduğum derin bir kızarıklığın yanaklarıma süzüldüğünü hissettim.

"Şifacı bana yıkanmak için bandajları çıkarmam gerektiğini söyledi. Yardım edebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu. Hızla geçtim, mutlu bir şekilde

Yüzümü gizledim ve bandajlarını yerinde tutan küçük metal iğneyi dikkatlice önce kolundan, sonra da sırtının altından çıkardım. Başka bir davet olmadan kolundan başladım, yavaşça ve dikkatlice tüllü bezi açtım, gözlerimin ellerimin üzerinde dönüp durduğunu hissettim. Kara büyülü bir gölge canavarın zehirli ısırığından sonra bir insanın etini tamamen eski haline getirebilecek bir büyü yoktu ama saldırının olduğu günkü kanlı, çiğnenmiş koluyla şimdiki arasında mutlak bir dönüşüm vardı. Elimi usulca kaslı kolunda gezdirdim, canavarın dişlerinin açtığı yüzlerce küçük çentikle dokusu sonsuza dek değişmişti. Artık neredeyse kırmızı bile değillerdi; sadece yaşadıkları travmanın bir gölgesi kalmıştı.

Farris, ben karnının etrafındaki bandajı çözmeye başlarken onu izledi. Kollarımı kalın gövdesine dolamak ve yanağımı çıplak sırtına bastırarak bandajın başka bir parçasına yapışmış bir noktaya ulaşmak biraz garipti. Teni o kadar pürüzsüz ve sıcaktı ki, rahatlığının tadını çıkarmak için kendime sadece bir saniye izin verdim. Bandajın son parçası da düştüğünde, kendi vücudunu inceleyebilmesi için geri çekildim. Karnının yan tarafı hâlâ biraz kızgın görünüyordu ama yabanmersininin yardımcı olacağını biliyordum.

"Şifacılarınız kesinlikle ne yaptıklarını biliyorlar." Gülümsedi. Isırığın tam kapsamını görebilmek için kolunu farklı yönlerle çevirdi ve bunu yaparken pazu ve ön kol kasları canlandı.

"Öyle görünüyor," dedim, tüm giysilerimi çıkarıp hızla havuza atlasam fark kadar dalgın olup olmadığını merak ederek. Hızla şortumun düğmelerini karıştırmaya başladım.

"Peki bunu nasıl yapacağız?" Beni yakaladı. Havuzumun kenarından geri döndüm ve utangaç bir şekilde gülümsedim.

"Banyo yapıyoruz," dedim.

Kot pantolonu hem kendi kanı hem de gölge canavar tükürüğüyle lekelenmişti. Kuşkusuz diğer giysileri de paramparça olmuştu. Bir anlık kabadayılıkla ona arkamı döndüm ve önce lekeli tişörtümü, sonra da altıma giydiğim küçük kaşkolunu çıkardım. Arkamdan suyun yer değiştirdiğini duydum ve onu çıplak görmekten kurtulduğum için şükrettim. Kot şortumun düğmelerini açıp iç çamaşırımı çıkardıktan sonra dönüp suya kendim girerken göz teması kurmamaya dikkat ettim. Hemen kokulu, ılık suyun altına daldım ve küçük sessiz derinliklerinde birkaç dakikalığına kendimi kaybettim. Su perilerinin söylediğine göre

Suda bir şeyler duyuyordum: cesaretlendirici fısıltılar, kutsamalar, şarkılar. Suyun altında uzun süre kaldım, kulaklarımı güvence ya da ilham için zorladım ama hiçbir şey gelmedi. Tekrar ortaya çıktığımda, havuzunun arka tarafına yüzmüş olan Farris'e baktım. Kollarını kenara dayamış ve yine karanlığa bakıyordu.

"Burası gerçekten çok güzel," dedi sonunda. Havuzumun arkasına doğru yüzdüm ve onun vücudunu taklit ettim. Ağırlıksız ve temiz olmak çok iyi hissettiriyordu.

"Öyle, ama sizinki de dâhil olmak üzere tüm âlemlerde bulunabilecek güzellikler var," dedim.

"Evet, ama buradaki gibi değil. Büyü farklı türden bir güzellik." Başını kollarının üzerine yan yatırdı ve bana baktı, nemli saçları nemde kıvrılmak için yalvarıyordu. "Peki, dövmenin arkasındaki hikâye nedir?"

Omzuma dokundum, üzerinde siyah-mavi bir Perryflower çiçeği resmi vardı ve etrafı minik yıldızlarla çevriliydi. O kadar uzun zamandır vardı ki, çoğu zaman orada olduğunu bile unutuyordum. "Sanırım bugün sana yeterince hikâye anlattım." Gülümsedim. "Sıra sende. Bana kendin hakkında bilmediğim bir şey anlat."

"Zaten ne biliyorsun ki?" Gözleri parladı - bu diyalog tarzını seviyordu.

"Erken kalkmayı, sağlıksız bir kahve bağımlılığına sahip olmayı ve tarih çalışmayı sevdiğini biliyorum. Okumayı, öğrenmeyi ve video oyunları oynamayı seviyorsun. Ve New York'ta yaşıyorsun. Hepsi bu kadar. Hayatım hakkında bildiklerin için pek de adil bir takas sayılmaz."

"Hayat adil değil." Kıkırdadı ama sonra kendini havuzun benimkine en yakın kenarına yeniden konumlandırı. Tüm sağduyuma rağmen ona doğru yüzdüm, çenemi kollarıma dayadım ve aramızda sadece bir ya da iki ayak yosunlu toprak bıraktım.

"Hep New York'ta mı yaşadınız?" Ben sordum.

"Şehir değil ama eyalet. Ben çoğunlukla Buffalo'nun bir banliyösü olan Amherst'te büyüdüm. Üniversiteye gidene kadar şehre taşınmadım."

"Peki ya ailen?" Sordum ama sorum yüzünde bir sertliğe neden .

"Bekâr bir anne tarafından büyütüldüm. Sayılır. Uyuşturucu, alkol ve ot gibi kokan zehirli erkeklere düşkün bir partnermiş. Beni doğurduğunda çok gençmiş. Babamın bir çeşit profesyonel olduğuna yemin etti ama bunun doğru olduğundan bile emin değilim. Tek bildiğim onun

ben büyürken pek ortalıkta yoktu. Sanırım ben farklı türden bir yetimim."

Farris'i görmezden gelen birini düşünmek zordu. Çocukken bile, o sarı saçları ve arsız gülümsemesiyle, karizmatik kişiliğiyle sevimli olduğunu hayal etmek imkansızdı. Ama ihmalkâr bir yetiştirilme tarzı bile onun ışığını söndürmeyi başaramamıştı.

"Annemi hâlâ görüyor musun? En azından mezun olduğun için seninle ve tarihçi olma hayallerinle gurur duyuyor olmalı," diye cesaretlendirdim. Ama gözlerindeki sertlik çelikleşti.

"On dört yaşımıdayken beni terk etti. Hayatımın en kötü zamanıydı," dedi sessizce.

Burnumu sokmak istemedim - anılarında karanlık bir yere gittiği açıktı - ama aynı zamanda onun için orada olmak ve paylaşmak isterse dinlemek istedim. Uzanıp ıslak elimi omzuna koyabileceğim kadar yakındı. Uzun bir süre aramızdaki nemli yosun lekesine baktı ve sonunda hikayesini anlatmaya karar verdi.

"On dört yaşına geldiğimde diğer çocuklara kıyasla çok iriydim. Annem beni ağırlık antrenmanlarında ve futbolda destekledi, hepsi bu kadar. 'Baban gibi irileş' derdi. 'O çok seksiydi. Garipti ama onu etkilemek için her şeyi yapardım ve hatırlıyorum da maçlarımda hep ayık olurdu, böylece onun hayalindeki oyuncu olmak için çalışırdım. daha hızlı ve güçlüydim. Diğer tüm ebeveynlere burs alacağım ve sonunda babam gibi NFL'de oynayacağım konusunda övünmeyi severdi. Korkunç derecede utanç vericiydi, ancak diğer zamanlarda ne kadar yüksek olduğu için çok daha kötü olabilirdi. Çok fakirdik, çoraplarını ters çevirip tekrar giyecek kadar fakirdik. Üniversiteye gitme fikri bir hayaldi, ama futbol oynama ve bu şekilde para kazanma fikri bir şekilde somut görünüyordu." Yüzüne ve saçlarına biraz ılık su dökmek için durdu ve sonra devam etti.

"İlk yılımda ikimiz de lise seçmeleri için heyecanlıydık. Kendine aşırı güveniyordu ama o yazın ikinci yarısının neredeyse tamamında ayıktı ve beni antrenman yapmaya zorlamaktan geri durmadı. Seçmeleri geçtim, okul takımına girdim ve eve zaferle döndüm. Ona söylemek için sabırsızlanıyordum. Ama eve döndüğümde, apartmanımızın garaj yolunda garip siyah bir Cadillac gördüm. Görünüşe göre Evangeline Winston adındaki bu kadınla bir arkadaşının arkadaşı aracılığıyla bir gece kulübünde tanışmış. Ve ben içeri girdiğimde,

Evangeline mutfak masamda benim kalıcı velayetimi almak için evrak imzalıyordu. Altmış yaşlarındaydı ama cildinin ve vücudunun zaman içinde donmuş gibi görünmesini sağlayacak kadar parası vardı. Kocasını yakın zamanda vefat ve hiç çocukları olmamıştı, bu yüzden annem, daha iyi bir kelime bulamadığı için, beni bu kadına 3,5 milyon dolara sattı."

"Özür dilerim, ne dedin?" Ağzım istemsizce açık kaldı. Bu gerçek bir insan çocukluğunun gerçek bir hikâyesi olamazdı. En azından modern insan dünyasında.

Farris hüzünle gülümsedi. "On dört yaşındaydım. Herhangi bir hakkım olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ve eğer varsa da bu karara karşı koyacak hiçbir aracım yoktu. Bir sürü bağırış çağırış ve kapı çarpışından sonra annem tüm hayatımı bir sırt çantasına doldurup beni o Cadillac'ın arkasına bindirdi ve bu onu son görüşüm oldu."

"Farris, çok üzgünüm." Nefes aldım. Neredeyse kelimeleri formüle edemiyordum.

"Bazı açılardan, annemle kalmama izin verilseydi hayatımın nasıl olacağını merak ediyorum. Onun kötü alışkanlıklarını geliştirir miydim, ikimiz de sonunda mutlu olur muyduk? Ama ben mutluluğu uzun süre bulamadım. Evangeline beni cömert oyuncaklar, video oyunları ve kıyafetlerle şımarttı. New York'un en güzel malikanelerinden birinde yaşıyordum. Yirmi yatak odası ve kapalı havuzu olan bir malikane. Futbol takımı olmayan özel bir okula gittim ve hiç arkadaş edinemedim çünkü neden Evangeline ile yaşadığımı açıklamak çok zordu. Ama on altı buçuk yaşıma geldiğimde her şey değişti. Annemle o kağıtları imzaladığı gün kötü bir niyeti var mıydı bilmiyorum ama bir gün havuzda tek başıma yüzüyordum ve Evangeline içeri girip bana çok agresif bir şekilde yaklaştı."

Artık başlamıştı, duramazdı. Farris bana ruhunu açıyordu ve ben onu korumak istiyordum; etrafında bir sığınak inşa etmek ve onu sonsuza dek korumak istiyordum.

"Hayır diyecek yaşıyordum. Ve . Bunun yanlış olduğunu bilecek yaşıyordum. Ama her zaman bir yanımda Evangeline'in malı gibi hissetti, hayır diyecek ve bunu kast edecek gücüm yokmuş gibi? Eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Bazı açılardan, sanırım ben hala olmayan annesini etkilemeye çalışan o küçük çocuktum ve eğer annemin olmam gerektiğini söylediği yer burasıysa, o zaman bu benim hayatımdı. Ben Evangeline Winston'ın oynadığıydım."

"Farris, perilerin bu tür yırtıcı yaratıklar için kullandığı bir kelime vardır; biz onlara gölge canavarları deriz."

"O zaman sanırım bu hayatta bir değil iki saldırıya uğrayacak kadar şanssızım." Kısa bir süre için kolundaki ısırgı inceledi. "Yaklaşık iki yıl sürdü. Ondan, ölen kocasının kütüphanesinde saklanırdım. Antika kitap koleksiyoncusuydu ve tarihe gerçekten o zaman aşık oldum. Savaş ve Barış'ın ilk baskısını tekrar tekrar okur, bunamanın baş göstermesi ve Evangeline'in satın aldığı çocuğu unutup kütüphanede saklanması için dua ederdim."

"İki yıldan sonra ne oldu?" İsteksizce sordum.

"O öldü. Adli tabip, kalbini durduranın kazara bir ilaç etkileşimi olduğunu söyledi. Valium ile birkaç şey daha karışmış, bilmiyorum. Ama sonunda özgürdüm, yasal olarak bir yetişkindim ve kendi kararlarımı vermeye hazırdım. Kaderin garip bir cilvesi olarak, Evangeline mirasının neredeyse tamamını bana bıraktı. Bir kısmını nefret ettiği hayır kurumlarına bağışladım, bir kısmına yatırım yaptım ve üniversite masraflarımın tamamını karşıladım."

"Ve şimdi günlerini kahvede boğulmakla ve Manhattan kütüphanelerinin tüm tarihi bilgilerini kanatmakla geçiriyorsun." Başını salladı ve ben sessizce suyun ona iyileştirici, tatlı ve gerçek bir şey söylemesi için dua ederken kendiliğinden suya daldı. Tekrar yukarı çıktığında gözlerindeki sertlik gitmişti. Muziplikle dolu küçük yarı gülümsemesini yaptı. "Tek yaptığım bu değil." Sırıttı.

"Dur," dedim ama bu yarım yamalak bir girişimdi.

"Opal, çocukluğumun tam bir fiyasko olmadığını ve ergenliğimin beni ciddi şekilde mahvetmediğini iddia etmiyorum, ama ben sadece ileriye bakmayı tercih ediyorum. Sonuçta gideceğimiz tek yol bu. Bununla birlikte, kararlarımı dikkatlice veriyorum, bu yüzden bir sonraki adımımı henüz seçmedim. Kitapları karıştırmadığım zamanlarda, günümün diğer bölümlerini bir Jiu Jitsu akademisinde gönüllü profesörlük yaparak ve ironik bir şekilde şu anki karakterimin bir peri olduğu sahte çevrimiçi arkadaşlarımla *Dungeons and Dragons* oynayarak dolduruyorum."

Güldüm. "Yok artık! Senin şaede ne renk?"

"Hiç renk yok; ben sadece her türlü sihri yapıyorum. Kanatlarım var ve uçabiliyorum da. Karizmam da en üst seviyede, bu yüzden kadınlar ben geçerken bayılıyorlar."

Onu yosunların üzerine sıçrattım. Bu, onun beni hem sinirlendiren hem de isteğim dışında heyecanlandıran şapşal ve çekici havasına verdiğim ani bir tepkiydi. Misilleme olarak o da benim havuzuma küçük bir dalga gönderdi ve yüzümden aşağı su akmaya başladı. Sanki dünyanın sonu gelmemiş gibi, sanki paramparça olmuş ve yeniden yaratılmış iki kırık insan değilmişiz gibi, yeterince yorulana kadar ileri geri su sıçrattık.

BÖLÜM 9

S Yeterince temizlendikten ve nihayet uyku bastırdıktan sonra hamam eğlencelerimiz sona ermek zorunda kaldı. Farris kibarca sormadan arkasını döndü, böylece ben de tereyağı rengindeki bornozumu giyebildim ve

kemerini belime bağladı. Ben Dru'yu kontrol etmeye giderken o da odaya geri dönecekti.

Kendimi Dru'nun kapısında bulduğumda saat gece yarısına yaklaşıyor olmalıydı. Benden en fazla iki koridor aşağıda, Yüce Şedlerin aileleri için ayrılmış odalarda yaşıyordu. Biz kale yatakhanelerinin bir kanadındaydık, saraydaki diğer periler ise sarayın diğer tarafındaki başka bir büyük, çok katmanlı kanatta kalıyordu.

Onu uyandırmak istemediğim için kapıyı sessizce çaldım. Ama kapı sihirli bir şekilde açıldı ve içeri girdiğimde çok iyi bildiğim bir manzarayla karşılaştım. Dru hâlâ insan giysileri içindeydi, yüzü ağlamaktan kirlenmiş ve taht odasının enkazıyla kaplıydı, yatakta tepkisiz yatıyordu.

"Dru?" Yavaşça söyledim. Ona iyi olup olmadığını sormanın bir faydası yoktu. Biliyordum. Farris ve ben birbirimizi daha iyi tanıma aşamasındayken, Dru ve ben hayatımız boyunca en iyi arkadaş olmuştuk. O anda söylenecek hiçbir şey yoktu.

Gardırobundan sessizce kireç rengi bir gecelik aldım ve arkadaşımı oturma pozisyonuna getirmek için sihir kullandım. Kirlenmiş giysileri üzerinden çıkarmak için biraz uğraştım ama sabırlı ve yaratıcıydım, böylece on dakika kadar sonra oturmuş, odasının uzak duvarındaki noktaya bakıyordu. Gardırobun yanındaki çekmecenin üzerinde katlanmış bir havlu aldım ve gökyüzüne baktım. Biraz yağmur yağdırması için Denge'yi çağırdım ve bezi uzattığımda bulutsuz gece göğü

küçük bir damla suyu doğrudan bezin üzerine damlatın ve diğer her yere dokunmayın.

Dru'nun yanına oturdum ve önce yüzünü, sonra boynunu, kollarını ve ellerini nazikçe sildim. Başını nemli havluyla ovdu ve kısa saçlarının bin bir farklı yöne doğru dikilmesini sağladım. Yatağının başucundaki masada süslü bir tarak vardı; sapına zümrütler yerleştirilmiş fildişi bir tarak. On sekizinci yaş gününde ailesinin ona verdiği bir hediye idi. Onu kaybetmekten çok korktuğu için sohbe getirmediğini hatırlıyorum.

Saçlarını yavaşça ve gereğinden uzun süre taradım çünkü gözlerinin kapandığını ve başının biraz geriye düştüğünü fark ettim. Onu yatağa geri götürmek için sihrime ihtiyacım yoktu. Kendi isteğiyle uzandı. Sonra üzerini örttüm ve lamba ışıklarını söndürdüm.

Karanlıkta usulca, "Mutfaktan kapınızın önüne bir şey bırakmalarını isteyeceğim," dedim.

Önce yanıt gelmedi ama sonra Dru'nun sesi gecenin içinde fısıldadı: "O kız kardeşin ölmek zorunda."

"Biliyorum," diye cevap verdim.

Mutfaktan dönerken kalbim Dru'yla birlikteydi ama aklım Farris'in anlattığı her şeyi tekrarlamakla meşguldü. Eğer görüşmeden sonra rapor vermem gereken Yüce Şaadesler olsaydı, kesinlikle Farris'ten ve böylesine zor bir hayat karşısında ne kadar direnç gösterdiğinden bahsederdim. Ona sihir sağlamayan bir dünyada nasıl sürekli sihir aradığını ve kötülüğün çaresiz sancıları içinde nasıl galip geldiğini hatırlardım. En hafif tabiriyle ilham vericiydi ve beni bir tür kararlılıkla doldurdu. En azından geceyi atlatmamı sağlayacak bir azim.

Yatak odamın kapısını açtım ve ilk başta Farris'in uyuduğunu sandım. Nefes alış veriş sessiz ve düzgündü. İçerideki tek ışık birkaç ateşböceği idi. Uyku düzenini daha önce konuşmamıştık ama içgüdülerim yatağıma paylaşmaya itiraz etmeyeceğini söylüyordu. Gece kıyafetlerimi değiştirmek yerine bornozumla uyumaya karar verdim, yorgunluk hızla bastırıyordu. Yorganı geri çekip uzandığımda kıpırdandı ve bir mıknaş gibi aniden orada belirdi. Sıcak vücudu tatlı ve egzotik harpishberry gibi kokuyordu ve kolu beni sararken, gözlerim huzur içinde kapandı.

Sabah, bizi uykumuzdan uyandırmak için nafîle çabalarıyla geldi ve geçti. Önce kuş sesleri geldi, sonra da kör edici şafak ışığı. Tüm saray uyandığında, sesler ve ayak sesleri koridorları doldurdu. Büyük yenilenme töreni için yoğun hazırlıklar başlamıştı. Katkıda bulunabileceğim bir şeyler mutlaka vardı ama bunun yerine Farris'in sıcak kucağına gömüldüm. Zahmete giremezdim.

Sonunda, Leyanna kapıyı çalmadan odaya daldığı sırada gökyüzünde öğle güneşinin izleri belirdi.

"Senin için endişeleniyorum, Opal. Seni kahvaltıda göremedim. Dışarıdaki mahkeme enerjisi beni ve bir moda acil durumu yaşıyorum-" Farris'in karışık sarı saçları örtülerimden dışarı çıkınca durdu. "Oh," dedi.

Gözlerimi kısarak gün ışığında Leyanna'nın yüzünü görmeye çalıştım. Onu ürkütmek ya da utandırmak neredeyse imkânsızdı ve ben kazara her ikisini de başardığımı düşündüm.

"Sakin ol," dedim halsizce. "Hâlâ iyileşiyor. Onu yerde yatırmayacaktım."

"Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun Farris?" Leyanna kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. "Harika." O da sırtıttı. Sonra tekrar yastıkların üzerine yığıldı.

"Pekâlâ, siz iki parti hayvanı, bir hizmetçiye size biraz defne çayı ve kahvaltı getirmesini söyleyeceğim. Ama gitmeden önce Opal, şu yakutlu tunik mi yoksa annemin birkaç yıl önce Yaz Gündönümü için diktığı işlemeli elbise mi?"

Yüzümü çevirip yastığa gömdüm ama yine de boğuk bir cevap verebildim. "Seni en güçlü hissettiren neyse, Ley."

"Yakut en güçlü ikinci değerli taştır." Bir süre düşündükten sonra kapıyı hızla arkasından kapattı.

Ay ışığında olduğu kadar öğlen ışığında da yakışıklı olan Farris'le yüzleşmek için bedenimi çevirdim. Dışarısı serin bile değildi ama bedenim bir gecede onun sıcaklığını arzulamayı öğrenmişti ve ben bu güvenli alandan ayrılmak istemiyordum. Bu odanın dışında bir sürü sorun vardı.

"Çok hoş biri," dedi alaycı bir tavırla, gözlerini kırıştırarak. "Lütfen bana defne otu çayının bir şekilde kahveye benzediğini söyleyin."

"Belki de bir sincabın kaplana benzediği gibi." Güldüm ve hiç düşünmeden elimi kalbinin yanına koydum. "Kesinlikle göğsünde biraz tüy bırakacak, o yüzden dikkatli ol."

Sincap olmadığını kanıtlamak için aniden üstüme çıktı. Ben daha ne olduğunu anlayamadan bileklerimi başımın üzerinde avuçlarının arasına almıştı ve boyu bedenimi sertçe yatağa yapıştırdı. Saçları yüzüne dökülüyordu ve parlak güneş ışığının çerçevelediği bir melek gibi görünüyordu. Gözlerindeki arzu beni bedeninden bile daha fazla esir aldı, büyüm içimde dönüp dururken, onda keşfedilmemiş bir şeyin tadını çıkarıyordum. Sonra kapı çalındı ve elinde çay ve doyurucu bir kahvaltı olan büyük bir tepsiyle Natural içeri girdi.

Farris beni hemen serbest bıraktı, ben de hizmetkâra teşekkür edip tepsiyi pencerenin yanına koydum. Oturduk ve sessiz bir yemeğin tadını çıkardık, ikimiz de derin düşüncelere dalmıştık. Onun düşüncelerinin de benimkilerle aynı doğrultuda olup olmadığını merak ediyordum. Ne yapıyorduk biz? Burada şüphesiz bir cazibe vardı ama o benim için hiçbir şekilde uygun ya da gerçekçi bir seçenek değildi. Büyüm merak ediyor olabilirdi, kalbim de öyle, ama muhtemelen yarın sabah ayrılıyordu. Ve ufukta savaş vardı. Şu anda Shaede Sarayı'na yakın olmak tehlikeliydi. Sırtımızda bir hedef vardı ve o zaten çapraz ateşte yaralanmıştı. Farris o gölge canavar saldırısından zar zor kurtuldu. Onu burada tutmak, savunmasız ve ikincil hasara kolayca maruz kalabilecek evcil hayvanı tutmak gibi olurdu. Odak noktamın başka bir yerde olması gerektiğinden bahsetmiyorum bile. Dru'nun arkadaşına, sarayın da kız kardeşimin intikamının alınmasına ihtiyacı vardı.

Daphweed çayı Farris'i çok neşelendirdi. Leyanna, Dru ve büyüler hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu. Şehirde yaşadığı bazı talihsizliklerle ilgili hikâyeler anlatırken beni birkaç kez güldürdü. Yıllar boyunca çalıştığı diğer dövüş sanatlarının aksine Jiu Jitsu'nun nüanslarını anlatırken gözlerinde farklı bir tutku gördüm.

Daha önce hiç katılmamış olmama rağmen ona yenilenme töreninin genel geleneklerini anlattım. Tüm saraydan çok sayıda davul sesi ve hecelemenin eşlik ettiği göksel bir olay olurdu. Denge çağrılır ve Şedlerden Yüksek Koltukları talep edecek bir sonraki kişiyi seçerdi. Annemle babam tüm bunları çok yumuşak bir şekilde, fazla ayrıntıya girmeden anlatırdı. Ama görünüşe göre Denge'nin büyüü seçilen Şaedeslerin bedenlerini yerden kaldırıyor ve onları fiziksel olarak tahtlarının önüne yerleştiriyordu. Her şey biraz fazla kasıtlı görünüyordu. Denge hepimizin bir şekilde hissedebildiği bir şeydi, ama yine de çok az sayıda fae'nin doğrudan temas ettiği çok uğursuz, çok mistik bir varlık ya da güçtü.

etkileşime girdiler. Etkileşime girdiklerinde de, Yüce Şaedler'in Gölgeler Diyarı'nı lanetlemesi gibi büyük bedeller ödediler.

Bir yanım hem heyecanlıydı hem de tüm bu sahneden dehşete düşmüştü, ancak mahkemenin, Denge'nin bir şekilde tüm bu karmaşayı düzelterek bildiği değerli liderlere sahip olduğu konusunda umutluydum. Bizi henüz hayal kırıklığına uğratmamıştı.

Bu çok kutsal ve nadir bir olay olduğu için herkes en kraliyet kıyafetlerini giydi. Leyanna'nın bu sabahki çılgınca patlaması da bundan kaynaklanıyordu. Duygularıma yenik düşmemek için kendimi zor tutarak annemle babamın odasına girdim. Babamın tüm gardırobunu karıştırdıktan sonra, Farris için altın işlemeli ve omuzlarında kordon detayı olan krem rengi bir tunik seçtim. Ayrıca muhtemelen uyacak bir çift koyu kahverengi pantolon ve bot buldum.

Odanda sırayla giyiniyorduk. Ben koridorda beklerken Farris önden gitti. Ama kapıyı açtığında kalbim ikilemde kaldı. Peri kıyafetleri içinde çok çekici görünüyordu, yüksek yakası göğsünün üzerinde derin bir V şeklinde açılıyordu. Uzun kolları yara izlerini örtüyordu ve pantolonu iyi tanımlanmış uyluk kaslarını biraz geriye çekiyordu ama genel olarak bir hayal gibiydi ve oldukça iyi uyum sağlıyordu. Babamdan bile daha yakışıklıydı, o bu tünici hafızasının yeni gerçeklikle kusursuz bir şekilde karışmasına yetecek kadar uzun süre giymişti.

Sonra sıra bana geldi. Acele etmeye çalıştım ama bu zor bir karardı. Giyinmenin bir amacı da shaede'nizi göstermekti. Denge tarafından Yüksek Şaede malzemesi olarak kabul edilecek kalibrede olduklarını düşünen periler, şüphesiz güçlerinin renginin cesur ve parlak temsillerini giyerlerdi. Ama benim ne Şaede'im ne de Denge'nin gözüne girmek gibi çılgınca bir niyetim olduğundan, sonunda annemin en sevdiği elbisede karar kıldım. Straplez, parlak altın rengi korsajıyla zayıf bedenimi sıkıca saran rüya gibi bir elbiseydi. Kalçalarımdaya tüllü, katmanlı bir etek başlıyor ve yere kadar uzanıyordu. Bacaklarımın gölgeden başka bir şey olmamasına neden olan ışıltılı beyaz tülün katmanları ve katmanları olmasaydı, tamamen transparan olurdu.

Saçlarım çabucak çözüldü ve doğal haliyle tarandı - belime kadar uzanan, sırtımdan aşağı dökülen opalesan dalgalar. Pencerenin yanındaki duvara doğru açılı bir ayna vardı. Onu hiç kullanmadım - görünüşümün eksikliklerimi nasıl aydınlatıldığını hatırlatmasını hiç istemedim. Ama bugün, saklanmak yoktu. Eğer yüzümde

Farris'le eşleşebilirdim. Ve bir parçam onun gözlerinde nasıl görüneceğimi görmek istiyordu.

Aynayı döndürdüm ve geri çekildim. Altının içinde anneme benziyordum.

Ağlamak çok kolay olurdu. Kendimi odama kapatmak, törene katılmamak, şu anda krallığın başına bela olan herhangi bir şeyle ilgilenemeyecek kadar yas tuttuğumu ilan etmek. Ama bir Yüce şaede'nin kızı böyle yapmazdı. Yüksek büyü hiçbir zaman kaderim olmadıysa bile, bunu yaparak ailemin mirasını destekleyebilirdim; kendimle ve halkımla birlikte diyarın karşı karşıya olduğu sorunlarla başım dik bir şekilde yüzleşebilirdim.

Kapının açılması için el salladım ve Farris kapının eşiğinde durdu. Kollarını kavuşturdu ve eşiğe yaslandı, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" diye sordum. Safça gözlerinin odak noktasının bu olduğunu düşünerek elbiseyi biraz araladım.

"Bence bir fantezi gibi görünüyorsun," dedi. "Ayrıca bu odaya bir adım daha atarsam, sen ve o elbisenin asla törene yetişemeyeceğini düşünüyorum."

Farris ile sık sık olduğu gibi, kendimi cevapsız buldum. Ama iltifat için minnettardım. Bu bana, kapıda yanından geçip koridorda ilerlemeye başlamam için gereken güveni verdi.

"Peki tören akşam karanlığına kadar başlamayacaksa nereye gidiyoruz?" diye sordu elime uzanarak.

"Dru ile biraz zaman geçirebileceğimizi düşündüm. Genellikle büyük törenlerde bir sürü şenlik olur. Bütün gün dans, müzik ve lezzetli ziyafetler olurdu. Ama sanırım Gece Mahkemesi'nde yaşananlar başımıza bela olduğu için kimse kendini o kadar da şenlikli hissetmiyordur. Yenileme töreni artık bir kutlama değil, bir gereklilik. Yemek salonunda her zamanki akşam yemeği yenecek ve ardından hepimiz törene gidebileceğiz."

Dru'nun odasına varmamız uzun sürmedi. Onu bir önceki geceden daha iyi bir ruh halinde bulmayı umarak sessizce kapıyı çaldım ama kapıyı açan Leyanna olunca bir an şaşırdım.

"Vay canına, neredeyse bir fae'ye benziyor," dedi bizi içeri almak için kenara çekilirken. Gül kırmızısı ipek bir elbise giymişti ve ateş kırmızısı saçları kafasının üzerinde yığılmıştı, cılız bukleler aşağıya dökülüyordu. Kadın

Buklelerinin arasına yerleştirilmiş mücevherli saç bandından küpelerine ve elbisesinin mücevherlerle kaplı korsajına kadar her yerinden yakut damlıyordu. Göz kamaştırıcıydı.

Dru yatağının kenarındaki tüneğinden kalktı ve bana uzun uzun sarıldı. Üzerinde omzundan başlayan uzun kollu koyu yeşil deri bir elbise vardı. Elbise kılıf şeklindeydi, vücudunun hatlarını yere kadar sarıyordu ve iki yanında iki uzun yırtmaç vardı, böylece yürümek mümkündü.

"Bugün nasılsın dostum?" Yüzüne bakmak için geri çekildiğimde sordum. Gözleri düne göre daha berrak görünüyordu. Hâlâ perili, ama mevcut.

"Bu sabah annemle çok zaman geçirdim. O yolculuğuna devam edebiliyorsa, ben de edebilirim sanırım. Ayrıca, bir sonraki Yüce Şaedes'in Ciaran ve sarayıyla başa çıkmak için göndereceği savaşçılar arasında seçilmek istiyorsam güç gösterisinde bulunmam gerekiyor."

"Ne dilediğine dikkat et tatlım," dedi Leyanna, kendini pencerenin yanındaki yeşil kadife sandalyeye atarak. "Yeni Şaedler kimsenin sahip olmadığı büyü ve bilgilerle kutsanmadıkları sürece, en güçlü yeşil katiller taburumuzun bile Gece Prensleri'yle başa çıkması pek mümkün görünmüyor."

Leyanna'ya doğru alaycı bir tavırla, "Her zaman bir gün ışığı," dedim. "Ama Dru'nun Denge tarafından çağrılmayacağına hâlâ ikna olmuş değilim. Babası bir Yüksek Şaede'ydi ve şu anki çalkantılı siyasi ortamda bir koltukta bir yeşile ihtiyaç olacağını biliyorsunuz."

Dru hiç gülmeden, "Bu gülmeye değer," diye küçümsedi. "Babam bu sarayın yüzyıllardır gördüğü en güçlü yeşil Shaedelerden biriydi. Ve bu ona Denge'nin doğrudan gücü bahşedilmeden önceydi. O koltuğa oturması gereken tek yeşil, bunu sağlayabilecek büyüye sahip olandır."

"Eminim Astor'un bu sabah ağzının suyu akıyordur. O salak koltuğun kendisine ait olduğunu sanıyor," dedi Leyanna.

"O sadece bir aptal," dedim. "Denge'nin o narsiste güçlü bir büyü konusunda güveneceğine inanmayı reddediyorum."

"İyi dedin," diye onayladı Leyanna, sonra dikkatini arkamızda gezinen ve bizi dikkatle dinleyen Farris'e çevirdi. "Peki Farris, periler diyarını nasıl buluyorsun? İnsanların böyle bir yer hakkındaki hayallerini tatmin ediyor mu?"

"Öncelikle, insan hayal gücünün böyle bir yerin güzelliğini hayal edebilecek kapasitede olduğunu sanmıyorum. Ama eğer perileri hayal ettiysem, tüm fantezilerim tamamen aşılmıştır." Bana çapkınca gülümsemeyi ihmal etmedi ve ben de ipucuyla kızardım.

Leyanna hiç vakit kaybetmeden beni daha da utandırma fırsatını yakaladı. "Opal bugün çok güzel görünüyor, değil mi? İkiniz harika bir çift olmuşsunuz." Ona ters ters baktım ama gerçek bir zarar vermek istemediğini biliyordum. Sadece Farris'in fazladan teşvike ihtiyacı yoktu.

"O her zaman bir vizyondur," diye kabul etti. "Ve siz hanımlar da bu öğleden sonra göz kamaştırıcı görünüyorsunuz. Eğer bu akşam üçünüze de akşam yemeğinde eşlik etmeme izin verilirse, bu diyardaki en şanslı insan olarak ölebilirim."

Leyanna onayladı; bunu yüzünden anlayabiliyordum. Öte yandan Dru o kadar kolay pohpohlanmıyordu. "Yaraların nasıl Farris? Zehrin etkileri açıkça azalmış. Gölge canavar zehriyle kesin bir ölümden kurtulmanın seni şimdiden bu diyardaki en şanslı insan yaptığı söylenebilir."

"Hayatımı kurtardığınız için hepinize sonsuza dek minnettarım," dedi aniden çok ciddi bir ses tonuyla. "Eğer sizin yaptıklarınız olmasaydı, gölge canavarla olan o etkileşim gerçekten de kesin bir ölüm demekti."

"Bu bizim görevimiz," diye yanıtladı Dru.

"Ayrıca, sadece Opal'ımızı ne kadar gülümsettiğini görmek için bile buna değerdi," diye şaka yaptı Leyanna.

"Sanırım yemeğe gitme vakti geldi," dedim, Farris'in üzerimdeki etkisiyle ilgili olmadığı sürece başka bir konuşma arıyordum.

Yemek salonu kasvetli bir görüntüye sahipti. Normalde, odanın uzunluğuna yayılan ziyafet masalarında paylaşılan renkli, hoş kokulu yemekler eşliğinde dedikodu yapan, içki içen ve neşeyle sosyalleşen hareketli bir sarayın görüntü ve sesleriyle dolu olan bugünkü yemek salonu ürkütücü derecede sessizdi. Akla gelebilecek her renk tonunda en zarif şekilde giyinmiş fae'lerle dolu olan salon yine de endişe ve beklentinin gölgesiyle kaplanmış gibiydi. Kararan yüz ifadeleri ve sessiz fısıltılar masadan masaya süzülüyor ve gergin bir büyüye harekete geçiriyordu.

Farris bizi salona götürdü, perilerin çoğu kendi düşüncelerine ve sohbetlerine dalmış olduğundan sadece birkaç saray mensubunun dikkatini çekebildi. Birlikte oturduk ve uzun bir yemeğe katıldık, neredeyse hiçbir şey yemedik ve çoğunlukla Leyanna'nın Farris'e şehirdeki hayatı hakkında sorduğu yüzeysel soruları dinledik. Üzerimizdeki açık gökyüzü sonunda pembeleşti.

gün batımı başlamıştı. Jüpiter çok yakındı ve büyü kollarımın ve sırtımın derisini karıncalandırıyordu. Başka birinin hissedip hissetmediğini görmek için etrafıma bakındım ama hissediyorlarsa bile belli etmiyorlardı.

Birkaç saati öldürmeyi başarmıştık ve şimdi hepimizin beklediği zamandı. Saray halkı taht odasına doğru akın etmeye başladığında sandalyeler yerlerinden oynadı, masalardaki tabaklar sihirli bir şekilde buharlaşmaya başladı.

Davullar ritmik gümbürtülerine başladığında toplu halde taht odasına vardık. Farris'e Beşli'nin boş tahtlarının önünde toplanan kalabalığın üzerine yayılan mutlak ham enerjiyi anlatmamın hiçbir anlamı olamazdı. Sihri içime çekiyor ve dışarı veriyordum. Diğerlerine yer açmak için öne doğru itiştik ve sanki oda, katılan tüm ekstra perilere yer açmak için büyüyordu - en güçlü ve en iyilerimize. Kendilerini buna layık görenler. Farris'in elini tuttum, kısmen onu beden denizinde kaybetmek istemediğim için, ama aynı zamanda kendimi sabitlemek için. Büyüde bir değişim hissedebiliyordum. İstemsizce Dengeyi çağırıyorduk, davullar büyüü bizden çekip geri iten kadim bir gücü kullanıyordu. Tören hızla hızlanıyordu.

Gece gökyüzüne yayıldı ve yıldızlar üzerimizde belirginleşti. Talimat almadan, bir şekilde diğer tüm fae'lerle birlikte Jüpiter'e bakmam gerektiğini biliyordum. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Davullar sabit vuruşlarını sürdürerek saniyeleri sayıyordu ama sayılamayacak kadar çoktu. Jüpiter'e kilitlenmişken, Farris'in eli benimkinde sıcakken, Denge'ye açılma zamanının geldiğini biliyordum. Tüm perilerimle birlikte, her birimiz özel sihrimizin samimi bir görüntüsünü, en başta ona sahip olmamızı mümkün kılan varlıkla paylaşmaya başladık. Denge'nin bende ne tür bir büyü hissedebileceğini bilmiyordum. Belki de benim yanımdan bir Doğalmışım gibi geçip gidecekti - yumuşak ve organik, gerçek yetenekleri olmayan biri. Ya da belki de benim ve hayatımdaki diğer herkesin gözden kaçırdığı önemli bir şeyi fark edecekti. Orada her ne varsa, ona erişimi vardı.

Tam o sırada sol tarafımdan küçük bir şaşkınlık sesi geldi. Leyanna'nın vücudu aniden kasıldı, şiddetli bir şekilde değil ama sanki artık kontrolünde değilmiş gibi. Hepimiz olduğumuz yerde donmuş gibiydik, Denge'yle olan bağlantımıza kök salmıştık ve sürüler halinde büyü alışverişinde bulunuyorduk. Leyanna'nın gözleri geniş bir şekilde gökyüzüne bakıyordu, büyü onu yukarı kaldırıyordu.

kalabalığın üzerinden havaya yükseldi ve yavaşça kürsüye doğru süzüldü. Davullar çalmaya devam ederken nazikçe ilk tahtın önüne yerleştirildi.

Artık Jüpiter'e değil, bir sonraki Shaedes seçimi için etrafı endişeyle tarayan kalabalığın içindeki yüzlere ve kafalara çekiliyordum. Uzak bir köşede, ateş sütunlarından birinin parladığı yerin yakınında, tanımadığım sırık gibi mavi bir peri üzerimizden kalktı ve kürsüye doğru başka bir güç dalgasıyla ilerledi. Elektrik mavisi saçları tüylü ve kısaydı. Üstümden geçerken. Gözlerinin çok soluk bir mavi olduğunu ve şok ile belirsizliğin bir karışımını barındırdığını görebiliyordum. Tahtın önünde, Leyanna'nın sağında konumlanmıştı, tıpkı Denge'nin başka bir gönüllü hizmetkâr seçtiği gibi.

Bu sefer belli belirsiz tanıdık gelen mor bir Shaede vardı. En sağdaki tahtın önüne yerleştirilene kadar yüzünü tanımadım. Bu Glory'ydi, ailesinin onun bir Yüksek Şaede olmasını sağladığı mor peri. Büyürken, derslerimizde hepimizi geride bıraktı ve Şaedelerin saray mensupları için yapabileceği ayak işleri veya özel görevler için her zaman ilk o seçildi. Dört yıl önce sohbetini tamamladı ve hepimiz onun insanlar âleminde öğrendiklerine dair tezini dinlemek zorunda kaldık çünkü içgörüsü Beş'in gözünde o kadar aydınlatıcıydı. Onun konuşmasını dinlemek için iki saat, yaklaşık yüz on dokuz dakika çok fazlaydı. Ancak onun yakınında bulunmanın en can sıkıcı yanı, konuşmanın herhangi bir anında araya girip "şey, annemle babam öyle diyor" demesi ve ardından anne babasının ona söylediği anlamsız bir şeyi - genellikle de onların baskın şemsiyesinin ötesinde pek yaşamadığını apaçık ortaya koyan bir şeyi- tekrarlaması olasılığıydı. Yüksek Şaede'nin bu seçimi konusunda çelişkiye düşen tek kişi ben olamam.

Ama düşüncelerim daha da kritik bir hal almadan solumda bir hareketlenme oldu. Benden çok onu şaşırtan bir şekilde Dru havalanmıştı. Elbisesinin deri kumaşı görünmez bir rüzgârla dalgalandı. Ve böylece en iyi arkadaşım Glory'nin solunda yeni Yüce Şaede'm, liderim olarak dik durmaya başladı. Yüzündeki kararlılık inkâr edilemezdi. Denge'nin gücü ona karanlığa karşı koyma gücü vermişti ve gözleri ışıltı ışıltı. Onun adına çok mutluydum.

Davulun sesi giderek yükseliyordu ama ritmi hiç değişmiyordu. Büyü o kadar yoğunlaşmıştı ki havada gözle görülebiliyordu. Beni çekti, itti, neredeyse beni boğmakla tehdit etti, ama ben reddettim.

onu. Elimi Farris'inkiyle sarmaş dolaş tutarak beni ana bağladım. Peri sarayının davul sesleri ve aralıklı büyü dalgalanmalarıyla sallanışını izleyerek orada kaldım. Dört Shaedes, kalabalığı beklentiyle tarayarak son eşlerini bekliyordu. Astor'u bir anlığına gördüm, huysuz ve hoşnutsuz, odanın kenarında, gözlerinde Dru için hançerler vardı. Bundan biraz memnuniyet duymamak mümkün değildi.

O anki konsantrasyonum anında bozuldu. Elim Farris'in elini bıraktı ve elektrik vücudumda hızla akmaya başladı; bu da kol ve bacaklarımın sallanmasına ve sırtımın garip bir şekilde bükülmesine neden oldu. Bir an endişelendim, bana ne olduğunu ve bir tür zihinsel ya da fiziksel çöküş yaşayıp yaşamadığımı merak ettim. Ama sonra bedenim havaya yükseldi ve düşüncelerim artık endişeler üzerinde değil, korkunç, yıkıcı bir hata yapıldığına dair kesinlik üzerindeydi. Ezici bir aktarım hissi yoktu, aksine, merkezdeki tahta doğru süzülürken sanki sihir kanaması geçiriyor gibiydim. Derinlerdeki şeylerin kilidi açıldı. Kapılar ardına kadar açıldı. Zincirler çözüldü. Ve kürsüde, diğer dört Yüce Şaedes'in ortasında durduğumda, aniden çok özgürdüm.

CKAPTER LO

T davullar sustu. Peri sarayının geri kalanı alçak sesle eğilirken beşimiz orada durduk. Farris bile sarışın başını törensel bir şekilde eğdi. Arkadaşlarımla birlikte döndüğümde ellerim gözle görülür şekilde titriyordu.

Yüce Şeddes'e doğru ilerledim ve tahtın üzerinde duran süslü halkayı kavrayıp başıma yerleştirmeyi başardım. Çok narin bir şeydi ama binlerce sözün ağırlığını taşıyordu.

Her nasılsa, biz yerimize oturana kadar törenin tam anlamıyla tamamlanmayacağını biliyordum. Kalabalık ayağa kalkıp alkışlarla ve Denge için övgülerle patlarken biz de hep birlikte kendimizi yere bıraktık. Kalabalıkta alkışlamaya isteksiz görünen pek çok yüz olmasına rağmen, bunun yeni nesil Yüksek Şaedeler olarak yeteneklerimizden şüphe ettikleri için mi yoksa sadece Şaede sarayının karşı karşıya olduğu sorunların koltuklara kim oturursa otursun çözülemeyeceğine inandıkları için mi olduğunu ayırt etmek zordu.

Farris'in gözleri buğulanmıştı ve bir sonraki peri kadar yüksek sesle alkışlıyordu ve ben onun ne düşündüğünü biliyordum. Shaede eksikliğimle ilgili endişelerimi ve kaygılarımı onunla bu kadar çok paylaştıktan sonra, bu yeni gelişme içinde biraz güven uyandırmış olmalıydı. Bazı korkularımı yatıştırmış olmalı. Ailemi gururlandırdığım kesin. Ama durum böyle değildi. Bedenim çok güçlü bir büyüye erişmiş olabilirdi ama zihnim onunla ne yapmam gerektiği konusunda çıldırıyordu.

Neler oluyor? Kendime sordum. *Ben burada ne yapıyorum?* Denge bana cevap vermeyecekti. Kafam çok karışık, çelişkiler ve yalnız olamayacağımı biliyordum. Bir kere, diyar tarihindeki en genç Yüksek Shaedes grubu biz olmalıydık. Ve bu Shaedes'lerin çoğunu çok iyi tanıyordum. Zeki ve güçlüydüler ama dünyayı kurtaracak kadar değillerdi.

Güçlü. Dru babasını kaybettikten sonra zihinsel bir çöküşün eşiğine gelmişti. Leyanna her an patlamaya hazır bir nükleer reaktör gibiydi ve bu tür bir güce asla güvenilmemeliydi. Glory, Gece Mahkemesi'ne gelip onları alması için yalvaracakları noktaya kadar mahkemeyi sürekli rahatsız edecekti. Ve ben bir hiçtim. Büyümün odak noktası yoktu. Bir dövüşçü değildim. Devler için olan bir savaşta en ağır ölü ağırlık olacaktım.

Ailem bile bunun acımasız bir şaka olduğunu düşünürdü.

Taht neredeyse çıplak olan sırtıma karşı sert ve soğuktu. Seyirciler sakinleşmeye başlamış, içimizden çıkacak bilgece sözleri bekliyorlardı. Güven tazeleme arzuları aşikârdı. Korkularının zirvesine ulaşmıştık. Şimdi, yeni Yüksek Şaedes'in seçilmesiyle birlikte, geleceğin kasvetli gerçekleri ortaya çıkıyordu ve bazı cevaplar almamız hazırldılar. Ne yazık ki, hâlâ cevaptan çok soru içinde boğulduğumuzu biliyordum.

Leyanna konuşmak için ağzını açtığında hem gergin hem de müteşekkirdim.

"Bu gece için ve yeni liderlerinizi seçme sürecinin bu kadar önemli bir parçası olduğunuz için hepinize teşekkür ederim," diye başladı. "Sanırım Yüksek Şaedes'in Gölge Diyar'daki son gelişmelere yaklaşımımızı tartışma vakti geldi. Belki hepiniz gidebilirsiniz. Böylece biz de, bilirsiniz, bunu yapabiliriz." En azından güçlü başlamıştı. Ve tüm saray ipucunu anladı. Prizmatik bir periler nehri ana kapılardan çıktı ve ana katta Beş'le hızlı bir görüşme yapmak için bekleyen sadece birkaç kişi kaldı.

Güzel mavi peri, kucaklanıp havaya kaldırıldığında kraliyet mavisii lüleleri zıplayan, yaklaşık altı yaşlarında daha küçük bir başka mavi periye doğru koştu. Kardeş gibi görünüyorlardı. Dru annesine sarılmak ve şüphesiz babasının çok gurur duyacağına dair bir güvence almak için kürsüden ayrıldı. Leyanna'nın ailesi de oradaydı. Kızları için endişeli görünüyorlardı ama mutluluk gözyaşları döküyorlardı ve kulak misafiri olduğum kadarıyla onu 'O karanlıklara cehennemi yaşat' diye cesaretlendiriyorlardı. Glory'nin anne ve babası ona yaltaklanıyor, halkasını düzeltiyor ve sanki kendi orijinal düşünceleri yokmuş gibi onu bir sürü tavsiyeyle bombardımana tutuyorlardı. O kadar hızlı ve hareketli konuşuyorlardı ki neredeyse onun için üzülecektim. Sanırım hepimiz az önce olanlardan sonra düşünmek ve nefes almak için bir dakikayı hak ettik.

Ve sonra Astor ve Farris vardı. İkisi de beni bekliyordu. Birbirlerini tanıyor gibi görünmüyorlardı ama ailelerin geri kalanı ayrıldığı için ikisinin de kalmasının uygun olmayacağını düşündüm. Taş köprüden ana kata geçtim ve kollarımı Farris'e dolayarak onu uzun uzun sıktım.

"Kimsiniz?" diye kesti Astor, yüzü kuşkuyla doluydu. İsteksizce ona döndüm.

"Ne istiyorsun Astor?" Sabırsızlıkla sordum. Söyleyecekleri arasında duymak istediğim hiçbir şey yoktu.

"Ah, bu Astor," dedi Farris kendini beğenmiş bir tavırla. Kollarını kavuşturdu ve savaşı aşağı yukarı süzdü. Farris'in büyük olasılıkla yumruk yumruğa bir savaşı kazanmasını görmek istesem de bunun için zamanım yoktu.

"buradan, Astor," dedim.

"Sadece Yüce Şaede olduğun için seni tebrik etmek ve sana kılıcımı ve zamanımı adamak istedim. Belki daha sonra bir araya gelmek istersen-" Cümlesini tamamlayamadı çünkü Leyanna onu fark etmiş ve öfkeyle tepinerek aniden karşısına dikilmişti.

"O kadar sevilmiyorsun ki Astor, Denge bile senin sonunu getirecek ve hafızanı saraydan silecek kadar güçle beni kutsamaya karar verdi. Tüm dualarım bunun içindi. Bir daha Opal'a bakma bile, seni kurbağa. Beni test etmen için sana meydan okuyorum." Aslında biraz korkmuş görünüyordu. Başka bir şey söylemeden topuklarının üzerinde döndü ve odadan kayboldu.

Leyanna kürsüye geri döndü ve Farris ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Tüm bunlar hakkında ne söyleyeceğimi ya da neler yaşadığınızı gerçekten bilmiyorum Opal. Tek bildiğim, hepinizin gerçekten zor kararlara doğru ilerlediğiniz. Ama sizinle bir şeyi paylaşmak istiyorum." Yüzü çok ciddi, gözleri çok berraktı. "Chickcharney," dedi anlamlı bir şekilde.

"Ne?" Güldüm. Neden bilmiyorum ama gülmeye ihtiyacım vardı. Tüm bu durum her geçen an daha da saçma bir hal alıyordu. Kahkahalarım salonda yankılandı ve diğer Yüksek Şaedleri ürküttü ama bu benim delirmeye karşı son savunmamdı ve beni en ciddi meselelerden bile uzaklaştırabilirdi için Farris'e minnettardım.

"Chickcharney" -benimle birlikte biraz güldü- "nesli tükenmiş olması gereken bir yırtıcı kuş. Gece boyunca görebilen kırmızı gözleri olan uzun boylu kuşlardır ve kafalarını herhangi bir yöne çevirebilirler, bu da onları gizlice yaklaşmayı zorlaştırır ve avcılardan kaçmalarını zorlaştırır."

"Kara perileri yiyorlar mı acaba?" Alaycı bir şekilde sordum. Bununla nereye varmak istediğini bilmiyordum ama yine de takdir ettim.

"Hayır," dedi ciddiyetle. "Sözde Bahamalar'da görülmüşler ve yüzlerce yıldır soylarının tükenmiş olduğu düşünülen ornitolojik bir anomali." Ona şaşkınlıkla baktım, ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum. "Opal, kendinden şüphe etme. Bence sen de Chickcharney gibisin. Belki de sihrin herkesin yok olduğunu sandığı bir anomalidir, oysa gerçekte sen her zaman ona sahiptin. Ve Chickcharney gibi, belki de sen de mükemmel bir avcısın. Sadece henüz bunu bilmiyorsun." Yine güleceğimi sandım ama gözlerindeki samimiyet ifadesi kendimi durdurmamı sağladı.

"Sanırım Denge'nin bizim bilmediğimiz bazı şeyleri bildiğine inanmamız gerekiyor, ancak oyunun bu noktasında biri bana içimde herhangi bir yırtıcı hayvan olduğunu söylese iyi olurdu. Kırmızı gözler harika olurdu." Ellerimi sıktı ve beni yeni Yüksek Şaede yoldaşlarımla ve aramızda mükemmel bir yırtıcı olabileceğine dair çok az umutla bırakmadan önce bir kez daha kucakladı.

Beşimiz de tahtlarımızın önünde garip bir şekilde durduk, gerçek her birimizin zihnine farklı bir şekilde yerleşti. Tahtlarda oturmak mahkemeyi kabul etmek için iyiydi ama boş bir odaya bakacak şekilde tek sıra halinde oturmak birbirimizle işbirliği yapmaya ya da tartışmaya elverişli değildi. Bu yüzden beceriksiz bir daire şeklinde durduk; Leyanna halkasıyla oynuyor, Glory derin derin düşünüyor ve kendi kendine fısıldıyor, Dru bana bakıyor, neredeyse bir şey söylememi istiyordu.

Ağır sessizliği kimsenin bozmaması için uzun bir süre geçti.

"Bir bakalım. Üç arkadaşımız, bir hiç kimsemiz ve bir de her şeyi bilenimiz var," dedi Leyanna. "Evet, bu Karanlık Prenslere karşı yeterli olacaktır. Denge'nin güç artışından etkilenmeyen başka biri var mı? Yoksa içinizden biri Gölgele Diyarı'nı ateşe verebilecek güçte mi hissediyor? Kimse yok mu?"

"Ben hiç kimse değilim," dedi mavi peri, Leyanna'ya sert ama kırıncı olmayan bir bakış atarak. "Benim adım Lennyx. Sanırım aslen bu saraydan olmayan tek kişi benim. Açıkçası, ben Pellshaeven'liyim. Kardeşim

Ailemiz gölge canavarlardan biriyle savaşırken beyazlara büründükten sonra Nolken ve bana buraya gelmemiz tavsiye edildi."

"Denge tarafından seçileceğinizi düşünüyor muydunuz?" diye sordu Dru.

"Hayır, herhangi birimiz? Burada biraz daha güvende olabileceğimizi düşündüm, çünkü

Su Mahkemesi savunma ya da saldırı için inşa edilmemiştir. Ama Ciaran ve Edmyn geçen gece geldiklerinde yanlış bir varsayımda bulunduğumuzu anladım. Hiçbir yer güvenli değil."

"Ailem Pellshaeven'in serbest bırakılan gölge canavarların en büyüğü tarafından ziyaret edildiğini söylüyor. Ciaran'ın henüz elinin tamamını göstermemiş olmasının muhtemel olduğunu ve daha büyük, daha karanlık güçlerin yakında bize karşı kullanılabileceğini söylüyorlar," dedi Glory uğursuzca.

"Annemle babam 'kapa çeneni Glory' diyor," diye çıkıştı Leyanna. Ondan yayılan sıcaklığı çemberin öbür ucundan bile hissedebiliyordum.

"Tamam, Ley. Bu kadar yeter." Glory'ye dikkatle baktım. "Belki de Gece Mahkemesi hakkında bildiklerimizle başlamalıyız. Spekölasyonlar sonraya kalabilir."

Lennyx, "İçlerinden sadece birinin gündüz yürüyebildiğini biliyoruz," diye önerdi. Üzerinden sakın dalgalar yayılıyordu ve büyüsünden etkilenen başka biri olup olmadığını merak ettim. Mavi Şaedler barışçı ve arabulucu olma eğilimindeydiler. Su perileri ayrıca her türlü yağış ve hava durumunu da çağırabilirdi, bu yüzden atmosfer üzerindeki etkileriyle tüm savaşlar sona erdirilebilir veya önlenebilirdi. Ancak onların türü güçlerini kullanma konusunda her zaman tereddütlüydü ve bir kırmızı ya da bir Yüce Şaede'nin asla yapmayacağı şekilde çatışmaya tepki vermekte yavaştı.

"Glory, gölge canavarları üzerinde herhangi bir kontrolün var mı? Yaratık büyüü Gece Mahkemesi'nden gelen canavarlara karşı işe yarıyor mu?" Ben sordum. Mor periler nadir bulunan türdendi. Bazen şekil değiştirebiliyorlardı ama asıl güçleri hayvanlarla konuşmaktı. Tüm perilerin iletişim kurabildiği hayvanların çoğu Jovii'nin Adası'nda yaşıyordu ve sadece birbirleriyle etkileşime girmeyi tercih ediyorlardı. Ancak mor Şaedeler tüm hayvanlarla konuşabilirdi, hatta sesleri ayırt edilemeyen vahşı hayvanlarla bile. Hayvanlar mor fae'lere geri kalanımızın anlayamayacağı şekilde sadık görünüyordu, bu yüzden onların mesajlarını, talimatlarını ve ihtiyaçlarını vahşı doğaya taşıdılar. Bazıları yiyecek için kendilerini feda etmeye ya da Mor Şaede'nin herhangi bir dileğini yerine getirmeye çağırabilirdi. Mor Şaede'nin alacakaranlık büyüüne olan tutkusuna gelince, bu benim için hala bir gizemdi.

Glory, Leyanna tarafından terslenmekten etkilenmemeye çalışıyordu ama sesi giderek titriyordu. "Bir saat önce olsa hayır derdim.

Şimdi o kadar emin değilim. Kontrolün doğru kelime olduğunu sanmıyorum. Onları anlayabilir miyim? Onlarla iletişim kurabilir miyim? Hatta belki onları etkileyebilirim? Nihayetinde yine de Ciaran'ın komutası altında olacaklar. Ama bilmiyorum. Belki küçük bir fark yaratacak kadar. Sence bu yüzden mi şimdi mor bir Yüce Şaede var?"

Sesinin bu kadar emin olmadığını duymak garipti. Her zaman tüm cevaplar ondaydı. Yuvarlak yüzü, sorunlarımızı düşünme çabası içinde sıkışıp kalmıştı. Uzun, düz, koyu mor saçlarının birkaç teliyle gergin bir şekilde oynuyordu.

Dru, "Eğer envanter çıkaracaksak, şimdi bazı perilerin canına okuyabilirmişim gibi hissediyorum," dedi. "Ama parmaklarımı şaklatıp Ciaran'ın kafasını patlatabilsem bile, biliyorsun ki yeniden canlanır ve yeniden dirilir. Lanet olası solucan."

"Onu ve tüm sarayını ateşe verirdim. Vücudumun her zerresi bunun keyifli ve kolay olacağını söylüyor ama bizim büyümüz Gölgeler Diyarı'nda işe yaramıyor. Bu yüzden şuradaki suçu çocuk ve ben işe yaramıyoruz," dedi Leyanna kesin bir ifadeyle.

Herkes bana baktı.

"Eğer siz ikiniz işe yaramazsanız, spektrumda benim için nerede yer kalır bilmiyorum. En azından büyüye karşı daha duyarlı hale geldim. Sahip olduğum büyü her ne ise ağır ve güçlendirilmiş hissediyorum. Denge'nin bana dokunduğunu kesinlikle hissediyorum ama burada açığa çıkan gerçek bir sır yok. Büyümün tanımlayıcı bir niteliği yok, en ufak bir faydasını bile göremiyorum. Çok özür dilerim." Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa, sanırım hepsi de zaten böyle düşünmüştü. Ben sadece bunu doğruluyordum.

"Yani düşmanımıza karşı gerçekten kullanamayacağımız bir ton gücümüz var. Gölge canavarlara karşı belki biraz savunmamız var ama bunun ötesinde kara büyü saldırılarına karşı gerçekten hazırlıklı değiliz. Peki ne yapacağız?" diye sordu Dru.

"Beyazlara danışmaya ne dersiniz?" diye önerdi Lennyx. "Aramızdaki en yaşlılar bu tür bir çatışmayla en iyi nasıl başa çıkılacağı konusunda fikir sahibi olabilir."

Bir an Leyanna'ya endişeyle bakan Glory, "Annemle babam bana," diye söze başladı, "eski Yüce Şaedler Ciaran'la savaşıp onu geçitten ittiklerinde, sadece kendilerini tüketmediklerini söyledi. Saraydaki beyaz fae'lerden çekebildikleri kadar büyü çekmişler ve böylece en yaşlı saray mensuplarımızın hepsinin hayatına son vermişler."

Bu hepimizi bir an için susturdu. Yüce Şaedlerin azınlık için çokluğu feda etmeyi seçmek zorunda kaldıkları bir pozisyona düştüklerini düşünmek ayıltıcıydı. Biz de aynı şeyi yapar mıydık? Bir gün biz de aynısını yapmak zorunda kalır mıydık? Kendi hayatımla ateşle oynamayı sorun etmiyordum ama diyarın geri kalanına bağlı olmak, bir perinin arzu edebileceğinden çok daha fazla sorumluluk yüklüyordu. Oyunun risklerini çok daha yüksek, çok daha pahalı hale getirdi.

"Peki tüm yaşlılar öldüyse, bize ne kalıyor?" diye sordu Leyanna, ölümlere saygı duymaması hepimizin ağzının açık kalmasına neden oldu.

"Leyanna," diye yalvardım. "Onlar insanların babaları, anneleri ve büyükanne ve büyükbabalarıydı. Onlar yüzyıllar boyunca bu diyara hizmet etmiş perilerdi. Onları öylece yok sayamayız." Ne yazık ki, hiçbir şey yapmamış gibi görünüyordu.

"Bakın, hiç aklınıza geldi mi, belki de bu grubun ölümlerin yasını tutmayacak ya da kötü kararların sonuçları için ağlamayacak birine ihtiyacı vardır. Şimdi karar verme zamanı. Belki de Denge beni seçti çünkü gözümüzü ödülünden ayırmayacağımı biliyordu. İkincil hasara lanet olsun. O yüzden tekrar soruyorum, bu bizi nereye götürüyor?"

Lennyx cesurca "Arabuluculuk masadan kalktı mı?" diye sordu. "Yani, gerçekten sadece Ciaran ve Amira'dan haber aldık. Belki onların mahkemesinde başka masumlar da vardır. Ciaran gerçekten tüm kara fae'ler adına mı konuşuyor? Kalan kara perilerin çoğunun uzun zaman önce onlara akın ettiğini biliyoruz. Karanlık perilere dönüşmek ve onun sarayına katılmak için yalvardılar. Ama belki de hepsi istekli değildi, ya da belki de onun rejimi altında geçen binlerce yıl sadakatlerini bozdu?"

"Bu ne kadar hüsnükuruntu; şimdi sıçıtığımızı biliyorum," dedi Leyanna. "Ciaran halkına güç, çiftleşme hakları, kara ve Denge büyülerine erişim vaat ediyor. Gece Mahkemesi'nde krallığımıza sempati duyan biri varsa bile, bu onu devirmeye yardım edecek kadar güçlü biri olmayacaktır." Lennyx başını hafifçe eğerek kabul etti ama sanki onu anlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini Leyanna'dan . Sanki onda kör bir öfke ve güzellikten daha fazlası varmış gibi.

"Gece Mahkemesi'ne asla bir savaş getiremeyeceğiz," diye düşündü Dru, hepimizle olduğu kadar kendisiyle de konuşuyordu. "Gölgeler Diyarı'na geçerse kara büyü tarafından yok ediliriz. Eğer savaşı bize getirirse, en azından bir dizi gölge yarattığı saldırısı olur ki, bu saldırılar

ülkeyi savunmak için beyazlara bürünmemize neden olmayabilir. Eski Beşli'nin yaşadıklarının bir tekrarı. Yeni bir şeye, yeni bir bakış açısına ihtiyacımız var. Yeni bir takım koşullar. Ciaran sarayı için gündüz yürüyüşü yeteneğini istiyor. Eğer bunu başaramazsa, bunun boş bir vaat olduğunu kanıtlayabilirsek, belki sarayını etkileyebiliriz. Ya da en azından yeterince huzursuzluk yaratırsak, pazarlık payı olabilir."

"Ama bunu başaramıyor mu?" Ben sordum. "Yani, kız kardeşimle ne olduğunu düşündüğünü biliyoruz. Aralarında daha üst düzey bir şey geçtiğini kabul etmekten nefret ediyorum ama o lanet yeniden örüldü. Betta buna ne diyordu? Arıtma büyüsü mü?"

"Arıtma büyüsü bir varlık, yer ya da nesnenin üzerindeki kirleri temizlemek ya da ona erdemli özellikler katmaktır," dedi Glory fotoğrafik hafızasını kullanarak. "Geçmiş Nimflerin kadim büyüsüne dayanır. Doğası gereği genellikle yüzeysel olsa da, arıtma büyüsü yanıltıcı değildir, odaklandığı şeyin özünü veya temelini değiştirir."

"Nimfler mi? Nimfler hakkında eskiden tüm insanlarla seks yapıp onlara aptalca ve korkunç şeyler yaptırdıkları dışında pek bir şey hatırlamıyorum. Tabii ki Seam yaratılmadan önce," dedi Leyanna.

Lennyx gözlerini biraz devirdi ama gülümsedi. "Nimfler ilk mavi perilerden bazılarıydı. O kadar güzeldiler ve o kadar ince, yetenekli bir güce sahiptiler ki halkımız onlara özel bir isim verdi. Özel su yollarının ve rezervuarların koruyucularıydılar ve genellikle krallığa şiddetli koruyucular olarak hizmet ederlerdi. Bazen sıkılırlar, evet, ve güzelliklerini kullanarak yoldan geçenleri büyülerlerdi, ama çoğu insanın hatırladığı tek kısım budur. Bir çeşit arıtma büyüsü sayesinde insanlardan yarı-tanrılar, yaratıklardan mutasyonlar yaratabiliyorlardı - hatta bazıları ejderhaların anneleri olduklarını söylüyor. Kanatlı kertenkeleler, başka hiçbir canlıyla barış içinde yaşayamayacak kadar büyük, kesinlikle doğadaki her şeye meydan okuyan yaratıklar. Ama Nimfler sonunda yok oldular. Büyülerini çok hafif ve çılgınca kullandılar. Bazıları Denge'nin onlar için geldiğini söyler ki bu bana yaşlıların çocukları büyülerini konusunda her zaman sorumlu davranmaları için korkutmak amacıyla anlattıkları uyarıcı bir masal gibi geliyor. Ama Ciaran'a olan şey arıtma büyüsüyse, Amira onu kullandığını biliyor da olabilir, bilmiyor da olabilir. Büyüyü çözebilir ve bileşenlerini açığa çıkarabiliriz. Onları ulaşılamaz hale getirebiliriz. Ve hatta belki de Denge'nin büyüyü engellememize ya da lanetlememize yardım etmesini sağlayabiliriz."

"Hâlâ hayatta olabilecek beyaz bir peri tanıyorum," dedi Glory. "Ama o bu diyarda değil ve çok yaşlı. Periler için pek yaşlı sayılmaz ama arıtma büyüsü hakkında bizden daha çok şey bilecek kadar yaşlı."

"Bu diyarda değil mi?" diye sordu Leyanna. "O zaman nerede?"

"Tam olarak emin değilim. Sadece sarayda olmadığını biliyorum. Ailem-" Glory kendini tuttu. "Kayıt memurlarına onun bilinen son yerini araştırmalarını söyleyeceğim. Mahkeme en iyi bilinen perilerimizin nerede ikamet ettiğini bir şekilde takip etmeye çalışır. Bu Jovii. Kayıt memurları onun nerede olduğunu biliyor olmalı," dedi.

"Jovii mi? Jovii'nin Isle-Jovii'si gibi mi?" diye sordu Lennyx. Glory başıyla onayladı ve hepimiz yeterince etkilendik.

"Büyürken, shaede'im kendini gösterdiğinde, tüm kadim mor perileri incelemeye başladım. Jovii benim favorimdi. Konuşan hayvanların önemli bir savunucusuydu, Denge tarafından yepyeni bir diyar yaratmak için kutsanmıştı. Peri olmayan diğer tüm yaratıkları öğrenmeye kafayı takmıştı. İnsanlara karşı da bir yakınlığı vardı. Biri savaşta, diğeri selde olmak üzere karısı ve oğlu öldüğünde, neredeyse tüm büyüsünü Yüce Şaedes'e bıraktı. Kendine yetecek kadarını sakladı. Yalnız yaşamak ve çalışmak için saraydan ayrıldı. Ara sıra, ilgi çekeceğini düşünürse yazılarını ve bulgularını saraya gönderirdi, ancak nereye gittiği asla halka açıklanmadı."

Lennyx, "Sanırım yeterince uzun yaşarsanız, belli bir miktar kayıp yaşamanız kaçınılmaz," dedi. "Ve nasıl istersen öyle yaşama hakkını kazanıyorsun."

"Evet," diye .

İyimser görünmeye çalışarak, "Tamam, bu en azından bir plan," dedim. "Glory Jovii'nin nerede saklandığını bulacak ve belki yarın gidip bu arıtma büyüsü hakkında neler bilebileceğine bakarız. Ciaran saldırmadan önce hâlâ iki günümüz daha var. O zamana kadar mahkemeye bir şey söyleyecek miyiz?"

"Onları umutlandırmayı göze alabileceğimizi sanmıyorum," diye uyardı Dru. "Bence bu konuda kimseyle konuşmaktan kaçınmak ve sadece üzerinde çalıştığımız ve Ciaran ve Gece Mahkemesi ile sıkı bir şekilde ilgileneceğimiz konusunda onları rahatlatmak daha iyi olur."

Herkes başıyla onayladı.

"Biraz uyuyalım ve sabah kahvaltı için burada buluşalım mı?" diye sordu Glory, bir görevi olduğu için çok mutluydu.

"O kadar çabuk değil," dedi Leyanna. "Opal'ın Farris'le ne yapacağını hâlâ çözmemiz gerekiyor."

"Farris kim?" diye sordu Lennyx, kafası karışmış bir halde.

Glory kendini tutamayarak, "Ailem onun insan diyarında bir gölge canavar saldırısından kurtulan insan olduğunu söylüyor," diye mırıldandı.

Gözlerim kısıldı ve hemen savunmaya geçme ihtiyacı hissettim. "Anlayacak ne var ki? O iyileşiyor," diye cevap verdim, bu konuda bir grup tartışması yapmaya tamamen hazırlıksızdım.

"Bana oldukça sağlıklı görünüyor," dedi Leyanna, gözleri muziplikle parlıyordu. "Bak, görünüşünün güzel olduğunu biliyorum ve belli ki sana kafayı takmış, ama o buraya ait değil. Ve senin odaklanmana ihtiyacımız olacak." Her ne kadar herkesle uğraşmayı sevse de, doğru niyetleri vardı ve neden onlarla savaşmak istediğini bilmiyordum.

Lennyx, evet, anılarını çalmanın benim için inanılmaz derecede zor olacağını doğru bir şekilde hissederek, "Kendin yapmak çok zorsa onu senin için büyüleyebiliriz," diye teklif etti. Aslında, birbirimizden haberdar olmadığımız bir dünyanın var olabileceği fikri bile çok kasvetli görünüyordu.

"Gölge canavarların saldırısı, peri diyarı, tüm bunların üstesinden geldi. Gizliliğin önemini anlıyor. Seam'i geçip büyü, periler ve canavarlar hakkında dinleyen herkese gevezelik etmezdi. Yapmazdı işte. Yapmayacağını *biliyorum*." Sesimdeki yalvarışı gizleyemiyordum.

"Bu senin için neden bu kadar önemli?" diye sordu Dru. "Zaten büyük olasılıkla birbirinizi bir daha göremeyeceksiniz." Bunu kesinlikle duygusuzca söylememişti -arkadaşımı tanıyordum- ama sözleri beni ikiye böldü. Annemle babamın ölümü beni gözyaşlarına boğmamıştı ama bu konuşma gözlerimin dolmasına ve ellerimin titremesine neden oluyordu. Kendimi tamamen kaybetmeme ramak kalmıştı.

"Bırakın da adam fantezisine devam etsin." Leyanna sırtarak eliyle hepsini başından savdı. Bu tartışmaya düşmanım olarak başlamıştı ama şimdi beyaz bir ata binmiş bitirmek için geliyordu -kahramanım- ve minnettarlıkla kendimi ayaklarının dibine atmak istiyordum. "Bence onun buradan gitmesi gerek. O bir yük. Ve herkes karanlık perilerin insan kanından etkilendiğini bilir."

Hepsi razı oldu. Şafakta Farris'e veda edeceğimi bilmek mideme bir çukur açtı. Ama en azından bizi hatırlayacaktı. En azından sihrin gerçek olduğunu ve kendisinin de bunun bir parçası olduğunu bilerek hayatına devam edebilecekti.

Glory şekil değiştirerek bir kuşa dönüştü ve tavandan geceye doğru uçarak bilginlerin, haritacıların ve kayıtların bulunduğu kayıt memurları kanadına gitti. Leyanna gözlerini devirdi ve açlıktan ölmek üzere olduğu için yiyecek aramak üzere mutfaklara yöneldi. Lennyx ona eşlik etmeyi teklif etti ve neredeyse ona yetişmek için koşmak zorunda kalacaktı. Ama Dru geride kaldı ve bana döndü.

"Ne gün ama, ha?" dedi ve garip bir şekilde tahtına çöktü. "Salyalı Druleen artık bir Yüce Şaede."

"Shaedeless Wonder Opal'a bir taht verilmesi kadar şok edici değil." Tahtımın yanına yürüdüm ama oturmadım. Her şey hâlâ çok gerçeküstüydü. "Baban inanılmaz bir liderdi. Sen de öyle olacaksın Dru. Zaten ."

"Aynı şeyi sana söylesem bana inanır mıydın?" diye sordu.

Cevap olarak üzgün bir şekilde başımı salladım. Bir süre sessizlik içinde birlikte kaldık. Taht odasının bize bu kadar kısa sürede sunduğu hayat değiştiren gerçekler üzerinde biraz durduk.

"Git," dedi aniden. "Git Farris'biraz zaman geçir ve vedalaş. Gece uzun ama sonsuz değil." Başımı salladım ve aceleyle dışarı çıktım, çünkü daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemişti.

CKAPTER LL

F Odamın kapısını açtığımda Arris pencerenin yanında, lamba ışığında oturmuş, büyük eskiz defterlerimden birine gözlerini kısarak bakıyordu.

Hızla ayağa kalktı, kitabı sandalyeye bıraktı ve beni kollarıyla sardı.

"Peki nasıl gitti? Dünyayı kurtardın mı?" dedi saçlarıma doğru.

"Bugün değil," diye cevap verdim, ilk geri çekilen olmayı reddederek. "Ama sanırım bir tür planımız var. En azından bir yön. Dengeye bakılırsa, umarım bu doğru yöndür."

"Herkes nasıl? Sanırım hiçbir arkadaşınız bugün törenin bu şekilde geçmesini beklemiyordu."

"Dru babasının intikamını almaya kararlı. Leyanna bir şekilde her şeyi hem çok ciddiye alıyor hem de yeterince ciddiye almıyor. Son zamanlarda onun ruh halini izlemekten başım dönüyor. Lennyx sakinleştirici bir varlık. Mantıklı, yardımsever ve Leyanna tarafından uygun bir şekilde kafası karıştırılmış görünüyor. Ve Glory... çabalıyor." Küçük uyumsuzlar grubumuzu tanımlamanın daha iyi bir yolu yoktu. En iyi ihtimalle sallantılı bir zemindeydik.

"Peki ya sen?" diye sordu, beni çekip bekleyen yüzüne bakmamı sağlayarak.

"Parlayan kırmızı gözlerin olmaması bir yana" -sırıttım- "sanırım iyiyim. Kafayı sıyıran tek kişinin ben olmadığımı düşünmem de yardımcı oluyor."

"Yorgun musun?" diye sordu. "Uyumak ister misin?" Gökyüzüne baktım; saat dokuz ya da on olmalıydı. Bu kadar geç saatte uyuduğumuza göre ikimizin de yorgun olması mümkün değildi ve ben hâlâ nikâh tazeleme töreninin adrenalinini üzerimden atamamıştım ve bolca enerjim vardı.

"Yaklaşamadım bile. Yürüyüşe çıkmak ister misin?" Cevap vermeden elimi tuttu ve kapıya doğru yöneldik.

Bizi koridorun en ucuna götürdüm ve beyaz taş merdivenlerden oluşan bir kuleye çıktık. Yukarı doğru kıvrıla kıvrıla ilerliyor, sık sık diğer katlardaki koridorlara açılan kapılar sunuyordu. Saray, Corewood Ormanı'nın derinliklerine inşa edilmiş geniş bir kaleydi. Ciaran'ın kale arazisi dışında herhangi bir yere geçit açma yeteneğinden korkmasaydım, Farris'i Corewood'un kalbine götürmeyi çok isterdim. Peri büyüsü neyse de, doğal olarak oluşan orman büyüsü görülmeye değer. Ne yazık ki, gökyüzü köprüsüyle yetindim.

Merdivenler kulenin tepesinde sona erdi ve taş basamaklar aniden durarak yerini sarmaşıklardan ve ağaç dallarından örülmüş bir patikaya bıraktı; bu patika bir araya gelerek kalenin çeşitli bölümlerinin üzerinden geçen telli köprülerden oluşan bir labirent oluşturdu. Yaşam alanlarının, hamamların ya da taht odasının üzerinde hiçbir şey yoktu ama bu yükseklikten birkaç koridor, bir avlu ve çok aşağıda bir oturma odası görebiliyorduk. Açık bir avlunun karşısında, taht odasının kubbesinin mavi renkte parladığını görebiliyorduk. Farris'in cansız bedenini ilk kez Seam'den geçirdiğimiz büyük giriş holü bile ayaklarımızın altındaki Corewood dalları tarafından çerçevelemişti.

"Bu mimari bir başarı." Farris nefes aldı. Yollar genişti ama korkuluk yoktu, bu yüzden uçamayan biri için muhtemelen biraz tedirgin ediciydi.

Biraz daha yürüdük, Jüpiter gökyüzünde büyük ve alçakta, hamile bir ayla yarışlıyordu. Yanımda biraz rahatladı. Bulunduğumuz yükseklikten, sarayın etrafında her yöne doğru sonsuzmuş gibi uzayıp giden ve sonra gecenin içinde kaybolan kalın yapraklardan oluşan bir gölgelik olan başıboş ormana baktık.

Farris, "Buraya daha önce birçok kez geldiniz; eskizleri gördüm," dedi.

"Dru ve ben ailelerimiz uzun toplantılardayken buraya gelir ve sarayın casuslarımızı gibi davranırdık. Büyüdükçe burası en sevdiğim yer olmaya devam etti ama çoğunlukla saraydan kaçmak için. Buraya hiç kimse gelmez."

"Neden? Saray entrikalarını tercih ettikleri için mi?"

"Hayır." Gülümsedim. "Çünkü periler uçabilir ve istedikleri zaman bu manzarayı kolayca elde edebilirler." Altın başını salladı ve bu bilgiyi de diğer her şeyi kabul ettiği gibi zarafetle kabul etti.

"Bu bir Perryflower," dedim sessizce, omzumdaki dövmeyle göstererek. "Tüm eskiz defterlerimi keşfetmişsin -izinsiz olarak, ekleyebilirim."

Ama dövme yapabilmek için çiziyorum. Bunu kendim yaptım ve görmediğiniz daha küçük birkaç tane daha yaptım. Perryflower buralarda bolca yetişiyor ve zaman zaman mavi mi mor mu olduğu konusunda saçma sapan tartışmalar çıkıyor. Sanki önemi varmış gibi. Bazen bu kadar güzel bir şeyin var olması bile yeterli olmalı. Anlıyor musun?"

Ay ışığı güzel gözlerine yansıyarak bana baktı ve "Biliyorum," dedi.

"Dövmeler de küçük isyan eylemleridir," dedim yürümeye devam ederek. "Tıpkı insanlar aleminde olduğu gibi. Büyümüz bizi çok hızlı iyileşmeye zorladığı için mürekkebi derimize sihirli bir şekilde kaynaştırmak inkspire adı verilen özel bir alet kullanmak zorundayız. Ailem bu yüzden benden pek memnun değildi ama bu benim omzum. Ve bu kadar görünür bir yerde olduğu için çok dikkat çekti. O yıl birçok arkadaşşıma gizlice dövme yaptırdım, ta ki Yüce Şaedes durumu fark edip kaledeki tüm mürekkep serpintilerini sildirene kadar."

"Yani hayalin bu mu? Sanatçı olmak mı?"

Biraz güldüm ama sonra ciddi olduğunu anladım.

"Ah Farris, perilerin hayalleri yoktur, görevlerimiz vardır. Bizler sizin gibi özgürlükleri, tutkuları ve arzuları olan insanlar değiliz. Dövme yapmak en iyi ihtimalle bir hobiydi, ama saraydaki rolümün ne olacağı bana söylenene kadar hep bir zaman doldurucuydu. Ve bu rol ne olursa olsun benim sonsuzluğum olacaktı."

Bu kadar acı konuşmak istememiştim ama öyle oldu. "Bu gerçekten üzücü," dedi.

"Senin hayalin ne?" Konuyu hızla değiştirerek sordum. Karanlık bir kütüphaneden geçiyorduk, kabartmalı kapaklardan oluşan raflar ay ışığında parlıyordu.

"Hayallerim hâlâ gelişme aşamasında. Uzun yıllarımı hayattan kopmaya çalışarak, kitapların içinde yaşayarak, başkalarının hayallerinin peşine takılarak geçirdim. Sanırım hala kim olmak istediğimi arıyorum. Ve bununla bir sorunum yok. Yani, sana bir bak. Hazır olsan da olmasan da kaderin seni çok çabuk buldu."

Bana bunu yaptıran neydi bilmiyorum ama birden uzanıp Farris'in yüzünü ellerimin arasına aldım. Yanakları pürüzsüz ve serindi, gece havası tarafından öpülmüştü. Onunla geçirdiğim zamanlar azalıyordu ve bunu bilmemesi bile haksızlık gibi geliyordu. Bunu kesinlikle hak ediyordu.

"Yarın sabah insan diyarına dönmen gerekiyor. Çok iyi iyileştin ve sanırım Ciaran'ın süresi dolduğunda buranın senin için güvenli olmadığını sen de kabul edeceksin."

"Hatırladığım kadarıyla insan dünyasında da o kadar güvende değildim." Gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı.

"Daha fazla zaman için yalvardım. Peri diyarını hatırlamaman için anılarını uyarlamak istediler."

Kaşları çatıldı. "Ama o zaman seni hatırlayamazdım."

"Bu şekilde daha kolay olabilirdi," diye itiraf ettim, "ama onları vazgeçirdim." Bunu söylerken bile kendimi bencil hissediyordum.

Kadife kanatlı ve gri gagalı minik mor bir kuş, küçük pençesinde ince bir kâğıt parçasıyla çılgınca cıvıdayarak tavanların birinden yukarı süzüldü. Yolumuzun ortasına yakın bir yere kondu ve küçük bir kuştan, biraz yıpranmış ve biraz da nefessiz kalmış görünen Glory'ye sorunsuz bir şekilde geçiş yaptı.

"Opal, hâlâ ayakta olmana çok sevindim. Taht odasından sonra doğruca Kayıtlar Odası'na gittim. Görevli kayıt memuru Jovii'nin bilinen son yerini bulmakta hiç zorlanmadı ama tipik Jovii tarzında, bu bir bilmece. Hayvanlar hakkında. Ve hiç duymadığım kelimeler ve imgeler kullanıyor. Diğerlerini bulmaya çalıştım ama hepsi çoktan yattı."

Farris'i serbest bıraktım ve parşömen parçasını kabul ettim.

Yazı küçük, tek tip büyük harflerle yazılmıştı, bilmece tahmin ettiğimden biraz daha uzundu.

*"TJOSs TJR/ CE 90#ND P✓, /5fD TJ✓Y CON\$S TS
W5I] ✓/EJ/ JR DsNSD R5fGC, R C✓ sST3R
/✓ I.*

*\$✓ S CO 09S3 WJ5/s, WR ON TJ✓ C O#N TJ5S
35 s£T3Of P✓ fS 3R Ns S, TJ✓ CEf
RS YC 3O F.*

*T✓ S#R✓ /O CQE/9RS S, T✓s C✓ /#R✓
RW0 S
RP8s9 RR/f 5N TJ✓ RUT#NF, 5 /R /O TJ✓ O
K.*

*WJ✓9s R \$✓ C R/sC ON 5Cs, YOU W5 /5fD P✓,
R✓Us9S 5C P) N✓/G/\$0 , TJ✓9s'C T✓ 5N TJ✓ C✓ ."*

Okumaktan başımı kaldırdım ve Glory'nin hâlâ bir şeyi hemen anlayamamanın travmasını yaşadığını gördüm. Farris ise kollarını kavuşturmuş, kendine özgü yarım gülümsemesiyle orada öylece duruyordu.

"İlk kısım açıkça Satürn," diye ağzından kaçırdı Glory. "Ama bunun bir faydası yok çünkü belli ki orada yaşamıyor. Ama tüm bu aylar, buz ayları -Bu alemde bile mi? Pellshaeven'in bir kısmının kar ve buz olduğunu biliyorum, belki Lennyx'e sorabiliriz? Ama 'saygı benim komşumdur'? Hayranlık gibi mi? Bir tür tapınakta falan mı?" Kontrolden çıkmaya başlamıştı.

"İlk bölümün Satürn'le ilgili olduğunu düşünüyorum ama gezegenin kendisiyle ilgili değil. 'Beni çevreleyenler'. Satürn'ün 146 uydusu var. Sanırım uydulardan bahsediyor," dedim hafif bir güvenle.

"146 ayı arayacak vaktimiz yok!" Glory haykırdı, açıkça hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Bu bir adres," dedi Farris sessizce. "İnsan diyarında."

Glory ona şüpheyile baktı. "Peki bunu nereden biliyorsun? Sakın insan olduğun için deme."

"İnsan olmak yardımcı oluyor," diye devam etti gülümseyerek. "Ama bu satırların hepsi insan alemindeki bir adresin farklı bölümleriyle ilgili. Aslında buranın tam olarak nerede olduğunu biliyorum."

"Pekâlâ Farris, söyle bakalım," dedim. "Ciaran hareketsizliğimizi bir saldırı daveti olarak algılamadan önce oraya varmamız gerekiyor."

"Sana adresi bir şartla veririm. Sizinle gelmeme izin vereceksiniz. Hepinizin benim için eve dönmem gerektiğine karar verdiğinizizi biliyorum, ancak bu konuda yardımcı olursam, sonuna kadar gitmek istiyorum."

Önümüzde kendinden emin bir şekilde yarı gülümseyen adamı düşünen Glory'ye baktım. Manipüle edilmekten hoşlanmadığı kadar zekâsının alt edilmesinden de hoşlanmıyordu. Adamın kendisinde olmayan bilgilere sahip olması onu öldürüyordu ama Leyanna gibi katı yürekli değildi. İçini çekerek kabul etti. "Peki. Ama Opal kararı beğenmezlerse diğerlerine karşı savunmak zorunda.

Ve bir şeyler ters giderse sizi koruyabileceğimize dair söz veremeyiz."

"O zaman kendi başımın çaresine bakabilmem iyi bir şey." Muzaffer bir edayla gülümsedi. Kâğıdı bir çırpıda elimden aldı ve üzerindeki küçük yazılara baktı. "Yani 146, Satürn'ün uyduları. Beyaz ayıların taçta yürüdüğü ve her zaman karanlık olan yön - bu kutup gecesi. Kuzey yönü. Sincaplar için hazine, meşe ağaçlarından gelen kehribar yağmuru, meşe palamudu. Tam olarak meşe palamudu. Ve buzda kayarken gördüğüm tek ayı, Boston'daki bir hokey takımı olan Bruins'in maskotu. Boston, biliyorsunuz, Paul Revere'in yaşadığı ve tarihi Boston Çay Partisi'nin gerçekleştiği yer." Gülümsemesi bir şekilde daha da kendini beğenmiş bir hal aldı. "İşte burada, 146 North Acorn St, Boston, Massachusetts. İnsan diyarı. Hadi gidelim."

CHAPTER 1s

TDiğer Shaedeleri uyandırmak o kadar da zor değildi; hafif uyku, diyarınızın yıkımın eşiğinde olmasının istenmeyen bir yan ürünüydü. Tüm yumurtalarımız yok olduğu için kaybedecek zamanımız olmadığını düşündük.

Farris, Acorn Sokağı'nın Boston'un kalabalık bir bölgesinde olduğunu ve artık hiçbirimizin insan alemindeki kıyafetlerimize erişemediğini söylediği için gece yarısı gizlice seyahat etmenin akıllıca olabileceğini söyledi.

Lennyx, Farris'in ağır işlemeli tuniğiyle değiştirmesi için açık mavi bir gömlek ödünç almasına izin verdi ve Lennyx de daha koyu tonda benzer bir şey giydi. Kızların hepsi ve ben botları, kahverenginin çeşitli tonlarında süet taytları ve kalçaya kadar kısa kesilmiş ve vücuda tam oturan uzun kollu tunikleri tercih ettik. Çok fazla dikkat çekmemek için üzerlerinde çok az ayrıntı vardı.

Jovii'nin bilmeceğini çözecek kişinin Farris olduğunu duyduklarında kimse onun da gelmesini sorgulamadı ve hepimiz yeni bir adrenalin dalgasıyla taht odasına vardık.

"Hepimizin gitmesi akıllıca mı?" diye sordu Glory. "Açıkçası ben gitmek istiyorum. Jovii hakkında en çok şeyi ben biliyorum ve onunla tanışmak için can atıyorum. Ama birinin burada kalıp diyarı koruması gerekmez mi?"

"Bütün meselenin birlikte daha güçlü olmamız gerektiğini sanıyordum," dedi Leyanna. "Diğer Yüce Şaedler saraydan hep birlikte ayrılırlardı."

"Evet, ama bu savaş zamanlarında değildi," dedi Dru, üzerinde düşünerek.

"Kalmaktan mutluluk duyarım. O zaman gücün büyük kısmı sahada olur ve en azından sahanın güvende hissetmesini sağlayacak biri burada olur."

Lennyx.

"Alınma Lennyx," dedi Leyanna, "ama mahkemenin kendini güvende hissetmesini istiyorsak, ilk tercihim sen olmazdın." Dru Leyanna'nın omzuna bir şaplak attı ve *kibar ol diye* mırıldandı. Ama Lennyx sadece güldü.

"Merak etme, alınmadım. Beni yeterince tanıımıyorsunuz, bu yüzden doğal olarak yeteneklerimi küçümsüyorsunuz."

Leyanna şaşkın görünüyordu; hemen herkesi nasıl kızdıracağını biliyordu ama Lennyx yemi yutmadı.

"Peki," dedi Dru bıkkınlıkla. "Glory Jovii ile ilgili her konuda uzman olarak gidecek, ben koruma için gideceğim, Farris bir şey için insana ihtiyacımız olursa diye gidecek ve Opal da Farris'le bir paket anlaşma gibi oldukları için gidecek. Sen ve Lennyx burada kalıp diyara göz kulak olabilirsiniz."

"Ne? Neden onunla geride kalmak zorundayım?" Leyanna sızlandı. Lennyx alınmak yerine, aslında tüm bu olanlardan oldukça eğlenmiş görünüyordu.

"Az önce yalnız kalması konusunda ona güvenmediğini söyleyen sen değil miydin?" Dru sordu.

Leyanna bıkkın bir ses çıkardı ve büyük giriş holüne doğru tepindi, Lennyx kendi kendine sessizce kıkırdadı ve geri kalanımız da onu yakından takip etti.

Geniş merdivenleriyle giriş holü, gece işlerine sessizce devam eden birkaç Doğal hizmetkâr dışında çoğunlukla terk edilmişti. Sarayda bir geçit açmak hâlâ akıllıca değildi, bu yüzden gecenin içinde ilerledik ve seyahat etmek için sadece kalenin korumalarının dışına çıkana kadar bekledik. Sağlam ve süslü kapılar, cılız ağaçlarla tamamen örtülmüş, fuşya ve lobelya çiçekleriyle bezenmiş büyük beyaz taş bir köprüye açılıyordu. Amaçlı bir şekilde köprüyü geçtik ve ormanın yaklaşık elli metre içinde durduk. Corewood'un patikalarından uzakta gece çok karanlıktı. Gecenin serin, el değmemiş alanlarını istila eden yaban hayatını ürküttüğümüz için parlayan kertenkeleler dağıldı ve kuşlar uçup gitti. Ateşböceklerinden oluşan bulutlar dönüyor, ardıç, çam ve nemli yosunların serin kokusu burnumuzu gıdıklıyordu. Farris'e baktım, her şeye hayranlık duyuyordu.

Leyanna, sorulmadan, hızlıca bir portal açtı-146 Kuzey Acorn Sokağı, New York'un modern, kirli, metalik sokaklarına hiç benzemiyordu. Geçitten görebildiğim kadarıyla Palamut Sokağı zaman içinde donmuş gibiydi. Arnavut kaldırımlı bir yolu vardı ve

yoğun şehir trafiği. Sıra sıra tuğla binalar yolun her iki tarafını çevreliyordu, doğaya dair tek şey insanların pencerelerinden özenle bakımlı bitkilerle sarkan sepetlerdi. Her şey çok güzeldi ve şu anda yoldan geçen kimse yoktu, bu da karşıya geçmek için mükemmel bir zamandı.

"Hoşça kal," dedi Leyanna küçümseyerek. Ve bir adım ileri atarak Dikiş'i geçtik.

Boston, neredeyse peri ışığına benzetilebilecek kadar ince bir sokak lambası ordusunun yumuşak ışıltısıyla yıkanıyordu. Bölgeyi hızlıca gözden geçirdiğimizde aslında yalnız olduğumuzu anladık. Tam adresi gösteren numaralar için kapı girişlerini taramaya başladık. Böylesine tek tip binalar için her kapı tamamen benzersizdi; boyalı, kemerli ya da özenli pervazlarla çevriliydi. Adres numaraları hiçbir zaman aynı yerde değildi, bu yüzden doğru kapıyı bulmamız birkaç dakikamızı aldı.

"Bu 146," diye yüksek sesle okudum. Geçit açtığımız yerden biraz uzaktaydı ama kaplan başlı, mor bir kapıydı ve her nasılsa bu doğru görünüyordu. Diğerleri arkamda toplandı ve ben de kapıyı çaldım. Saat çok geç olmuştu ve Jovii büyük ihtimalle uyuyordu ama kapıyı çalmak, içeri zorla girip onu ölümüne korkutmaktan daha az kaba görünüyordu.

Bir an için içeride ahşap zemin üzerinde bir sandalyenin hareket ettiğini duyduğumu sandım, bu yüzden sabırla kapıya gelmesini bekledik. Ama kimse gelmedi. Sonra yerde yüksek sesle kazıma sesleri, bazı çarpma sesleri ve ardından acı içinde bağırان bir adam duyuldu.

Hepimiz içgüdüsel olarak kapının bir anda açılmasını heceledik ve ahşabın liflerinin önümüzde parçalanmasına neden olduk. Antreden içeri daldığımızda etrafımızda talaş gibi görünen bir şey uçuşuyordu, duvarlarda kavga sesleri kesinlikle üst kattan geliyordu.

Anakondayı andıran bir gölge canavar dar merdivenlerden sürünerek indi, ama bizi selamlamak için ağzını açtığında, parıldayan sivri uçlu uzun siyah bir dil dışarı fırladı. Başını antrede çılginca salladı, lambalı küçük bir giriş masasını devirdi, bir aynayı parçaladı ve bazı resim çerçevelerini acımasızca parçaladı. Kırılan eşyaların enkazlarından bazılarıyla kendini kazığa oturtmaktan mutluydu, çünkü keskin

Cam kırıkları ve tahta parçaları uzun, silahlı diline yapıştı ve sadece cephaneliğini artırdı.

Dru hançerini hazırlamıştı ve Glory'nin yardımıyla yaratığın dilini parça parça kesti, Glory yaratığı sakinleştirmek için bir çeşit sakinleştirici güç kullanıyordu. Farris'in üzerine bir kalkan atmak için büyümü kullandım ve Dru yaratığın kafasını kesmeyi bitirdiğinde merdivenlerden yukarı doğru ilerledi.

Glory şekil değiştirerek devasa mor bir kurda dönüştü. Dişlerini göstererek ve pençelerini gürültüyle şaklatarak Dru'nun peşinden ahşap merdivenleri dörtnala çıktı. Farris gergin yüzüme bir bakış attı. Bana orada beklememi söylemesini bekliyordum ve bunun için ondan nefret edecektim ama bunun yerine merdiven boşluğuna önce ben ulaşabileyim diye kenara çekildi. Yukarı çıkarken arkamdan yaklaştığını hissettim.

Merdivenlerin tepesinde çılgınlık vardı. Küçük çatı katında kavga sesleri kulakları sağır ediyordu. Odanın bir ucunda, merdivenlerin ve evin ön tarafındaki pencerelerin yanında, Glory'nin siyah saçlı, gözleri sürmeli bir kadını yırtık pırtık kahverengi deri bir kanepeye bağladığı küçük bir oturma alanı vardı. Odanın diğer ucu bir ofis ya da çalışma odası olarak düzenlenmişti; duvarlar boyunca uzanan uzun masalar kâğıtlarla, kitaplarla ve etrafa saçılmış eskizlerle kaplıydı. Odanın ortasında Dru, tepeden tırnağa siyah deri giymiş üç koyu saçlı savaşçıyla karşı karşıyaydı. Birinin elinde bıçak, birinin elinde balta ve birinin elinde de çok güçlü görünen iki yumruktan başka bir şey yoktu.

Farris Dru'nun yanına sıçradı ve vücuduyla daha önce hiç yapmadığını gördüğüm bir savunma pozisyonu aldı. Yüzü "*dene beni*" diyordu ama kalbim "*kimse buna cüret etmesin!*" diye bağııyordu. Glory tekrar şekil değiştirmeyi başardı, kızı hâlâ boğazından tutuyordu.

"Onlar insan!" diye bağırdı, nefesi kesilmiş bir halde. "Büyü , yoksa onları öldürürüz."

Silahsız dövüşçü aniden ahşap masalardan birine doğru yürüdü, onu bir frizbi gibi aldı ve Dru'ya fırlattı. Dru zarifçe eğildi, refleksleri bizimkilerden çok daha hızlıydı ama darbenin tüm hızıyla sol omzuma gelmesine neden oldu. Kemiklerimin toz haline geldiğinden eminim. Yıldızlar, aylar ve henüz icat bile edilmemiş renkler gördüm. Acıdan kafam o kadar karışmıştı ki. Ama darbe beni o kadar hızlı döndürmüştü ki Glory'nin avının botundan bir bıçak çıkararak Glory'nin kolunu uzun, derin bir şerit halinde beceriksizce ama etkili bir şekilde kesişini mükemmel bir şekilde görebildim.

Farris dişlerini sıkarak, "Bunlar sıradan insanlar değil," dedi. Üç savaşçı ona ve Dru'ya saldırdı ve ben nasıl nefes alacağımı hatırlamaya çalışarak dizlerimin üzerine çöktüm. Glory tekrar şekil değiştirdi ve kız bıçağını ona bir kez daha saplayamadan, Glory kızın boynunu kasıtlı olarak kanlı bir ısırıkla sıyrıp açtı.

Kavga odanın diğer tarafında da devam etti ve Glory aniden insan formunda karşımdaydı, çenesinden göğsüne doğru akan sıcak kan yere damlıyordu. Yerdeki pozisyonumdan, itiş kakışın arkasından, masalardan birinin altındaki beyazı bir anlığına yakaladım.

"Bu Jovii!" Tekmelerin, homurtuların ve ahşap zemine çarpan gümbürtülerin arasında bağırdım. Farris o kadar hızlıydı ki akıcı bir şekilde boynuna bir yumruk indiriyor, sonra kendini saldırganın arkasında buluyor ve diziyle darbeler indiriyor, sonra rakibinin vücudunu belirli bir şekilde bükmeye zorluyor ve onu tekmelemeye devam ediyordu. Yıllar boyunca çalıştığı dövüş tekniklerinden herhangi birini gerçek hayatta kullanmayı hayal edip etmediğini merak ettim. Ama her ne çalıştıysa, kesinlikle ustalaşmıştı.

Odanın kenarı boyunca yerde üç bacağımın üzerinde süründüm, yaralı omzum her birkaç santimlik hareketimde üzerime acı dalgaları gönderiyordu. Jovii'nin yan yatmış bedenine ulaştım. Teni soğuktu ve uzun beyaz saçları gözünün üstündeki büyük bir kesikten akan kanla keçeleşmişti. "O öldü!" diye bağırdım.

"Sikeyim böyle işi!" Dru sinirle içini çekerek bıçağını fırlattı ve bıçağın doğrudan hasmının gözlerinden birine saplanmasını izledi. Bir kez tepindi ve yeşil bir büyünün geçtiğini hissettim. İkinci kez tepindi ve sanki bir bomba patladı. Bir periden böyle bir enerji gösterisi geldiğine hiç tanık olmamıştım. Sanki ondan bir sonik dalga patladı ve kalan üç hedefe doğru gitti, duvarları ve döşeme tahtalarını salladı, pencereleri kırdı, görünmez bir rüzgâr estirdi ve savaşçıların bedenlerinin patlamasına neden oldu.

Kan ve kemik parçaları duvarlara, tavana ve yere sıçradı. Bir santim bile kurtulmamıştı, kendi bedenlerimiz bile. Üzerlerindeki deri, bir zamanlar katı olan diğer her şeyle birlikte sıvıya dönüşmüştü. Bu, Denge'nin savaş büyüydü.

Glory dikkatini kaybetmedi ve koşarak yanıma geldi, Jovii'yi masanın altından çekip çıkardı ve iyileştirici elini omzuma koydu. Kemiklerimin kendilerini tekrar bir araya getirdiğini hissetmek

Her zaman garip bir şeydi ama buna minnettardım. Ancak Jovii'yi tekrar bir araya getirmek mümkün değildi; o artık yoktu.

Sadece birkaç adım ötede olan Farris'in yanına gittim ama sanki kilometrelerce uzaktaymışız gibi geldi. Üzerimizi kaplayan kan derimize yapışmış gibi olsa da kucaklaştık.

Farris, "Sanırım bunun beklendiği gibi gitmediğini söylemek yanlış olmaz," dedi.

"Sen, insan, kesinlikle bir dövüşte kendine hakim olabilirsin. Aferin sana." Dru gelip elini uzattı ve Farris onu kuvvetle sıktı. Sonra odanın etrafına baktı ve tüm katliamı işaret etti. "Tüm bunlar için gerçekten üzgünüm. Bu kadar şiddet yaratmak istemediğimi itiraf etmek utanç verici. Ama Farris haklı; onlar sıradan insanlar değildi."

Glory Jovii'yi yerde bıraktı ve kanepede ağzı açık ve ölü bir şekilde yatan kıza doğru yürüdü. Kızın ağzını inceledi ve sonra ellerine daha yakından bakmak için gevşek kolunu yukarı kaldırdı.

"İlk başta halüsinasyon gördüğümü sandım; üzerime o kadar hızlı atladı ki. Ama büyü yoktu, bunu hissedebiliyordum. Yine de dişlerini ve tırnaklarını törpülemişti. Karanlık bir periyi taklit etmek için neden bu kadar uğraşsın ki?" Glory öldürdüğü kişiyi birkaç kez daha taradıktan sonra odanın içinde dağınık halde duran bazı kâğıt ve kitapları karıştırmaya başladı.

"Taklit, yağcılığın en samimi şeklidir," dedi Farris. "Bunlar ibislere tapan ilk insanlar değil. Ve eğer onları öldürmemiş olsaydınız, bizi öldürmeye kararlı olacaktı. Ayrıca eğer bir şekilde Ciaran için çalışıyorlarsa, Jovii'den öğrendikleri her şeyin onunla değil burada kalması en iyisi olacaktır."

"Opal, iyi misin?" diye sordu Dru. "O masayı omzunla aldığını gördüm. Bu insanları bu kadar hızlı ve güçlü yapan ne?"

"Bilmiyorum," dedim ciddiyetle. "Ama komşuların çatışmayı duymuş ya da en azından senin büyüden kaynaklanan sarsıntıları hissetmiş olması gerektiğini biliyorum. İnsan yetkililerin buraya gelmesi uzun sürmeyecektir."

Kâğıtları devirerek, kitap kapaklarını okuyarak ve Jovii'nin araştırdığı herhangi bir şeyi yüksek seviyeli arıtma büyüyle ilişkilendirmeye çalışarak hızla odanın etrafına dağıldık.

Glory deri ciltli bir kitabın kapağındaki kan lekelerini silerken, "İşte Nimfler hakkında bir kitap," dedi.

"Spor hayranı gibi görünüyordu. Burada kocaman bir *Sports Illustrated* yığını var. Ama bunun pek yardımcı olacağını sanmıyorum," diye düşündü Farris.

Bir köşe.

Ayağa kalktım ve Jovii'ye doğru yürüdüm, bir şekilde tüm bu ölüm ve kan karşısında duyarsızlaşmıştım. Ailemin kürsüde düşerek ölmesini izledikten sonra, artık herhangi bir şeyin beni şok edip etmeyeceğini bilmiyordum.

Jovii bir şeylerin peşindeydi. Aksi takdirde neden karanlık fae insan köleleri onun insan diyarındaki sığınağına musallat olsunlardı ki? Amira onlara nerede yaşadığını söylemiş olmalıydı - seyahatleri sırasında her yeri ziyaret ettiğini söylemişti. Bir noktada onun nerede olduğunu keşfettiğinden şüphe etmedim. Asla affedilemeyecek günahlar listesinde bir ihanet daha. "Neye bakıyordun, Jovii?" Aramızdaki havaya fısıldadım. Diz çöktüm ve garip bir açıyla göğsüne doğru eğilmiş eline baktım. Yumruğunda buruşturulmuş bir kâğıt parçası vardı, o kadar eskiydi ki neredeyse şeffaftı.

Yavaşça aldım ve yerde düzelttim, Jovii'nin ikonik büyük harfli notlarıyla birlikte kayan kelimeleri okudum. "İşte bu," dedim kendime olduğu kadar odanın geri kalanına da.

Herkes yanıma çömeldi. "Rönesans Büyüsü mü?" Glory kelimeleri bir soru gibi okudu. "Onu bilmiyorum."

"Bu o olmalı," dedim. "Bakın ne yazıyor: 'Rönesans Büyüsü: yeni bir yaşamın yaratılmasıyla sonuçlanır. Kadim Su Perisi büyü. Bileşenleri bilinmiyor. Sonra Jovii *yeni* kelimesinin altını çizmiş ve altına 'Draku' yazmış gibi görünüyor. *Bileşenler* kelimesinin altına da 'Ruh büyü - Kalıcı' yazmış. Bu o olmalı."

"Umarım bu o değildir," dedi Glory, "çünkü hiç kimse Draku'yu yaratan kök kötülüğü ortaya çıkaramadı. Karanlık fae'ye dönüşümün peri kanının aktarımıyla bir yerlerde yattığını ve Fayonir'in ölmeden önce bir tür büyü yapmış olması gerektiğini tahmin ediyoruz. Ancak Draku gibi korkunç bir şeyi yaratabilecek büyü ne olursa olsun, muhtemelen kimsenin sahip olmaması gereken bir bilgidir."

Siren sesleri kolonyal tuğlalı sıra evlerde yankılanarak Glory'nin uyarısını çok daha uğursuz hale getirdi. Loş oda aniden parlak kırmızı ve mavi ışıklarla doldu.

"Gitme zamanı," dedim, o kadar hızlı bir portal açtım ki tek yapmam gereken düşünmekti. Ama geliştirilmiş Denge büyüümün harikuladeliğinin tadını çıkaracak zaman yoktu. Büyüyü yerden kaptım ve hepimiz Dikiş'in ötesinde gözden kaybolduk.

KISIM L 3

T taht odasının sınırları içinde tartışma kızıışırken dakikalar ilerliyordu. Rönesans Büyüsü bizi ikiye böldü. Zafer, Lennyx ve Leyanna -tüm insanlar- dikkatli olunması gerektiğini söylüyorlardı. Hepimiz Yüksek Şedlerin özel hamamlarına gidip üzerimize ikinci bir deri gibi yapışmış olan insani madde parçalarını kazırken, Glory bir hizmetkârına kendisini temizletmiş, bir yandan da Periler hakkındaki kitabın büyük bir kısmını okumuştı ve şimdi kendini arıtma büyüyle ilgili her konuda uzman olarak görüyordu. Lennyx doğası gereği tereddütlü ve hesaplı biriydi. Draku ile sonuçlanabilecek hiçbir şeye dokunmak istemiyordu ve Leyanna da aynı fikirde olmaktan nefret ediyordu. Çoğunlukla, destansı bir dövüşü kaçırmamasına neden olduğu için Dru'ya kızgındı, bu yüzden ona karşı durmak aynı zamanda Leyanna'nın asık suratlı misilleme girişimiydi.

Ancak Dru ve ben bu büyü'nün Ciaran'ın anlayamadığı şeyi anlamanın ipucu olduğuna ikna olmuştuk. Yoksa neden o ve Amira oraya adam göndersinlerdi ki? Jovii bir şeyler biliyordu. Çok bilge ve çok yaşlıydı, ayrıca tüm yaratıkların dostuydu. Tarih onu kanayan bir kalp olarak resmetmişti. Tüm hayvanların perilerin kanunlarına tabi olduğu bir dönemde yaşamıştı. Gerektiği gibi krallığa hizmet etmeleri gerekiyordu ve ister suskun ve vahşi ister geveze ve evcil olsunlar, fark etmezdi. Bir yük hayvanı sadece öyleydi ve taşınması gereken yükleri taşırdı. Kanatlarınız varsa, mesaj taşırdınız. Eğer yırtıcı bir hayvansanız, krallığın düşmanlarına karşı savaşmak için görevlendirilirdiniz. Ancak hayvan türlerinin üstünleri arasında huzursuzluk vardı ve Jovii onların davasını kendi davası olarak benimsedi. Yüce Shaedes dostlarını yeni bir diyar yaratmasına izin vermeleri için ikna etti. Ve yaratım her zaman ruhun büyü'südür. Bu çok nadiren yapılan bir şeydir çünkü gerçek bir

Ruhunuz büyüye girer ve çoğu zaman periyi sonsuza dek değişmiş olarak bırakır. Ama benim anladığım kadarıyla, Jovii'nin durumunda olduğu gibi, eğer büyü Denge tarafından kutsanmışsa, Denge sizi tekrar bir bütün haline getirebilir. Ve Jovii'nin Adası kesinlikle kutsanmıştı.

Tüm konuşan yaratıklar oraya göç etti ve onlarla hiçbir çatışma yaşanmadı. Periler hâlâ diyardaki diğer tüm vahşi hayvanların kör sadakatine sahip, bu yüzden burada da herhangi bir yankı olmadı.

Jovii karanlık olanlarda yeni bir neden mi görmüştü? Araştırması sadece rastgele bir merak mıydı, yoksa Karanlık Prensler'in kendileriyle uyumlu olabilecek hedefler tarafından mı yönlendiriliyordu? Amira manipülatif bir yaratık gibi görünüyordu; Jovii'yi bir şekilde kendisinin ve Ciaran'ın dönüşümü hakkındaki yakıcı sorularının cevaplarını bulmaya mı ikna etmişti? Çok fazla soru vardı ve yeterli zaman yoktu.

Dru bağırmağa başlamıştı ve Dru sakinliğini kaybettiğinde işler iyice kızışmıştı.

"Yeter," dedim sertçe. "Mahkeme için en iyi kararı vermek için bir büyü ya da amacı konusunda hemfikir olmamız gerekmiyor. Sahip olduğumuz ve olmadığımız seçenekler var. Sadece bildiklerimize bakarak, Gece Mahkemesi'ni nasıl idare edeceğiz?" Şafak sökerken gökyüzüne baktım. Uykusuzluk ve vücudumdan boşalan adrenalin yüzünden yorgunluk kemiklerimin derinliklerine yerleşmişti. "Ciaran yarın saldıracak," diye hatırlattım.

"Artık bu büyüye bir isim bulduğumuza göre, ben Kayıtlar Odası'na geri döneyim. Belki hakkında daha fazla şey öğrenebilirim," diye önerdi Glory.

Dru inledi. "Bu haftalar sürececek bir araştırma olabilir ve yine de elin boş dönebilirsin. Fikrimi değiştirdim. Savaş için hazırlanalım. bizim lehimize değil ama halkımızı Gece Divanı'na öylece teslim etmeyeceğim. Savaşa hazır olmalıyız."

"Savunma hazırlamak çok da kötü bir fikir değil," dedi Lennyx. "Belki Leyanna ve ben diyarın herhangi bir yerine ışınlanmayı çok zorlaştıracak bazı ağır element büyüleri hazırlayabiliriz."

"Ama imkânsız değil," diye mırıldandım nefesimin altında. "Burada sunacak hiçbir şeyim yok. Bu noktada yapabileceğim en iyi katkı dua etmek olacak. Yolumuza çıkabilecek her türlü zalimliğin hızlı ve kararlı olması için Denge'ye dua etmek. Günah keçisi olarak konumlandırıldığımızı fark ediyorum ve belki de bu tamamen bir tasarımdır. Kaderimizde yükseklerde oturmak var, uzaklara düşmek var. Ama hepinizin burada zayıflıklarımızı sıralamama ihtiyacı yok, bu benim tek gerçek yeteneğim olsa bile."

Eğer sadece tarih kitapları okuyarak ve ölümü ve kusursuz bir laneti çoktan yenmiş bir düşmana karşı savunmalarımızı güçlendirerek bu kadar çabaladıysak, o zaman gerçekten çoktan kaybetmişiz demektir.

Gitmek için döndüm ve kimse beni durdurmadı. Belki sözlerimde her zaman yüzeyin altında yatan kendinden nefreti fark etmişlerdi, belki de durumu küçümseyen değerlendirmeme katılıyorlardı. Ama her iki durumda da, diğer Yüksek Şaadler tek kelime etmeden gitmeme izin verdiler.

Farris koridorda, taht odasının kapılarının hemen ötesinde bekliyordu.

"Peki, bir sonraki adım ne?" diye sordu.

Gözlerinin içine bile bakamadım.

"Yatak," dedim huysuzca, yanından geçip giderken. Öfkemin ve hayal kırıklığının alevlenmesine izin vermeye hazırdım. Nefretim önce kendimden Gece Mahkemesi'ne, sonra Denge'ye ve tekrar kendime sıçrayarak tam bir daire çizmişti. Farris'in ya da bir başkasının etrafında olmak istemiyordum, zira onlar da içimde kalan düşmanlığa kapılmasınlar diye.

"Ne oldu Opal? Konuş benimle," diye yalvardı. Yürümeye devam ederken elime uzandı ve ben de onu elinden kaptım. Bir çocuk gibi davrandığımı biliyordum ama yapabileceğim hiçbir şey kalmamıştı. Sorumluluk sahibi olmaya çalıştım, güçlü olmaya çalıştım ama zorluklar karşısında zayıf kaldım. Ve yarın, ne kadar zayıf olduğum apaçık ortaya çıkacaktı.

"Dur," diye yalvardı Farris. "Bir şey mi oldu?"

Öfkem alevlendi ve ona doğru döndüm.

"Bir şey mi oldu?" Isırarak yankıladım. "Farris, sen de oradaydın! Neyle karşı karşıya olduğumuzu ilk elden gördünüz ve onlar periler bile değildi. Gölge yaratıklar, süper güçleri insanlar, anlamadığımız kara büyüler.

-Boku yedik. SİKİLDİK." Birden durdum, sesimin yüksekliğinin ve koridorlarda olduğumuzun, mahkemenin herhangi bir üyesinin her an yanımızdan geçebileceğinin farkındaydım. Kızgındım ama panik yaratmaya hazır değildim. Onu toplantı odalarından birine çektim, aslında büyük bir masa ve sandalyelerden oluşan bir antreye. Kapıyı kapattım ve kapıya yaslandım. Farris geldi ve yanıma yaslandı.

"Bu tür karar alma süreçlerine uygun değiliz. Ben bunun için biçilmiş kaftan değilim. Rönesans Büyüsü hakkında öğrenecek daha çok şey olsa bile, zamanımız kalmadı. İçimden bir ses Ciaran'ın zaten pazarlık yapacak biri olmadığını söylüyor. Büyüyü ona kabul ettirmeye çalışabiliriz ama muhtemelen sırf inat olsun diye tüm dünyayı yakıp yıkacaktır." Tekrar elime uzandı ve

Bu sefer ona izin verdim. Kendimi rahatlamış ya da güvende hissetmek istemiyordum ama ona bu kadar yakın olmak, asla karşı koyamayacağım bir duyuydu.

"Eğer Denge seni seçtiyse Opal, ve sen bunun senin sihrin yüzünden olmadığından bu kadar eminsen, belki de başka bir nedenden dolayıdır. Bunu hiç düşündün mü?"

"Tek düşünebildiğim annemi ve babamı ne kadar özlediğim. Amira'ya ne kadar kızgın olduğum ama yine de bir şekilde onu da özlediğim. Hepimiz ölüme ne kadar yakınız, tüm bunları sana yüklemek yerine şu anda seni güvende tutmak için bir geçide götürüyor olmalıydım." Ona bakmak için başımı yana çevirdim. Gözlerine yansıyan farklı bir yoldu - yalnız yürümek zorunda olmadığım bir yol. Bana özlemle bakıyordu, kirpikleri vaatler satıyor, dudakları vücudumun her santimini sıçramaya ve bırakmaya teşvik ediyordu.

Kollarına atladım ve elleri bacaklarımı ustalıkla açarak tek bir akıcı hareketle beline dolandı. Beni döndürdü ve sırtımı kapıya çarptı, ben de onun dalgalı sarı saçlarından bir tutam aldım ve başını kendime doğru çektim. Dudaklarını dudaklarıma bastırmasını istiyordum. Açlıktan ölmek üzere olan birinin önüne yemek atılması gibi doyumsuz bir andı. Dudaklarımız tekrar tekrar buluştu, sadece yarınınızın garanti olmadığını bildiğinizde gelen bir tutkunun içinde kaybolduk. Kalçalarını benimkilere bastırarak beni kapıya sabitledi ve içimdeki büyüün uyandığını hissettim. Orada yeni bir his vardı - tam olarak tanımlayamadığım ama aynı zamanda görmezden gelemediğim bir şey. Sanki bir cehennem olmak isteyen küçük bir kıvılcım gibiydi. Bir şahin olmak isteyen bir tüy parçası. Etrafında bir galaksinin dönmesini isteyen parlayan bir yıldız.

Elleriyle popomun yanlarına masaj yapıyordu, ben ise beni korkutacak şekilde sırtını tırmalıyordum. Öpüşme daha da derinleşti, dili artık ağzımı işgal ediyordu. Sahip olmak bir arzu değildi; bir ihtiyaç haline gelmişti. Benim olması için ona, her santimine ihtiyacım vardı. Biraz hava almak için başımı arkaya yatırdım, boynumdan aşağıya doğru sokulurken, yumuşak yanağını öpüp tenime sürerken gözlerim açık tavana doğru dalgalandı. Sonra sihrim arttı ve sanki bir elektrik şoku gibiydi.

Benden o kadar hızlı uzaklaştı ki neredeyse beni düşürecekti. Kendimi kapıya dayadım ve dengemi yeniden sağlamaya çalıştım, bacaklarım titriyordu. Görüşüm biraz bulanıktı ama bu sadece birkaç saniye sürdü. Ellerime ve kollarıma baktım ve normal seviyedeki ısıtılı yanardönerlikleri daha canlıydı. Parlıyordum. Masanın üzerinde sabit durmaya çalışan Farris'e baktım ve onun da belli belirsiz bir haleye sahip olduğunu fark ettim

etrafını sarmıştı. Gözleri eski mavisinin deniz köpüğü versiyonuna dönüşmüş ve saçları neredeyse tamamen pastel yeşile dönmüştü.

"Bu iyi bir şey olamaz," diye fısıldadım. O kadar kızgın ve sonra da tam tersine mutlu olduktan sonra, Farris'teki değişiklikleri görmenin şoku beni bayıltmaya yetmişti.

"Az önce yaptığımız ya da yapmak üzere olduğumuz şeyle ilgili kötü olabilecek hiçbir şey yok." Gülümsedi, hâlâ masayı destekliyor ve nefes nefese kalıyordu. En azından espri anlayışı hâlâ yerindeydi.

"Bunu *hissettin* mi?" diye sordum. "Gözlerin, saçların. Sen farklısın." "Sizi temin ederim, önce *her şeyi* hissettim," dedi gülerek. O incelemek için saçlarının bir kısmını yüzünün önüne çekti. "Sence bu ne anlama geliyor?"

"Emin değilim." Başım dönüyordu. "Sen büyülü falan değilsin, bunu hissedebiliyorum. Ama büyüm sana tepki verdi. Yine de neden ya da..." Sesim kesildi. Farris aniden yanımdaydı, her şey dengesizken o her zaman çok sağlamdı. Bana dokunduğu anda büyüm yeniden canlandı ama eskisi kadar şiddetli değildi. Ne olursa olsun, bu beni korkuttu.

Onu sertçe geri ittim ve o çok yaralı görünüyordu. Ağzım konuşmak için açıldı, bunun aşk olduğuna ve dünyanın sonundan önce bir tür vahşi erişim olmadığına dair onu temin etmek istedim, ama hiçbir şey çıkmadı. Büyümün ne kadar kontrol edilemez hale geldiğini görünce dehşete kapıldım. Draku'nun hepimizin en çok nefret ettiği şeye dönüştüğünde neler yaşamış olabileceğine dair görüntüler zihnimi doldurdu. Sadece gümüş Shaede'nin yerinde benim yüzüm vardı ve bir adamı canavara dönüştüren benim kanımdı. Farris'e bu anı kurtarmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu ve yaptığım şeyi tersine çevirmek için kendi büyüm hakkında yeterince bilgim yoktu. Sanki onu bir şekilde işaretlemişim ve şimdi sonsuza dek değişmiş olacaktı.

Sözlerimle ya da hareketlerimle işleri daha da kötüleştirmek yerine kaçmaya devam ettim. Bu sefer odama doğru değil, mutfığa doğru. Üst üste dizilmiş tabaklardan oluşan bir duvarın arkasında, soracak yüzlerce sorusu olduğu anlaşılan saray mensuplarından gizlenmeye çalışarak biraz defne çayı içtim. Sonra sarayın batısına doğru ilerledim ve Glory'yi bir yığın kitap ve kâğıt üzerinde evrenin tüm sorunlarını çözmeye çalışırken bulduğum Kayıtlar Odasına yöneldim.

"Opal, merhaba. Daha önce olanlar için özür dilerim. Hepimizin yaklaşan kıyametle başa çıkmak için çok farklı yolları var. İyi misin?" Genel olarak

İkinci kat balkonundaki tüneğini bırakıp merdivenden sürünerek bana doğru gelirken endişeliydi.

Kayıtlar Odası saraydaki en az bilinen yerlerden biriydi. Öncelikle, sadece bir oda değildi; krallığın tüm kapsamlı bilgisini barındıran dört katmanlı bir belge deposuydu. Eski tarihlerin parşömenleri ve tomarları ve bin yıldır kimsenin ziyaret etmediği yerlerin açıklamaları. Krallıktaki tüm saraylardan gelen büyü kitapları da burada bulunuyordu ve zaman içinde tüm sırlarını Yüce Şaedes'e mutlulukla ifşa etmişlerdi.

"Bir şey oldu Glory ve yardımına ihtiyacım var." Oraya yürürken hangi noktada Glory'den yardım istemeye karar verdiğimi bilmiyordum ama şimdi bunu yaptığımı göre pişman olmayacağımı umuyordum.

"Ne oldu?" diye sordu kısık bir sesle. Binlerce kitap yığınının arasında gözden uzakta saklanmış hizmetliler ya da kayıt memurları olup olmadığını bilmiyordum ama en iyisi sessiz kalmaktı.

"Farris'i öptüm ve büyüm onu değiştirdi," dedim. Gezegendeki onca insan arasında sır vermek isteyeceğim son kişi oydu ama belki de yardım istemek için güvenebileceğim tek kişi oydu, işte buradaydık.

Şaşırtıcı bir şekilde şaşırmış gibi davranmadı ya da beni daha da küçük düşürecek bir şey söylemedi. Bunun yerine kaşlarını çattı ve doğrudan konunun özüne indi. "Nasıl değiştin?" diye sordu.

"Hafif fiziksel değişiklikler, soluk, soluk yeşil. Büyülü yetenekler falan geliştirmedim ya da başka bir dönüşüme uğramış gibi görünmedi ama ben çıldırıyorum. Glory, bu kız kardeşimin Ciaran'a yaptığı şeyin başlangıcı mı? O büyüünün kaynağına inmeliyiz."

"Farris bir insan, o yüzden onu bir gündüzgezene dönüştürmek konusunda endişelenmezdim," dedi içtenlikle. "Ama arıtma büyüsüne erişimin varsa, Farris bir yana, belki onu anlarsak, kız kardeşinin Ciaran'a yaptığını bir şekilde geri alabilirsin."

"Jovii'nin notlarında bunun kalıcı bir değişiklik olduğu yazıyordu ve benim bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yok." Farris'in çenemde parlayan öpücüklerini düşünerek kızardım. "Ve ne yazık ki, bu yığınlarda neredeyse hiçbir şey öğrenmedim," diye itiraf etti. "Sadece Nymph'lerin bazı çılgın koşullar altında bazı çılgın şeyler yaptığını dair bir sürü iğrenç hikaye. Ama nasıl yaptıklarına dair bir kanıt yok. Sadece hikâyeler, gerçekten. Sanırım daha önce haklıydın; bunun için gerçekten zamanımız yok." Elindeki bir kitabı yakındaki bir masanın üzerine fırlattı ve biraz toz bulutu havaya püskürdü.

"Bir fikrim var Glory, ama hoşuna gideceğini sanmıyorum," diye fısıldadım. Glory daha da yaklaştı. "Sadece Amira'nın görmesi gereken bir mesajı taşınması için hızlı bir yaratığı görevlendirmeni istiyorum." Glory'nin gözleri büyüdü ve reddetme fırsatı bulamadan konuşmaya devam ettim. "Onunla konuşmam gerek. Jovii'nin araştırmasıyla bir ilgisi var, bunu biliyorum. Hepsi çok tesadüfî. Ve Ciaran'ın üç gün beklemeye tenezzül etmesi bile beni gerçekten rahatsız ediyor. Neden taleplerini yerine getirip hayvanlarını serbest bırakmıyor ve burayı yakıp yıkmıyor? Amira tedbirli olmayı tavsiye ediyor olabilir mi? Eğer durum buysa, belki de ikna edilebilir. Onun ihanetine duyduğum nefret gözümü o kadar kör etti ki, belki de bir konuşma fırsatını kaçıırıyorum ya da en azından Ciaran ve Edmyn'in ne planladığına dair daha fazla bilgi ediniyorum."

Glory aslında benim fikrimi düşündü. "Diğer Shaedeler bunu asla onaylamayacaktır. Bence arıtma büyüsü alacakaranlık büyüsüne çok benziyor. Onu yaşamadan anlayamazsınız."

"Bilmelerini istemiyorum, Glory. Özellikle Dru, Amira'yla yalnız görüşmeme asla izin vermez. Onun koruma görevi duygusu çok güçlü."

"Buna görev bilinci diyebilirsiniz ama ben sağduyu diyorum. Mesajınızı göndereceğim ve sırrınızı saklayacağım ama toplantıya kadar size eşlik edeceğim. Amira ölüm gibi kokuyor ve bir sentorun arka bacağı kadar eğri büğrü." Elde edebileceğim en iyi anlaşmanın bu olduğunu biliyordum ve dakikalar geçmeye devam etti.

"Bizimle Gaylenswood'un çayırında buluşsun. Ağaçların kenarına yakın, özel bir yerde." Glory mürekkep ve kâğıt almadan önce başını salladı.

"Ailem Filly Moth'un mesaj taşıyan en hızlı ve en doğrudan uçucu olduğunu söylüyor," dedi. Ve ilk kez ailesinin haklı olduğunu umdum.

KISIM L 4

T o Gaylenswood, Corewood'un bittiği yerde başlıyor, diyarın batı kenarı boyunca şekilsiz bir yarım ay gibi kendini sarıyordu. Orman Mahkemesi'nin çoğunlukla sarı Shaedes ve Naturals'da her ağacın ve çalının bir adı vardı. Bu kadar iyi bakılan bir ortamda yaşamayı seven vahşi yaşamla dolup taşıyordu.

O öğleden sonra meditasyon yapmak için kısa bir yürüyüşe çıkma bahanesiyle gizlice dışarı çıkmayı başarmıştık - eğer soran olursa diye. Ki kimse sormadı. Bütün günü Kayıtlar Odası'na kapanarak, diğer Yüksek Şaedalardan ve saraydaki herkesten saklanarak geçirmiştik. Nereye gittiğimizi ya da ne yapmak istediğimizi kimseye söylememek beni biraz suçlu hissettirdi ama olanlardan sonra Farris'le yüzleşmekten kaçınmak için neredeyse her şeyi yapardım ve Gece Mahkemesi'yle yaklaşan çatışmadan kaçınmak için ciddi bir şey yapmak da en iyi bahane gibi görünüyordu. Diğerlerinin bildiği kadarıyla Glory hâlâ Kayıtlar Odası'nda araştırmaya gömülmüştü ve ben de hâlâ bir yerlerde somurtuyordum. Farris muhtemelen şimdiye kadar beni aramaya başlamıştı, bu da Yüksek Şaedler'in bazı ciddi sorular sormasına ve belki de utanç içinde bir yerlerde saklandığıma inanmalarına neden olurdu.

Hiçbiri aslında nereye gittiğimizi tahmin edemezdi.
Ve bu tasarım gereğiydi.

Ormanın en batı tarafına, daha önce hiç gitme zahmetine katlanmadığım bir yere geçit açmıştık. Önümüzde, bitmek bilmeyen güneş ışığıyla dolu bir gökyüzünde pişen çeşitli sarı çiçek türlerinden oluşan altın bir halı uzanıyordu. Ormanın kenarındaki gölgelerde durduk ve

Amira'nın olası gelişi, ama dikkatim başka bir yere kaymıştı. Tam olarak Gölgeler Diyarı'nın kötü iddiasını ortaya koyduğu çayırın karşısına.

"Ürkütücü, değil mi?" diye sordu Glory de karanlık ufku tarayarak. "Ailem bir keresinde beni kuzeye, sahillerde kamp yapmaya ve Jovii'nin Adası'nı uzaktan seyretmeye götürmüştü. Bir yürüyüş yaptık ve buradan çok uzak olmayan Gaylenswood'da yaşayan aile dostlarımızı ziyaret ettik. Birlikte kaldığımız büyük çocuklardan biri bizi bu çayıra götürdü. Çocukken oldukça korkutucuydu, ancak bir yetişkin olarak lanetler, Denge ve bize sağlanan korumalar hakkında daha fazla şey anladığım için daha az korkutucu olacağını düşünmüştüm. Ama şimdi burada, onun karanlık amaçlarının çok yakınında duruyoruz. Geri dönmek için çok geç değil, biliyorsun. Amira gelmeyebilir bile."

"Farris'in ve diğer herkesin iyiliği için, bu toplantıdan bir şey elde edemezsek hiçbir diyar güvende değil, bu yüzden gelmesi için dua ediyorum," dedim, kendimden şüphe etmeye başlamıştım.

Ormanın derinliklerinden aniden sessizliğe büründüğünde bunu fark edecek kadar gürültü geliyordu. Toplandığımız yerin yakınında bir kapı açıldı ve Amira, saçlarındaki ve tenindeki pastel renklerle iğrenç bir şekilde çatışan uzun bakır rengi bir elbise giymiş olarak eşikten çayıra geçti. Bize ulaşmak için uzun, gururlu adımlar attı, çenesi gökyüzüne doğru eğikti, yüzündeki güneşin tadını çıkardığı belliydi - yıllardır sahip olmadığı bir lüks.

Amira, "Sevgili kardeşim, bu sabah senden böylesine cüretkâr bir talep gelince ilgimi çekmediğini söyleyemem," diye mırıldandı. "Casuslarımız bize bazı tebriklerin sırayla geldiğini söylüyor. şaede olmayan bir Yüksek şaede. Denge, Gece Divanı'nı yenmenin bir yolunu bulmak için gerçekten de varilin dibini kazıyor olmalı." Sözleri tam da kendi zihnimin içsel düşüncelerini yansıtıyor olmasaydı alıngan görünmeye çalışırdım.

"Denge'nin ne niyette olduğunu kim söyleyebilir, Amira? Ama geldiğin için teşekkür ederim." Kelimelerimi çok dikkatli seçmeye çalışarak durakladım. Onu neyin kızdıracağını bilecek kadar iyi tanıımıyordum ama Ciaran'ı gerçekten sevdiğini biliyordum, bu yüzden oradan başlayabileceğimi düşündüm.

"Jovii'ye gitmek Ciaran'ın fikri miydi, yoksa senin mi?" Ben sordum.

"Oyunun bu aşamasında bunun pek bir önemi olduğunu sanmıyorum ama o benimdi. şaede Divanı'na Karanlık Prens'le tanışmadan önce çok seyahat ettiğimi söyledim. Jovii ile Dikiş'in her iki tarafında da çok zaman geçirdim. Kimin kızı olduğumu bilip bilmediğini bilmiyorum. Ama birbirimize bağlandık ve o da benim-bizim muammamızı araştırıyordu." Öfkem alevlendi, Jovii'nin benim kızım olduğunu fark ettim.

Sadece ikincil hasar değil, öldürmekte sakınca görmediği bir arkadaşıydı. Tartışma daha yeni başlamıştı ve ben şimdiden onun hakkında pek çok şey öğrenmeye başlamıştım.

"Peki bu muamma nedir?" Sakin kalmaya çalıştım ama Glory'nin yakınlarda, gölgelerin arasında sessizce beklediğini ve bu sorunun cevabını merakla beklediğini hissedebiliyordum.

"Hâlâ hissetmedin mi kardeşim?" Amira bir kıkırdamayı bastırdı. "Denge'yle aramızdaki garip bağlantı bize başkalarının güçlerine karşı daha yüksek bir duyarlılık da veriyor. Şuradaki küçük mor arkadaşın mı? Onun damarlarında dolaşan sihri hissedebiliyorum; senin de hissedebildiğini biliyorum. Tüm Shaedeler büyüü varlıkları büyüü olmayanlardan ayırabilir ama o senin hakkında çok az şey hissedebilirken, sen onun büyüüne neredeyse dokunabilirsin. Eğer büyüü bu kadar keskin bir şekilde hissedebiliyorsan, onu kullanabileceğini hiç düşündün mü?"

"Yüksek Şaedler her birbirlerinden güç çekerler; bu benzersiz bir yetenek değil," diye akıl yürüttüm.

"Evet," diye devam etti, "ama onu al ve kullan demiyorum, onu alıp saklayabilirsin diyorum. Alemin gelmiş geçmiş en güçlü perisi olabilirsin."

"Bunu yapabilir misin? Büyüyü çalıp saklayabiliyor musun? Eğer durum buysa, neden Ciaran için dünyayı ele geçirmiyorsun?"

"Çünkü ben sadece büyüü hissedebiliyorum. Ben Yüce Şaede yapılmadım. Ama bence bilsen de bilmesen de artık bu yeteneğe sahipsin. Birlikte yapabileceğimiz şeyleri bir düşün. Ciaran öyle ya da böyle savaşacak, ama gündüz yürüyüşünün temel nedenini bulamasak bile, hep birlikte durdurulamaz oluruz."

İlginçti. Bir anda, bu toplantıyı çağıran ben olmama rağmen, pazarlık yapmaya gelenin Amira olduğunu anladım. Ve bu sifonik yetenek teoride çok etkileyici olsa da, kendisinin ve Gece Divanı'nın Rönesans Büyüsü hakkında ne kadar çok şey bildiğini hakkında bilmem gereken tüm bilgileri bana verdi. Jovii ile konuşuyor olsa bile, onun savaşçılarını öldürdük ve bilgi onlara asla ulaşmadı.

"Neden Ciaran?" Kısmen teklifini reddederek onu kızdırmaktan kaçındığım için, kısmen de eş seçimine genel olarak şaşırdığım için sordum.

Bu soru onun anında gülümsemesine neden oldu, öyle ki midem bulandı. "Biliyor musun, gerçekten eğitimsiz bir mahkeme bulmayı bekliyordum,

Gölgelerde sefil bir yaşam süren, uygarlıktan uzak ve ölümsüz canavarlar. Beklentilerim bu kadar düşük olmasaydı bile, Ciaran onları hayal gücümün çok ötesinde aşardı. Bunlar büyüdüğüm sıkıcı, kendini beğenmiş fae'ler değildi, çok güzellerdi. Gücümün onunla konuştuğunu söyledi, her ne demekse. Yemin ederim erkek periler binlerce yıldır aynı cümleyi cilveli genç dişi fae'leri yatağa atmak için kullanıyorlar. Aptal değildim; onun tehlikeli olduğunu biliyordum. Karanlığı yapabileceğini biliyordum. Ama büyülenmişim. Kelimenin tam anlamıyla değil ama bilirsiniz, merakım ve arzum gençliğimin öğretilerinin önüne geçti. Onun yolu bazen sert olabilir ama sözleri adildir. Neden o değil, Opal?"

Gözlerim büyüdü, aniden bu sorunun retorik olmayabileceğini düşünerek dehşete kapıldım. Sonra devam etti: "Ayın yaşı kadar uzun zaman önce ölmüş bir adamın işlediği günahların cezasını neden o ve sarayı çekmek zorunda? Shaede Sarayı'nın perileri olarak bizler, gecenin bu erkek ve kadınlarına bakıp onları ışığa çıkarabilirsek, bu adalet değil midir? Bu denge değil midir? Bu bizim görevimiz değil mi?"

Kahretsin. Bu kesinlikle retorik olarak yankılanmadı. Glory'ye dönüp baktım, keşke turuncu bir Shaede olsaydı ve aklımı okuyabilseydi. Gitme vakti gelmişti. Amira sadece bir adama aşık olmamıştı, bütün bir harekete aşık olmuştu. O kadar beyni yıkanmıştı ki, sevgilisini etkilemesi için onu ikna etmek mümkün olmayacaktı; onun savaşı artık inandığı bir savaşı.

"Shaede Sarayı lanetli ve lanetlileri asla kabul etmeyecektir, Amira. Burada barışa giden bir yol olduğuna ama bu ikimizin de vermek istediğinden daha fazlasını gerektirir," dedim.

Sözlerimdeki reddedişi duydu ama hayal kırıklığı belirtisi göstermedi. Ağaçlara doğru bir adım atamadan bir kapı açıldı ve Ciaran dramatik bir yetenekle dışarı fırladı, bir elinde ölü sarmaşıklara benzeyen bir şeyle küstahça önümüzde durdu. Sarmaşıklara çirkin bir kelime fısıldadı ve onları bize doğru fırlattı. Sarmaşıklar ayaklarımızın dibinde yere çarptı ve o kadar hızlı bir şekilde bedenlerimizden yukarı kayd ki, bırakın *portal* kelimesini kullanmayı, düşünecek zamanımız bile olmadı. Sarmaşıklar bedenlerimizi hızla sararken kara büyü derimizi ısırdı ve kontrol edebildiğimiz tek şey olan bacaklarımızı bıraktı. Büyümüz boğulma tehlikesi geçiriyordu ve Amira sadece gülüyordu.

Zihnimde, Amira ile gizli buluşmamın kötü gitme ihtimali olduğunu hep biliyordum ama bu kötüydü, çok kötüydü. Gece Sarayı'na itildiğimizde, sihrimin aniden donduğunu hissettim. Oradaydı ama artık erişilebilir değildi. Buzun vücudumun içine yerleşmesi bir dakika sürdü. Ölü bir ağırlık gibi hissettim. Birdenbire üşüdüm - çok üşüdüm - bizi bağlayan sarmaşıkların yanması neredeyse hoş bir rahatsızlıktı.

Hepsi siyah ipek, koyu dantel ve deriden oluşan gotik tarzda giyinmiş, birbirine karışmış saray mensuplarının arasından geçerken çevremizi tanımaya çalıştım. Hepsi de soluk tenlerinde kontrast oluşturan koyu renk yüz hatlarına sahipti, gecenin içinde hareket eden hayaletler gibiydiler.

Odanın kendisi çok büyüktü. Mekânı aydınlatmak için pencere ya da lamba yoktu ama farklı şekil ve boyutlarda binlerce mum sütunların üzerine dizilmiş ve her duvar boyunca şamdanlara yerleştirilmişti. Bu etki mekânda hem ürkütücü hem de samimi bir his yarattı. Odanın arka tarafında, bizim gittiğimiz yerde, yükseltilmiş bir platform üzerinde oturan bir çift koyu renkli ahşap taht ve onlara çıkan yedi ya da sekiz geniş taş merdiven vardı. Tahtların kendileri, sırtlarında ve kollarında sürünen pullu canavarlarla süslü bir şekilde oyulmuştu ve koltuklarında koyu mor kadife minderler vardı. Tahtlardan biri boştu, diğerinde ise Edmyn oturuyordu ve kucağında güzel bir insan dişisi vardı. Kadın hayattaydı ama bilinci yerinde değildi, boynundan aşağıya fazla kan damlayan iki ısırık izi görülüyordu.

Ciaran bizi tahtların önünde dizlerimizin üzerine çöktürdü ve sonra yerine oturmak için basamakları atladi. Memnun ve muzaffer görünen Amira yavaşça yerini aldı ve sevgilisinin yanında durdu. Her zamanki gibi duygusuz olan Edmyn bizi fark etmemiş gibiydi. Bu kez uzun kırmızı deri ceketinin altına bol siyah bir gömlek giymişti ve dalgın bir şekilde kurbanının boynundaki yaraları parmaklıyordu.

"Bayanlar ve baylar, bugün başımıza ne talihler geldi. Bir değil, iki Yüce Şaedes ziyarete geldi. Onlara hoş geldiniz diyelim mi?" Ciaran'ın sesinde her zaman olduğu gibi tehlikeli bir ton vardı. Dalkavukları histerik bir şekilde gülüyordu ve Glory'ye bakmamak için kendimi zor tuttum. Başımı çevirip gözlerinde korkuyu görürsem yıkılırdım. Bunun yerine, yaklaşık üç basamak yukarıdaki taş merdivendeki küçük bir çatlağa odaklanmaya çalıştım. Bu benim görevim, tek amacımdı. O çatlağa tutunmak ve kafamın içinde Dru'yu, Farris'i ya da Glory'yi asla göremeyeceğimi bildiğim yere gitmeme izin vermemek.

Yine Shaede Sarayı. Güneşin hiç parlamadığı ve her şeyin ölüm gibi karanlık ve eski koktuğu bir yere.

"ama hanımlar," diye devam etti Ciaran, bizi kızdırmaya niyetli bir şekilde. "Kabul etmelisiniz ki sizi yakalamak o kadar da zor olmadı. Shaede Sarayı'ndan bize ne haberler getirebilirsiniz? Orada çok sessiz kaldınız." Aslında bizden bir yanıt beklediğini sanmıyorum, daha ziyade saraydan bizim aleyhimize daha fazla hınzır kahkaha bekliyordu.

Ciaran bana bakarak, "Sevgilim Amira'nın senin büyü hakkında çılgınca bir teorisi var, renksiz olan," dedi. O çatlağa odaklanmaya devam ettim, onu daha da çatlatacak ve odanın tüm bölümünün kendi içinde parçalanmasına neden olacak büyüye sahip olduğumu hayal ettim. "Shaede Sarayı'nda ittifak hâlâ kirli bir kelime mi, yoksa kendini bizimle aynı hizada görebilir misin? Eğer onun düşündüğü doğruysa, muhtemelen savaş olmadan bile krallığı ele geçirebiliriz."

Glory nefesinin altından 'pis ölümsüz canavar' gibi aşağılayıcı bir yorum yaptı ve Ciaran parmaklarını şıklatarak Glory'nin sanki görünmez bir yumruk karnına inmiş gibi duyulabilir bir acıyla iki büklüm olmasına neden oldu.

"Dur!" Bağırdım, sesim o kadar yüksekti ki taş duvarlarda gök gürültüsü gibi yankılandı.

"İşte orada," dedi Ciaran hevesle, duygu patlamamdan memnun olmuştu. "Bahse girerim sen de kız kardeşin gibi ateşlisindir, ya da en azından sevgili Edmyn'in iyiliği için öyle olmasını umuyorum." İkisine de ters ters baktım ve Edmyn'den bir sırtıma yakaladım. Ciaran'ın günler önce Shaede Sarayı'nda babama söylediği sözleri hatırlayınca tüylerim diken diken oldu ve midem bulandı. *Belki de bununla başlamalıyız.* Edmyn'le çiftleşmemi, onun lanetini bir şekilde kırmamı istemişti. O gün taht odasında, böyle bir çözüm önerdiği için onun delirdiğini düşünmüştüm ama şimdi Farris'le zar zor olanları düşününce, bunun gerçekten işe yarayabileceğini biliyordum.

Ciaran kışkırtmaya devam etti. "Haydi, pembecik. Bu kadar somurtkan görünme. Bu güzel diyarın iyiliği için bedenini feda etmekten daha kötü kaderler de var."

"Saygı mı istiyorsun? Ama bunu elde etmek için tecavüz eder ve cinayet işlersiniz. Özgürlük mü istiyorsunuz? Ama bunu elde etmek için tecavüz edip cinayet işliyorsunuz. Ne Shaede Sarayı ne de ben bu kadar aşağılık, bu kadar kötülükle kök salmış bir şeyle asla ittifak kurmayız. Büyümün bu Denge'den yoksun yere fayda sağlayacak herhangi bir şeye bağlanmasındansa ölmeyi tercih ederim." Glory yanımda inleyerek beni onayladı ve ben de benzer bir dayak için kendimi hazırladım.

Ciaran kısa ve yüzeysel bir kahkaha attıktan sonra, "Eğer istediğin ölümse, bunu kesinlikle ayarlayabiliriz. Ama kardeşimin içindeki ışığı uyandırıp uyandıramayacağını görene kadar olmaz."

İlk kez yalvarırcasına Edmyn'e baktım, şimdi herhangi bir muhalefet belirtisi için çıldırmıştım ama sadece kayıtsızlık gördüm. Ciaran aniden elini salladı ve sarmaşıklar bedenlerimizden çözülüp yere düştü ve tekrar kucağına doğru kaydı.

"Onu şimdi mi alırsın Edmyn, yoksa iştahın küçük bir şenlik sonrasına kadar bekleyebilir mi?" Ciaran sordu.

"Bu kadar bekledim kardeşim. Biraz daha bekleyebilirim. Ayrıca, yemeğimle oynamayı ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun." Bunlar Edmyn'in konuştuğunu duyduğum ilk kelimelerdi ve dehşet vericiydi. Sesi alçak ve kısık, muhtemelen çok seyrek konuştuğu için. Ama sözleri, deli gibi gülümseyen ve bir yerlerden müzik çalınması talimatını veren Ciaran'ı memnun etti.

Ciaran Amira'nın elini tuttu ve merdivenlerden inmesine rehberlik etti. Yanımızdan geçerken yüz ifadesinde hafif bir değişiklik fark ettim. Acaba tüm bunlar planının bir parçası mıydı, yoksa beni bu kadar aşağılanmış görmek aslında amaçlanan şey değil miydi? Her iki durumda da artık bir önemi yoktu; yaylı bir enstrüman yavaş ve hüzünlü bir şeyler çalmaya başladığında Ciaran ikisini de odanın ortasına süzdü. Etraflarında saray mensuplarından oluşan bir çember oluştu ve sanki hiçbir şey olmamış gibi dans edip durdular. Sanırım bu yaralayıcı ve küçümseyici bir şeydi ama ben bunu bir erteleme olarak algıladım. Glory'nin kalkmasına yardım etmeye gittim. Mücadele ediyordu ama fiziksel olarak iyi olacak gibi görünüyordu.

Glory karnını ovuşturarak, "Büyüsü bana dokunduğunda sanki toprakta boğulacakmışım gibi hissettim," dedi.

"Bunların hepsi benim hatam; Amira'yı aramak aptalca bir fikirdi. Kesinlikle onlardan biri gibi görünüyor." Birlikte ayağa kalktık ve Ciaran ile Amira'nın tuhaf müzik eşliğinde odanın içinde dönüp durmalarını izlemeye koyulduk. Çember sonunda dağıldı ve onlara düzinelerce başka çift katıldı, birçok gölgeleri hayalet gibi duvarlara tırmandı.

Odanın ön tarafında ana girişe benzeyen iki kapı ve tahtların solunda, muhtemelen Shaede Sarayı'ndakilere benzer bir ön odaya açılan daha küçük bir kapı daha buldum. Bu karanlık fae'lerden biri bizi tekrar yakalamadan önce ne kadar uzağa gidebileceğimizi hayal etmeye değer miydi? Denemek için bu işkenceye değer miydi? Eğer sihriime erişimim olsaydı.

beyazlara bürünür ve biterdi. Ama şimdi birlikte sinmiş, akıl almaz kaderlerimizi bekliyorduk.

"Nereye gittiğimizi neden kimseye söylemedik? Bu sadece senin suçun değil, Opal. Riskleri biliyordum ama yine de seninle gitmeyi kabul ettim. Yararlı bir şeyler yapmaya çalışmak istedim - sadece okumak ve araştırmaktan daha fazlasını. İnsan bir şeyden nasıl kurtulur bilmiyorum. Ve ben donuyorum," diye konuştu Glory, dişleri takırdamaya başlamıştı.

"Ben de öyle," dedim. "Burası bir-" Sıcak bir elin omzuma dokunmasıyla sözüm kesildi ve sessizliğe gömüldüm. Edmyn'i görmek için döndüm, rahat edemeyeceğim kadar yakındı, yeşim gözleri titreyen mum ışığıyla birlikte dans ediyordu. Onun yakınlığı karşısında kendimi felç olmuş gibi hissettim, görünmez bir tuzağa yakalanmış bir av gibi, ölümün yakınımda süzülüşünü izliyordum.

"İzin verirsiniz," dedi usulca. Ve birden elindeki sıcaklığın kolumdan parmak uçlarıma kadar yayıldığını hissettim. Vücudumdaki diğer tüm soğuk yerlere doğru yol aldı ve soğuğu yatıştırdı. Kaslarım biraz gevşedi ve iyileştigimi hissettiğimi inkâr edemezdim. Sonra elini çekip Glory'ninkine uzandı ve Glory isteksizce büyüsunün titremesini almasına izin verdi. İşi bittiğinde geri çekildi ve yorgun bir şekilde dansçılara bakmaya devam etti.

"Doğduğundan beri sıcaklığın ayarlandıktan sonra Denge'den kopmak sistem için büyük bir şok olmalı. Buna alışacaksın," dedi kayıtsızca.

"Buna alışmak istemiyorum," diye tükürdü Glory. "Eve gitmek."

"Şu insanların bazılarını bakın. Çok iyi uyum sağlamışlar," dedi Glory'yi tamamen görmezden gelerek ve bazı konukları işaret ederek. "Alışılmadık, biliyorum. Görünüşe göre her yıl birkaç tane topluyoruz. Onlar kendi diyarlarında aykırı kişiler, farklı nedenlerle karanlığa çekiliyorlar. Bazıları yalnızdır; bazıları kanımızın tadına varır, bu da onlara doğal olmayan bir güç ve çeviklik verir ve bağımlı hale gelirler. Ama bazıları da sevmedikleri bir korku hikâyesiyle karşılaşmamışlardır. Çoğu insan prensesler ve tek boynuzlu atlar hayal eder, ama bunlar karanlık lordlar ve iskelet atlar hayal eder."

"İskelet atlarınız mı var?" diye sordu Glory. Edmyn gözlerini devirdi; yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en anlamlı ifadeydi bu.

"Hayır, sen sönük Shaede. Bizim eğri boynuzlu siyah tek boynuzlu atlarımız var." "Tehditkâr," dedim alaycı bir tavırla. Bunların hiçbir anlamı yoktu.

ve sahte nezaket denemelerinin çok ötesindeydik.

"Karanlık olan her şey tehditkâr olmak zorunda değildir," dedi sesine bir sınır koyarak. "Bazen karanlık olan bir şey sadece farklıdır ve farklı olan *güzel* olabilir." *Güzel* kelimesini söyleyiş şekli tüylerimin diken diken olmasına neden oldu ve bunun doğal bir olay mı yoksa onun hınzır büyüünün bir parçası mı olduğunu merak ettim.

Şarkı yavaşlayarak durdu ve kulağa çok benzer gelen başka bir yavaş ses başladı.

"Dans etmemizin sarayı memnun edeceğine inanıyorum." Edmyn elini uzattı, sivri tırnakları uzun ve tehditkârdı ama dört peri sarayında da ona isteyerek dokunmamın imkânı yoktu.

"Şaka yapıyor olmalısınız," dedim.

"Bu bir şaka ya da istek değildi." Ve sihrini kullanarak elimi kendi elinin içine soktu, ayaklarım isteksizce onu takip ederek dönen dansçıların ortasına doğru ilerledi. "Dans etmekten nefret ederim," dedi kayıtsızca ve diğer elini belime doladı. Bir pençe gibi hissettiriyordu ve ben onun kavrayışının içinde sıkılmış savunmasız bir fareydim. Odanın içinde birlikte adımlarken, dengesiz bir heyecanla gülümseyen Ciaran'la göz göze geldik. Diğer dansçılar yeterince mutlu görünüyordu, neşeli konuşmalar ve baştan çıkarıcı fısıltılar arasında ağızlarından keskin dişler çıkıyordu. Glory'yi kalabalığın içinde bir yerlerde kaybettim ama partinin kenarında bir yerlerde hâlâ güvende ve rahatsız edilmemiş olması için dua ettim.

Sessizlik içinde dans edip durduk, şarkı o kadar uzundu ki neredeyse ritmini bulacaktım. Ama ben ritmi bulur bulmaz müzik durdu ve giriş kapısından şarap kadehleri ve hamur işleri, etler ve meyvelerle dolu tabaklarla yüklü ağır gümüş tepsiler taşıyan bir dizi hizmetkâr çıktı. Hem periler hem de insanlar onların gelişini alkışladı ve hizmetkârlar grubun içinde dolaşırken herkes yemeğe katılmaya hevesli görünüyordu.

"Git arkadaşını bul," dedi Edmyn çabucak. "Ona kendisine sunulan hiçbir şeyi yiyip içmemesini söyle." Nedenini sormak için ağzımı açtım ama büyüünün üzerimde kurduğu bağı sertçe serbest ve "Git!" diye bağırdı.

Tavsiyesine neden güvendiğimi bilmiyorum ama emri yeterince acil hissettirdi, ben de gittim. Bana içki ve tütsülenmiş gölge canavar dili ikram eden iyi giyimli perilerin ve hizmetkârların arasından sıyrıldım. Odadaki tek parlak renklerden birini giydiği için Glory'yi fark etmemek zor değildi. Onu bıraktığım yere yakın bir yerde duruyordu, tilki ininde yakalanmış bir tavşan gibi gergin ve yalnız görünüyordu. Eğer sihri olsaydı tilki olabilirdi. Hatta tilkiyi yiyen ayı bile olabilirdi, ama bizim

Bize yardım edecek sihir yoktu, sadece iki kadındık ve etrafımızı saran canavarlarla boy ölçüşmezdik.

Kolunu tuttuğumda nefes nefese kalmıştım. "Seni bulduğuma sevindim. Bir şey yiyip içmemen konusunda seni uyaracağım."

"Elbette yapmadım. Herkes yeni bir diyardan gelen hiçbir şeyi yutmaması gerektiğini bilir. Tarih, ayartmaya boyun eğen ve kendilerini kandırılmış bulan periler ve diğer varlıklarla doludur."

"Biliyor musun, olası bir ölüm karşısında bile hala küçümsemek için fırsatlar bulman beni şaşırtıyor. Ve onları değerlendiriyorsun," dedim kaba bir şekilde.

"Bu hiç adil değil," diye itiraz etti, açıkça kırılmıştı. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, Opal. Tek sevgi dili sınavlar, başarılar ve övgüler olan bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Eğer beni nasıl bir Yüksek Şaede'ye dönüştürebileceğimizi konuşmuyorsak, konuşmuyorduk demektir. Bu kadar basit. Çoğunlukla kıskançlıktan kaynaklandığını varsaydığım isim takmaları duyarak ve küçümsemeleri görerek büyümediğimi sanmayın - ama gerçekten. Büyürken beni kollayan kimse yoktu. Ailem iyi niyetliydi ama normal arkadaşlar edinmekten dışlandım. İnsanlarla nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Ve buraya nasıl geldiğimi gerçekten bilmiyorum." Ellerini havaya kaldırdı, hayal kırıklığı içinde evreni işaret etti ve o zaman daha önce hayal ettiğimden daha fazla benzediğimizi fark ettim. "Denge'ye dua ediyordum, *bana değil, lütfen bana değil*, ama büyü hakkında saraydaki herkesten daha çok şey biliyorum ve şimdi bakın beni nereye getirdi!" Sesini yükseltti ve ağlamaya başladı. İkimizin de kaçınmaya çalıştığı erime başlamıştı. Niyetim kesinlikle bu değildi.

"Özür dilerim," dedim sessizce, onu yatıştırmaya çalışarak. Kolumu omuzlarına doladım. "Söylediklerim için özür dilerim. Bunu daha iyi idare edemiyorum." Birkaç karanlık fae bize bakıyor ve fısıldaşıyordu. Neyse ki Ciaran'ı odanın öbür ucunda, elinde kadeh, Edmyn'in de gülümsemeye değer bulunduğu bir şeye gülerken gördüm. Çoğu zaman nötr durumda olan yüzü gülümsediğinde oldukça ışıltılı görünüyordu ve birbirlerinin dikkatini dağıtmakla meşgul oldukları için bizim küçük zayıf anımızı yakalayamadıklarına sevindim. "Korkumuzu görmelerine izin veremeyiz, Glory. Bundan daha güçlü olmalıyız." Yüzündeki saçların bir kısmını düzelttim ve gözyaşlarını sildim. "Bu noktada Shaede Sarayı için ne kadar umudum var bilmiyorum. Bizi kurtarmalarını beklemiyorum; burada olduğumuzu bile bilmiyorlar. Ama umuyorum ki

Ciaran'a karşı savunma yapmanın bir yolunu bulun, yoksa burada katlandığımız her şey boşa gitmiş olacak."

Glory, Ciaran yanımdan hızla geçip merdivenlerden yukarı çıkmadan önce tam zamanında toparlandı. "Dikkat, Gece Divanı'nın sevgili kardeşleri. Eşini odasına götüren Prens Edmyn'e yarın sabah ışıktaki bana katılma olasılığı için biraz iyi şans verebilir miyiz?"

Bu Gece Divanı'nın garip bir geleneği olmalı çünkü orada bulunan tüm periler taş zemine dokunmak için eğildiler ve birkaç dakika sonra taş zemin devasa bir yonca halısına dönüştü. Ancak bu yonca, peri ormanlarındaki yastık gibi yumuşak, yeşil yonca değildi. Bu yonca kahverengi ve solgundu ve üzerine bastığınızda hafif bir çıtırtı sesi çıkarıyordu. Garip bir şekilde, küçük kümeler halinde çiçek açmaya başladı. Ama yine de bunlar vadinin küçük beyaz püsküllü çiçekleri değil, daha önce hiç görmediğim büyük, kadife yumuşaklığında, siyah çiçekler ve elektrik mavisi parlıyormuş gibi görünen damarlı yapraklardı. Oldukça mistikteler.

Uzun siyah etekler ve gri yelekler giymiş iki insan hizmetkâr yanıma geldi. Glory'nin elini aradım ve tuttum. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki bunu gözlerimden hissedebiliyordum. Ciaran salonun arka tarafında duran birine işaret etti, o da bizim durduğumuz yere doğru ilerlerken Ciaran bir kez daha salondakilere hitap etti.

"Ve bu gece talih sadece Prens Edmyn'e gülmeyecek, çünkü Lord Henrick mor Şaede'yi yatağına götürecektir. Belki o da yarın gün ışığına çıkmanın yolunu bulur." Tıknaz yapılı, yağlı, sakallı bir peri olan Henrick'i alkışlayanlar oldu. Vizondan yapılmış bir tunik giyiyordu, çürümüş et gibi kokuyordu ve ödülünü almak için biraz fazla hevesli görünüyordu. Glory elimi sıkarken ve titremeye başlarken bana binlerce kelime söyledi. Haklıydı. Ona pek şans vermemiştim. Büyürken değil, hiçbir zaman. Ama zekiymiş, cesurdu ve ağlamak istediğini bildiğim halde şu anda ağlamıyordu. O kendi başına bir savaşçıydı ve saraydaki insanların onun bu halini, kıllı ve saldırgan görünümünü saldırganına karşı çenesini dik tutuşunu görmelerini isterdim.

Öte yandan ben, ikimiz için de kaybetmek üzereydim. Bu kaderi üstlenmeye istekli olabilirdi ama ikimiz de onun herhangi bir arıtma büyüsüne sahip olmadığını biliyorduk. Sabah olduğunda ve şafak söktüğünde

Henrick'in kokuşmuş, solgun etini yakacaktı. Ve onu öldürmek bir sonraki doğal adım olacak.

Edmyn hâlâ kalabalığın içinde durduğu yerden, "İkisini de yatıracağım," diye seslendi. Buklelerinin üst kısmını zar zor görebiliyordum ama Glory adına bir dehşeti diğeriyle takas etmek için oradaydı. Ciaran büyülenmişti. "Hadi ama kardeşim," diye çıkıştı Edmyn. "Bunun için çok uzun süre bekledim. Ve eğer varsa, hangi özel Shaedes'in bu yeteneği taşıdığını bilmiyoruz. İkisini de bana bırak; bunu halledebileceğimi biliyorsun."

"Öyle olsun," dedi Ciaran, hizmetkârlara bizi götürmelerini işaret ederek. Henrick hayal kırıklığıyla gözle görülür bir şekilde mücadele ediyordu ama taht odasından çıkarken odaklandığım kişi Amira'ydı, yüzü pişmanlıktan solgunlaşmıştı.

KISIM L 5

T İki insan hizmetkâr bizi taş duvarlı koridorlardan oluşan bir labirentte sessizce yürüttü. Kalenin genel yapısı sade ve basit olsa da, bir kaleden çok bir kale gibiydi, içinde bazı

Geçtiğimiz odaların hepsinde büyük ve gösterişli dokunuşları görebiliyorduk. Dekorda kesinlikle karanlık bir unsur vardı ama genel olarak zarifti. Bazı odalarda süslü bir şekilde dokunmuş trajedi sahnelerini tasvir eden duvar halıları asılıydı. Bazı odalarda ise mum ışığı, alevlerin üzerine yerleştirilen gri cam kürelerle güçlendirilmişti. Abanozdan dökülmüş heykeller karanlık köşelerde saklanmış, sonsuz bir ağıt içinde donmuş lanetli perileri tasvir ediyordu.

Tıpkı Shaede Court'taki hamamlarda olduğu gibi, zeminin ortasından büyük bir kaplıcanın çıkarıldığı özel bir banyo odasına yönlendirildik. Sadece bu küçüktü ve penceresiz oda klostrofobik hissettiriyordu. Mekânı süsleyen yosun yatağı ya da nemi seven güzel çiçekler yoktu. Sadece daha fazla mum, daha fazla taş ve havada asılı duran asidik ve narenciye kokusu vardı.

"Soyun," diye emretti kadınlardan biri. On sekiz yaşından büyük olamazdı. Belki daha da genç.

"Lütfen," diye fısıldadım, bir şekilde duyulma ihtimaline karşı. "Bunu kabul edemezsiniz. Lütfen, buradan çıkmanın bir yolunu bulmamıza yardım edin. Bunun olmasına izin veremeyiz."

"Soyun dedim," diye tekrarladı, kayıtsız görünüyordu. Diğer kadın suyun içine renksiz bir sıvı dökmeye başladı, limon kokusu gözlerimi yaktı.

"Bunu neden yapıyorsun?" Yalvarırcasına sordum. "Karanlığa bu kadar kök salmış birine neden hizmet ediyorsun?"

Hizmetçi gözlerini kıstı ve "Çünkü ışık için yeterince iyi olmadığınızda, dönebileceğiniz tek yer karanlıktır. Şimdi gir içeri." Ve beni havuza itti, tamamen giyiniktim, sıcak su neredeyse vücudumu haşlıyordu.

Tüm bu olanları izleyen Glory hızla soyundu ve yanımdaki banyoya girdi. Islak giysileri çıkardım ve sessiz hizmetçiye uzattım. Onları odadan çıkardı ve çabucak ipekli gümüş elbiselerle geri döndü. Glory ve ben sessizce yıkandık. Eğer suyun sıcaklığı yüksek olmasaydı, sonsuza kadar orada kalmaya razı olurum. Kaçınılmaz olanı uzatmak için. Bu kalenin başka bir odasında bizi bekleyen zalimlikten kendimizi kurtarmak için.

Prens Edmyn'le çiftleşmemin bedeli Shaede Sarayı'na ve diyarın diğer perilerine herhangi bir fayda getirseydi, kendi kendimi ayırıp fedakârlık yapabileceğime inanmak isterdim. Asla gönüllü bir katılımcı olmadım, hayır. Ancak bu koşullar altında, eylemin gerçek bir amaca hizmet ettiği durumlarda, daha sonra kendimle yaşamayı öğrenebileceğimi düşündüm. Ama bu o tür bir teslimiyet değildi. Bu bir fidyeye değildi; bu bir sömürüydü. Ve benim aşağılanmamdan fayda sağlayacak tek kişi Edmyn'in kendisi ve nihayetinde Gece Mahkemesi olacaktı.

Glory ve ben elbiseleri kabul ettik ve hizmetkârların saçlarımızı taramasına izin verdik. Saçlarımızı ördüler ve çekici bir şekilde başımıza tutturdular ama benim tek düşünebildiğim boynumun ne kadar açıkta olduğuydu.

Başka bir karanlık koridorda ilerledik, ama bu daha geniş görünüyordu ve ortasından dekoratif bir halı geçiyordu. Koyu kahverengi ahşaptan yapılmış, çerçevesinin etrafına demir telkari monte edilmiş bir kapıya vardık. Hizmetçi kapıyı açtı ve çok büyük ve gösterişli bir yatak odasına girdik. Odanın diğer tarafında, her koltuğun kırmızı kadife yastıklarla doldurulduğu bir oturma alanı vardı. Taş zemini kaplayan halılar salondakiyle aynı sofistike tasarımı yansıtıyordu. Bir duvar boyunca kütük ya da dal yerine ağaç gövdelerinin yakıldığı büyük bir şömine vardı. Tüm odayı ısıtan sıcak bir cehennem yarattı ve yanaklarımın renklenmesine neden oldu.

Odanın diğer tarafında, kapının yanında bir giyinme alanı vardı ve - şaşırtıcı olmayan bir şekilde- alanın etrafına düzensiz bir şekilde yerleştirilmiş demetler halinde kümelenmiş bir dizi mum vardı. Duvarın içine inşa edilmişti. Küçük bir

Birinin giyinmesine yetecek büyüklükte dikdörtgen bir çıkıntı, taht odasının zeminindeki kurumuş yoncalarda görünen siyah çiçeklerle aynı tonda kadife kaplı püsküllü bir şezlongla tamamlanmıştı. Giyinme alanının duvarları çeşitli çizmeler, kemerler ve katlanmış pantolonların bulunduğu raflarla kaplıydı. Kancalar dökümlü paltoları ve ağır tunikleri tutuyordu. Bir yan duvarda tavandan yere kadar uzanan yaldızlı bir ayna vardı. Ayrıca, odanın her iki tarafına bağlanmış, odanın geri kalanından ayıran siyah ve altın rengi, brokarlı devasa perdeler vardı. Yatağın arkasında asılı olan kumaşın aynısından kesilmişlerdi.

Yatak doğrudan şöminenin önüne yerleştirilmişti. Devasaydı ve normal şartlar altında bile korkutucu görünürdü. Odadaki tüm mobilyalar gibi bir sanatçının elinden çıkmış, kapıyla aynı koyu renkli ahşaptan oyulmuş ve dans eden şömine ışığında neredeyse ıslak görünen bir sırla kaplanmıştı. Neredeyse siyah görünecek kadar gece mavisi olan battaniyelerin üzerinde bir yastık dağı vardı. Daha önce hiç görmediğim bir hayvana ait devasa kürklü battaniyeler yatağın ayakucunda katlanmış bir şekilde duruyordu ve belli ki seçmemiz için sergilenen birkaç dar gecelik de yanlarındaydı.

Genç hizmetçi bize "Birini seçin ve giyinin" diye emretti.

"Ciddi olamazsınız," dedi Glory panik içinde. "Cidden bizden kirlatileceğimiz kıyafetleri seçmemizi istiyor olamazsınız?"

"Peki, ben seçerim," diye cevap verdi. İki uzun, parlak beyaz slip elbise aldı ve bize fırlattı. "Giyinin. Prens Edmyn birazdan burada olur." Kalan giysileri topladılar ve başka bir talimat vermeden kapıyı arkalarından kapatarak bizi yalnız bıraktılar.

"Bu gerçekten oluyor," dedi Glory, olduğu yerde donakalmıştı. Kendi kafasının içinde bir yerlere gitmişti ve onu rahatlatıcak hiçbir sözüm yoktu, bu yüzden sessiz kaldım. Çabucak şeffaf geceliğin içine girdim ve Glory'nin de kendi geceliğini giymesine yardım ettim, çünkü şu anda Glory'nin hiçbir şeyi düzgün çalışmıyor gibiydi. Kendi bedeninin dışına çıkmıştı, sanki sadece kendisinin görebileceği görünmez dehşetler barındırıyormuş gibi yatağa bakıyordu.

Kendi bedenime bir amaç vermek için odanın içinde dolaştım ama zihnimi Edmyn'in sivri parmak uçlarından başka bir şeye odaklayamadım. Farris'in yüzünü aklıma getirmeye çalıştım ama çabucak ittim. O buraya ait değildi. Onun iyiliği ve nezaketi bu karanlık ve acı diyarına ait değildi.

Kapı açıldı ve Glory hemen histerik bir hal aldı. Çığlık atıyor, ağlıyor ve her zamanki gibi yorgun ve ilgisiz görünen Edmyn'e korkunç şeyler haykırıyordu. Edmyn bir el salladı ve Glory baygın bir şekilde yatağa düştü.

"Az önce ona ne yaptın?" Suçlayıcı bir şekilde bağırdım. Yanına koştum ve elimi yanağına koydum.

"Sakin ol," dedi Edmyn, sarhoş olduğu belliydi ve deri ceketini asmak için sendeleyerek soyunma odasına girdi. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. "Bu sadece bir uyku büyüsü; sabah uyandığında hayatının en güzel uykusunu çekmiş gibi hissedecek."

"Sana inanmıyorum," dedim ve Glory'yi uyandırmak için kolunu hafifçe salladım. "Başka seçeneğin yok, değil mi?" Glory'ye bakış şekli Odanın öbür ucundan bana baksa bir ejderha bile boyun eğebilirdi. Glory'nin elini bıraktım, gerçekten uyuyor olması için dua ettim çünkü olacıklara tanıklık etmesine ihtiyacım yoktu. Edmyn yatağın diğer tarafına doğru yürüdü, çıplak, göğsü ve kolları ateş ışığında turuncuya boyanmıştı. Onunla boy ölçüşemezdim.

"Savaşmadan pes etmeyeceğim," dedim aslında sahip olduğumdan daha büyük bir cesaretle.

"Her ne kadar bu teklif benim en sevdiğim cinsel arzularımdan birine çok uygun olsa da, ne yazık ki ikimizi de hayal kırıklığına uğratmak zorundayım. Seninle çiftleşmeyeceğim, Küçük Prizma." Kemerini çözdü ve bir rafa koymaya gitti.

Orada öylece durdum, kafam karışmıştı, binlerce soru dilimde öncelik için yarışlıyordu. "Bu gece seninle çiftleşmem için beni zorlamayacaksın değil mi?"

Şezlonga oturmuş, botlarını çıkarıyordu ve şaşkınlığıma gülümsüyordu. "Hayır," dedi gözlerindeki şeytanla. "Ne bu gece, ne de sen istemezsen hiçbir zaman. Kovalamaca için her zaman hevesliyimdir ve bir mücadeleyi kazanmaktan mutluluk duyarım, ama sadece sevgilim ateşle oynamaya istekliyse."

"Peki ya gündüz yürüyüşünün gücü? Ya Ciaran? Peki ya Glory?" Sorular akmaya başlamıştı.

"Sizin ve parlak kırılmış shaede'inizin lanetimizin sırlarını çözebilecek özel bir büyüye sahip olabileceğiniz konusunda aklımda hiçbir şüphe yok. Ancak bu gezegende hem canlı hem de ölümsüz olarak yaşadığım uzun yıllardan sonra, bu çapta bir büyü'nün her zaman ruh büyüsü içerdiğini bilecek kadar çok şey öğrendim. Çok güçlü ama bir o kadar da öngörülemez, ruh bileşenleri tedarik edilmesi en zor olanlar arasında. Kardeşimi seviyorum, ama hırs

onu her zaman kör etti. Bunu göremiyor ama eğer Amira'nın ruhunun herhangi bir parçası lanetini bozmak için kullanıldıysa, o zaman ana bileşen aşktı. Öyle olmak zorunda. Mide bulandırıcı bir şekilde aşıklar ve bu ikisini de değiştirdi. Seninle benim aramda olan şey bunun tam tersi olduğu için, güneşi bir kez daha yüzümde hissedebilmek için nefesimi tutmayacağım. Seninle çiftleşmek bir angarya olurdu, hatta bundan zevk bile alabilirdim, ama bunun gerçekten bir anlamı yok. Ciaran'a gelince, kardeşimi bana bırak. Arkadaşına gelince, o ne olacak? Horlamadığı için şükrediyorum." Bu kesinlikle ondan duyduğum en uzun konuşmaydı ama yine de tatmin olmamıştım. Öte yandan Edmyn botlarını bir köşeye fırlattı ve uzun, kaslı gövdesini şezlonga doğru sarkıttı. Perdelerin çerçevelediği barok bir tabloya benziyordu. Gözlerini kapattı, düzinelerce mumu söndürmeleri için salladı, açıkça konuşmayı bitirmişti. Ama ben bitmemiştim.

Sessizce yatağın etrafında dolaştım ve diğer tarafa tırmandım. Başımı kadife yastıklardan birinin üzerine koydum ve dudaklarımdan çıkan istemsiz bir rahatlama iç çekişini bastırmaya çalıştım. Yorgundum, sıcaktı ve Glory'nin beni uyutmaya çalışan sakın, sabit nefeslerini zar zor duyabiliyordum. Çok yorgundum.

Ateş ışığında hâlâ bir ceset gibi duran Edmyn'e baktım.

"Neden ağabeyine karşı gelmek istiyorsun?" Yumuşak bir sesle sordum. Hâlâ uyanık olduğundan bile emin değildim ama sonra başını yana çevirip bana baktı.

"Çok soru soruyorsun, Küçük Prizma," dedi tembelce. Uyku onu da çağırıyordu ama bilmem gerekiyordu. Gece Mahkemesi'ndeki en büyük canavarlardan biri neden bize sığınma teklif ediyordu? Rönesans Büyüsü'nü desteklemek için gereken ruh büyüsü konusunda haklı olabilir miydi? Eğer öyleyse, Ciaran'ın tüm peri diyarına tecavüz edip yağmalaması aradığı sonuçların hiçbirini getirmeyecekti. Bu aptallıktı. Dahası, kız kardeşim ve ben büyüü yapmak için gereken arıtma büyüsüne erişimi olan bildiğim tek iki periydik. Bu, öpücüklerimin Farris üzerinde neden bu kadar etkili olduğunu ama Astor üzerinde neden etkili olmadığını açıklıyordu. Farris'i bir daha asla göremeyeceğim için onu ne kadar sevdiğimi şimdi itiraf etmek bir şekilde daha kolaydı. Ona ruhumun bir parçasını vermeye yaklaştım mıydım?

"Benim adım Opal," dedim Farris'i tekrar düşüncelerimden uzaklaştırarak.

"Biliyorum," dedi usulca ve sonra gözlerini tekrar kapatmak için döndü. Tekrar uyuyacağını sandım ama gözleri kapalı konuşmaya devam etti,

sanki bir rüyadaymış gibi. "Sen ve kız kardeşin tamamen yeni bir shaede'siniz. Bunu gözlerinizde görüyorum. Tıpkı onun saraya ilk geldiğinde olduğu gibisiniz. Parmaklarınızın ucunda bu kadar sihir varken kendinizden nefret ediyor ve kendinize güvenmiyorsunuz. Shaede'nin canlılığı bir efsanedir aslında. Eğer biri ne kadar karanlıksa o kadar güçlü görünüyorsa, bu sadece bir tesadüftür." Şarap ve halsizlik yüzünden kelimeleri biraz geveliyordu ama yaşla birlikte gelen bir bilgelikti bu. "Ciaran da bir zamanlar senin gibiydi. Doğal olmaktan nefret ederdi, ikimize de yetecek kadar nefret ederdi. Sürekli Shaedeleri izler ve her küçük şikayetin nefretini körüklemesine izin verirdi. Nefreti Ciaran'dan öğrendim, çünkü anlaşılması yeterince kolay bir duyguydu. Ancak sohbetlerime devam edip Ciaran'dan ve onun zehirli fikirlerinden uzaklaştığımda, başka bir Doğal ve Lyara adında mavi bir Shaede ile arkadaş oldum. Çok güzel bir kızdı ve ona karşı bir şeyler hissetmek benim için kavrayışımın çok ötesinde olmalıydı. Ama o bunu bu şekilde görmedi." Birden daha aklı başına geldi ve parlak, koyu renk gözlerini bana dikerken parmaklarını başının arkasında birleştirdi.

"Mutluydum. Eve mahkemeye gittim, öpücüklerini şimdi bile dudaklarımda hissettiğim Lyara ile daha fazla zaman geçirmek için planlar yaptım. Kardeşimin ortadan kaybolduğunu söylediler. Bu beni ilgilendirmiyordu, çünkü her zaman çok sinirliydi ve Lyara ile yarattığımız şeyi karalamasını istemiyordum. Bu yüzden evet, itiraf etmeliyim ki bir parçam onun uzun bir maceraya atılmasını ve beni kendi bırakmasını umuyordu." Edmyn durakladı ve o anda ne kadar mutsuz olduğunu fark ettim. Sırada ne olduğunu biliyordum ve kardeşinin onun adına yaptığı seçimi yeniden yaşamamanın ne kadar zor olduğunu merak ettim.

"Birkaç hafta sonra beni uykumda öldürdüğünü biliyorsun; tüm diyarlar bu hikâyeyi biliyor," dedi acı bir şekilde. "Ama kimsenin, Ciaran'ın bile bilmediği şey, o boğazımı kesmek için dönmeden iki gün önce shaede'im gelmiş olduğuydu. Sapsarı olmuştum. Tenimde altın rengi bir parlaklık belirdi. Saçlarım ağaçta olgunlaşmış limon rengindeydi. Bir gecede güneş eski bir dosta dönüştü ve ekim için sadece iki günüm vardı. Yeni çiçekler yaratmak, toprağı hissetmek ve ihtiyaçlarını duymak için iki gün. Çok sihirliydi. Bir amaç ve bir hayattı ve sonra bitti."

Kalbimdeki hiçbir şey bana bu adama güvenilebileceğimi söylemedi - mahkemede bütün gün ilgisizmiş gibi davranan ve sonra açıkça alay ettiği ve hapsettiği birine hasarlı bir ruhu ve kırık bir kalbi ifşa eden bu lanetli şey. Ama onun hikayesi inkar edilemeyecek kadar trajikti. Ciaran da iradesi dışında değiştirilmişti ama iki kardeşin bakış açıları çok farklıydı

dönüşmeden önceki hayatları hakkında. Edmyn'e ne olduğundan emin değilken, karanlık bir peri olmak Ciaran'ın nefretini artırıyor gibiydi. Sadece kaybolmuş gibiydi.

"Her neyse," dedi, kendini daha rahat hissetmek için ayarlayarak. "İşte bu yüzden kardeşime karşı geliyorum. O benden bambaşka bir sonsuzluk çaldı. Ve onu sevmeme rağmen, bunun için onu asla affetmeyeceğim."

"Ne yapacaksın?" Ateş sönmeye başlarken karanlıkta gözlerimi kısarak sordum.

"Ben uyumaya gidiyorum, sen de öyle. Bu kadar soru yeter, Küçük Prizma."

İsteksizce gözlerimi kapattım ve sonunda savaş rüyalarını da beraberinde getiren uykunun gelmesine izin verdim.

KISIM 16

W Uyandığımda ateşin bir şekilde yeniden yükseldiğini fark ettim. Tüm mumlar yanıyordu ve ağır kürk battaniyeler hem Glory'nin hem de benim üzerime sarılmıştı.

Battaniye yuvasından ayrılmak neredeyse imkânsızdı. Soyunma odasında, Edmyn'in uyuduğu şezlongun üzerinde iki koyu renk önlük serili duruyordu ama Edmyn ortalıkta yoktu. Glory'ye doğru yuvarlandım.

"," diye nazikçe onu teşvik ettim. "Glory, gerek."

Kızgınlıkla biraz inledi, sonra beyni vücuduna yetiştirdi ve bir sarsıntıyla ayağa fırladı.

"Aman Tanrım! Ne oldu? Saat kaç oldu? Sen iyi misin? İyi miyiz?" Beni tuttu, bana baktı. "Edmyn nerede?"

"Neredeyse tüm sorularınıza yanıtım var," dedim ve Edmyn'in önceki shaede'yle ilgili küçük ayrıntı hariç, uyku büyüyle vurulduktan sonra olan biten her şeyi ona anlatmaya başladım. Bu sırrı o kadar uzun yıllar boyunca saklamıştı ki tekrarlamak yanlış görünüyordu.

"Buradan nefret ediyorum," dedi sonunda, ayağa kalkıp ağrıyan kaslarını gererek. "O kadar karanlık ki saatin kaç olduğunu anlamak imkânsız. Herkes herkese yiyecekmiş gibi bakıyor ve sihri erişimim olmadığı için kendimi boşlukta hissediyorum. Bu çok korkunç, acı verici bir duygu."

"Biliyorum. Ben de hissediyorum," diye cevap verdim. "Ama bir daha yemekten bahsetme. Her şeyden çok açlıktan ölüyorum." Ben de , kendimi iyice dinlenmiş hissediyordum ve saatlerdir uyuyor olmamız gerektiğini biliyordum. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum. Ertesi gündü ve bildiğimiz kadarıyla krallığımıza karşı çoktan bir savaş açılmıştı ve biz bu savaşa katılmaktan tamamen acizdik. Acaba Ciaran Edmyn'in hilesini çoktan öğrenmiş miydi?

Bu kalenin duvarları arasında da savaş çıkabilirdi. Ama boş midemdeki gurultu diğer tüm düşüncelerin önüne geçti, ben de elbiselerin yanına yürüdüm. "Siyah üzerine siyah mı, yoksa siyah üzerine siyah mı?" Glory'ye alaycı bir tavırla sordum.

"Hmm, bu zor bir soru. Sen seç," diye alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Elbisesini yatağın üzerine attım ve ikimiz de hızla giyindik, kollu ve meme uçlarımızı gizleyecek kadar kalın bir şey için şükrettik.

Benimki omuzlardan açıldı, karmaşık siyah dantellerle çevriliydi ve ağır bir saten eteği vardı. Glory'ninki de siyah satendi ama yaka ve kol ağzlarında biraz kürk vardı. Saçlarımız gecedan sağ çıkmayı başarmıştı, bu yüzden olduğu gibi bıraktık ve yatak odasının kapısını çekingen bir şekilde açtık.

Dün geceki hizmetçilerden biri gölgelerin arasında durmuş bekliyordu. Beni banyoya iten de huysuz olanıydı. Bize dikkatle baktı ve sonra "Beni takip edin" dedi.

Bir gece önce geçmediğimizi düşündüğüm koridorlarda epeyce yürüdük ama ışık olmayan bir yerde bunu söylemek zordu. Tepemizde mumların dalgalandığı ve bir başka büyük şöminenin alev alev yandığı geniş bir yemek odasına girdik. Uzun yemek masasının ucunda Amira oturuyordu ve bizi görünce hemen yemeyi bıraktı. Her iki yanında birer tane olmak üzere iki yer sofrası ve iki boş sandalye daha vardı. Oturmamız için eliyle işaret etti.

"Sensiz başladığım için özür dilerim," dedi sesinde daha önce hiç duymadığım bir gerginlikle. "Çilekler var. Bilirsin, o lanet Gaylenswood çayırında hava o kokuyla doymuş gibidir. Buraya kadar geliyor ve bazen beni özleminden çıldırtıyor. Bu yüzden ne zaman çilek olsa heyecanlanıyorum sanırım."

Küçük patlaması kafamı çok karıştırdı ve sanki odanın zemini sadece benim görebildiğim engereklerle kaplıymış gibi kapı aralığında öylece kalakaldım. Sakın oraya girme, deneme bile, diye uyardılar. Ama hizmetçi beni ileri, yılan çukuruna doğru itti ve Glory ile ben isteksizce yerimize oturduk. Sonra taze meyve ve keklerin kokusunu aldım ve masanın üzerinde suya benzeyen bir sürahi gördüm ve ağzımdan salyalar akmaya başladı.

"Lütfen," dedi Amira endişeyle bana bakarak. "Lütfen ye." Önce benim tabağıma, sonra da bana kuşkuyla bakan Glory'nin tabağına bir sürü şey doldurdu, ama midesindeki deliğin masanın altında inlediğini neredeyse duyabiliyordum.

"Dün geceki yemek gölge canavar kanıyla doyurulmuştu. Karanlık Fae'ler gerçek yemeği böyle mideye indirir. Aslında bu Edmyn'in eseri. Bir şekilde, büyüünün yardımıyla, bu lanetli toprakta gerçekten yetişen mahsuller geliştirdi, ancak taze kurban alıyorlar ve kanla sulanıyorlar. Bu periler de sadece kanı içiyor, ama bazıları yemeğin nostaljiyi körüklediğini söylüyor. Diğerleri ise kesinlikle lezzetli olduğunu söylüyor." Amira'nın açıklaması neredeyse iştahımı açmaya yetecekti ama tam olarak değil. "İşte, beni izle. Tamamen güvenli." Bir eline bir çilek, diğerine bir dilim ekmek aldı ve de ısırdı. "Yenilebilir, söz veriyorum. İnsan hizmetkârlarımız geceleri Gaylenswood'da dolaşır ve Orman Mahkemesi'nden tahıl, meyve ve sebze çalarlar. Sadece gerçekten fark etmelerine yetecek kadar değil. Zaten bol miktarda var," diye açıkladı sesinde hafif bir acılıkla.

Glory'ye başımı salladım ve ikimiz de yavaş yavaş yemeye çalıştık ama çukuru doldurmak çok iyi hissettiriyordu. Su kadehimin neredeyse tamamını içtim ve sonra prizmatik gözlerinde sadece üzüntü olabilecek bir ifadeyle bana bakan kız kardeşime baktım.

"Gerçekten üzgünüm Opal," diye ağzından kaçırdı. "Ciaran'a mektubundan bahsettim. İkimiz de asla bizim tarafımızda olmayacağını biliyorduk ama belki seni buraya getirerek, burada tutarak Shaede Divanı'nın bizi ciddiye almasını ve pazarlık yapmasını sağlayabileceğimizi düşündüm. Hiç ama hiç düşünmemiştim... Yani Edmyn'i kastetmemiştim..." İçerdikleri gerçekler nedeniyle zor kelimeleri kullanmakta zorlanıyordu.

"Yani niyetin sadece beni kaçırmaktı, tecavüz ettirmek değil?" Onu yaralamak için söyledim. İşe yaradı. Yüzünü ellerinin arasına gömdü ama gözyaşı dökmedi. Amira bunun için fazla sertti. O, kendi kız kardeşini şeytana satacak biriydi. Ailesini öldürten. Sevgiyi alıp bir silaha dönüştüren.

"Özür dilerim," diye tekrarladı. Bir anlık tereddütten sonra sordu: "İşe yaradı mı? Edmyn özgür mü?"

"Nereden bileyim?" Tükürdüm. "Bu sabah uyandığımızda gitmişti."

İkna olmuş görünmüyordu. "Opal, sen *bilirsin*. Büyü inanılmaz derecede güçlü. Ciaran'ın laneti bozulduğunda, tüm kale bunu hissedebildi."

"Sanırım öğrendiğimiz zaman öğreneceğiz," dedim belirsiz tutmaya çalışarak. Bir zamanlar aşk ilişkilerini tartışmayı çok isterdim ve

Kız kardeşimle çiftleşmek. Genç bir kızken, kız kardeşimin bir gün geri döneceğini ve paylaşacağımız tüm sırları hayal ederdim. Etrafımda benim gibi biri varken sarayda büyümeyi ne kadar çok isterdim. Belki birbirimizi bile kurtarabilirdik. Ama şu anda tek yapabildiğim masadaki tereyağı bıçağına bakmak ve onu gözünden bıçaklamayı hayal etmektir.

"Umarım işe yaradığını görürüz," dedi Amira. "Aksi takdirde Ciaran her şeyi yerle bir etmeye çok daha kararlı olacak. Saldırılarına bugün başlıyor."

"Hayır, ne yazık ki değil," diye alçak bir ses geldi kapı aralığından. Edmyn önceki geceden kalma siyah deri pantolonu ve üzerinde çamura benzeyen beyaz gömleğiyle odaya girdi.

"Edmyn," dedi Amira, açıkça irkilmişti. "Nerelerdeydin? Ciaran bu sabah erkenden ayrıldı ve nereye gittiğine dair hiçbir haber bırakmadı. Ve yıldızlarım, çok pisiniz."

"Evet. Ben de şafaktan önce ayaktaydım. Tüm kanayan canavar stoğumuzun bir şekilde ağıllarından kaçtığı ve düzensiz bir şekilde diyarda dolaştığı haberini aldık." Amira dehşete kapılmış görünüyordu ama Edmyn'in ağzının kenarının yukarı kalktığını gördüğüme yemin edebilirdim.

"Ama bu imkânsız," dedi Amira. "O ağıllara çok iyi bakılıyor. O hayvanları yetiştirmek sonsuza dek sürdü ve onlar olmadan ekinler sulanamaz ve kara fae'ler açlığa mahkûm olur. Ciaran çok kızmış olmalı."

Edmyn kirli eliyle meyve tabağından bir elma kaparak, "Bu hafif bir ifade," dedi. Lağım gibi kokuyordu ve bir an için tüm kahvaltımın masayı tekrar ziyaret etmek üzere olmasından korktum. "Ne olmuş olabileceğini bilmiyorum. Canavarlar ona efendi diyor olabilir ama tamamen vahşileştiler. Ağıllara en yakın olanlarla güreştim, çünkü büyü onlar üzerinde her zaman iyi sonuç vermiyor. Ciaran geri kalanları bulur bulmaz geri götüreceğini söyledi."

"Ama bu günler sürebilir! Etrafta koşturup canavar kovalayacak zamanı yok. Peki ya senin gündüz yürüyüşün? Test ettin mi?"

"Hayır," dedi Edmyn, gözlerinde taze bir muziplikle bana dönüp gülümseyerek. "Ciaran'a onu bekleyeceğime söz verdim. Hem zaten Opal kesinlikle beklemeye değdi."

Glory bir takırtıyla çatalını düşürdü. Edmyn elmayı bana fırlattı ve keskin kokusunu umarım yıkanacak bir yere götürürken, Amira başını ellerinin arasına aldı ve ben sadece gülümsedim.

Amira bundan sonra pek konuşmadı. Bize kaleyi dolaşmakta özgür olduğumuzu söyledi ve olası ilgi çekici noktaları sıraladı: yeraltı havuzu, kalenin merkezindeki küçük avlu, kütüphane ve büyük salon

-Saray mensuplarının sosyalleşme ihtiyacı hissettiklerinde toplandıkları gürültülü bir yerdi. Her çıkışa muhafızlar yerleştirilmişti, bu yüzden bir kaçış yolu aramak için gerçekten bir neden yoktu. Gölgele Diyarı'ndan gelmediğinden emin olmadığımız hiçbir şeyi yemememiz ve mümkünse diğer karanlık fae'lerden uzak durmamız gerektiğini hatırlattı. Kumaş peçetesini masaya bırakıp odadan aceleyle çıkmadan önce, "Tek başına gezinmesi zor bir tür olabilirler," demişti.

Glory ve ben yalnız kaldığımızdan emin olana kadar sessizce yemeye devam ettik.

"Dün gece olması gereken şeyin olmamasına sevindim," dedi sonunda, lokmaların arasında.

"Ben de," dedim fincanımı yeniden doldururken. "Ama çok fazla rahatlama hissetmek zor. Büyümüz olmadan burası boynumuzu kırmak isteyecek perilerle kaynıyor. Ve Edmyn'in neyin peşinde olduğuna dair inancım sıfır. Her ne yapıyorsa, kaçınılmaz olanı uzatıyor gibi görünüyor."

Glory aniden ayağa kalktı ve bir avuç çilek aldı. "Her şey umutsuz görüldüğünde her zaman yaptığım şeyi yapacağım ve kütüphaneye gideceğim. Bana katılmak ister misin? Belki bu karanlık fae'lerin bizim bilmediğimiz şeyler hakkında yazıları vardır."

"Her ne kadar raflarda kadim sırları aramak istesem de, sanırım avluya bir göz atacağım. Lanetli olsa bile gökyüzünü görmem gerek. Birkaç saat sonra burada buluşalım." Glory başını salladı ve meyvelerini çiğneyerek odadan çıktı.

Yemeğimi yavaşça bitirdim ve daha sonrası için biraz biriktirme isteğime direndim. Kasvetli yemek salonundan çıkıp daha da karanlık koridorlara doğru ilerledim ve yanımdan geçen bir hizmetliye avluya doğru gidip gitmediğimi sormak için durdum. Belki on adım daha atmıştım ki sağ tarafımda bir kapı açıldı ve çıkan ses beni neredeyse yerimden sıçrattı.

Mum ışığının ve banyodan gelen sıcak buharın aydınlattığı yerde, sudan yeni çıkmış ve üzerinde sadece bol bir zeytin yeşili pantolon olan ıslak, gömleksiz Edmyn duruyordu. Solgun, kaslı bir kolunu kaldırıp kapının çerçevesine yaslandı, koyu renk saçlarından vücuduna ve yere su damlıyordu.

"Mor gölgen olmadan nereye gidiyorsun, Küçük Prizma?" diye sordu nazlı nazlı.

"Glory kütüphanede biraz zaman geçiriyor, ben de avluyu arıyordum. Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı." Beni izleme şekli sinir bozucuydu. "Üşümüyor musunuz, Kara Prens?" diye sordum. Odadan çıkıp çıplak uzuvlarının etrafında dans eden buhar dalgalarını izlemek beni ürpertiordu.

"Çok yaşlı olduğumu, istersem beni sıcak tutacak bol miktarda sihre sahip olduğumu unutuyorsun. Ama aynı zamanda tam olarak canlı da değilim, insanın üşmesine neden olacak şekilde değil." Yakındaki bir havluyu almak için eğildi ve buklelerinin geri kalanını kurulamaya başladı. "Ayrıca, sakıncası yoksa benim adım Edmyn."

"O zaman gerçek bir ismim olduğunu biliyorsan neden bana prizma diyorsun?" Meydan okudum.

Havluyu göğsüne ve karnına sürterek gülümsedi: "Prizma, bir şeyi farklı bir şekilde görmeye ya da anlamaya neden olan bir bakış ya da düşünme biçimidir. Senin yaptığın da bu değil mi?"

"Ne?" diye sordum. Kafam tamamen karışmış bir şekilde sordum.

"Varlığınız, perilerin şaedler hakkındaki düşüncelerine dair en yaygın standartlara meydan okuyor. Büyü hakkındaki en temel fikirlerimizden bazılarını sorgulamamıza, hatta belki de yeniden tanımlamamıza neden olmalı. Seni oldukça ilgi çekici buluyorum, gerçekten. Tüm bunlar ve prizmalar doğaları gereği oldukça güzeldir."

Kendimi nutkum tutulmuş halde buldum. Bu kesinlikle derin bir iltifattı - kendime asla layık görmeyeceğim bir iltifat. Ve Edmyn'in ağzından çıkacağını hiç düşünmediğim bir iltifat. Muhtemelen cevap olarak söyleyebileceğim uygun bir şey vardı, ama bunun yerine Edmyn rahatsızlığımdan zevk alan çapkın bir bakışla beni incelemeye devam etti.

"Farris nedir peki?" diye sordu seğirmemi izleyerek.

"Ne?" Farris'in adının Edmyn'in kelime dağarcığına girmesinden dehşete düşmüş bir halde ağzımdan kaçırdım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Bilmiyorum; sana soruyorum. Uykunda biraz konuşuyorsun. Umursamıyorum, ama bunun seni nasıl bu kadar telaşlandırıldığını görünce merakım arttı." Havluyu fırlattı ve kollarını kavuşturarak bana bakmaya başladı.

"Karmaşık bir durum," dedim.

Kapı aralığına yaslanarak rahatladı. "Peki, o senin peri sevgilin mi?"

Kızaran yanaklarım bana ihanet etti. Açıklamaya zorlandığımı hissediyordum ama Edmyn'in delici bakışları altında kelimeler bulmakta zorlanıyordum, kısa boylu, iri yarı bir perinin koridorda belirip ikimizin de dikkatini dağıtmasına yetecek kadar tereddüt ettim.

Arayan Henrick'ti, Edmyn Glory'yi burnunun dibinden çaldığında takındığı aynı asık suratlı ifadeyi takınmıştı.

"İyi günler prensim," diye mırıldandı. Yanımızdan geçip gideceğini sanmıştım ama sanırım karanlık perinin ortalığı karıştırma tutkusu onu alt etti. Yanımda durdu ve boynumu koklamak için yaklaştı. "Kesinlikle çok lezzetli," diye mırıldandı. Onun grotesk ilgisinden uzaklaşmak için geri çekilmeye çalıştım ama kolumu tutmaya başladı.

Edmyn o kadar hızlı bir hareketle beni boynumdan yakaladı ve sırtım vücudunun ön tarafına gelecek şekilde beni kendisine sabitledi, keskin tırnakları boğazıma beş küçük bıçak gibi saplandı. Neredeyse parmak uçlarımdaydım, felç olmuştum, kan akmasın diye hareket etmekten korkuyordum. Şaşkınlık ve korku içindeki gözlerim, aynı derecede şok olmuş görünen Henrick'e kilitlendi.

"O bana ait," diye hırladı Edmyn, sivri dişlerini sıkarak. "Ve eğer siz, Lord Henrick, onun gölgesine bir daha bakarsanız, şu andan itibaren zamanın sonuna kadar her sabah bağırsaklarınızı hayvanlara yediririm."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki Edmyn'in göğsünde hissedebileceğinden emindim. Henrick çok alçak sesle eğildi, koridorun karanlığına doğru sinerken ve sonunda gözden kaybolurken çığınca bir sesle özürler ve güvenceler tekrarladı.

Edmyn boynumu serbest bırakarak sendelememe ve neredeyse yere düşmeme neden oldu. Büyüsünün beni yakaladığını ve bir gece önce taht odasında bağışladığı aynı sıcaklıkla hissettim.

"Henrick bir baş belası ama aynı zamanda bir korkak. Seni ya da arkadaşını bir daha rahatsız etmeyecek." Banyo odasına geri dönerek botlarını giydi ve hafif bej bir gömlek giydi.

"Teşekkür ederim," dedim. Birkaç dakika önce beni boğmanın eşiğinde olduğunu düşündüğüm birine teşekkür etmek garip gelse de. Tırnaklarının derimi yırttığına yemin edebileceğim boğazımdaki noktayı ovuşturdum ama orada hiçbir şey yoktu.

"Sana söz veriyorum, havlamam ısırمامdan daha güçlüdür - tabii sen de buna katılmıyorsan." dedi, botunu çekerken beni izliyor ve bir gülümsemeyi bastırıyordu. "Gel bakalım." Tekrar koridora çıktı. "Eğer temiz hava istiyorsan, sanırım o cılız avludan daha iyisini yapabiliriz."

Edmyn loş koridorlarda ustalıkla ilerledi. Bizi kalenin tek başıma asla bulamayacağım ıssız bir köşesine götürdü,

Küçük gri bir kapının önünde tek bir muhafız dikiliyordu.

Muhafız, "Prens Ciaran, Shaedelerin kaleden ayrılmamaları gerektiğini söyledi, " dedi.

"Prens Edmyn bu Shaede'nin elbette gözetim altında olabileceğini söylüyor. Kenara çekilin." Muhafız itiraz etmedi ve topuzun bir hareketiyle Edmyn ve ben birdenbire kalenin doğu tarafındaki uçsuz bucaksız tepelere bakan toprak bir patikada duruyorduk. Bulunduğumuz yerden kuzeydeki geniş bataklıklar görülebiliyordu. Aşağıda patika, saman olabilecek kadar kuru otlardan büyüyen sıra sıra bitkilere uzanıyordu. Manzaranın geri kalanı, arazinin içine doğru çıkıntı yapan kalenin kendisi tarafından kesilmişti. Ama en dikkat çekici olan şey ışıktı.

Kesinlikle dışarıdaydık ama hayal ettiğim kadar karanlık değildi. Sonsuz bulutlar gökyüzünü pamuksu gri bir kılıfla kaplamıştı. Ama karanlıktan çok alacakaranlık gibiydi. Kalenin içindeki derin gölgelerle karşılaştığımda, dışarıyı neredeyse hoş buluyordum.

"Burayı seviyorum," dedi Edmyn, patika boyunca ilerlemeye başlayarak. "Belki de içindeki Shaede bu cesedin içinde bir yerlerde kıpırdanıyor, ama bitkilerin ve toprağın yoldaşlarını, Ciaran'ın övgülerini duymak için neredeyse her şeyi yapabilecek beyni yıkanmış saray mensuplarına tercih etmeye başladım."

"Shaede Court'u özlüyor musun?" Aşağıya doğru zig zag çizmeye devam ederken sordum. Hava biraz asidik olsa da ciğerlerimde cennet gibi hissediyordum.

"Sanırım güneşi genel olarak mahkemeden daha çok özlüyorum," diye cevap verdi. "Gece Mahkemesi de diğerleriyle hemen hemen aynı. İyilik için yarışan periler, kendilerinden daha aşağı gördüklerinin üzerine basan ya da onları ezip geçen liderler, doğru şeyi yaptıklarını düşünüp hepimiz için kargaşaya neden olanlar. Ciaran kendisinin bir kahraman olduğuna inanıyor ve bence bir parçası lanetini bozduğu için suçlu bile. Başkalarının da ışıktan pay almasını mümkün kılmak için elinden geleni ardına koymayacaktır."

Tepenin dibine vardığımızda, renklerine ve genel görünümlerine rağmen bu ekinlerin gelişmekte olduğu artık açıkça görülüyordu. Güneşe hasret mi? Evet. Ortalama domates ve havuçlardan daha mı büyük? Aynı zamanda evet.

"Bütün bunları sen mi yetiştirdin?" Dev bir lahana başının solmuş gibi görünen yapraklarına dokunmak için eğilerek sordum. Ama yapraklara dokunduğumda hiç de kırılğan olmadıklarını, yumuşak, körpe bir yaprak olduklarını gördüm. Düzgün sıralar halindeki yenilebilir yiyecekler her yönde bir ya da iki mil boyunca uzanıyordu.

Edmyn yanıma çömeldi, dizleri toprağın içindeydi. Eğildi ve avucumu hafifçe yere koydu, sonra da çok daha büyük olan avucunu onun üzerine bastırdı. Tırnakları gri ışıktaki o kadar da pençe gibi ve tehditkâr görünmüyordu. Soğuk bir gecede sıcak bir battaniyenin verdiği his gibi tanımaya başladığım büyüsel elimin içinden geçip toprağa saplandı.

Belki de Amira'nın söylediği gibi, diğer Şaedlere karşı yüksek bir duyarlılığım vardı, bu yüzden onun gücünü diğer fae'lerden daha keskin hissedebiliyordum. Ya da belki de Edmyn'in bana taktığı isim gibiydi, sadece onun büyüsel farklı bir şekilde görebiliyordum. Ama elimden toprağa geçtiğinde, sarıyı hissettim. Tabii bir renk hissedilebilirse. Güneş ışığı gibi sıcak ve parlaktı. Avucumun altındaki toprakta bir titreme oldu, sonra bir ısı parlaması daha ve ardından bir gıdıklanma. Bu dokunuşla biraz sıçradım ve elimi geri çektiğimde o da beni takip etti. Orada, az önce bastırduğumuz yerde, minik bir fide toprağı yarıp çıkmıştı. Ama bu bir fide olamazdı, çünkü tohum yoktu. Saf sihirdi.

Ona döndüğümde *çok* yakınımdaydı. Yüzünde daha önce hiç görmediğim bir duygu vardı; mutluydu.

"Bana gösterdiğin için teşekkür ederim. Bu... inanılmaz," dedim. Karanlık fae'ler çoğu kişi tarafından doğanın bir sapması olarak kabul edilirdi. Ama Edmyn yoktan bir şey yaratmayı başarmıştı -karanlıktan bir yaşam- ve bu bana kara büyü gibi görünmemişti.

"Fazla bir şey değil, özellikle de gölge canavar kanıyla sulandıktan sonra. Ondan sonra her şey ürkütücü bir nitelik kazanıyor. Ama buradaki perilerin çoğunun hâlâ insanlıklarına bağlı hissetmelerini sağlayan küçük bir teselli."

"Gölge canavarlardan bahsetmişken," diye başladım, soru sormak için iyi bir zaman olup olmadığını merak ediyordum, çünkü paylaşma havasında görünüyordu. "Ciaran'ın günlerce onlarla meşgul olacağından nasıl emin olabiliyorsun?"

Edmyn başını eğdi ve sanki planını bana anlatmanın artılarını ve eksilerini tartıyormuş gibi bana baktı. "Ciaran ana besin kaynağımız güvence altına alınmadan geri dönemeyeceğini biliyor; aksi takdirde saray kaosa sürüklenir. Canavarlar esas olarak ona hesap veriyor, bu yüzden bunu yapması gereken o. Yeni hayvanlar yaratmak için çok fazla büyü gerekiyor, bu yüzden onları yetiştiriyor ve bu da zaman alıyor. Elimizdekileri sürüye katıp geri götürmesi gerekiyor. Sadece kalemleri sürekli olarak tekrar serbest bırakmaları için heceledim. Ağılarda hangi büyüyü kullanmaya çalışırsa çalışsın

bu büyüü atlatıyor. Yıllardır bunun üzerinde çalışıyorum." Kendi kendine biraz güldü. "Keşke orada olsaydım da hepsini geri aldığını sandığı ilk anda yüzünü görseydim, sadece tekrar kaçtıklarını görmek için."

Bu düşünceye gülümsemekten kendimi alamadım. "Bu çok zekiceydi, ama büyü ne kadar sürecek? Ve bittiğinde ne olacak?"

"Ben olsam dört, belki de beş gün verirdim. Amira oldukça sinirlenecek. Bu ikisi neredeyse hiç ayrılmıyor. Aslında onun için iyi olabilir; Ciaran'ın sürekli gölgesi altında olmayan bir hayatın nasıl olabileceğini görmek hepimiz için iyi olur." Artık gülmüyordu. "Döndüğünde ne olacağına gelince, size göstermek istediğim başka bir şey var."

Pantolonundaki toprağı silkeleme zahmetine bile girmeden ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Elini tuttum, kalbi atmamasına rağmen içinden akan sıcaklığa her zaman şaşırmışımdır. Sebzelerin bittiği ve meyve ağaçlarından oluşan büyük bir meyve bahçesinin başladığı yer arasında küçük bir açıklığa gelene kadar bazı ekinlerin arasından geçtik. Yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafı taradı ve şöyle dedi: "Sana bunu gösteriyorum ki bana güvenebilesin ya da en azından kendini güvende hissedebilesin. Ama kimseye söylememelisin. Glory'ye bile bu konuda bir şey söyleyemezsin. Söz vermelisin."

Perilerin verdiği sözler genellikle hepimizin çok ciddiye aldığı şeylerdir. Hatta bazen periler birbirlerinin sırlarını saklayacaklarına dair büyüyle söz verirler. Şu anda büyüye erişimim yoktu, bu yüzden bağlanamazdım. Bu adama hiçbir şey borçlu değildim ama içten içe güvenilmeye değer biri olmak istediğimi biliyordum ve Edmyn'in sırrı onur sözü vermem için yeterince önemli görünüyordu.

"Söz veriyorum," dedim ciddiyetle.

Etrafı bir kez daha kontrol ettikten sonra iki elini açıklığın üzerinde salladı. Büyü hemen kayboldu ve boş açıklık sıkıca örülmüş bir çilek tarlasına dönüştü, on kadar mükemmel çilek sırası o kadar kestane rengiydi ki neredeyse kahverengi görünüyorlardı. Her bir parlak çilek keskin, sivri dikenleri olan yapraklı sarmaşıklardan oluşan bir ağla birbirine bağlanmıştı.

"Bunlar daha önce gördüğüm çileklere benzemiyor," dedim ve daha yakından bakmak için hareket ettim. Ancak Edmyn belimden tutup beni geri çekti.

"Onların yanına gitme ve onlara dokunma, Küçük Prizma." Kulağıma söylediği sözler tüylerimi ürpertti. "Kardeşime ne yapacakları hakkında bir fikrim var ama sana ne yapabileceklerinden korkuyorum." Ne dediğini sormama bile gerek kalmadı.

Yani. Bu meyveler zehirlemek içindi. Bir elini daha sallayarak ağır büyüü tekrar yerine yerleştirdi.

"İşe yarayacaklarını nereden biliyorsun?" Öldürülemez bir düşmanı gerçekten etkisiz hale getirebilecek bir şeyin düşüncesiyle adrenalinim yükselirken sordum.

"Onları test ediyordum, çoğunlukla rastgele gölge yaratıklar üzerinde." "Çoğunlukla" derken neyi kastettiğini sormadım çünkü bilmek istemiyordum. "Neyse ki ya da değil, bu çorak arazide besleyici bitkiler yaratma büyüm aynı zamanda inanılmaz zehirlilikte bitkiler yaratmaya da . Çok fazla ince ayar ve daha da fazla gizlilik gerektirdi ama bu meyvelerden küçük bir ısırık en büyük hayvanlarımızı bile saniyeler içinde öldürecektir. Ciaran'ı öldürmeye yeteceklerini düşünecek kadar saf değilim ama onu zayıflatacaklarından ya da etkisiz hale getireceklerinden eminim. Ve gerçekten ihtiyacım olan tek şey bu. Eğer büyüü cephaneliğiyle saldıramazsa, onu hapsedebilirim. O büyüü bataklık sarmaşıkları hem bizim hem de sizinkiler üzerinde işe yarar. Onu zindanlara ebediyen hapsedebilir ve yaşadığımız bu çok ama çok uzun hayatlara barışçıl bir şekilde devam etmenin bir yolunu bulabiliriz."

Orada durup yüzünde bir duygu aradım ama yine soğukkanlılığını kaybetmişti. Neredeyse sadece toplum içindeyken takındığı o boş bakış sadece bir maskeydi. Ciaran kardeşini gerçekten tanıyor muydu? Onu takip eden, şakalarına kafa sallayıp gülen küçük kardeşini değil de, güneş ışığının hayalini kuran sarı Shaede'yi... ortalığı kasıp kavurmak ve otorite kurmak için değil, sadece onun sıcaklığını hissetmek ve onun nimetleriyle güzel şeyler yetiştirmek için? Dışlerinin, şiddetinin ve kana susamışlığının altında daha nazik bir ruh vardı. Ve bunu görebildiğim için kendimi şanslı hissediyordum.

Ama Edmyn kardeşine gerçekten ihanet edebilir miydi? Kendi kanından ve canından biriyle yüzleşirken gerekeni yapacağına güvenebilir miydim? Ciaran, Edmyn'in kurtarıcısı olduğunu düşünerek etrafta dolaşırken aslında onun zalimiydi ve Edmyn'i Ciaran'ın günahlarının bedelini ödemek zorunda bırakarak sonsuza dek köleleştirmişti. Edmyn'i uçurumun kenarına itmeye yetecek kadar husumet olduğu kesindi ama o son adımı atacak mıydı ve bu çilekler işe yarayacak kadar etkili olacak mıydı?

Edmyn'e acıdım. Bir bakıma ne hissediyor olabileceğini biliyordum. Benim de büyük hayal kırıklığı yaratan bir kardeşim vardı. Annemle babamın başına gelenlerden ve Gaylenswood çayırındaki son ihanetinden sonra, hayal kırıklığı yaratmaya devam etti. Ama bugün kahvaltıdaki çilekleri bu lanetli değiştirmiş olabilir miydim? Emin olamadım. Gerçekten emin değildim.

Sessiz öfke ve kafa karışıklığı anlarında onu hayal ettiğim şekilde bitirmek içimde var mı bilmiyorum. Henrick mi? Boğazına bıçak. Ciaran? Sorun değil, boğazına bıçak. Ama Amira? Aile böyle kurnazdır.

Tüm bu düşünceler korkularımdan ve mantık duygumdan daha ağır basan bir empatiyi ortaya çıkardı. Edmyn'e doğru yürüdüm ve elimi omzuna koydum. Dönüp bana baktı, şaşkın ve emin değildi. Bir an için sert kolları beni kucakladı ve hangimizin buna daha çok ihtiyacı olduğundan emin olamadım. Toprak ve tatlı narenciye gibi kokuyordu ve zihnimde savaşılan düşüncelere rağmen, sunduğu tüm sıcaklığı içime çekmeme izin verdim.

KISIM L 7

W Sabahın geri kalanını birlikte tarlalarda yürüyerek, çocukluklarımızdan Pellshaeven'daki favori yüzme deliklerimize kadar her şeyden konuşarak geçirdik. Karanlık Prens'in Anne ve babası peri savaşlarında çok genç yaşta ölmüş, bu da Ciaran'ın küçük yaştan itibaren kendisini çok korumacı ve sorumlu hissetmesine yol açmıştı. Ebeveynlerinin ikisi de yeşil Shaedes'ti ve Ciaran ona sık sık ikisinin de savaş büyüleriyle havaya uçmasına neden olan şeyin Denge'ye olan körü körüne bağlılıkları olduğuna inandığını dile getirmişti. Edmyn ailemin ölümü için asla özür dilemedi ama şimdi aileni kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bildiğini anlıyorum.

Bataklıktan gelen çamur akıntısına benzeyen bir akıntıyla fokurdayan bulanık bir dereден atlayarak yavaşça topraklara doğru ilerledikten sonra başka bir büyük tepeye geldik. Ektiği ekinlerin farklı bir manzarasını görmek için tırmandık. Artık kalenin tamamını görebiliyordum, dış hatları çayırın karşısındaki mavi gökyüzü tarafından ürkütücü bir şekilde çerçevelenmişti. Kare, kale benzeri kuleleri ve uzun taş duvarlarıyla oldukça ürkütücüydü. Edmyn gömleğini çıkardı ve benim için yere serdi. Oturmamı işaret etti ve yanımdaki kuru çimenlere oturdu, toprak ve tozdan gayet memnundu.

"Burası o kadar da kötü bir yer değil. Farklı koşullar altında burada mutlu olmanın bir yolunu bulabilirim. Sadece o koşulların ne emin değilim." Edmyn dirseklerinin üzerinde geriye yaslandı, uzun ve huzurlu görünüyordu.

"İnsanların olayları farklı bir şekilde görmesini sağlama yeteneğim olduğunu söylüyorsun, ama bu senin uzmanlık alanın gibi görünüyor." Yakınlardaki tozlu bir alanda yetişen buruşuk bir yoncayı elime aldım ve parmaklarımın arasında döndürdüm. "Ben görebiliyorum

Daha önce hiç görmediğim bazı güzellikleri gördüm. Bu yoncalar hala yonca, sadece farklılar." Ona uzattım ve nedense parmaklarımız birbirine değdiğinde biraz sıçradım.

"İnsanlar her zaman farklı olandan korkarlar, Küçük Prizma." Uzandı ve küçük kahverengi yoncayı kulağımın arkasına koydu. Geri inerken eli yanağıma değdi ve tüm vücudumdaki sinirlerin gerilmesine neden oldu. Bakışları o kadar sinir bozucuydu ki, sanki gözleri saklamam gerektiğini hiç düşünmediğim yanlarımı görüyordu. Alacakaranlıkta altın rengine bürünen o güzel gözler her şeyimi bulmuştu -hepsini- ve beni savunmasız bırakmıştı.

Bir parmağını yukarı kaldırdı, sonra aşağı doğru işaret ederek saçımdaki tüm tokaların yere düşmesine ve örgülerin çözülmesine neden oldu, saçımı gevşek ve dalgalı bıraktı.

"daha iyi," dedi. Sanki onun fikrini sormuşum gibi.

Birden kendimi çok güvensiz hissettim. Dikkatim bu kadar kolay mı dağılıyordu? Bir suçluluk dalgası çarptı ve neredeyse beni deviriyordu. Ben burada oturmuş yakışıklı Karanlık Prens'e bakarken Glory karanlık bir kütüphanede kör olmuş, Edmyn'in gerçek bir planı olduğundan tamamen habersiz, var olmayan bir boşluğu ortaya çıkarmak için kara büyü üzerine mümkün olan her kitabı araştırıyordu. Bu noktada diğer yüksek Shaedeler büyük olasılıkla Ciaran'ın zaman sınırı dolduğu için çarpışmaya hazırlanıyorlardı - Edmyn'in kardeşini gönderdiği aptalca işten habersiz ve Glory ile benim tamamen nereye kaybolduğumuzu bilmiyorlardı. Bir de Farris vardı, onu bu büyü ve savaş dünyasına getirdiğim ve hemen ardından terk ettiğim için belki de suçluluk duygumun büyük bir kısmı ona aitti. O, gölgeler arasında dolaşırken kendisini unutmayacak birini fazlasıyla hak ediyordu.

"Sanırım geri dönme vakti geldi," dedim aniden. "Glory'ye onunla öğle yemeğinde buluşacağımı söyledim." Edmyn alınmamış görünüyordu. Ayağa fırladı ve kalkmama yardım etmek için bana elini uzattı ama şatoya varana kadar bırakmadı.

Biz geldiğimizde Glory iki yanında bir yığın kitapla yemek odasında oturuyordu bile. İçeri girişimizi izlerken iki kaşını da kaldırdı; ben saçlarım rüzgârda savrulmuş, Edmyn ise gülümseyerek yarı çıplak ve gömleği bir elinde toplanmıştı.

"Merhaba," dedim karşısındaki sandalyeyi çekerek. "Amira yok mu?" diye sordum.

Glory sanki iki gölge canavar yemeği paylaşmak için sandalyelerini çekmiş gibi ikimize de baktı. "Merhaba," dedi dikkatle. "Nerelerdeydiniz?" Basit bir soru ve basit bir cevap, ama o ayrıntı istiyordu.

"Edmyn bana doğudaki tarlalara ektiği mahsulleri gösteriyordu. Avluya hiç gidemedim." Beceriksizce gülümsedim. Edmyn Glory'yi rahatsız etmekten zevk alıyordu. Su sürahisine uzanmak için masanın diğer ucuna kadar eğildi ve çıplak trisepslerini Glory'nin yüzüne doğru esnetti.

"Hayır," dedi inanmaz bir tavırla. "Yaptığını sanmıyorum."

Edmyn ikimizi de ürküten içten, gürültülü bir kahkaha attı. Sanki tiyatronun epilogu bitmiş gibi ayağa kalktı ve bizi selamladı.

"Hanımlar, benim için bir zevkti ama bu hastalıklı bedenim gerçekten sindirebileceği bir yiyecek bulmam gerekiyor." Bana göz kırptı, yarı tanrı kılığına girmiş bir iblis.

Glory eline biraz ekmek aldı ve beklentiyle bana baktı. Suçluluk duygusu hâlâ oradaydı, sessizce içimi kemirirken, çok daha küçük bir parçam Edmyn'i takip etmeyi arzuluyordu.

"Sadece arazide bir tur atıyorduk," dedim, sesimdeki sert savunmacı tonu duyarak. "Domatesleriyle çok gurur duyuyor."

"Eminim öyledir," dedi kibirle, tabağına yemek doldurmaya başlarken. "Planı öğrenmeye yaklaştık mı, ya da bir plan var mı?"

Konuşmak için ağzımı açtım, bu duvarlar arasında gerçekten güvenilebileceğim tek kişiye yalan söylemenin eşiğindeydim. Ama Edmyn gerçekten kardeşini zehirleyecekse, bunu bilmesi gereken tek kişi oydu. Bunu neden benim de bilmem gerektiğinden emin değildim. Ama Karanlık Prens'in güvenini kazanmış biri olmak o kadar da kötü bir şey değildi.

"Prens Edmyn'in bir planı olduğunu biliyorum. Bize ya da Shaede Sarayı'na zarar gelmesini istemiyor gibi görünüyor ama yine de dikkatli olmalıyız. Herhangi bir planın Ciaran'a karşı işe yarayacağından o kadar emin değilim." Ve gerçek de buydu. "Çalışmalarında bir şey bulabildin mi?"

"Pek sayılmaz, sadece işkence ve ölüm üzerine bir sürü kitap. Bazıları Draku'nun kendisi kadar eski, ki bunu görmek çok güzeldi. Ama ilgini çekebileceğini düşündüğüm eski bir parşömen vardı. Sandrell adında bir peri perisinden kız kardeşi Eyllaria'ya yazılmış bir mektuba benziyor. İşte burada." Glory iki kitabın arasına yaydığı ince parşömen parçasını aldı. Kâğıt bir yadigâra göre oldukça doyurucuydu. Belki de iyi korunması için hecelenmişti. Kendime biraz sebze çorbası kaşıkladım ve yavaşça yüksek sesle okudum.

"Sevgili Eyllaria, son yazdığımdan bu yana birçok yağmur damlası düştüğünü biliyorum. Seni burada, insanların *Borysthenes* dediği yerin ağzında, denizlerin karasının kıyısında bir ay daha hayattan alıkoymakla ne kadar kötü etmişim. Su tam olarak siyah değil ama zaman öyle.

İnsanlar huzursuz ve komşularının topraklarını arıyorlar. Sürekli savaş var, nehirde sürekli trafik var. Çok sıkıldım ve çok yalnızım. Diğer Nimflerin çoğu yaşlı ve sohbet etmekten ya da oyalanmaktan kolayca yoruluyorlar. Belki burada sana yaptığım yaramazlıkları itiraf edebilirim, böylece ikimiz de eğlenebiliriz. İki gece önce, bir kayanın üzerinde tek başıma oturup dalgalara hikâyeler anlattım ve onların kahkahalarla yuvarlanışını izledim. Yakındaki bir düşmanı yok ettikten sonra evine dönmekte olan bir gemi, *Borysthenes*'in girişini gerçekten de çok sert bir eve dönüş olarak buldu. Tünediğim yerden dalgaların gemiyi kıyıya götürüşünü, gövdesini kayalara çarpışını ve loş ay ışığında yolcularının sendeleyerek karaya çıkışını izledim. Kendimi belki de birazcık sorumlu hissettim. Ne de olsa ben usta bir hikâye anlatıcısıydım, suları hayallere ya da coşkulu terk edişlere sürükleyebiliyordum. Gece boyunca kıyıya doğru uçtum, sahilde sadece iki adam kalmıştı. Biri ölmüştü, diğeri ise ölümle dans ediyordu, kafası deniz kabuklarıyla kaplı kumlara doğru düzenli bir şekilde akıyordu. Yaşlı periler her zaman insanları kendi hallerine bırakır, müdahale etmeden yaşamalarını ve ölmelerini izlerdi. Ama bunu kurtarmanın hoş olacağını düşündüm. Görünüşü oldukça güzeldi ve onu daha iyi, daha güçlü ve daha kurnaz bir şey olarak geri getirme düşüncesi beni eğlendirdi. Alnından öptüm ve uzun saçlarını okşadım, bir kısmını örmeye özen gösterdim ve sonra onu tekrar öptüm. En sevdiğimiz ilahilerden bazılarını söylerken, yeniden nefes almak için Toprak Ana'nın sevgisine ve okşamalarına ihtiyaç duyan, sudan çıkmış küçük bir balıkmış gibi davranarak ona biraz büyü yaptım. Birden gözleri açıldı - gerçekten de çok yakışıklıydılar. Güzel bir kadının kum yatağında kendisiyle seviştiği bir rüyadan bahsetti ve ben de gülümseyerek ona kendi dilinde '*Vikingr af hjarta minn*' diye seslendim. Yarattığım yeni tür için hem sevinçli hem de korkuluyum, kardeşim. Víkingar eşi benzeri olmayan bir güç olacak ya da en azından izlemesi daha ilginç olacak. Umarım sen ve annem iyisinizdir. Pellshaeven kışın çok güzel oluyor. Beni ele verme, sevgili kardeşim. Sevgilerimle, Sandrell."

Kafamı kaldırıp Glory'ye baktım, o da beni yarı yarıya dinliyordu, burnu tuğla kalınlığında, orman yeşili kaplı bir kitaba gömülmüştü. "*Vikingr af hjarta minn*?" Yüksek sesle tekrarlardım. "Bu ne anlama geliyor? Bu benim akıcı konuşmadığım bir dil."

Glory başını kaldırmadan, "Kalbimin Vikingi," dedi.

"Yıldızlarım! *Vikingeri* Sandrell mi yarattı?" Zihnim allak bullak olmuştu. Sandrell'in görüntüsü, kendi melankolisinden o kadar rahatsız olmuştu ki

Yaralı bir denizci üzerinde arıtma büyüsu kullanıp kendi kişisel eğlencesi için hepimizin bildiği gibi Nymph'lere ve Shae'des'e tapan sert, dayanıklı, titan benzeri erkeklerden oluşan tamamen yeni bir soy yaratacaktı. Bu şok ediciydi. Ayrıca, bir Nymphenin kendi dikkatli ellerinden, canlıları gerçekten başka bir şeye dönüştürme yeteneğine sahip olduklarını da doğruladı.

"Ona birkaç soru sormak için neler vermezdim," diye mırıldandım, mektubu sessizce tekrar tekrar okuyarak.

"Unutma, geçmişimizde Denge Nimflerin lehine değildi, Opal. Bana akli dengesi yerinde değilmiş gibi geldi," dedi Glory, birkaç lokma daha alıp tekrar kitabına dalarak.

"Siz arıtma büyüsunün yapılmaması gerektiğini mi söylüyorsunuz? Çünkü eğer bu doğruysa, neden kız kardeşim ve bana hediye edildi?"

Glory kitabını kapattı ve ses loş odada yankılandı. "Arıtma büyüsunün tehlikeli olduğunu söylüyorum. Kız kardeşinin neler yapabildiğine bir bak. Bak ne yaptı." Kendimi karantinaya alınması gereken bir tür mutant gibi hissetmemeye çalıştım ama Glory yüzümdeki dehşet dolu ifadeyi gördü. Nazikçe, "Bak, Opal. Etrafta koşuşturup katil gündüzgezenleri yapacağını düşündüğümü söylemiyorum. Ama dikkatli ol. Ne yaparsan yap, Denge bunu öğrenecek. Ve onun lütfunu kaybettiğinde hayatın neye benzediğine bak." Karanlık odanın etrafını işaret etti ve tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

Bu büyüsunün ne olduğunu kadar az kontrol ediyor ya da anlıyordum ki, beraberinde getirdiği sorumluluğu düşünmek için hiç durmadım. Sandrell gücünü kendi zevki için kullanan vahşi bir periydi. Elbette, tüm fae'ler öyle ya da böyle bundan suçluydu, bu şekilde rahat ve huzurlu yaşıyorduk. Ama Glory'ye katılıyordum; bu büyüsunün bir tehlike sınırı vardı ve sonuçları geri döndürülemezdi, bu yüzden eğer bu büyüsunün biriyle ya da bir şeyle etkileşime girdiğini hissedersen, ne yaptığımdan çok emin olsam iyi olurdu.

Amira içeri girene kadar bir süre sessizce yemek yedik, solgun ve bitkin görünüyordu. "Edmyn az önce bana gölge canavar ağıklarını kontrol etmek ve Ciaran'ın yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakmak için geri döneceğini söyledi. Sana söylememi istedi." Titreyen dudağına baktım, parmakları tekrar tekrar gergin bir şekilde yanlarına vuruyordu.

"Onun ölemeyeceğini biliyorsun, değil mi?" Sesimde kesinlikle sempati olmadan söyledim. Yok edilemez biri için bu kadar endişelenmesi neredeyse gülünçtü ama endişesi gerçektir.

"Sadece bu hiç mantıklı gelmiyor. Normalde sihrimi özlemem ama böyle durumlarda çaresiz hissetmekten nefret ediyorum." Şimdi bunu anlayabiliyordum. Glory ve ben birbirimize ters ters baktık ama Glory güvence vermeden gidecekmiş gibi görünmüyordu.

Glory benden daha cömertti. "Eminim iyi olacaktır," dedi. Ben de başımla onayladım.

Amira iç çekti, bize teşekkür etti ve odadan çıktı. Glory ve ben yemeğimizi bitirdik ve onu kütüphaneye kadar takip ettim. Bütün öğleden sonrayı orada geçirdik. Glory'nin araştırması her yerde görünüyordu ama ben sadece tek bir şey arıyordum: Sandrell'den daha fazla mektup. Karanlık, kubbeli odada saatler geçirdikten sonra elimiz boş döndük, arayan gözlerimize loş mum ışığından başka bir şey yardımcı olmuyordu.

Koridorda birkaç hizmetçi bulduk ve saatin kaç olduğunu sorduk. Her nasılsa saat akşam dokuzu geçiyordu. İkimiz de çok yorgunduk, çok zaman kaybettiğimiz için biraz kafamız karışmıştı ve öğle yemeğinde tıka basa doyduktan sonra hiç de aç değildik. Hizmetçilerden bizi Edmyn'in odasına götürmelerini istedik, ironik bir şekilde kendimizi gerçekten güvende hissedebileceğimiz tek odaydı. Oraya vardığımızda Edmyn'i orada görmeyi yarı bekliyor, yarı umuyordum ama göremedim. Önceki geceden kalma ince geceliklerimizi giydik ve yorganın altına girdik. Ateş yanıyordu ama ipek soğuktu. Glory daha önce duyduğum ama adını bilmediğim küçük bir şarkı mırıldandı ve ikimiz de kürklerimizi burnumuza kadar çekerek uykuya daldık.

KISIM L 8

M Gözlerimi boş bir şezlonga ve yanımda yüksek sesle horlayan Glory'ye açtım. Ağır battaniyeler, kendi vücut ısıımızla birleşerek bir fırın oluşturmıştu ve terliyordum. Ayağa kalktım.

ve Edmyn'i odadaki tüm lüks kaplamaların içinde görmeye çalışarak dolaştı. Aslında bir çiftçiydi; diğer saraylar orman perilerine botanik tutkuları konusunda takıldıklarında onlara ot domuzu derlerdi. Ot domuzları elleri ve ayakları toprakta ya da çamurda en mutlu olanlardı ama bu oda sanki burada şımartılmış bir prens yaşıyormuş gibi görünüyordu, ayın her günü için bir kemeri olan ve işlevsel asmalardan çok sanat eserlerine benzeyen dekoratif kumaşlara düşkün biri. Yürüyen bir çelişkiydi. Hem ölü hem diri, hem hayallerle hem de kıyametlerle dolu, hem kardeşini seven hem de ondan nefret eden. Neredeyse onu tanıyormuş gibi hissediyordum.

Kapı yavaşça açıldı ve Edmyn içeri girdi. Geçen günkü kadar hırpani değildi ama saçları rüzgârda savrulmuştu ve kıyafetleri kesinlikle kirlenmişti. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, bir anda neredeyse çıplak olduğumun farkına vardım. Glory'ye eliyle işaret etti ve ben de onun hâlâ uyuduğunu fısıldadım. Soyunma bölümüne doğru yürüdü ve kirli gömleğini temiz bir gömlekle değiştirdi ama hepsi bu kadardı. Tekrar kapıya doğru yürümeye başladı. Gitmeden önce ona ulaşmak için yaklaştım ve kolunu tuttum.

"Ne oldu, Küçük Prizma? Beni şimdiden özledin mi?" diye fısıldadı. Kapının yanındaki loş ışıktaki gülümsemesi ıslık ıslık oldu. Kolunu bıraktım ve inatçı bir çocuk gibi görüldüğümü çok iyi bilerek kollarımı yeniden kavuşturdum.

"Hayır," diye fısıldadım toplayabildiğim kadar vakarla. "Sadece nasıl geçtiğini bilmek istiyorum. Bütün gece yoktun." Elini tuttu

ve nazikçe çenemin altına koyarak gözlerimi onunla buluşturmaya zorladı. Ellerim sanki hayattaki amaçlarını unutmuşlar gibi yanlarıma düştü ve o anda onu gerçekten özlemiş olabileceğimin çok mümkün hale geldiğini fark ettim. Hem de olması gerekenden daha fazla.

"Endişelenecek bir şey yok. Büyüm hâlâ geçerli ve gecenin yarısında meyveler üzerinde çalışıyordum." Dikkatle dudaklarıma baktığı çok açıktı. Beni öptüğünü düşünmek bile büyüm olan buz kütesinde küçük bir çatlağa neden oldu. Sanki bilse de bilmese de beni çağırıyor gibiydi. Beynim hayır dese de demese de ya da duyguları mantığa büründürse de kalbim her şeye meydan okumaya ve teslim olmaya hazırdı. Bunu anlamak mümkün değildi; aramızda elektrik gibi bir şey vardı. Ne kadar yanlışı olursa olsun ya da birbirimizi sadece birkaç gündür tanıyor olsak da, bana ruhunun bir parçasını göstermeyi başarmıştı ve bunda benim ruhumu çağıran bir şeyler vardı.

Glory kıpırdandı ve horlama durakladı, ancak saniyeler sonra yeniden başladı. "Sanırım endişeleniyorum. Amira'nın endişelendiği gibi değil. Ama ne olursa olsun, Edmyn, eğer planınız başarısız olursa?"

Eli yüzümden yanına düştü. Öne doğru öyle korkutucu bir şekilde eğildi ki geri adım atmak ve sırtımı duvara yaslamak zorunda kaldım.

Gücünün alevlendiğini hissettim ama kızgın değildi, sadece kışkırtılmıştı. Şiddete bu kadar kolay eğilimli birini sorgulamaktan daha iyisini bilmeliydim. Onun türünün tüm değişken kusurlarını bir anlığına unutmuştum ve yansımalarına hazırlıksızdım.

Kulağıma doğru eğildi, dalgalı bukleleri yüzümün yan tarafını gıdıklıyordu. "Benim büyümün Ciaran'inkine karşı durabileceğini düşünmüyor musun? Beni kardeşimden daha zayıf mı görüyorsun?" Sıcak nefesi tenimde bir uyarı etkisi yaratırken, tüylerim diken diken oldu. Başımı hafifçe salladım ama bu yeterli değildi. "Söyle," diye fısıldadı kulağıma. "Bana gücümü hissettiğini söyle."

Bir an için artık bir sesim olduğunu düşünmedim. Bedenim duvarın içinde erimiş, onun ağırlığıyla yerinde duruyordu. Avuç içleri iki yanımdaki duvara gitti ve işte o zaman uyarıldığını hissettim. Leğen kemiğini içime bastırıyor, bu alışverişte ikimizi de rahatsız eden bir şeyler olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. "Söyle Opal," diye ısrar etti. "Söyle şunu, bana yardım et." Nefesi, uçurumdan atlayıp atlamayacağına karar vermeye çalışan bir adam gibi düzensiz geliyordu.

"Hissediyorum." Nefes aldım, büyüümün camdan hapishanesinde sıcak sıcak yandığının farkındaydım. Yanaklarımda, bacaklarımda arasında ve ruhumda yanan ateş patlamak üzereymişim gibi hissettirdi. "Hissediyorum," diye tekrar yanağına doğru fısıldadım. Onun misk kokusu yeniden dışarıda olmak gibiydi ve bir parçam orada kalmak istiyordu. "Gücünü hissediyorum Edmyn ve Ciaran senin dengin değil."

Gergin kasları gevşedi ama bana karşı durmaya devam etti. Yakınlığı korku ve özlemin kafa karıştırıcı bir karışımını getirdi. Kollarımı ona sarabileceğimi düşündüm ama bu ikimizin de hazır olmadığı bir şeyi ateşleme potansiyeline sahipti. Nefes alış veriş duruldu ve kalçamdaki sertliğin geri çekildiğini hissettim. Birden yüzümden sadece birkaç santim uzakta durdu, arzular gözlerimizin arasında deli periler gibi koşuyordu. Aramızdaki mesafeyi kapatmamızı istiyorlardı. Hatta bunu talep ediyorlardı. Ama ben sessiz kaldım ve sadece bizim için biraz korktum. Çok yoğun bir şeye ne kadar yaklaşmıştık. Geri dönülmez bir şeye. Doğal olmayan bir şeye.

Duvardan uzaklaştı ve sinirli bir şekilde elini buklelerinin arasında gezdirdi.

"Başarısız olamam," dedi kısık sesle. Sanki bu az önce olan her şeyi açıklıyormuş gibi.

"Biliyorum," dedim. Çünkü bir şekilde .

Sonra odadan çıktı, ben yere çöküp onu arzulamamaya çalışırken kapıyı arkasından kapattı.

Aradan iki gün geçti ve Gece Divanı huzursuzlanmaya başladı. Ciaran'ın yiyecek kaynaklarını kurtarmak için gösterdiği kahramanca çabaların haberi yayılmıştı ve Edmyn o sabah bizi yatak odasında bırakıp bir daha geri dönmemişti. Savaş sözü verilmişti. Lanetlerin bozulması gerekiyordu. Ve liderleri aniden ortadan kaybolmuş, tüm karanlık perileri kendi uğursuz cihazlarıyla baş başa bırakmıştı.

Glory kütüphaneye gitmeyi bırakmıştı çünkü raflar arasında rastgele birkaç seks partisi patlak vermişti. Taş banklar ve birkaç solmuş saksı bitkisiyle loş ve kasvetli bir beton meydan olan avluyu bulmuştum ama hemen kaba yorumlar yapan ve şiddet tehdidinde bulunan iki erkek insan hizmetçi tarafından saldırıya uğradım. Edmyn'in odasından her çıkışımızda koridorlarda gürültülü bir parti ya da şiddetli bir kavga başlıyor gibiydi. Yemek odasında düzenlemeye çalıştığımız son yemek, iki karanlık perinin kapının hemen dışında birbirlerini neredeyse ölene kadar pençelemesiyle sona erdi. O andan itibaren yemekleri Edmyn'in odasına göndermeye karar verdik. Saray, Gölge Diyar'dan hep beklediğimiz vahşete dönüşmüştü ve ben

Ciaran ve Edmyn'in tüm bu acımasız fae'leri nasıl evcilleştirebildiklerini merak etti.

Ancak Glory ve ben çıldırmaya başlamıştık. Şato her zaman bir hapisaneydi ama ilk kez gerçekten öyle hissettiriyordu. Saatlerce kâğıt oynadık, Glory'nin hizmetkârlara kütüphaneden getirtebildiği kitapları okuduk ve uzanıp evimiz hakkında konuştuk. Sohbetimiz sona ermeden önce Dru ve Leyanna'nın anılarını anlatmaya başladıkları zamanı ve o zaman kişisel sorunlarımın ne kadar büyük ve baş döndürücü görüldüğünü hatırladım. Ne kadar saf ve bencil olduğumu.

Glory oturma odasında kitap okuyordu, ben de Edmyn'in yatağının üzerine uzanmış, düşüncelere dalmıştım ki kapı açıldı. Gelen Amira'ydı. Günler önce yemek odasındaki çılgınca patlamasından beri onu görmemiştik. Gözlerinin altında gri, neredeyse siyah halkalar vardı. Yemek yemediği belliydi; yanaklarının çöküklüğünden ve zayıf yürüyüşünden bunu anlayabiliyordunuz, sanki midesi sürekli ağrıyormuş gibi kambur duruyordu.

"Seninle konuşabilir miyim, Opal?" Sesi çatallaşmıştı. Umutsuzluk içindeydi.

Glory kitabını kapattı ve bana baktı. Zor durumda kalabileceğim tüm perilere rağmen Glory zeki ve sadık bir yoldaş olmuştu. Birlikte yeterince zaman geçirmiştik; neredeyse birbirimizin düşüncelerini okuyabiliyorduk. Beni düşmanımla yalnız bırakmak istemiyordu ama kız kardeşimle yalnız kalmaya ihtiyacım olup olmadığını sorguluyordu. Ona sessizce başımı salladım ve o da kalkıp banyo yapacağını söyledi. Bir bornoz aldı ve kapıdan çıkmadan önce Amira'nın arkasından bakmayı ihmal etmedi.

"Ne istiyorsun?" Edmyn'in yatağında dik oturup dizlerimi göğsüme doğru çekerek sordum.

Amira yavaşça yatağın ucuna doğru ilerledi ve kenarına oturdu. Uzun, ince parmakları ipek elbisesinin bir kıvrımıyla oynuyordu. Fırtınalı düşünceler içinde kaybolmuş bir halde ayaklarına bakıyordu, ben de tekrar sordum: "Amira, ne oldu?"

Biraz irkildi ve yüzüme baktı. Titrek ateş ışığında tenindeki parıltıyı görebiliyordum. Shaede'miz gerçekten de ruhani ve bakması hoş biriydi. Bu ona gizemli, neredeyse mistik bir hava veriyordu ve benim hakkımda böyle düşünen biri olup olmadığını merak ediyordum.

Konuştuğunda sesi titrek ve zayıftı. "Benim deli olduğumu düşünüyor olmalısın. Deli, korkunç ve şeytani."

Konuşmanın bu şekilde başlaması beni hazırlıksız yakalamıştı ama Amira söz konusu olduğunda sempati duymak artık kaldırabileceğim bir lüks değildi. Ailemiz öldürölürken onun seyirci kalmasını izledim. Babasının ölümü için Dru'ya intikam sözü verdim. Ciaran bizi çayırda yakaladığında Amira'nın histerik kahkahaları hâlâ kulaklarımda çınılıyordu. Artık duygusallık için yaratılmamıştım. Edmyn başarılı olsa da olmasa da ben kaderimi kabullenmiştim. şimdi onun da kendi kaderini kabul etmesi gerekiyordu.

"Sen şiddeti seçtin, Amira. Bana sohbetinden sonra bir yol ayırımında olduğunu söylemiştin ve macerayı seçtiğini söylemiştin. Ama gerçekte yaptığın şey şiddeti seçmektir. şiddeti, ölümü ve karanlığı. Ve dahası, bunu seni en çok seven insanların üzerine saldın. Onlara döneceğini ummaktan asla vazgeçmeyen insanlara. Ne söylememi istediğini gerçekten bilmiyorum." Dizlerime daha sıkı sarıldım.

"Sanırım ailelerimize olanlar için özür dilemenin ötesine geçtik. Zaten bunu kabul edeceğini de sanmıyorum. Ben olsam kabul etmezdim. Ciaran'ı Shaedelerle yüzleşmesi ve onlara meydan okuması için cesaretlendirmek pervasızcaydı. Riskleri her zaman biliyordum ve onları görmezden geldim."

Gözlerimi ateşe diktim ve kendi öfkem yerine alevlere odaklanmaya çalıştım. "Biz pek çok şeyin ötesindeyiz, kardeşim."

Ellerini biraz sıktı ve sessizce, "Biliyorum. Buraya gelmemin nedeni bu değil." Titrek bir nefes aldı. "Doğru olmayan bir şeyler var. Ciaran'la ilgili. Bunu Edmyn'le de hissediyor olmalısın. Ayrı kaldığımızda korkunç bir sızı oluyor. Çiftleştiğimiz ilk gece, o gündüz yürüyüşü yeteneklerini kazandığında başladı. Çok güçlü bir bağ kurduk. Yemin ederim o kadar güçlü ki neredeyse kendi başına yaşayan, nefes alan bir şey. Bunu açıklayamam. Sen açıklayabilir misin?"

Omuzlarımı silktim, başımı salladım ve bunu bir değer olarak kabul etmesine izin verdim. Edmyn'le aramızda neler olmuş olabileceğine dair herhangi bir şey anlatırsam, bir yalanın içinde yakalanma riskiyle karşı karşıya kalma ihtimalim her zaman vardı.

"Son birkaç gün işkence gibiydi. Onu hâlâ belli belirsiz hissedebiliyorum ama o canavarlara çobanlık etmek için büyüsünün çoğunu kullanıyor olmalı. Sahip olduğum tek şey o olduğu için mi, büyümüz yüzünden mi, yoksa sana yaptıkları yüzünden hâlâ sarsılmış olduğum için mi bilmiyorum." Gözlerinde o kadar büyük bir pişmanlıkla bana baktı ki, bu pişmanlık gözyaşları şeklinde döküldü ve elbisesini lekeledi. "Ama gelecek için korkuyorum. O her zaman hırslıydı, evet. Ama aynı zamanda bir vizyoner. Daha fazlasını yapabileceğini düşünmüştüm.

kısıtlama. Perileri farklı bir düşünce tarzına yönlendirmek için diyara yönelik hesaplanmış, çok cepheli bir saldırı."

"Boyun eğdirmek demek istiyorsun," diye araya girdim.

"Hayır, Ciaran'ın her şeyin kralı olmak istediğini hiç düşünmedim," dedi ayık bir sesle. "Eşitlik onu mutlu ederdi. Yüce Shaedes'in yanında kendine bir koltuk yeterli olurdu. Ama boyun eğmek isteyen Shaedelerdi - ona tepeden bakan, onu değersiz ve aşağı gören Shaedeler."

Tamamen haksız da sayılmazdı. Ciaran gibi egomanyak birinin daha fazla güç ve nüfuz için sürekli entrikalar çevirmediğine inanmadığı için değerlendirmesi hatalıydı ama Shaede Sarayı yüzyıllardır lanetli olanlara sırtını dönmüştü ve bu tür bir küçümseme isyana yol açabilirdi. Perryflower'ın sürekli çiçek açtığı omzuma baktım. Ben de öfkemi sarayda dışlanmış hissetmekten ve bizi kontrol etmek için konulan protokolleri çiğnemekten alıyordum. Dövme yapma aşkımın kökleri buna dayanıyordu. Ama sadece eksikliklerim yüzünden reddedildim. Bana lanetli denildiği bir dünya hayal etmeye çalıştım ve belki de hepimizin sonu Ciaran gibi olacaktı. Özellikle de tek bildiğiniz görünmek için savaşmaksa.

"Neden birbirinizi seçtiğinizi anlayabiliyorum," dedim. "Ama şimdi onun yanında duruyorsun. Önüne çıkan her şeyi ve herkesi yok edecek. Amira, bunu nasıl destekleyebilirsin? Bana hâlâ bunun yanlış olduğunu görecektir kadar net düşünen bir parçan olduğunu söyle. Bağın olsun ya da olmasın, aşkın bir yana, onun ne kadar yoldan çıktığını görebiliyor musun? Rotasını değiştirmesi için onu ikna edebilir misin?"

Ayağa fırladı ve ellerini havaya kaldırdı. "Denedim, Opal! Aman Tanrım, denedim. Taht odasındaki o günden beri, nihayet rakipleriyle yüzleştiğinden beri, farklı biri oldu. Beni seviyor, bundan hiç yok. Ama güce olan aşkı benim sunabileceğim her şeyin çok ötesinde. Gündüz yürüyüşü yeteneklerini çoktan aldı. Sunacak hiçbir şeyim kalmadı Opal ve korkuyorum! Edmyn ve tüm bu için çok üzgünüm!" Odanın içinde tepiniyor, ağlıyor ve yüzünü kapatıyordu.

Onu rahatlatmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu, istesem bile. O bir iblise aşıktı.

"Aşk bize tuhaf şeyler yaptırır," dedim yararsızca, aklıma Edmyn'in beni duvara sıkıştırması geldi. "Sence sadece biz mi

Bu büyüklükte bir arıtma büyüsu yapabilen Shaedes?" Başka bir şeye odaklanmasını sağlamak için sordum.

Yatağa geri geldi ve yanıma oturdu, daha önce hiç olmadığımız kadar yakındık. O sırada içeri biri girmiş olsaydı, gerçekten de komplo içinde birbirine sokulmuş, neredeyse aynı ten rengine sahip iki kız kardeş gibi görünürdük. Amira yavaşça elini cebine attı ve katlanmış bir parşömen parçası çıkardı. Yatağa bağdaş kurup kağıdı aldım ve çok eski görüldüğü için dikkatle açtım.

"Bu Sandrell adında kadim bir periden gelen bir mektup. Sanırım sen ve arkadaşın Ciaran'ın koleksiyonunda gömülü olan diğerini bulmuş olabilirsiniz. Yıllar boyunca Draku, Ciaran ve Gölgele Diyarı'nın diğer tüm karanlık lordları kara büyü ve büyük büyülerle bağlantılı kadim varlıklar üzerine eserler topladı. Ciaran'ın lanetini bozan büyüyle ilgili kişisel araştırmam sırasında mektuplara rastladım ama bunu özellikle ilginç buldum."

Hızlıca okudum, sesim fısıltıyla çıkıyordu. "Sevgili Eyllaria, sana gözlerimden yaşlar akarak yazıyorum. En akıl almaz felaket gerçekleşiyor ve bu gece tüm sihrimi denize geri bıraktığımda Dengenin bana acıması için dua ediyorum. Akşam gelgitiyle birlikte gitmesine izin vereceğim. *Vikingr*'im Erik ölüyor. Çok acı çekiyor ve son anları dayanılmaz. Halkına büyük bir vahşet ve ılık getirdi. Köyündeki yedi kadınla çiftleştirdi ve kendisi gibi başka savaşçılar da onun mirasını devralabilsin diye tohumlarını saçtı. Benim mirasımı. Ama şimdi elimden kayıp gidiyor ve kalbim onarılamıyor. Bugünün geleceğini biliyordum ama seni uyarıyorum kardeşim. Bu büyü kalbi zayıf olanlar için değil, çünkü bana katlanabileceğimden daha fazlasına mal oldu. Birçoklarının soluk renklerine sahip olan biz azınlık, dostumuz olan fae'lerden bir şeyler almaya kalkışmamalıyız. Denge'nin çalışmasını rafine etme yeteneğine sahip olan biz azınlık, bunu hararetle bir dikkatle yapmalıyız. Düğününü kaçıracağım için üzgünüm, Eyllaria. Birçok pişmanlığım var ama Erik bunlardan biri olamaz. Bu diyardan ayrılma vaktimiz geldi. Sana yıldızların ötesinden öpücükler bırakacağım, kardeşim. Sevgiler, Sandrell."

Benim de gözlerim yaşlarla dolmuştu, öyle ki Nymph'in alttaki imzasını zar zor seçebiliyordum.

"Ne trajik bir aşk hikâyesi," dedim, elimin tersiyle gözlerimi silerek.

"Sandrell o Viking'e aşık oldu. Ona ruhundan bir parça verdi. Her zaman ondan daha uzun yaşayacaktı, ama zamanı geldiğinde

ölür, buna dayanamaz. Çok romantik ama aynı zamanda çok anlamlı. Bu sadece birkaç perinin sahip olduğu bir sihir. Sonlara doğru bunu tarif ediyor. 'Biz azınlık, çoğunluğun soluk renklerine sahibiz.'"

"Bu shaede'de şimdiye kadar kaç tane peri olduğunu merak ediyorum," dedim. Diyarın gördüğü en güçlü ve tehlikeli büyülerden bazılarına sahip, yanardöner fae kabilesinin olduğu bir diyarı hayal etmek zordu. Eğer varsalar bile, çok iyi belgelenmemişlerdi.

"Sadece bunu sizinle paylaşmak istedim. Çok fazla olmasa da geçmişimizin bir kısmını bilmeyi hak ediyorsun." Ayağa kalktı ve eteğini düzeltti. Yatağın kenarına doğru kaydım, aniden gerçekten korkunç bir şeyin farkına vardım.

"Amira, eğer bu bilgiye başından beri sahipsen, bunu Ciaran ile hiç paylaştın mı?"

Bana baktı, vücudu gerilmişti. Noktaları birleştiremeyeceğimi düşünmüş olamazdı. "Ona hiç göstermedim," dedi. "Yakın zamana kadar yani." Sanki saldıracağımdan korkmuş gibi birkaç adım geri çekildi. "Ailemizin öldüğü geceden sonra ona söyledim. Lanetlerini bozacak büyüye sahip daha fazla peri bulmanın zor olacağını anlıyor ama bu diyarın çok geniş olduğuna inanıyor."

Geri çekilmekte haklıydı. Birden ayağa kalktım, içimde öfke kaynıyordu. "*Zor mu olacak?* Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?! Yıldızlarım, Amira! Shaedes'i karanlık perilerle çiftleşmeye zorlamak istiyor! Bunun için ailemizi öldürdü! Beni Edmyn için çaldı! Glory'yi bir oyuncak gibi karanlık lordlara dağıtacak! Ve bunların neredeyse hepsini, bu Shaedes'lerin hiçbirinin o büyü için gereken sihri üretmediğini çok iyi bilerek yaptı. Hangi noktada o sadece kötü, Amira?! Ve sen hangi noktada sadece bir suç ortağısın?"

Yüzünü karmaşık duygular kaplarken mektubu kucağımdan aldı. Belki de vicdan azabı çekiyordu ama mektubun içeriğini Ciaran'a açıkladıysa ve Ciaran hâlâ Shaede Mahkemesi'nin gücünü kırmak için tam gaz ilerliyorsa, o zaman hepimiz kaybetmiştik demektir.

Soruma iyi bir cevap bulamayınca kapıyı arkasından çarparak hızla odadan çıktı. Yatağıma uzandım, kız kardeşimle yaptığım konuşmadan yorgun düşmüştüm ve Sandrell'in hikâyesine kafayı takmıştım. Binlerce yıl boyunca bir şekilde akraba olup olmadığımızı ya da ikimizin de kendimizi tesadüfî bir dizi koşulun içinde bulup bulmadığımızı merak ettim. Sandrell sevdiği bir şeyi yaratmıştı. Ve sonunda, Erik'in yok olduğunu görmek onu öldürse de, pişmanlık duymuyordu.

Yapar mıydım? Büyüm, hapsedilmiş olsa bile, Edmyn'le bir şeyler yapmak istiyordum. İyi ve kötü arasındaki çizgiyi bulanıklaştıran bir şey, önemli ve yeni bir şey. Ama bana neye mal olacağına değer miydi?

Aklımda hiç şüphe yoktu - "iyi" tarafın alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı vardı. Eğer zehirli meyveler başarısız olursa, Ciaran sadece peri dünyasını kendi küçük cehennem krallığına çevirecek kadar güçlü olmakla kalmayacak, aynı zamanda kardeşinin kendisine ihanet etmeye çalıştığını da öğrenecekti. Ve ne yazık ki bunun ne kadar korkunç bir his olduğunu biliyordum. Sadece, başlangıçta akli dengesi yerinde olmayan bir sosyopat değildim, bu yüzden Ciaran'ın tepkisinin ne olacağını sadece hayal edebiliyordum.

Kapı büyük bir açıldı ve Glory bir hayalet gibi bembeyaz içeri girdi, saçları sıırıslıklam mor dallar halinde sırtından aşağı dökölüyordu.

"Glory, beni çok korkuttun." Kalbimi sıkıca kavradım, onu hamamdan kaçmaya iten bu patlamaya neyin sebep olduğunu merak ediyordum.

"Edmyn ve Ciaran. Geri döndüler," dedi ağır pantolonunun arasından, ağır elbisesini giydi ve saçlarını bükölmüş bir topuz haline getirdi.

Kalbim bu haber karşısında yavaşlamadı. Yataktan hızla kalktım ve saçlarımı taramak için duyduğum saçma isteğe direndim. Bir partiye ya da baloya gitmiyorduk, savaşa gidiyorduk.

Odadan çıkıp koridorda ilerlerken Glory başıyla onayladı. Karmaşık koridor sistemini şimdiye kadar oldukça iyi öğrenmiştim ve Glory, Karanlık Prenslerin taht odasında saray lordlarıyla bir toplantı yaptıklarını söylemişti. Görünüşe göre, banyosuyla ilgilenen hizmetçi çok konuşkandı.

Taht odasının kapılarına vardık. Henüz kapandıklarını görmemişim. Edmyn ya da Ciaran'ın bizi aramaya gelmesinin daha iyi bir fikir olup olmayacağını düşünerek dışarıda konuşlanmış birkaç muhafızla birlikte bekledik. Ciaran'ın Edmyn'in gündüz yürüyüşü yeteneklerini test etmek için acil planlar yapmasından ya da daha da kötüsü Shaede Sarayı'nı düşmanca ele geçirme planını harekete geçirmesinden korkuyordum. Ama her iki durumda da bilmemiz gerekiyordu ve Edmyn'i görüp hâlâ iyiliğin tarafında olduğunu teyit etmeliydim.

Devasa kapılar gürötlölü bir iniltiyle açıldı ve sessiz, gergin tonlarda konuşan küçük bir lord seli odadan çıktı. Henrick de onların arasındaydı ama bana doğru bakmaya cesaret edemedi.

Avlunun yokluğuyla dört kat büyümüş gibi görünen mezar alanına girdik. Edmyn tahtında oturan Ciaran'ın üzerinde duruyordu ve kesinlikle bitkin görünüyordu. Kirlenmiş gömleği göğsünden yırtılmıştı ve bir kolunun bir kısmı yoktu, ama teni

hiçbir iz yoktu. Acayip uzun saçları gevşek bir şekilde at kuyruğu şeklinde bağlanmıştı ama merdivenlerin dibinden bile saçlarının bir kısmının yandığını görebiliyordum. Tırnakları kir ve kandan simsiyah olmuştu. Ve yüzünde, onun varlığında görmeye alıştığımız coşkunun bir kısmı kaybolmuştu. Bu Ciaran'da drama duygusu ya da elektrik enerjisi yoktu. Bu Ciaran'ın kestirmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Edmyn bizim geldiğimizi duyunca döndü ve biraz yıpranmış olmasına rağmen hâlâ kendinde görünüyordu - kardeşinin yanında rahat ve hemen her şeye kayıtsızdı.

"Edmyn, görünüşe göre son birkaç gündür özlenen tek prens ben değilmişim," diye Ciaran. Sesi bile . "Şunlara bak, efendilerini arayan küçük evcil hayvanlar gibiler. Onları ne kadar iyi eğitmişsin."

Glory cesaretle, "Shaede Sarayı'na ne yapmayı planladığınızı bilmek istiyoruz," dedi.

Ciaran elini umursamazca salladı. "Git başımdan kadın. Sanki ikinize de büyük planlarımı açıklayacak ne zamanım ne de enerjim var." Yavaşça ayağa kalktı -çok yavaşça- sanki hâlâ yapması gereken içsel bir iyileşme varmış gibi. Elini Edmyn'in omzuna koydu ve "Teşekkür ederim kardeşim. Yardımına ihtiyacım yoktu ama arkadaşlığın beni rahatlattı. Bu gölgeler içinde böylesine sadık bir dosta sahip olduğum için şanslıyım." Ciaran onun omzunu sıvazladıktan sonra merdivenleri teker teker çıktı. Edmyn'in yüzünü göremiyordum, bu yüzden sadece tereddüt edip etmediğini merak edebiliyordum.

KISIM L 9

Edmyn taht odasında yanımızdan geçip gitmiş, hışımına kapıdan çıkarken bana bakmayı reddetmişti. Glory ve ben şaşkın bakışlarımızı birbirimize çevirdik.

Biz de gitmek için dönerken Glory, "Sence nesi var?" diye sordu.

"Oh, bilmiyorum, barışın sonu mu?" Alaycı bir şekilde söyledim. "Ağır, narsist bir psikopatın kardeşinin tacıdır."

Glory asık suratla gülümsedi. "Ciaran'ı bu kadar bitkin görmek biraz tatmin ediciydi. Eğer Edmyn'in bir planı varsa, şimdi saldırmak için iyi bir zaman olabilir."

"Katılıyorum," dedim, Edmyn'i rahatsız eden şeyin bu olup olmadığını merak ederek - belki de zamanın baskısı onun üzerindeydi.

Glory, "Akşam yemeğini odaya gönderelim," diye önerdi. "Ciaran'la tekrar karşılaşma riskini almak istemiyorum. Yorgun haliyle bile tüylerimi diken diken ediyor." Başımı salladım ve odaya geri döndük.

Hizmetçiler güzel bir tepsi içinde ikimizi de doyuracak ve yoracak kadar yiyecek getirdiler. Günlerdir şatonun etrafında dolanıp durmak ve birbirimizle konuşmaktan başka pek bir şey yapmamak birçok farklı türde yorgunluğa yol açıyor gibiydi. İçinde bulunduğumuz koşullardan kaynaklanan yorgunluk, üzerinde kontrolümüz olmayan şeyler için endişelenmekten kaynaklanan yorgunluk, bitmek bilmeyen bir gecenin doğal olarak getirdiği yorgunluk.

Glory ve bana yeni beyaz keten gecelikler verilmişti; bunlar hâlâ kısa kolluydu ama vücuda yapışmıyordu ve giydiğimiz diğer geceliklerden çok daha sıcaktı. Sırt üstü uzandık, üzerimizdeki karanlık perdeye bakarak berrak bir gece gökyüzünü, sıcak tenimizde serin bir bahar esintisini ve gece hayatının senfonik seslerinin bizi uyuttuğunu hayal etmeye çalıştık.

Glory'nin nefes alıp veriş i bana yenik düştüğünü söylüyordu. Ben ise olmayan şeylere bakmaya devam ettim: Ebeveynlerimin gülümseyen yüzleri, Leyanna'nın Lennyx'i itip kakması, Dru'nun bıçaklarını kuşanması, Farris'in bir kafenin tezgâhında yarı gülümsemesi. Sonra sevdiğim tüm insanların öldüğünü, cesetlerinin Gaylenswood'un sarı çayırlarına bir şimşek fırtınasından sonra hırpalanmış ve parçalanmış ağaçlar gibi dağıldığını hayal ettim. Denge'nin büyüünün bile ulaşamayacağı bir şeye karşı çok güçlü ama çok kırılığandılar.

Kapının gıcırdayarak açıldığını duyunca hemen doğruldum. Ne kadar zamandır orada yattığımı, en kasvetli gelecekleri hayal ettiğimi bilmiyordum; o gece saatler günler gibi gelmişti. Üzerinde uzun siyah saten bir bornoz olan Edmyn soyunma odasındaki şezlonga uzandı ve gerindi. Saçları hafif nemliydi ve gözlerinde de yorgunluk vardı. Odanın diğer ucundan kendisine bakan bana baktı ve "Hâlâ ayakta ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Uyuyamadım," dedim. Başımı bir çocuk gibi ellerimin üzerine yan yatırdım. "Son birkaç gündür neredeydin?" Sessizce sordum.

"Çoğu zaman Gölgeler Diyarı'ndaydım, etrafta dolaşıyor ve Ciaran'a hiç yardımcı olmuyordum. Ama zamanın diğer kısmında o lanet olası böğürtlenlerle ilgilenmekle meşguldüm." Sesi çok sinirli geliyordu. "Henüz hazır değiller. En az bir, belki de iki güne daha ihtiyaçları var."

"Ve Ciaran şimdi harekete geçmeye hazır, değil mi?" Cevabı zaten bildiğim için sordum.

"Ciaran'ın gölge canavarlarla uzun süren mücadelesinden sonra hem fiziksel hem de sihirsel olarak iyileşmek için biraz zamana ihtiyacı vardı ama yarın sabah güneşte yürümem konusunda kararlı. Kahvaltıdan önce, her şeyden önce. Her zaman bu gerçekleşmeden önce ona böğürtlenleri verme şansım olacağını düşünmüştüm ama şimdi bunu başarmanın hiçbir yolu yok. Aşırı paranoya duygusunu tetiklemeden ve o zaman ona yaklaşmanın hiçbir yolu kalmaz. Gölge canavar fiyaskosundan birinin olduğundan zaten emin. Karanlık lordlarla daha önce yaptığımız toplantı bir toplantıdan çok bir sorgulama mahkemesiydi." Yüzündeki birkaç serseri bukleyi kaldırdı. "İlk defa kardeşime denk olmadığımı hissediyorum. Kader ondan yana. O büyü beklediğimden daha erken başarısız oldu. Yarın sabah ona meydan okuduğumu göreceksin ve ihanetin kalbine ektiği taze öfkeyle Shaede perilerine karşı davasını sürdüreceksin ve ben onu durduramayacağım."

Edmyn gözlerini kapattı, belki de dönmeden önce benim de denediğim gibi uykunun gelmesini istiyordu. Yenilmiş gibi görünmek ona göre değildi. Gölge canavar kalemlerine yaptığı büyüün süresini hafife aldıysa, böğürtlenlerin hazır olup olmadığından ya da işe yarayıp yaramayacağından nasıl bu kadar emin olabildiği beni endişelendiriyordu.

Onu orada hareketsiz yatarken izledim ve onu özlediğim gerçeğinden nefret ettim. Hâlâ onun hakkında öğrenmek istediğim çok şey vardı. Üzerimize yağacak tüm cehennemin ortasında, yolumuza çıkan kaçınılmaz zorluklarla , evrende birlikte var olmamıza izin verilecek bir âlem olup olmadığını merak ettim. Karanlık ve Şaede değil, lanetli ve kutsanmış değil, sadece ortak bir zeminde kadın ve erkek.

Belki yaklaşan kıyametten ya da uykusuzluktan, belki de Sandrell'le ilişki kurabilen bir yanımdan -arkasına yaslanıp bir adamın kumsalda tek başına ölmesini izlemek yerine harekete geçmeyi seçen bir yanından- kaynaklanıyordu ama birden Edmyn'in bana ne kadar ihtiyacı olduğunun farkına vardım. Bir savaşı durduramaz ya da çileklerinin üzerindeki büyülere yardım edemezdim. İstedığime o anda karar vermiş olmama rağmen, onun davasına büyü bile bağışlayamazdım. En başından beri bizi korumuştı ve sabah her şeyini kaybedecekti. Bu noktada hepimiz yenilgiyi kabul etmeye istekli görünüyorduk ama bu bir son olamazdı.

Yorganı geri çektim ve Glory'yi uyandırmamaya dikkat ederek ayağa kalktım. Soğuk taş zemindeki ayaklarım beni sessizce Edmyn'in yattığı yere götürdü. Uyuyor muydu yoksa uyanık mıydı, emin olamıyordum. Giydiği cüppe o kadar karanlıktı ki vücudunu eritmiş ve onu neredeyse geceyle bir yapmıştı. Ama şömine ışığından geriye kalanlardan yüzünü seçebiliyordum, hareketsiz ve kıpırtısızdı ama tam olarak rahatlamamıştı. Onu daha önce bir kez rahatlamış görmüştüm, loş bir tepede çamurun içinde oturmuş, bu diyarın sunduğu tek doğaya bakıyordu. Gölgeler Diyarı'ndan gelen bir yaratık için bile mutluluğu hak eden bir adamdı. Bu kaderi o seçmemişti, benim de onun hakkında böyle hissetmeyi seçebileceğimden daha fazla. Bu aşk mıydı? Tam olarak emin olamıyordum. Onun acı çeken yanlarını, kırık dökük yanlarını, her şeyin içindeki güzelliği gören yanlarını sevmeye biliyordum. Beni kendimden bile kurtarmak ister gibi görünen yanlarını, onur ve dürüstlük duygusu onu günaha girmekten alıkoyan yanlarını. Orada, belirsizliğimin ortasında durdum, ona her şeyi vermek istedim, onu gülümsetmek istedim. Artık Edmyn'le ilgili beni korkutan tek şey ona yakın olamama düşüncesi idi.

Tüm bunları kendime itiraf ettiğim anda, içimde yaşayan her türlü büyü, hapisanesini parçalamakla tehdit etti. Biraz tereddütle, yavaşça Edmy'nin üstüne çıktım, beline sarıldım ve arzusun beni yönetmesine izin verdim. Gözleri faltaşı gibi açıldı ve orada oturmuş kendisine umutla baktığımı fark etti ve elini enseme koyarak yüzümü kendisine yaklaştırdı.

"Bu da ne Küçük Prizma?" diye fısıldadı, yüzlerimiz o kadar yakındı ki nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum. "Evcilleştiremeyeceğin ateşler yakma."

"Bir keresinde sana ait olduğumu söylemiştin," diye fısıldadım, sesim ikimizin de beklediğinden biraz daha emin çıkmıştı. "Bunu kanıtla."

İkimizin de büyüğü bu sesi sevdi. Dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda, beni ondan uzak tutan bariyer ne olursa olsun, zevk ve acı parçalarına ayrıldı.

Eğer onu öpmek her şeyi harekete geçiren kıvılcımsa, alevi tutuşturan da ellerimizdi. Benimkiler saçlarını karıştırmaya başladı, belki de hep yapmak istediğim bir şeydi bu. Elleri yavaşça sırtımdan aşağı indi ve sonra tekrar yukarı çıktı, göğüslerime masaj yapmak için durdu ve sonra yüzüme geri döndü. Şu anda ona dokunmak yanmak gibi olsa da, vücudum titremeye başladı - gidecek hiçbir yeri olmayan sıkışmış enerjinin sonucu ya da sadece Edmy'nin verebileceği şey için yalvaran vücudumun gözle görülür yakarışı.

"Ne yaptığının farkında mısın?" diye sordu sessizce, gözlerinde altın benekler parlıyordu. Orada oturup sonsuza dek parlamalarını izleyebilirdim. Altımda ürkütücü bir şekilde sertleşmişti ve kelimelerimi bulmamı engelliyordu. "Kahraman olmana gerek yok. Bedeli ne olursa olsun seni korumak için elimden geleni yapacağım."

Bunun benim açımdan bir tür fedakârlık olduğunu düşündüğünü düşünmek bana acı veriyordu. Sevgimin sadece bizi güvende tutma arzusundan kaynaklandığını düşünmesi. Erkekliğini kucaklamama ve saçlarını bir tür can simidiymiş gibi tutmama rağmen, nezaket ve kibarlık gösterebiliyordu. Ama onun sonuçlarla ilgilenmesini istemiyordum, onu içimde istiyordum. Ve eğer çiftleşmemiz sonunda lanetini bozacaksa, bozacak olsa bile bunun araçları haklı çıkarmasına ihtiyacım yoktu. Sandrell gibi. Pişmanlık yok.

"Ben kahraman değilim Edmy. Ben sadece seninim. Seni tanımaya ve artık sensiz bir dünya hayal edemiyorum." Altımda kaydığını hissettim. Ellerinden birini saçlarımda gezdirdi; belki de her zaman yaptığı bir şeydi bu.

yapmak istiyordu. Gaza geldiğini ama bırakmaya hazır olmadığını söyleyebilirdim.

"Beni şimdi tanıdığını sanıyorsun ama o zaman tanımiyordun. Ve *o zamanlar* çok, çok uzun zaman önceydi." Sadece karanlık vaatler ve kötü düşünceler barındıran bir yüzle, uzun bir tırnağını alt dudağıma öyle yavaşça sürttü ki, bacaklarımın arasındaki geceliğin arzuyla doyduğunu hissettim. "Karanlıkta lanetli büyü ve gölge canavarlardan daha fazlası var." Parmağını dudağımdan çekip kendi parmağında gezdirdi ve keskin kesici dişlerinden birini kesiğin anında kanla dolmasına neden oldu. Kanı çene çizgime ve boynumun kenarına sürdükten sonra yalamak için kaldırdı. Vücudunun bir an acı içinde kıvrandığını hissettim ama ereksiyonu o kadar uyarılmıştı ki artık neredeyse zonkluyordu. "Karanlık olanlar zevk ve acı arasındaki en ince çizgiyi bulmayı başardılar. Ama seni korkutmak istemiyorum, Küçük Prizma. Sen ki binlerce ömrümü korumak için sessizce söz verdim. Sen ki bir gölgeyle sevişmekten çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Hiç düşünmeden yaralı parmağını yakaladım ve dudaklarıma götürdüm. Kanı yaladıgımda asit tadı aldım ama ürkmeyi reddettim. Göz kapaklarının neredeyse vecd içinde çırpınışını izledim. Metalik tat boğazımdan aşağı inerken boğazım yandı ama Edmyn'in büyüğü acıyı kovaladığı için sadece bir anlığına orada kaldı. Kısa bir süreliğine bile olsa onun kanının sistemimde olması tehlikeliydi. Ama bu ona ne kadar güvendiğimi de kanıtlıyordu. Sonra hâlâ boynumda duran el hızla saçımdan bir tutam yakaladı ve sertçe çekti. Başım geriye gitti. Glory'yi uyandırma riskine girmemek için bir çılgılığı bastırdım. Kalbim hızlandı ve büyüm kızışmış bir kedi gibi içimi sardı. "Senden korkmuyorum," dedim metanetle.

Ona bakabilmem için saçlarımı serbest bıraktı. Hülyalı hülyalı gülümsüyor ve şaşkınlıkla başını sallıyordu. Birkaç parmağını oynattı ve perdeler etrafımızda kapandı. Birden çok samimi bir sahne oldu. Köşede sadece birkaç mum yanıyordu ve şezlong püsküllü ve pelüş olmasına rağmen aslında iki kişilik değildi.

"Peki ya Glory?" Fısıldadım.

Edmyn gülümsedi, keskin dişleri mum ışığında parlıyordu. "Uyku büyüğü." Edmyn'le geçirilecek mükemmel bir özel an varsa o da Edmyn, bir şekilde onu bulmayı başardık, geceliğimi başımın üzerinden çıkardım ve opalesan saçlarımın çıplak vücudumun her tarafına dağılmasına izin verdim. Edmyn'in kemerini çözdüm ve hızla açılarak

Alabaster göğsü. Edmyn, gözleri yaramazlık ve açlıkla dolu, hızlı ve saldırgan bir hareketle aniden üstüme çıktı. Ben daha ne olduğunu anlamadan beni ters çevirmeyi ve vücudumu bankın üzerine sabitlemeyi başarmıştı. Kesinlikle sihirdi ama yine de sersemletti. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Şaşkınlığımdan zevk alıyordu, beni bu kadar kolay alt etmesinden tahrik olduğu belliydi. Bacaklarımı diz çöktürerek bankın her iki kenarından aşağıya düşmelerini sağladı ve ardından ipek bornozun geri kalanının yere düşmesine izin verirken önümde diz çöktü. Vücudu o kadar yontulmuştu ki, sanat olamayacak kadar güzel ve dokunulamayacak kadar değerli beyaz mermerden bir heykele benziyordu. Yine de dokunduk.

Üzerimde gezinerek, tatlı ve şefkatli öpücüklerden, inlememe ve daha fazlası için yalvarmama neden olan sert, kızgın okşamalara kadar değişen öpücüklerle sahip olduğum her son sınırı kızdırdı. Daha sonra bir eliyle bileklerimi kavradı ve onlara şezlongun tek koluna yaslanmalarını söylerken, sivri tırnaklarından birini aldı ve derimi kırmadan vücudumda köprücük kemiğimden aşağıya, meme uçlarımdan üzerinden yukarıya, göbeğime doğru çizgiler çizdi ve her zaman ona olan tüm ihtiyacımın biriktiği yere dokunmadan hemen önce durdu.

Onun büyü yapabilmesi ve benim yapamamam adil görünmüyordu, ama bacaklarımı kaldırıp onu kendime yaklaştırmak için etrafına sardığım anda büyü kayboldu. "Henüz hazır değilsin, Küçük Prizma. Karşılığında bir şey almadan bir şeytanı içeri davet etme." Bacaklarımı çözdü ve tekrar nazikçe iki yanıma koydu. Doğrulamaya çalıştım ama o yine sihirli bir şekilde hızlıydı, aniden bankın diğer ucunda yere diz çöktü ve ellerini kalçalarımın altına koydu. Beni kendine doğru çekti, başımın tekrar aşağı kaymasına ve mindere yaslanmasına neden olurken, onu en çok isteyen özel bölgelerimi nazikçe öpmeye başladı.

Çizgiyi hissettim. *Karanlık olanlar zevk ve acı arasındaki en ince çizgiyi bulmayı başarmışlardır*, demişti. Masaj yaptı, yaladı ve beni nasıl mahvedeceğini biliyor gibi görünüyordu ama bacaklarım her titremeye başladığında ve nefes alışım hızlandığında, bu Edmyn için kırmızı bir bayrak gibiydi. Uyluk içimi kemirmek ya da ellerini popomun altına sokup sıkmak için özenli oral ilgisine ara veriyordu, gerçekten ama gerçekten istediğim şey dışında her şeyi yapıyordu.

Sihrim arka planda bir gürültü, kulağımda akort olmaya çalışan bir radyodaki parazit gibi yüksek sesli bir uğultu haline geldi. Edmyn bana dokundukça, beni sevdikçe ve alay ettikçe, bu sihir daha net bir şekilde çıktı. Edmyn'in

Beni memnun edenin Edmyn olduğunu ve bizim de ona taptığımızı anladıkça büyü daha da güçlendi.

"Yapamam," dedim, gecikmiş bir zevkle kıvranırken başını kavradım. "Lütfen," diye yalvardım, büyüm hevesle vücuduma şok dalgaları gönderirken.

Sihri beni bankın üzerine geri itti, bu hoş bir şeydi çünkü bacaklarım o kadar zayıflamıştı ki kendi başıma hareket edebilecek gücüm olduğunu sanmıyordum. O da bankın üzerine çıktı, bana kolay bir av gibi bakıyordu, dudaklarında küçük bir gülümseme vardı. Ellerimden birini tuttu ve uzun, sert aletin üzerine koydu.

"İstedğin bu mu?" diye alaycı bir şekilde sordu ama kaslarının seğirmeye başlamasından onun da bunu istediğini anladım.

"Evet," dedim usulca, içimde kalan tüm kavgalar gitmişti. Tüm sert yanlarım aşınmıştı. Artık kendimi gerçekten onun malı gibi hissediyordum. O anda bana her şeyi yapabiliirdi ve ben de buna izin verip daha sonra bunun için ona teşekkür edebilirdim.

Neyse ki ikimize de yetecek kadar sabrı kalmamıştı. Yavaşça içime girerken kendini sabitlemek için şezlongun yan kolunu kullandı. Ama bu elinde kalan son kontroldü. Çoktan başlamış olan büyüden habersiz, kendini içeri ve dışarı iterken gözleri bulanık altın havuzlara dönüştü. Tırnaklarımla onu parçalayacak gücü buldum, ikimizi de sınıra yaklaştırırken ona yapıştım. Nefes alış veriş bir yaratıginkine dönüştü, bedenimin derinliklerine attığı sayısız hamlelerle açlığı sonsuza dek sürececek bir canavarinkine. Acı ya da coşku çığlıkları arasında onun adını haykırıyordum - artık net değildi. Ve sonunda uçuşumun kenarına düştüğümde ve başlattığımız yangını bastırabilecek tek yolla ona yapıştığımı hissettiğinde, onu da yanımda getirdim ve öyle bir vahşilikle boşaldı ki, adını tekrar tekrar haykırmamı sağladı.

Yer sallanıyordu ama ben fark etmemiştim. Bu noktada bir hortumun çatıyı uçurduğunu fark edebileceğimi sanmıyorum. Fark ettiğim şey bedenimin doygunluk hissi ve Edmyn'in başının omzumdaki rahatlatıcı ağırlığıydı. Ayrıca ruhumda, büyümün kesinlikle dokunduğu garip bir his vardı. Kötü bir his değildi. Hatta bazı açılardan, sanki bir şey kendini onarmış gibi doğru bile hissettiriyordu. Ama farklıydı. Ben farklı hissediyordum. Gözlerimi açtığımda Edmyn ve benim farklı göründüğümüzü fark ettim. İkimizin de bedenlerini çevreleyen ışıltılı haleler vardı ve bunlar gölgeli odada bir görünüp bir kayboluyordu.

"Nasıl hissediyorsun, prensim?" Siyah saçlarından birkaç teli parmağımın etrafında döndürerek sordum.

Biraz çaba sarf ederek diğer elimi buldu ve avucunu benimkine bastırdı. Ellerini yüzüne yaklaştırdı ve elini yavaşça çektiğinde, dokunduğumuzda ikimizi de çevreleyen parlayan ışık halesi birbirine kaynaşmıştı. Elini çekerken, bizi birbirimize bağlayan gözle görülür ışık ipliği vardı. Gerçek bir gerilim yoktu, sadece büyüünün arasındaydı. Güzel ve geçiciydi, çünkü birkaç saniye içinde karanlığa karışıp kayboldu.

"Sanki artık sana ait olan benmişim gibi hissediyorum," dedi. Gülümsemesini tenimde hissedebiliyordum. "Bir şekilde, hayatta olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamama yardımcı oldun. Ve bunun için sonsuza dek seninim." Elimi hızla tuttu ve öptü. "Nasıl hissediyorsun, Küçük Prizma?"

"Sanki bu gecenin hiç bitmemesini istiyormuşum gibi." Hüzünün içeri sızıp yarattığımız bu dingin suları kirletmesine izin vermemeye çalışıyordum ama gerçeklik her zaman bir kapının diğer tarafındaydı. Ve çok yakında kapıyı çalacaktı.

Yüzümü görebilmek için vücudunu yukarı itti, ama bizi bu pozisyona getiren yumuşak ve hassas hareketlerin tam tersi olarak Edmyn'in eli şezlongdan kaydı ve ikimiz de aniden yerdeydik, kollar ve bacaklar birbirine karışmış bir şekilde gülüyorduk.

"Bu istemeden oldu." Dudaklarına güldüğümde beni öpmek için eğildi.

"Ne yazık ki yerçekimi vefasız bir metres," diye kıkırdadım.

"Gerçekten." Yanımdan geçip ayağa kalkarken hafifçe homurdandı. Perdelerin arkasında kayboldu ve sonra yataktaki kocaman kürk battaniyelerden biriyle geri geldi. Ben doğruldum, o da battaniyeyi üzerime örttü, sonra gelip yanıma oturdu, ağır örtünün altında birbirimize sokulduk.

"Artık her santimini yakından tanıdığımıza göre, bana dövmelemlerden bahsedecek misin? Herhangi bir renkten bir Shaede için oldukça yaramaz, değil mi? İnsanın derisini mürekkeplemesinin, eskilerin buyurduğu haysiyet ve edep kurallarına büyük bir hakaret olduğunu sanırdım. Yoksa o zamandan beri işler biraz yumuşadı mı?" Omzumdaki Perryflower'ı öptü ve bana arayışının zirvesine ulaşmış, ancak keşfedilecek çok daha fazla dünya olduğunu keşfetmiş bir kaşif gibi baktı.

"Omzumdaki çiçek çok sevdiğim bir şey. Bana her zaman evimi hatırlatıyor. Ben de üzerime büyük ve dikkat dağıtıcı bir dövme yaptırmak istedim."

"Bekle." Gerçekten incelemek için eğildi. "Bunu kendi başına mı yaptın?"

"Evet." Gülümsedim. "Sanki insanlar bana bakacakmış gibi bir şeydi, Onlara bakacakları bir şey vermek istedim. Ya da onun gibi bir şey. Genç ve güvensizdim, sanatı seviyordum ve görünüşüm üzerinde kontrol sahibi olmayı seviyordum. Belki de kalıcı bir şey yaratma fikrini de seviyordum. Dengenin doğası gereği her şey sürekli bir değişim halindeydi ama bazen kalıcılık daha rahatlatıcı olabiliyordu."

"Demek Yüce Şaedes'e siktir olup gitmesini söyleme şeklin buydu." Elini narin çizgilerimin üzerinde gezdirerek sıırttı. "Etkilendim." Eli göğsümden aşağı indi ve sol uyluğumun iç kısmına dayanana kadar güneye doğru ilerledi. "Peki ya burada fark ettiğim iki kişi?"

Yanaklarımda taze bir kızarıklık oluştu ve onun dokunuşuyla titremekten kendimi alamadım. Tabii ki bunları fark edecekti; o bölgede bir saat geçirmişti ve muhtemelen manzarayı ezberlemişti.

"*Bunlar* benim sırlarım," dedim ona yan gözle bakarak. "Ama sanırım artık aramızda bunlardan pek kalmadı." Başını salladı ve sabırla bir açıklama bekledi. "Peki," dedim teslim olmuş bir iç çekişle. "Küçük dağların ana hatları ve batan güneş - işte bu Corynthia. Perilerin oraya gitmesi yasak olsa da, yine de görmek istediğim bir yer. İkincisi ise insanların Cassiopeia dediği yıldız topluluğu. Onu gökyüzünde gördüğümde kolayca tanıyorum ve sanırım gökyüzünde yükseklerde oturup bizi izleyen güzel bir kraliçe düşüncesi hoşuma gidiyor. Yıldızlar sönebilir, ama o zamana kadar çok sadık koruyuculardır."

Edmy'nin parmakları tenimde hafızamdaki izleri takip ederek ürpertilerin dalga dalga gelmesine neden oldu. "Kendisinin ve kızı Andromeda'nın güzelliğinin Nereid Nymphs of Thetis'inkinden daha üstün olduğunu söyleyerek övünen bir kadını seçmiş olman ironik."

"Peki neden, bende de Su Perisi büyüğü olduğu için mi?"

"Hayır." Beni öpmek için eğildi. "Çünkü senin güzelliğin hepsinden üstün." Dudaklarımı ve ardından göz kapaklarımı öptü, en yumuşak dokunuşlarla. "Peki sırada ne var? Dişleri ve altın rengi gözleri olan yakışıklı bir gölge canavar mı?"

Onu gönülsüzce ittim. "Hayır. Belki de bir daha asla dövme yaptırmayacağım. Saraydaki arkadaşlarıma dövme yapmaya başladım ve bu yüzden Yüce Şaedes, sanatsal küstahlığımı bastırmak için krallığımızdaki tüm mürekkep püskürtmeleri ortadan kaldırdı."

Edmyn kapalı yumruğunu yüzüme doğru kaldırdı ve yumruğunu açtığında parlak metalik bir mürekkep püskürtücü avucunun içinde yavaşça asılı kaldı.

"Böyle bir mürekkep püskürtme mi?" diye sordu muzipçe, şapkasında sakladığı tavşanı ortaya çıkaran bir sihirbaz gibi. Küçük bir kızın lekesiz sevinciyle ellerimi çırpıttım.

"Bunu yapabildiğine inanamıyorum! Yıllardır bu diyarda bir tane bulmaya çalıştım ama hep kaçak mal olarak nitelendirildiler." Elindeki küçük nesneyi aldım. Süslü bir yüksüğü andırıyordu ve sivri ucu dolmakalemin uzak bir kuzeni gibi görünüyordu. Kendi sihriyle çalıştığını biliyordum ama onu kullanacak bir sanatçı olmadan işe yaramazdı. Kullanılmamış yaratıcılık hissini ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Ama şimdi narin işaret parmağında, zihnim deriye mürekkep sürmek için can atıyordu.

"Yap beni," dedi Edmyn, battaniyenin omuzlarından düşmesine izin vererek. "Bana yakışacağını düşündüğün bir şeyle beni mürekkeple. Konuyu tamamen sana bırakıyorum." Vücudunu kucağıma uzattı, mükemmel bir örnekti, kıcı yukarıdaydı ve zihnimde onu işaretlemek için anlamlı bir şey aradım. Klişe ya da aşırı duygusal bir şey olamazdı ama birbirimizde bulduklarımızı anımsatacak bir şey olmasını istiyordum. Mükemmel kıvrımlı kalçalarına bakmak dikkatimi dağıtıyordu ama yine de aklıma bir fikir geldi.

"Biliyorsun, bu acıtacak," diye uyardım. Leyanna'nın kaburgasının altına ateşten minik bir elmas dövmesi yaptığım ve onun bebek gibi ağladığı zamana geri döndüm. O noktada, onun gözyaşı dökebileceğini bile düşünmemiştim.

"Umarım bu bir sözdür," dedi belimin altındaki her şeyi sıcak ve ağır yapan o sesle.

İlham aldığımı hissederek tenine temas ettim ve mürekkep püskürtmenin cızırtısını duydum. İnsanlar aleminde, kullandıkları mürekkep tabancalarının deriye mürekkep parçaları enjekte eden küçük bir iğneye benzediğini biliyordum. Bu, yanık ile kesik arasında bir şey yaratıyordu, ama periler çok hızlı iyileştiği için, sakatlamayı temiz, koyu bir çizgi izliyordu.

Tasarımım iddialıydı ve ilham kaynağımı sadece bir kez görmüştüm ama bir kez yeterli olacaktı. Yerleşimi kalçasının hemen altında olacak ve görüntü yan tarafını saracaktı. Bunu görecektik tek insanlardan biri olabileceğimi düşünerek gülümsedim. Önce ana hatlarıyla başladım, ardından gölgelendirmeye dikkatlice derinlik kattım ve bazı koyu kısımlara karşı biraz negatif boşluk bırakarak kontrast oluşturdum. Edmyn ve ben iki saatten fazla çalıştık.

Evrenin henüz tartışmamıza izin vermediği pek çok hafif sohbet konusunu ele aldık. Hevesli bir okçu olduğunu ve domates yetiştirme konusunda uzman olmasına rağmen domatesin dokusunu hiçbir alemde sevmeyi öğrenemedim. Dru ve Leyanna hakkında uzun uzun konuştum ve çikolataya ve Pellshaeven'da tatil yapmaya olan sevgimi açıkladım.

Dövme neredeyse tamamlandığında, siyah ve grilerin asla yeterli olmayacağını biliyordum. Bu yüzden Edmyn'den canlı bir mavi istedim ve büyüünün mürekkebin etrafında döndüğünü hissettim. Rengi ekledim, mürekkebin ucu henüz iyileşmiş olan deriye batarken iç çektiğini duydum.

Eklenen renk bana güven verdi ve sanat eserinin bittiğini belirtmek için poposuna bir tokat attım. "Bir dahaki sefere acı vaat edersen, Küçük Prizma, yerine getirsen iyi edersin," diye mırıldandı karanlık bir şekilde, kendini tekrar yukarı itip dizlerinin üzerine otururken. Biri yüzüme tokat atmış gibi yanaklarıma vuran sıcaklıkla yeniden kızardım. Göbeğini döndürürken yontulmuş karnı dalgalanıyordu. incelemek benim iş.

"Bu a Ayçiçeği," o dedi, tanıma o Hemen. Parmaklarını koyu renkli yaprakların ve damarlı üzerinde gezdirdi.

"Bir ne?" diye sordum. "Bir adı olduğunu bile bilmiyordum. Taht odasının zeminindeki ölmekte olan yoncaların arasında neredeyse parladığını gördüm ve eşsiz ve unutulmaz niteliğinden etkilendim. Lütfen bana hastalıklı bir anlamı olduğunu söylemeyin. Cazibesi nedeniyle seçtim. Bence bu topraklardaki en unutulmaz güzellikteki şeylerden biri."

Edmyn gözlerinde neredeyse sempatik bir bakışla bana baktı. "Tüm diyarda cesur renklere sahip tek bitkiyi bulacaksın. Ayçiçeği Gölge Diyarı'nda açıklanamaz bir olaydır. Güneş ışığı yerine ay ışığıyla besleniyor olabileceğini düşünüyoruz. Bazıları bunun Denge'nin bizi sonsuza dek terk etmediğinin bir göstergesi olduğunu söylüyor; hala karanlıkta güzel şeylerin yetişebileceğini ve iyi bir şeye uyum sağlayıp büyüyebileceğimizi hatırlamamızı istiyor. Birini iyi şansla kutsamak istediğimizde yerleri Ayçiçekleri ile heceliyoruz. Sanki onlara burada, gölgelerin içinde uyuyan iyiliği hatırlatmak istercesine."

"O zaman bunu başardım, çünkü burada yaşayan iyi sensin, Edmyn. Ve artık buna her baktığında bunu düşüneceksin."

"Seni düşüneceğim," dedi taparcasına. Sonra beni üstüne çekti ve ikimizi de tamamen bize ait olan bir diyara götürdü - bir kez daha onun adını sayıklamama neden olan bir diyara.

CKAPTER yani

ölü gibi uyumuştı. Gözlerimi hızla kırptırdım, odadaki minimum ışığa bir kez daha alıştım ve soyunma alanındaki boş şezlonga kilitlendim. Vücudum sanki daha önce Limonların hayaleti hâlâ tenimde gezinirken, sınırlarına kadar esnetildi ve yeniden işlendi.

Şafak sökerken bir ara Edmyn'in kollarında yerde uyuyakalmış olmalıyım. Gelecek bu kadar belirsizken uyumak için bir neden olmadığından bütün gece ayakta kalmak istemiştım ama Edmyn'in zevki uzatma yeteneği bedenime o kadar çok gerilim pompalamıştı ki uyku artık bir seçenek değil bir zorunluluktur.

Şimdi kendimi sihirli bir şekilde Glory'nin uyuyan bedeninin yanındaki yorganın altında bulmuştım, geceliğim üzerimdeydi ve yerde duran siyah saten bornoz dışında dün geceyle ilgili her şeyin bir rüya olup olmadığını merak ediyordum. Edmyn'in boynumu okşayan dudaklarının anıları aklıma geldikçe vücudum ürperdi, her ne kadar tek santimim bile soğuk olmasa da.

Kapı hoyratça açıldı ve bir koluna yeni elbiseler sarmış bir peri hizmetkârı içeri girdi. Başımı kaldırdım ve Glory kıpırdanarak yavaşça doğruldu.

"Karanlık Prensler sizi taht odasında bekliyor," dedi ve elbiseleri yatağın ucuna bırakıp başka bir şey söylemeden çıktı. Glory gözlerini ovuşturdu.

Sanırım ikimiz de o anın nihayet geldiğine inanamıyorduk. Sadece Glory muhtemelen Ciaran Edmyn'in lanetini bozmayı başaramadığını öğrendiğinde neler olacağına senaryoları gözden geçiriyordu ve ben de o sırada ne olacağını merak etmekle meşguldüm

tam tersinin doğru olduğunu öğrendim. Bir yanımda vicdanımla hesaplaşıyor, kendime Glory'yi benim ve Edmyn'in yeni bağının tüm iğrenç ayrıntılarıyla doldurmak için yeterli zaman olmadığını söylüyordu. Ama kendime karşı dürüst olursam, sadece korkuyordum. Onun yargısından korkuyordum, yaptığım şeyin sonuçlarından korkuyordum. Zeytin yeşili güzel elbiseyi giyip her şeyin kendi akışına bırakılması, sonra da Glory'nin yaptığım her şeye vereceği tepkiyle yüzleşmek daha kolaydı.

Birkaç dakika içinde taht odasındaydık. Amira oradaydı, zümrüt yeşili elbisesi içinde yanaklarına biraz renk gelmişti. Hâlâ gergin görünüyordu ama onu günlerdir gördüğümünden daha sakindi. Kolunu Ciaran'ın koluna kenetlemişti, Ciaran bir şekilde adillerin uykusuyla kutsanmış olmalıydı, çünkü uzun boylu ve canlı duruyordu, gözleri olasılıklarla parlıyordu. Edmyn, kendine özgü siyah pantolonu ve uzun kırmızı deri paltosunu giymiş, gömleksiz, girişimizde bir kaşını kaldırdı ve kardeşine döndü.

"İşte. Sonunda geldiler," dedi Edmyn sabırsızlıkla. Bileğini hafifçe salladı ve bir geçit açtı. "Senin teorini denemek için yeterince bekledim kardeşim. Hadi gidip şu pisliği deneyelim." Edmyn geçitten geçerken Ciaran ellerini heyecanla birbirine vurdu ve sonra bizim gitmemizi, kendisinin ve Amira'nın da onu takip etmesini işaret etti.

Kale arazisinin batı tarafına, kalenin tünediği yerin çok aşağısına, o uzun, kaşındırıcı, susuz kalmış otlardan oluşan bir çukura çıktık. Kalenin bu tarafında hava bir şekilde daha serindi, çünkü kalenin üzerimizde belirmesi neredeyse sürekli gölge sağlıyordu. Birkaç yüz metre ötede Gölgele Diyarı'nın keskin kenarı, Gaylenswood çayırının sınırına dayanıyordu - Glory ve benim Amira'yla ilk karşılaştığımız sahne, şimdi aylar önceymiş gibi geliyordu. Draku'nun İni'ndeki sert ve kasvetli her şeyin karanlık sertliğine karşı çiçekler çok narin ve kırılgandı.

"İşte orada, Edmyn," dedi Ciaran, çayıra doğru uzun adımlarla yürümeye başlayarak. "Geleceğin seni bekliyor ve oldukça parlak görünüyor."

Edmyn gülümsedi. Kalbim çelişkili duygularla felç olmuştu. Edmyn için sevinç - bunu hak etmişti. Bunu onun için istiyordum. Denge'nin yaptığım şeyi görüp ikimizi de bir şekilde cezalandırmasından korkuyordum. Ve nefret. Ciaran'ın bir an için bile olsa, tüm bunlara bir şekilde kendisinin sebep olduğu tatminine ulaşacak olmasından nefret ediyordum. Kendini onaylanmış hissedecek ve çok daha tehlikeli olacaktı.

Ciaran orada olduğumuzu neredeyse unutmuş gibi bize döndüğünde hızla gölgelerin kenarına ulaştık. Bedenlerimize bir büyü yaptı ve bizim diyarımıza girmek için bir adım daha atmamızı engelledi. O kadar da şaşırmamıştım; büyümüze tekrar erişimimiz olması bizi yeniden ele geçirmeyi ya da işbirliği yapmamızı zorlaştıracaktı, bu yüzden bizi sıkışmış ve hareketsiz tutmak kesinlikle daha güvenli bir bahisti. Ve Ciaran her zaman bahislerini korurdu.

"Unutma kardeşim. İlk başta sadece bir tırnak. Elini falan kaybetmeni istemeyiz," dedi Ciaran şefkatle. Amira da nefesini tutmuş gibi görünüyordu.

Edmyn sonsuz gündüz ve geceyi ayıran çizgiyi geçti ve elini yavaşça güneş ışığına doğru hareket ettirdi. Çok iyi tanıdığım o el, son zamanlarda beni zevkten kıvrandıran o el, yüzümdeki bir tutam saçı fırçaladığını kolayca hayal edebildiğim o el, çizgiyi geçip parlak güneş ışığına ulaştı... ve alev almadı.

Orada bulunan herkes toplu bir nefes aldı. Edmyn dönüp bana baktı, altın rengi gözlerinden yaşlar süzülüyordu ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım. İnançsızlık, sevinç, minnettarlık ve ezici bir güçle dolup taşıyordu. Güneşe doğru attığı o alışılmadık ilk adımı attı ve anında dizlerinin üzerine düştü. Paltosu uçtu ve orada diz çöktü, ışıkla yıkandı ve dayanılmaz bir şekilde kaybolduktan sonra nihayet eve dönen bir çocuk gibi ağladı.

Glory başını çeviremiyordu ama kurnaz ve analitik beyni hapsedildiğimiz her anı yeniden oynatmaya başladığından kafasının karıştığını biliyordum. Bir şey mi kaçırmıştı? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Şüphesiz, sadece iki olası açıklamaya varacaktı. Ya Edmyn kendini bana zorla kabul ettirmişti ya da bu onun rasyonel, mantıklı zihninin kavrayamayacağı bir tür mucizeydi. Bu adama aşık olduğum ve ona ruhumun bir parçasını isteyerek verdiğim sonucuna asla varamayacaktı.

Ciaran diz çöküp kardeşini kucakladığında ve ikisi bu özel talihi paylaştığında bile pişmanlık duymadım. İyiliğin kötülüğe galip geleceğine ve Edmyn'in meyvelerine inanmak zorundaydım.

Amira da onların sevincine ortak oldu ama bana bakmaya devam etti, sanki bana yeterince uzun süre bakarsa beni çözebilirmiş gibi. Belki de sadece kan bağımız olsa bile kardeş olarak aramızdaki bağ ona beni keskin bir şekilde algılamasını sağladı. Fakat

Bu sadece paranoya değildi - kesinlikle yanlış bir şeylerden şüpheleniyormuş gibi beni izliyordu.

Ciaran Edmyn'in ayağa kalkmasına yardım etti ve bize doğru yürüdü. Glory'nin elini tutarak onu büyüden kurtardı ve çayıra doğru sürükledi. Bağırarak için ağzımı açtım ama beklediğim gibi büyü ses çıkmasına izin vermiyordu. Ciaran güneş vurmada hemen önce onu sertçe yere itti ve "Artık işimize yaramazsın. Shaede Sarayı'na geri dön ve diğerlerine bu gece saat on birde bize bir resepsiyon vermelerini söyle. Gecikmiş olabilirim ama ya taleplerime cevap verirler ya da kellelerini alırım."

Glory korkudan o kadar donmuş görünüyordu ki, bir an için hâlâ onun büyüü altında olabileceğini düşündüm. Ciaran "Git! Seni aptal kız!" diye bağırdı. Ve çılgınca ışığa doğru süründü, bir Filly Moth'a dönüştü ve uçup gitti.

Taht odasına geri döndük ama Edmyn'le baş başa kalmamız için birkaç saat geçmesi gerekti çünkü Ciaran Shaede Sarayı'na yapılacak ziyareti özel olarak konuşmak istiyordu. Edmyn nihayet beni odasında bulmaya geldiğinde yataktan fırlayıp kollarına atladım ve onun kendine has narenciye ve açık hava kokusunu içime çektim.

"Nasıldı?" Beni etrafında döndürüp kendine yaklaştıırken sordum. "Gündüzgezen olmak nasıl bir duygu?"

Beni nazıkçe yere bıraktı. "Yeni bir hayat gibi geliyor. Sanki yeniden doğmuşum gibi. Ve dün gecedan sonra, bir şekilde sonunda her şeye sahip olabileceğimi hissediyorum." Beni usulca öpmek için eğildi.

"Ya Ciaran? Oldukça memnun görünüyor."

"Evet, peki, kardeşimle tanıştınız mı? Sizin soluduğunuz havayı bile kendine mal ederdi. 'Her şey plana uygun gidiyor' dediğinde oldukça memnun olmuştu."

"Bu gecedan önce onu zehirlemenin bir yolunu bulabileceğinizi düşünüyor musunuz?" diye sordum. Zaman bizim tarafımızda olmadığı için konunun etrafından dolaşmaya gerek yoktu.

Yanıma geldi ve kolunu şöminenin üzerine koyarak ateşe bakmaya başladı. Titreşen ışığı ve yüzünde savaşıan gölgeleri izledim.

"Benden istediğiniz buysa, bunu yapmaya hazırım. Bu şansı elde edip edemeyeceğim tartışılır." Alevleri biraz büyü ile körüklemek için çömeldi. "Onları toplamak için gizlice çıkmam gerek. Neredeyse hazır olmalılar. Ama bu gece için hazırlanmakla çok meşgul ve Amira onu gözünün önünden ayırmıyor."

Elimi başına koydum ve saçlarını okşadım. Ne çalkantılı bir gündü. Sabah en büyük dileğin gerçekleşiyor ve akşam kardeşinin nihai ihanetiyle yüzleşiyorsun. Acaba melankolisi içinde, aramızdaki bağ sayesinde kalbimin onun için kırıldığını hissediyor muydu?

Ayağa kalktı, beni kollarının arasına aldı ve yatağa fırlattı.

"Yüce Şaedes'e boyun eğmesi için bir kez daha yalvarmak istiyor, yoksa ertesi gün gölge canavarları, peri kanıyla beslenen insan savaşçılar ve son olarak da bana açıklamayacağı bir tür silahla saldıracak." Yanıma yerleşti, yan yattı ve yüzümü görebilmek için başını koluna dayadı.

"Sence bu ne olabilir?" Bu bilgiyi paylaştığı için müteşekkire ama halkımın başına gelen yıkım karşısında bir o kadar da dehşete düşmüş bir halde sordum.

"Onda bunu söylemek her zaman zordur. Gölge yaratıklar her zaman bu kadar vahşi ve aç değildi. Eskiden bataklıkların etrafında çok zaman geçirirdim ve birçok vahşi hayvanla arkadaş olurdum. Ama o bu işin peşini bırakmadı ve onlar üzerinde sayısız deney yaptı. Yaratıklar tanınmaz hale gelene kadar türleri melezleştirdi. Buna biraz savaş büyüsü ve karanlık da eklenince, şimdi serbest bırakıldığında mutlak bir yıkıma yol açacak bir dizi canavara komuta ediyor. Bunun olacağını gerçekten tahmin etmemiştim, bu yüzden kendi haline bırakıldığında yapabileceklerinden kesinlikle korkuyorum."

"Kendi haline bırakıldığında, kendin oldukça ölümcül bir şey yarattın," diye hatırlattım ona.

"Doğru, kendimde ondan bir parça görebildiğimde her zaman hoşnutsuz oluyorum."

"Sizi üzmemek istememişim. O çilek bitkileriyle ilgili hain elin için mutluyum. Bu senin için kolay olmamalı, Edmyn. Sana düştüğü için üzgünüm."

Yaklaştı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Beni asla hoşnutsuz edemezsin, Küçük Prizma. Ve bu sinsi ellerde tatmin bulmuş olman beni mutlu ediyor." Beni hafifçe öptü ama bana öyle bir bakıyordu ki daha fazlasını arzuluyordum. "Ne olacak

Sonra ne olacak?" diye sordu masumca, onu ne kadar çok istediğimi görmemiş gibi davranarak.

"Ne demek istiyorsun?" Yeniden odaklanmaya çalışarak sordum.

"Eğer Ciaran'ın altını oyabilir ve onu bir şekilde buraya hapsedebilirsem, o zaman ne olacak? Açıkçası, Shaede Sarayı her zamanki gibi görkemli, ayrıcalıklı ve güvenli olmaya devam edecek ama ya sen ve ben? Kendini Gece Sarayı'nın Karanlık Prensesi olarak görebilir misin?"

Sorusu beni şaşırttı çünkü açıkçası böyle bir dünyayı daha önce hiç hayal etmemiştim. Ciaran sonrası bir gelecek tasavvur etmek için bir plana ya da yöne dair yeterince umut beslediğimiz bir an hiç olmamıştı. Ciaran o kadar yüksek ve engin bir duvar gibiydi ki diğer tarafını görmek mümkün değildi.

"Bilmiyorum Edmyn. Bunca zamandır tek odak noktam hayatta kalmaktı; eğer ne olacağını düşünmek için hiç durmadım." Paltosunun yakasında bir çizgi çizdim. Deri, elimin altında yumuşak ve serindi. "Ve şimdi sanırım sensiz bir dünya hayal etmek de bir o kadar zor." Kollarının arasına girdim ve orada öylece uzanıp göğsünün boşluğunu dinledim.

"İçinde benim olmadığım bir dünya asla olmayacak," dedi üzüntüyle. "Sanırım senden istediğim şey kalıp kalmayacağın. Benimle birlikte." Şimdiye kadar ondan duyduğum en savunmasız sestti bu. Ama onu incitmek istemediğim kadar, tutamayacağım sözler vermek de istemiyordum. Çilekleri Glory'den saklayacağıma söz vermişim ve öyle de yaptım. Onurum hâlâ çok sağlamdı.

"Sihrimden mahrum kalmak acı verici ama sizden mahrum kalmak beni gerçekten öldürebilir. Bununla birlikte, krallığa karşı bir görevim de var. Denge beni hükümdarlığa yardım etmem için seçti ve nedenini bilip bilemeyeceğimi bilmesem de, Yüce Şaedes dostlarıma sırtımı dönmek bana yanlış geliyor." Düşünmek için bir an durakladım. Yanımda gerildiğini hissedebiliyordum. "Edmyn, burada seninle yatmak bana hiç olmadığım kadar evime yakın hissettirse de Gece Divanı'na bir daha evim diyebilir miyim bilmiyorum. Senin yokluğunda Gece Divanı'nı yönetmesi için bir karanlık lord atayabileceğin ve günlerinin çoğunu Shaede Sarayı'nda benimle geçireceğin bir dünya var mı?"

"Fanteziyi çok iyi konuşuyorsun, canım." Sesi acıyla çiğleşmişti. "Yaşlanmayan düşmanlarımin beni kollarını açarak saraylarına kabul ettiği, benim de onların değerli opalesan prenseslerini kirlettiğim bir dünya

Kapalı kapılar mı? Görölmeye değer bir manzara olurdu ama bu bir kurgu. Ve tanıdığım hiçbir karanlık lord bu topraklarda barışı korumak için gerekli olan itidale sahip değil. Gece Divanı'ndan ayrılırsam burası cehenneme döner. Kara büyü burada yayılır ve kim bilir neler yaratır."

"Belki de bunun diğer tarafında henüz görmediğimiz bir dünya vardır," diye fısıldadım göğsüne. "Karanlıkta hâlâ bir şeyler çiçek açıyordur." Elimi cesurca pantolonunun içine kaydurdım ve elimin ona yaptığım dövmenin üzerine yerleşmesine izin verdim. Başımı kaldırıp baktığımda gözlerinin cam gibi olduğunu, kederden etkilendiğini ve şimdi de arzuyla dolup taşıtığını gördüm.

"Dünya nasıl olursa olsun, Küçük Prizma, onu seninle birlikte inşa etmek istiyorum," dedi üstüme yuvarlanıp sinsi elleriyle beni perişan ederken.

CKAPTER SL

T Normalde çok sıcak olan banyo suyu endişeli zihnime merhem gibi geldi ve tamamen suya dalıp sıcaklığın duyularımı ele geçirmesine izin verdim. Edmyn ve Ciaran'ın bütün öğleden sonra meşgul olacakları çok şey vardı, bu yüzden

Kendi halime bırakılmak genel ruh halim için iyi olmamıştı. Yüksek sıcaklığa daha fazla dayanamayıp nefesimi daha fazla tutamadığımda yeniden ortaya çıktım ve serin havanın tenime yaptığı saldırının tadını çıkardım. Beni yavaş yavaş geçen dakikalardan uzaklaştırabilecek herhangi bir duyguya tutunmak istedim.

Hizmetçiden bana bornozumu getirmesini istedim. Edmyn'in odasına döndüğümde saçlarımı taradım, birkaç parçasını ördüm ve birkaç toka ile arkadan tutturdum. Başka bir elbise geldi ve nedense Edmyn'in bu elbiseyi seçerken parmağı olabileceğini düşündüm. Sıkı kırmızı deri bir korseydi ve kalçaları saran siyah deri bir etekle kontrast oluşturunuyordu. Bileklerime kadar inen, boğazımı saran ve yere kadar akan, ikinci bir deri gibi görünen esnek siyah bir dantel kaplaması vardı. Arkasında küçük bir tren vardı, bu da onu savaşmak için uygun hale getirmiyordu, ama bu savaş için tasarlanmış bir elbise değildi. Bu baştan çıkarmak için tasarlanmış bir elbiseydi. Dövmem elbiseyle bütünleşmiş, dantel tasarımıyla kaynaşmıştı ve Edmyn'in giyinme alanındaki aynanın önünde durup başımıza ne gibi belalar açabileceğimizi hayal etmekten kendimi alamıyordum - ben, bu elbise... ve Edmyn.

Nedense rafların arasına gizlenmiş küçük saati fark etmem günlerimi almıştı. Saat on bire on beş dakika vardı. Daha fazla beklemek ya da ertelemek yoktu. Neredeyse koşarak taht odasına gittim ve sarayın çoğunun orada toplandığını gördüm. Karanlık lordlar ve leydiler bana kadar tepeden bakmıyor gibiydiler, çünkü prenslerini özgürlüğüne kavuşturmuştum.

Büyük odaya doğru aceleyle ilerlerken, gotik trenim taş boyunca arkamdan geliyordu, sanırım buraya aйтmışım gibi görünmeye başlamıştım bile.

Herkes içiyordu. Konuşmalarda bir kutlama havası vardı. Henrick'in siyahın çeşitli tonlarında giyinmiş birkaç kadınla gülümseyip güldüğünü bile gördüm. Yanlarından geçerken birkaç dişli gülümseme beni karşıladı ama bu canavarlar denizinde tek ilgilendiğim kendi canavarımın yerini bulmaktı.

"Buyurun, Bayan Shaede," diye gürledi kel bir insan, elinde bir tepsi kadehle. "Bu gece çeşitli lezzetlerimiz var. Bir tutam siyah üzüm içeren karanlık bir gölge canavar aroması, içine bir tutam insan kanı katılmış normal peri şarabı ve henüz tatlı nektarın tadını alamamış insanlar için bu sıkıcı normal şarap."

İçimden bir ses hizmetkârın "hayır" cevabını kabul etmeyeceğini söylüyordu, ben de insan şarabını aldım ve aramaya devam ettim. Prensler tahtlarında değildi ve Amira da görünürde yoktu. Odanın uzak tarafındaki arka duvarlardan birine ulaştım ve işte oradaydılar. Ciaran'ın üzerinde koyu deri bir zırh ve uzun, karmaşık bir örgü vardı. Savaşa girecekmiş gibi görünüyordu. Amira koyu, kraliyet mavisi kadife bir elbise ve safir işlemeli bir saç bandı takmıştı. Bir kraliçe gibi görünüyordu. Edmyn sadece bana bakıyordu. Konuşmalarına ara verip beni biraz uzağa götürdü, o kadar hızlı hareket ediyordu ki neredeyse fincanındaki içkiyi dökecekti.

"Büyüleyici görünüyorsun," dedi beni bir aşağı bir yukarı süzerek. "Bunu kendime neden yaptığımı bilmiyorum. Seni böyle giydiriyorum ve sonra sana dokunamıyorum. O danteli saniyeler içinde parçalara ayırabilirim."

"Sözler, sözler," dedim gülümsememi engelleyemeyerek. "İyi misin?"

"Evet," diye cevap verdi hızla, ceketini düzeltirken. "Sanırım her şey yoluna girecek." Etrafta bu kadar çok karanlık fae varken onu daha fazla sorgulayamazdım.

Ama Ciaran'ın sağlığı ve metaneti yerinde görüldüğü için Edmyn'in ne yaptığını bildiğine inanmak zorunda kaldım.

"İyi şanslar," diye fısıldadım.

Ellerimizde kadehler, Ciaran'a doğru adım adım yürüdük, tam da geçit dönerek açılırken.

Ciaran ve Edmyn önden gidiyor, onları ben, Amira ve üç karanlık fae muhafızı takip ediyordu.

Boş odanın gölgelerine girdiğimizde Shaede taht odası şaşırtıcı derecede boştu. Saat oldukça geç olmuştu, ama kesinlikle

Shaede Sarayı Ciaran ve Edmyn'in ziyaretinden haberdardı, saraydaki periler savunma görevi duygusuyla ya da sırf hastalıklı bir merakla gecenin olaylarına tanık olmak için akın edeceklerdi.

Kalabalık olmayınca bizim küçük grubumuz ile kürsünün tepesindeki koltuklarına tünemiş dört Yüce Şaed arasında çok az ayırım vardı. Büyümün uyandığını hissettim ve bu, ikinizin de ilk bırakan olmak istemediğiniz eski bir dostun uzun bir okşaması gibiydi. İlk içgüdüm beni esir alan kişiye saldırmaktı ama Ciaran ve ben ikimiz de onun savunamayacağı hiçbir şey yapamayacağımı biliyorduk. Bu tür bir güç gösterisinin bu gece gerçekleşme ihtimali olan herhangi bir diplomasıyı mahvedebileceğinden bahsetmiyorum bile. İsteksizce Amira'nın yanında kaldım, ellerim önümde kadehimin etrafında boş yere kenetlenmişti. Arkadaşlarımın yüzlerine bakmak yabancılara gibiydi. Farklı oldukları için değil, Gece Mahkemesi'ne kaçırılmadan önceki halimden çok değişmiş olduğum için.

Amira'yla çayırdaki geçirdiğimiz o günden önce inatçıydım. Güçlerim uykudaydı ve bir gizemdi. En büyük yeteneğim, belki de yasak sanat eseri dışındaki tek yeteneğim, kendime acıma ve dünyaya bana borçlu olduğu her şey için bakma yeteneğimdi. Denge'ye sorduğum sorular benmerkezci ve ergenceydi. Ailem ölmüştü ve ben yas tutuyordum. Şimdi onların önünde, bilinen büyük bir güce sahip, endişe ve korkudan kendini çelikleştiren bir kadın olarak duruyordum. Gece Mahkemesi'nde iblisleri görmüştüm. Gölgelelerin arasında yaşadım. Ve aşk beni orada buldu, mirasımla birlikte.

Leyanna, Lennyx, Dru ve Glory, hepsi de parlayan çemberlerini takmış ve resmi Yüksek Şaede cübbelerini giymiş olarak, bizden önce gelen Beşli'ye çok benziyorlardı. Amira'nın bahsettiği büyüün içimde gizlenmiş olabileceğinin aşırı farkındaydım. Fazla çaba sarf etmeden Leyanna'nın ateş büyüsunü hissettim ve bir nabızı olduğunu hissettim. Artık aklımda hiç şüphe yoktu, erişimim vardı. Ayrıca hepsine erişebileceğim konusunda da aklımda hiçbir şüphe yoktu. Karanlık fae hariç, normalde odadaki en tehlikeli perinin ben olduğumu düşünmek garipti.

Edmyn'le aramdaki bağ da burada daha somut ve elektrikliydi. Arkasında beni hissedip hissetmediğini, ona en çok ihtiyaç duyduğumuz şeyi yapmasını isteyip istemediğini merak ediyordum. Ama bu işin nasıl bizim istediğimiz gibi gideceğini görmekte zorlanıyordum.

Ciaran pislik olmak için hiç vakit kaybetmedi. Taş köprüye doğru yürüdü, hendeğin üzerinden geçti ve kürsüye tırmandı. "Bu koltuk

alındı mı?" diye sordu Shaedes'e, boş tahtımı göstererek. Onları dehşete düşürmek için tahtının üstünden kolyemi aldı ve birkaç kez elinde evirip çevirdi. "Bir anlaşılmaya vardık mı? Yoksa varmadık mı?" Babasına ve en yakın arkadaşına yaptıklarından sonra ona yaklaşılmaya cüret eden bu adama karşı şiddet içgüdüsüne direnen Dru'nun parmak eklemlerinin beyazlaştığını gördüm. "Dinle, bu gece kimse fazla konuşkan görünmediğine göre bu topu yuvarlayacağım." Elindeki çemberle beni işaret etti. "Kraliçelerinizden birini aldım ve onu Gölgele Diyarı'nın fahişesi yaptım. Dengeyi kendi isteğime göre şekillendirdim ve hem kendi lanetimi hem de kardeşimin lanetini bozdum." Shaedeler birbirlerine gergin bakışlar fırlattı. "Bakın, saygın bir aileden gelen bir Shaede ile çiftleştim. Tek istediğim, bana borçlu olunan eşitlik ve saygı ve kardeşimin ve benim tüm fae'leri etkileyen kararlara dahil edilmemiz. Tartışılacak ilk konu, tebaamdan daha fazlasını ışığa kavuşturmak için yapılması gerekenleri yapmaktır."

Sanki talepleri önemsizmiş ve Shaede Mahkemesi onunla aynı fikirde olmadığı için somurtkan bir çocuk gibi davranıyormuş gibi bir hava yarattı.

Bir sonraki konuşan Leyanna oldu. "Karanlık Olan, buraya müzakere etmek için davet edildiğini düşünüyor gibisin. Ama fena halde yanılıyorsun. Suçlarının hesabını verebilmen için buraya gelmene izin verdik."

Ciaran'ın gülümsemesi mide bulandırıcıydı. "Buraya pazarlık yapmaya geldiğimi düşünüyorsan, yanılan sensin, ateş perisi. Ve işlediğim tek gerçek suç, sizin hoşnutsuzluğunuzla var olmak. Sizin çocuksu zihinlerinizin bile kavrayamayacağı kadar uzun bir süre bu anı bekledim. Sabrım tükendi ve benim olanı istiyorum."

Tutsaklarımızın arasında pasif bir şekilde dururken Glory dikkatle beni izliyordu. Beni onlarla bıraktığı için duyduğu suçluluğu hissedebiliyordum. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Büyüsü bir adak gibi bana doğru uzandı ama ben onu ittim. Ciaran'dan sadece birkaç adım ötede ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Bu kadar yeter. Opaline'i geri alana kadar söyleyeceğin tek bir kelimeyi bile dinlemeye tahammül edemem. Onu hemen serbest bırakın, yoksa daha fazla tartışma olmayacak." Lennyx bundan hoşlanmış gibi görünmüyordu. Glory'nin cesur sözleri karşısında Dru'nun gözleri de büyüdü.

Ciaran beni şaşırtarak "Tamamdır." dedi. Döndü ve kürsüde ona katılmamı işaret etti. Tahtlara doğru yavaşça yürürken Edmyn'in yüzüne bir kez daha ; yüzünde bir kez daha krallığın en yakışıklı ve sıkılmış saray mensubunun soğukkanlı bir tablosu vardı. "Onunla işimiz zaten bitti. Amacına hizmet etti, değil mi Edmyn?" Söz konusu adam bir kahkaha attı

Kardeşi için gülümsedi ve küçük bir selam verdi. Ciaran aslında halkayı bana uzattı ve yerime oturabilmem için geri çekildi.

Dru bana şüpheyle baktı, sanki "*sana ne oldu böyle?*" der gibiydi. Biraz farklı göründüğümü biliyordum, ama büyümün ne kadar azını hissedebildiyse, büyük olasılıkla o da farklı hissediyordu. Kürsüye çıkıp odanın ön tarafına bakana kadar, soluk yeşil saçlı ve çarpık gülümsemeli bir adamın odanın karşısından, ateş sütunlarından birinin yanından bana baktığını fark etmedim. Bu Farris'ti. Sihrim onu hemen tanıdı, tıpkı sevgili sahibi günün sonunda eve dönen mutlu bir köpek yavrusu gibi. Bir peri savaşçısı gibi giyinmişti - istediğimden biraz daha fazla. Bırakın burada, tüm canavarların bulunduğu taht odasında olmayı, hâlâ sarayda olması bile inanılmaz derecede pervasızcaydı. Yine de yüzünü görmek içimi rahatlattı. Her zaman öyleydi.

Ciaran dramatik bir tavırla, "Savurgan geri döndü," dedi. "Eğer cevabın hayırsa, duyalım bakalım. Çünkü bu gece öyle ya da böyle cevabımı alacağım."

Glory tekrar oturdu. "Ben cevabın hayır olduğunu söylüyorum. Kara Şedlerin bir zamanlar burada, sarayda bir yeri vardı. Ama Draku gibi periler kaderlerini asla kabullenmek istemediler. Peri diyarları Denge'nin gözüne girdikleri için cezalandırılmamalı."

Ciaran'ın öfkesi alevlendi. "Siyah fae'ler, Doğallar, Amira gibi Shaed'ler- aşağılandılar, baskı gördüler, kim oldukları ve ne yapmalarına izin verildiği söylendi, yetenekleri görmezden gelindi."

"Ya da onları kullanmak," diye araya girdi Lennyx, yatıştırmaya çalışarak. "Siz bunu sömürü olarak görüyorsunuz. Ama aslında bu bir bakış açısı anlaşmazlığı. Hiçbir Shaede bir Doğal'dan üstün değildir; hayatta kalmak için hepimizin birbirine ihtiyacı var."

Ciaran yorgun bir tavırla, "Ya beni de dahil et, ya da etme," diye cevap verdi. "Yalvaracak değilim. Ama koltuğa 'hayır' demek, savaşa 'evet' demektir."

Odadaki gerilim bir Corewood ağacından daha yoğun hale geliyordu. Odadaki tüm büyülerin dudaklarını yaladığını, serbest bırakılma umuduyla salyalarını akıttıklarını hissedebiliyordum. Tam Leyanna'nın istediği zaman ateş topları püskürtmeye başlayacağını düşündüğüm sırada Edmyn kürsüye doğru ilerledi, elinde partiden kalma kadeh vardı.

"Gece Divanı ile savaşmanın kardeşimle işbirliği yapmaktan daha iyi olduğunu düşünüyorsanız hepiniz ölmek istiyorsunuz demektir," dedi.

Ciaran'a. Çok rahattı, anlaşmazlığın ortasında neredeyse fazla rahattı.

Dru ona ters ters baktı, tiksintiyle kaynıyordu. "Gölge Diyarlarınıza geri dönün. Yüce Şaedler sizin türünüzü daha önce bir kez tuzağa düşürdü ve biz bunu tekrar yapmaya hazırız."

Bu benim için yeni bir şeydi. Onlar bunun için ölmeye hazırdı ama ben kimsenin bunun için ölmesine hazır değildim.

"Oh, Gece Mahkemesi'ne geri döneceğiz," diye mırıldandı Ciaran. "Ama döndüğümüzde cesetlerinizi de arkamızda sürükleyeceğiz." Bir elini kaldırdı ve büyüsünün arttığını hissettim. Kendimi çarpışmaya hazırladığımı hissettim ve kendi büyümle nükleer saldırıya geçmeye hazırdım ama sonra durdu. Edmyn bir elini Ciaran'ın sırtına koymuştu.

"Kardeşim," diye başladı. "Bu uzun zamandır beklenen bir şeydi. Bu gece senin için, benim için, karanlığın tüm çocukları için çok önemli. Onların kanını dökmeden önce, önyargılıları yenmen için kadeh kaldırabilir miyim?" Kadehini kaldırdı ve benimle doğrudan göz teması kurdu. "Denge düşmanlarımızın kemiklerinde boğulsun ve Seam'in büyüleri yaratıkları bir gün sizin eşitlik ve otorite vizyonunuza boyun eğsin."

Eğilerek selam verdi ve kadehi, utanmış gibi yapan ama övülme fırsatını asla kaçırmayan Ciaran'a uzattı. Diğer Shaedeler hasta olacakmış gibi görünüyorlardı. "İyi dedin Edmyn. İyi söyledin." Ciaran bir yudum aldı ve fincanı kardeşine doğru kaldırdı ama Edmyn almadı. Sadece bir adım geri çekildi ve Ciaran'ın yüzünün hızla griye dönüşmesini izledi.

Ciaran'ın kollarının ve yakasının altından siyah damarlar çıktı. Gözlerinin akı solgun bir sarıya dönüştü. Elleri ve ayakları içe doğru döndü. Bilekleri hızla geriye doğru çekildi ve anında kırıldı. Gözleri şaşkınlık ve dehşet içinde bakıyordu, ağzı sessiz bir çığlıkla açılmıştı. Nefes alış veriş, kan ve balgam dolu gergin öksürükler arasında soluk soluğa kalmıştı.

"Çok ileri gidiyorsun kardeşim," dedi Edmyn sessizce. Gözlerim yaşlarla doldu. Diğer Shaedeler endişeli bakışlar atıyordu. Bu hiç kimsenin beklediği bir şey değildi. Ama bunu bekliyor olsam da Edmyn'in kardeşine eziyet edişini izlemeye hazır değildim. "Bu gibi yöntemlerle asla ciddiye alınmayız. Seni uyardım ve sana yalvardım ama dinlemiyorsun. Ve artık çok geç olabilir."

Ciaran'ın sol göz küresi sarkmaya başlamıştı. " ben yarattım Edmyn ve yine ben geri getirebilirim," diye homurdanırken ağzında koyu kan birikmeye başladı. "Kendi güçlerine yaklaşmana izin vermeyen periler için bana ihanet ediyorsun. Bunun için seni ödüllendireceklerini mi sanıyorsun? Bir şeylerin değişeceğini mi sanıyorsun?" Beyaz taşın üzerine kan tükürdü. "Gün ışığının ya da küçük bir yarı-Shaede'in seni görevimize karşı kör etmesine izin verme. Bu fae'ler seni asla kabul etmeyecek... ve o fahişe-" Ciaran düşüncesini tamamlayamadan Edmyn'in büyüğü yükseldi ve kardeşinin çürümeye yüz tutmuş cesedini odanın bir ucundan diğerine uçurarak duvara çarpmasına neden oldu.

Ciaran dişlerinden bazıları dökülürken güldü. Edmyn'e saldırmak yerine, toplayabildiği az miktardaki büyüğü kullanarak en yakındaki ateş sütununa bir büyü yaptı ve ateşten bir duvar oluşturarak onu perilerin geri kalanından ayırdı. Lennyx ayağa fırladı ve ateş duvarını ezmek için hendek suyu gönderdi ama bunun tek yaptığı Ciaran'ın tamamen gözden kaybolmasına neden olacak kadar koyu ve kalın bir duman duvarı oluşturmak oldu. Gece Mahkemesi muhafızlarının arkasında korunaklı bir şekilde duran Amira fısıldıyor ve Ciaran'a inanılmaz bir güçle iyileştirici büyüler gönderiyordu. Aralarındaki bağ büyülerin etkisini artıracak bir şey yapıyordu ve çilek zehrinin dayanamayacağından endişeleniyordum.

Büyülü bataklık sarmaşıkları Edmyn'in ellerinde cisimleşmişti. Duman dağılırken, olduğu yerde donmuş, harap olmuş görünüyordu. İlk başta dumanı yararak taht odasına sendeleyerek girenin Ciaran olduğunu düşündüm, siyah saçları parçalanmış, derisi yüzünden sarkarak fildişi iskelet yapısını ortaya çıkarmış, çürüyen tırnak yatakları ortaya çıkmış, kollarında yara ve kangren izleri görülüyordu. Ama bu Ciaran değildi.

Ciaran'ın dumanın diğer tarafında açmış olması gereken bir geçitten, elli kadar yürüyen ceset farklı hızlarda taht odasına girdi, gözleri ölü, vücutları çürümenin çeşitli aşamalarında. Ama görünüşleri harap ve kimsesiz olsa da, saldırgan, boyun eğmeyen, ölüm makineleriydiler. Ciaran bir zombi ordusu kurmuştu. Ve ilk sırada, eskiden Meridee'ye ait olan şeyi gördüm; nergis tokası hâlâ keçeleşmiş saçlarına takılıydı. Yara izleriyle kaplı gri yüzü, diğerleriyle birlikte ileri atılırken öldürücü bir ifade takınmıştı.

Zombiler ona doğru ilerlerken Amira çığlık attı. Muhafızları harekete geçti, zombiler kime saldıracakları konusunda tarafsızdı. Tüm Shaedeler ayağa kalktı, savaşa hazırды. Farris kürsüye yaklaştı, kılıcını çekmişti. *Kim*

ona bir kılıç mı verdi? Öfkeyle merak ettim. Ama bunun için zaman yoktu; bu, hep birlikte çalışırlarsa kazanabilecekleri bir savaşı.

Glory kuşları çağırdı, küçük siyah kuşlar kalabalığın içine dalıp çıkarak düşmanların çoğunu kör etti ama çoğunlukla sadece dikkatlerini dağıttı. Leyanna ateş fırlatmaya başladı ve Lennyx buz hançerlerini kafalara ve kalplere yönlendirerek onları en sonunda neyin indireceğini bulmak için baskı noktalarını test etti. Dru taht odasına doluşmaları için daha fazla yeşil periyi çağırdı. Kılıçlarıyla içeri daldı ve Farris de onu takip etti. Amira duvara yaslanmıştı, düşmanı geri iten güç büyüleri yapıyordu ama bu onlara gerçekten zarar vermiyordu ve bunu sonsuza kadar sürdüremezdi. Muhafızlarından biri bir zombiye çok yaklaştı ve zombi kırık dişleriyle onun boğazını parçaladı. Edmyn tek tek cesetlerin patlamasını sağlayan kara büyüü kullanıyordu ama bu çok uzun sürüyordu. Çok fazla ceset vardı ve bir şey birini yok etmeyi başardığında, portaldan odaya üç tane daha giriyordu.

Büyümü esnetip geçide fırlattım, kapatmaya çalıştım ama titreşmedi bile. Ciaran diğer taraftan kapıyı açık tutabilecek kadar güçlüyse iyileşiyor olmalıydı.

Odanın etrafına bakıldığında herkes aktifti; elementler, büyüler ve kılıçlar şok veriyor, baş kesiyor ve bedenlere zarar veriyordu ama yeni ölenlerin yerine daha fazla düşman gelmeye devam ediyordu. Farris artık çıkışı tek başına savunuyordu, böylece hiçbir zombi taht odasından dışarı çıkamadı. Lennyx hendeği lav benzeri bir sıvının ölümcül geçişine dönüştürmüştü. Buhar gözlerimi yakıyordu ama birkaç zombi hendeği geçmeye çalışmış ve anında yapışkan maddeye dönüşmüştü.

Büyüm kaşınıyor ve serbest bırakılmak için yalvarıyordu ama yapılması gerekeni yapmak için yeterli kontrole sahip olup olmadığımdan emin değildim. Ön saflardaki zombiler akıllandı ve bize ulaşmak için yoldaşlarından birini lav hendeğinin üzerinden atmaya hazırlanmaya başladı. Ellerimi iki yanıma açtım ve gözlerimi kapattım. Edmyn de dahil olmak üzere odadaki tüm Shaedeleri hissederek onların büyülerine eriştim, tıpkı bir koridorda koşar gibi ve ilerlerken tüm kapıları açarak. Kolaydı, çok kolaydı. Uzandım ve herkesin büyüsünden sadece bir avuç aldım - onları yoracak kadar ama iflas ettirecek kadar değil. Sonra avuçlarımı birleştirmek için hareket ettim, derin bir nefes aldım ve parmak uçlarım birbirine değdiğinde Ciaran'ın canavarlarının üzerinde sonik bir dalga esti, onları kemik ve toz yığınlarına dönüştürdü. Erişimim çok uzağa gitti, hatta

ve Gölgelel Diyarı'na doğru biraz yol aldık. Bu bize daha fazla lanetli ilerleyemeden geçidi kapatmak için yeterli zamanı kazandırdı.

Edmyn'e döndüm, gözlerim güç sarhoşuydu. "Kal," dedim, beni duyabilen herkesi şaşırtarak. Dizlerimin üzerine çöküp yalvarmamak için elimden geleni yaptım.

"Yapamam," dedi ve ikimizin de kalbini kırdı. "Bu iş daha bitmedi. Onun ölüleri dirilttiğinden haberim yoktu. Ama o benim kardeşim, Opal. İyi ya da kötü. Ve ikimiz de karanlığa aitiz."

"Biliyorum," dedim. Kardeşini evcilleştirme çabasının ona çok pahalıya mal olduğunu biliyordum ama yüz çevirdiği bu aşk ikimizin de sonu olacaktı gibi geliyordu. Gözyaşlarım yanaklarımı yaktı ama geçidi kapatmak zorundaydım. Bir adım daha yaklaştı ve sanki sadece ikimiz varmışız ve başka kimse yokmuş gibi saçlarıma dokundu. Tüm o ölüm ve çürüme kokuları arasında bize değer vereceğimiz bir an yaşattı. Sonra taş köprüyü geçmek için döndü ve geçitten çıktı.

Amira, geçide atlayan kalan iki muhafız tarafından terk edildi ve ona şimdi ya da asla diye işaret ettim. "Git," dedim sabırsızca, içimdeki keder acı bir öfkeye dönüşmüştü. "Bu şeyi şimdi kapatıyorum."

"Kalmayı seçiyorum," diye inledi duvara karşı.

"İşte bu bir sürpriz," dedim geçidi kapatıp tüm savunmalarımızı kilitlerken, gözümü kırpmak için harcadığım çabayla. "Muhafızlar, onu bir bekleme odasına götürün. Gözünüzün önünden ayrılmasına izin vermeyin." İki savaşçı onu dışarı çıkarmak için öne çıktı ama o titriyor ve kendi kendine mırıldanıyordu. Yürümek için onlara yaslanıp destek alması gerekiyordu.

Glory koşarak yanıma geldi ve kollarını bana doladı. "Opal! Denge adına, yapman gereken bazı açıklamalar var." Boynumu sıktı ve mutluluk gözyaşları döktü. "Evine hoş geldin."

"Evet, öyle," diye yineledi Dru, sonra bana sarıldı. Sonra Leyanna, sonra da Lennyx.

Farris kürsüye doğru yürüdü, dövüşten dolayı hâlâ biraz nefessizdi ve hâlâ devasa kılıcını tutuyordu. Kuruyan gözyaşlarıma rağmen onun yaklaşmasını izlerken büyülerim mutlulukla etrafımda dönüyordu. Onu iyi hatırlıyorduk.

"Opalescent High Shaede'den bir kucaklama rica edebilir miyim?" Nazlı nazlı gülümsedi ve ben de onu karşılamak için taş köprüünün üzerinden yürüdüm. Kılıcını bir çınlamayla yere bıraktı ve ben onun devasa kollarının her zaman ne kadar rahatlatıcı olduğunu hatırladım.

Leyanna sevgi dolu ve nazık bir şekilde, "Bu çok güzel bir kavuşma ama bazı cevaplara ihtiyacımız olacak," dedi. "Neden şu anda sihrim bir kibriti bile zar zor yakabilirmiş gibi hissediyorum?"

CKAPTER ss

T Boş taht odasında yankılanan yüksek sesler, dikkatimi çekmek için yankılanan bir çığlık halinde birbirine karıştı, ancak tek yapabildiğim geçidin kapandığı ve beni ayıran duvara bakmaktı

Edmyn'den ve asla geri alamayacağım bir parçamdan. Edmyn'in planının işe yaramama ihtimali her zaman vardı ve savaşta ölme ihtimalim de her zaman vardı ama ölümsüzlerin saraya girmesi, sevdiğim adamın kardeşini seçip gitmesini izlemek, bunlar her zaman aklımdan çıkmayacak görüntülerdi.

Amira sarayda bir yerlerdeydi, sıkı bir şekilde korunuyordu ve şüphesiz aynı derecede dağınıktı - bu tür bir bağı paylaştığınız birinden ayrı kalmak, tedavisi olmayan acı verici bir hastalığa yakalanmak gibiydi. Dru hemen kalenin etrafındaki savunmayı güçlendirmeleri için yeşil perileri ve diğer saraylara olanlarla ilgili mesajlar göndermeleri için mor perileri gönderdi. Birkaç turuncu periye saraydaki tüm konutların zihinlerini Ciaran'ın saldırısı, benim dönüşüm ve ikinci bir emre kadar evlerinde kalmaları emrinin hâlâ geçerli olduğu konusunda uyarmıştı.

Leyanna, Farris beni daha fazla sorgulayamadan onu kovmuştu; küçük bir merhamet. Resmi Shaede işlerini konuşurken onu yanında istemediğinden mi yoksa sevgimin kesin olarak bölündüğünü ve zihinsel durumumun tam bir kargaşa içinde olduğunu hissettiğinden mi emin değildim. Her iki durumda da minnettardım.

Şimdi tahtlarımızın önünde durmuş, bir kez daha tartışıyor ve çok hızlı konuşuyorduk, yetersizliğimizin son derece farkındaydık. Onları Edmyn'in böğürtlenlerle ilgili planı ve Ciaran'ı daha fazla zarar veremeyecek hale getirme umutları hakkında elimden geldiğince bilgilendirmiştım. Glory tüm olanları çoktan rapor etmişti.

Sandrell'in ilk mektubundan öğrendiğimiz bilgilerin yanı sıra Gece Divanı ile ilgili hatırlayabildiği ayrıntılar da vardı.

Bununla birlikte, zorla serbest bırakıldıktan sonra olan her şeye büyük bir ilgi vardı ve yeni bulduğum güçlerimin açıklanmasına yönelik artan bir arzu vardı. Ancak Leyanna ve Lennyx şu anda Edmyn ve Ciaran'ın geçidin diğer tarafında birbirlerini parçalama olasılıkları hakkında tartışıyorlardı ve bu da bana yas tutmam için kısa bir fırsat verdi.

"Belki de artık bizim sorunumuz bile değildir," dedi Leyanna, elleri kalçalarında. "Sonsuzluk kin tutmak için uzun bir süre olabilir ama içimden bir ses Ciaran'ın bu mücadeleye hazır olduğunu söylüyor."

"Kin besleyen Edmyn'di," dedim sessizce, hâlâ duvara bakarak. "Ciaran onu öldürmeden önce sarı bir Shaede idi."

"Ne?" dedi Glory ve hepsi bana döndü.

"Edmyn bana Ciaran onu dönüştürmeye gelmeden önce shaede'sini yeni aldığını söyledi. Kardeşini seviyor ama hiçbir zaman Ciaran'ın sandığı kadar benzer. Edmyn ilk başta kardeşini incitmek istemediği için bu sırrı saklamış ama zaman Ciaran'ı bugün bildiğimiz haline dönüştürdükçe, Edmyn'in sırrı acı ve sürekli bir yoldaş haline gelmiş."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Leyanna sordu ama Edmyn'le son vedalaşmamızı görmemiş değillerdi. Sadece kimse bana bunu soracak kadar cesur değildi. Gece Mahkemesi'ndeki kısa görevimi yeniden yaşamak gerekli bir kötülüktü. Ne de olsa onlar benim arkadaşlarımdı ve bu diyarın sahip olduğu tek kahramanlardı. Anılarımı kendime saklamak istesem de bilmeyi hak ediyorlardı.

"Edmyn kendini bana zorla kabul ettirmedi," dedim sonunda duvardan uzaklaşarak. "Karanlık ilk başta çok kafa karıştırıcıydı ama sonunda önyargılı düşüncelerim aşındı. Edmyn'le onun hakkında, geçmişi ve kardeşiyle olan karmaşık ilişkisi hakkında çok şey öğrenecek kadar zaman geçirdim. Onunla kendi isteğimle çiftleştim - gündüz yürüyüşü yetenekleri bir hediye idi."

Lennyx ikimiz için de yeterince utanmış görünüyordu. Dru ve Glory dehşete düşmüş görünürken, Leyanna biraz büyülenmiş gibiydi.

"Edmyn'in ışığa doğru yürüdüğüne tanık olduğumda bir şeyler olduğunu anladım," dedi Glory, sesine sinen öfkeyle birlikte inanamayarak. "Sayısız dehşet hayal ettim, birlikte geçirdiğimiz zamanla ilgili her şeyi sorguladım. Ama sen isteyerek düşmanımıza krallığımızın anahtarlarını mı verdin? Delirdin mi sen?"

"Aşıktı," dedi Lennyx şaşırtıcı bir şekilde. "Yargılama konusunda rahat ol Glory, yoksa Karanlık Prenslarin bizi suçladığı her şeyden bizi suçlu çıkaracaksın."

Leyanna'nın yüzü yumuşadı ve Lennyx'e döndü, gözleri sağlam bir ortak zeminin üzerinde buluştu. "Lennyx'e katılmaya meyilliyim," dedi. "Tüm kirli detayları bir kenara bırakırsak, hepimizin Edmyn takımı olmamız gerektiğini mi söylüyorsun? Şu anda Gölge Diyar'da neler olduğunu düşünüyorsun?"

Durakladım, kardeşlerin kavgalı olduğu Gece Mahkemesi'ni hayal etmeye çalıştım. "Saraylarında hassas bir denge var, bir an rahat ve zarif, bir sonraki an vahşi ve titrek. Saray mensuplarının hepsi Ciaran için ölmeye hazır. Ciaran tamamen iyileştiğinde Edmyn'in siyasi bir kabusla karşı karşıya kalacağından eminim. Ama affedip affedemeyeceği konusunda en ufak bir fikrim yok. Ve bu ölümsüz ordunun sarayda nasıl karşılanacağını merak ediyorum."

"Sanırım hepimiz imkansız seçimlerden oluşan bir döner kapı gibi görünen şeylerle karşı karşıya kaldık. Seçimleriniz ne olursa olsun" -Dru elimi tuttu ve sıkı- "Sana güveniyorum Opal. Bu çatışmada çok şey kaybettik ama hâlâ buradayız. Dengeye lanet olsun, biz hâlâ buradayız. Onlarla savaşmamıza yardım et."

Dru sonsuza kadar doğru olacaktı ve haklıydı. Bize güvenen o kadar çok insan vardı ki. Bir bakıma, Edmyn'in de artık bize güvendiğini hayal ediyordum.

"Büyüm hakkında," dedim gruba. "İlk başta sadece Amira'nın teorisiydi. Diğer perilerin büyülerine karşı duyarlıydı ama hiçbir zaman erişemedi. Eklenen Denge büyüünün yardımıyla, başkalarının büyüünü gerçekten alabileceğime, depolayabileceğime ve kendi büyüm gibi kullanabileceğime inanıyordu."

"Yani arıtma büyüünün yanı sıra sifonlama yeteneğin de mi var?" diye sordu Glory, bana umutsuzca kurcalamak istediği bir bilim deneyimişim gibi bakarak. "Ciaran'ın tüm sihrini elinden alabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Edmyn'inkine kesinlikle erişimim vardı ama sanırım bu sadece aramızdaki bağ sayesinde oldu. Sanki şimdi görünmez bir huni aracılığıyla büyüü paylaşıyoruz, eğer bu mantıklı geliyorsa. Ciaran'ın kara büyüüne rızam olmadan dokunmaktan korkuyorum. Bana neler yapabileceğinden korkuyorum. Onu kontrol edip edemeyeceğimden bile. Ama deneyebilirim sanırım."

"Hayır," dedi Leyanna kararlılıkla. "Sana güvenmek istiyorum Opal, ama ya büyüü seni ele geçirirse? Kimsenin etrafta dolaşan ve ölüleri yeniden canlandıran üçüncü bir Karanlık Olan'a ihtiyacı yok. Ve onu kurutmuş olsan bile, gerçekten öleceğini sanmıyorum."

Glory ile göz göze gelerek, "Bir şey daha var," dedim. "Amira benimle Sandrell'den gelen başka bir mektubu paylaştı." İçeriğini hızlıca yorumladım ve Amira'nın bu bilgiyi ne kadar zamandır kendine sakladığını paylaştım. "O kaltak," dedi Leyanna. "Ama sanırım birinden bahsediyoruz. kendi kız kardeşini seks kölesi olarak sattı."

Glory iç çekti. "Yani, sanırım bu senin sihrinle ilgili bazı şeyleri açıklığa kavuşturuyor ama ailem Dengenin sihri her zaman en çok ihtiyaç duyulduğu anda kullanıma sunduğunu söyler. Peki neden şimdi? Binlerce yıl önce dünyayı Nimflerden temizledikten sonra, neden şimdi büyülerini geri getiriyorlar?"

Bu noktaya kadar pek de yardımcı olmadığı konusunda Glory'ye katılıyorum.

"Belki de Amira'yla konuşmanın zamanı gelmiştir," diye önerdi Lennyx. "Ne de olsa düşmanımızı bizden daha iyi tanıyor. Onu öne çağıralım mı?"

"Hayır," dedim boğazımdaki danteli kaşıyarak. "Sanırım onunla konuşmalıyım. Yalnızken. Ayrıca Ciaran'dan en son ayrıldığında neredeyse teselli bulamıyordu. Bire bir konuşursak ondan daha fazla şey öğrenebiliriz."

"Eğer buna hazır olduğunu düşünüyorsan," dedi Dru, "benim için sorun yok. Ama o zaman gerçekten biraz dinlenmelisin."

"Ve onu öldürme," dedi Leyanna dudaklarında hınzır bir gülümsemeyle. "Tabii ben orada olup izleyemezsem."

Muhafızlar kapıyı açıp kenara çekildiklerinde ne beklediğimden emin değildim. Amira odanın kapıdan en uzak köşesine çömelmiş, alanın çoğunu dolduran devasa masa tarafından kısmen gizlenmişti. Burası Farris'le bir ömür önce seviştığımız odaya çok benziyordu.

Artık ağlamıyor, sızlanmıyor ya da kendi kendine fısıldamıyordu. Sadece eteklerinden oluşan bir su birikintisinin içinde oturuyordu, saçları biraz dağınıktı, kollarını dizlerine dolamıştı ve yüzünde kararlı bir ifade vardı.

Ona vahşi bir hayvana yaklaşır gibi yaklaştım, ürktüğünde ne yapacağından emin . Belli ki o günkü olayların etkisinden kurtulamamıştı, beni geniş ve şiş gözlerle fark etti ve sonra tekrar çelik gibi transa geçti.

"Amira?" Dikkatlice söyledim. "Sana bazı sorular sormam gerekiyor." Yanına bir sandalye çekecektim ama duvardan aşağı kaymaya karar verdim.

ve bacaklarım dışarıda oturup onunla aynı yöne bakarak netlik bekliyorum.

"Kendini kurtarmak için beni terk etti." Sanki ne olduğunu biliyormuş ama yine de tam olarak inanamıyormuş gibi ifade ile soru arasında bir şey söyledi. "Ona her şeyimi verdim. Ona ruhumun bir parçasını verdim. Ve işler zorlaştığında beni terk etti."

Kendime, benim değil onun duyguları hakkında konuştuğumuzu hatırlatmak için çok uğraştım. Ama yine de kalbimi sızlattı.

"Seni terk etti. Gerçi dürüst olmak gerekirse, sanırım vücudu parçalanmaya başlamıştı," dedim. Onu teselli etmek için değil, ama orada oturmuş gerçekleri dile getiren iki kadındık. İçimden bir ses, durum tersine dönseydi ve ben onun olsaydım, Edmyn'in bir grup ölümsüz canavarı serbest bırakmak yerine, son sihrini kullanarak beni de kendisiyle birlikte geçide inanmak istiyordu.

"Önemli değil; nasıl hepimiz öldük," dedi sakince. Başka sorular sormaya hazırdım ama konuşmaya hevesli görünüyordu, ben de ona izin verdim. "Ciaran'ın sihrini denemek için uzun bir zamanı oldu. Onunla tanıştığımda sırlarla dolu bir adamdı. Bence Edmyn'den pek çok şey saklıyordu - güvensizlikten değil ama bence Ciaran bile ne kadar karanlık biri haline geldiğini içten içe biliyordu. Edmyn'in onun bu yönünü görmesini istemiyordu. Ancak insanlar ona akın ediyordu. Onun kutsamasıyla Seam'e girip çıkan ve karanlık ve ilahi amaçları için daha fazla insan toplayan bir tür hizmetkâr ağı vardı. Ona geliyorlardı, birçoğu tüm hayatlarını gecenin çocukları olarak yaşamış gibi görünüyordu. Yine de bazılarının, kendilerine en ufak bir sevgi veya ilgi gösteren herhangi birine veya herhangi bir şeye isteyerek yapışacak kayıp ruhlar olduğunu biliyordum. Bunlar insan aleminin en derin gölgelerinde yaşayan, en kırılmış insanlardı. Ve Ciaran onlara bir yuva sözü verdi. Bir gün sarayda Ciaran'ın koluna girmiş, avluda dolaşırken bir muhafız elinde bir notla yanına geldi. "On üç mü?" dedi, notu şaşkınlıkla okuyarak. "En dindarlarından bir ya da ikisini alıkoyun, geri kalanları da Güney İni'ne götürün. Muhafız başını salladı ve emirlerini yerine getirmek üzere oradan ayrıldı."

"Güney İni mi?" Kafam karışmış bir şekilde tekrarladım.

"Evet," diye devam etti Amira, başını duvara yaslayarak. "Sonunda Ciaran bana tüm sırlarını anlattı. Aramızdaki bağ, bunu yapmamayı imkansız kılıyor. Zamanla bana tüm inleri gösterdi ama temelde, Merih'in etrafında beş farklı yerde büyük tüneller kazdırmıştı.

insan tutsakları için devasa hücrelere açılan kale arazisi. Gölgelel Diyarı'na sığınmak için gelen fazla insanları alıyor ve kanları için çiftçilik yapıyordu. Büyük fiçılar, kan alınana kadar kanı sıcak tutuyordu ve bunu ondan başka kimse bilmiyordu. Artık saraydaki insanların çoğu kanlarını isteyerek veriyordu. Edmyn bile heveslilerin boyunlarında yer alıyordu. Ancak Ciaran bir şeyler atıştırmak ya da lordlarına veya leydilerine özel bir şey hediye etmek istediğinde, her zaman çekebileceği bir rezervuarı vardı. Ve her zaman daha fazla insan geldiği için oldukça cömertti."

Bir partide elden ele dolaşan sürahilerdeki bayat kanın görüntüsü midemi bulandırdı. "Tüm cesetleri ne yaptı?" Diye sordum ama bu sözleri söyler söylemez kendi sorunun cevabını da biliyordum. "Yaşayan ölüler ordusu."

Ciddiyetle başını salladı, dudaklarında hüznü ve acınası bir gülümseme vardı. "Evet. Yığınla, yığınla ve yığınla vardı. Onların üzerinde her türlü büyüü denedi. Onları dans ettirebilir, birbirlerini parçalayabilirdi. Barbarcaydı ama kimseye söylemedim. Ona asla bir ordu demedi. Onları kendi adına savaşmak için kullanacağını hiç söylemedi. Çok aptalım. Onların sadece insan kanına bağımlı, sıkılmış ve yalnız bir perinin hastalıklı merakı olduğunu sanıyordum. Opal," dedi sonunda dönüp bana bakarak, "bana inanmak zorundasın. Onun planını bilmiyordum. Gerçekten bilmiyordum."

Her ne kadar ona inanmak istesem de, belki de inanmış olsam da, bu hiçbir şeyi değıştirmiyordu. Artık bize üstünlük sağlamak için her şeyi göze alacağını biliyordum. Belki aşkları gerçektir ama o, güneşe dokunmayı hak ettiğine inanan bir adam için sadece bir sıçrama tahtası olacaktır.

"Peki gerçekten kaç tane var?" Ben sordum. "Beş in olduğunu mu söylemişin?"

"Alanlar çok genişti ve çok fazla kişi vardı. Elli ya da altmış bin mi? Belki daha fazla? Edmyn'in onları asla bulamaması için çıkışları büyüledi. Ama görünüşe göre Edmyn'in kendisi de kendi sırlarını saklıyormuş." Elini benimkinin üzerine koydu ve dokunuşuyla neredeyse sıçradım. Gücüm aşırı duygusal bir tepki olarak alevlendi ama ondaki bir şeyi fark etti ve sakinleşti. "İyi misin Opal?"

Yüzümü buruşturdum, hazırlıksız yakalanmıştım ve kafam karışmıştı. "Bunu bana neden soruyorsun?"

"Edmyn'i senden çok daha uzun zamandır tanıdığımı unutuyorsun." Yine hüznü gülümsedi ama bu kez gözlerinde sempati vardı. "Onu sen canlandırdın. Kendini ona bağladın. Onun için korkunç bir his olmalı."

Gitti." *Gitti* kelimesi aramızda her an düşebilecek bir giyotin bıçağı gibi havada asılı duruyordu. Üzerinde çok fazla düşünecek olursam, boynuma ineceğinden emindim. Ancak, şu anda neredeyse daha acı verici olan şey, Edmyn'in benim için ne kadar önemli olduğunu gerçekten görebilen tek kişinin, beni Ciaran'ın asla incitemeyeceğı kadar inciten Amira olmasıydı. Ve şimdi burada oturmuş, benim için gözyaşı döküyor, iyiliğimi istiyor ve kaybettiğim aşkımın yasını benimle birlikte tutmaya hazırdı. Bu neredeyse dayanılmazdı.

"İyi olacağım," diye robot gibi cevap verdim. Devam etmek zorundaydım; aramızda daha önceki savaşlarda yok edilen çok şey vardı. Ama sonra o düşünülemez olanı yaptı. Dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını bana doladı. Hangimizin ya da ikimizin birden titrediğini anlayamadım. Gözyaşlarım serbestçe akıyordu ve ben o kadar bitkin düşmüştüm ki artık karşı koyamıyordum. Bu bir bağışlama değildi ama tedavi ediciydi. Aramıza ne kadar mesafe girmiş olursa olsun ya da ne kadar farklılaşmış olursak olalım, kız kardeşime sarılmanın iyileştirici bir yanı vardı.

"Büyünün seni yönlendirmesine izin vermelisin," diye fısıldadı kulağıma. "Sen böyle bir aşk için *yaratılmışsın*." Bu ayıltıcı bir düşünceydi. Kalp sonsuza dek akılla savaşıyor. Büyü sonsuza dek kendi çekingenliklerimizle düello eder. Biz kimiz ki yeteneklerimizi yargılayalım ya da inkâr edelim?

Ayrıldıktan sonra Amira'nın gözlerinin içine bakmak zordu. O hâlâ Shaede Sarayı'nın yüksek bir tutsağıydı ve ben hâlâ onun sevgilisini yok etmenin peşindeydim. Ama onun kollarında yaşadığım birkaç dakikalık sakinlikte bir planın başlangıcını bulmuştum ve harekete geçmeye hazır olmam gerekiyordu.

KISIM 3

■ Kendi yatak odamın kapısının önünde durmuş, hangisiyle yüzleşmenin daha zor olacağını merak ediyordum: Yeni iyileşmiş ve kana susamış kuduz bir Ciaran mı, yoksa Farris mi? Sanki Corewood'un kökleri beni yerimde tutuyordu. I

kapıma tam olarak ulaşamadım ama kaçamadım da. Orada öylece kalakalmıştım, bunu ona borçlu olduğumu biliyordum, olan biten her şeyi açıklamak istiyordum ama aradaki mesafeyi de kapatamıyordum. Burada olmaması gerekiyordu. Peri dünyasından habersiz, Manhattan'ın tarihi kütüphanelerinden birinin bir köşesinde tozlu eski bir ders kitabının içinde kaybolmuş, çekici ve müsait genç kadınlara o küçük yarı gülümsemesiyle gülümsüyor ve Karanlık Prens'in tehditleri ensesinde olmadan insan hayatını yaşıyor olmalıydı.

Burada olmaması gerekiyordu ama bu, *burada* olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Sonunda kendi isteksizliğimin üstesinden geldiğimde, kapıyı açtım ve hala oraya koyduğum yeşille güçlendirilmiş o soluk mavi gözlerle karşılaştım. Beni gördüğünde duyduğu mutluluk ve rahatlama odayı öyle bir doldurdu ki, hiçbir şey kalmadı -şüphelerime ya da tereddütlerime yer kalmadı. Çorak bir çölde günlerce susuz kaldıktan sonra bir kuyuya koşan biri gibi hızla odayı geçti ve beni kollarıyla sardı. Perry çiçekleri, deri ve taze bahar havası gibi kokuyordu. Ev gibi kokuyordu.

"İyi misin?" Beni nazik ama inatçı bir şekilde kavradı.

"Ben iyiyim." Göğsüne doğru iç çektim, onu içime çektim ve parmaklarının saçlarımda oyalanmasına izin verdim. Söylenecek çok şey vardı ama zaman çok azdı. Buraya gelme, onu görme kararını verdiğim andan itibaren Olasılıkların farkındaydım.

Sıcak eli enseme de duruyordu ve ben ona, benim yakışıklı, yarı yaratılmış eserime baktım. Büyüm onu bir kez seçmişti ve Farris'in ruhunda izini hissettiğinde, bir kez daha hayata kükreyerek geldi. Başım dönüyordu ve dudaklarım açıklamak, uyarmak, itiraf etmek için aralandı ama tek söyleyebildiğim "Öp beni" oldu.

Muhtemelen istese bile beni reddedemezdi. Gücümün bu tür bir etkiye sahip olup olmadığını merak ediyordum. Ama bunun bir önemi yoktu; orada kesinlikle silinip gitmeyen ya da yerine yenisi gelmeyen bir sevgi vardı. Bu kendine özgü bir şeydi ve Denge onu daha önce bir kez kutsamıştı. Onu bir kez daha çağırmaya hazırdım. Ama Farris hazır mıydı?

Dudakları şefkatle benimkini öptü ve sonra dudaklarımdan çeneme doğru indi. Sıcak nefesini enseme de hissettiğimde nefesim kesildi, dişlerinin neredeyse her yerimi kaplayan dantelleri ısırıldığını hissettim.

"Bu senin rengin değil, biliyorsun," diye kulağımın dibine fısıldadı ve vücuduma dalgalar halinde titreme gönderdi.

"Bilmen gerek, Farris." Nefesim çoktan kesik kesik çıkmaya başlamıştı. "Beni sevmek sonsuza dek değişmek demektir. Ne kadar değişeceğimi kontrol edemem ama sonsuza kadar birbirimize bağlı kalacağız. Ve sonsuzluk uzun bir zamandır."

Bir eli çenemi kavrarken, diğer eli sırtımdan aşağıya indi ve belimi sararak uzun boynunu bana doğru bastırdı. Ondan yapmasını istediğim şeyin gerçekliğine odaklanmaya çalışarak gözlerimi kapattım. Amira'yla konuşmak belki de bu adamlara bir nedenden ötürü yönlendirildiğimi anlamama yardımcı olmuştu. Edmyn'i sevmek yanlışsa, doğru olmak istemiyordum. Ve eğer Edmyn'i sevmek bir parçamın karanlıkta kalması anlamına geliyorsa, Farris'i sevmenin bir parçamı ışıktaki tutabileceği inancına tutunmaya başlıyordum. Orada bir denge vardı ve dengenin olduğu yerde büyü gelişir ve mucizevi şeyler yapardı.

Beni çok derinden öptü, dili doymak bilmez bir kaşıftı. Büyüm, tenimin her santimetresinin altında uğulduyordu, elektrikli ve canlıydı. "Sonsuzluk benim için asla yeterince uzun olmayacak," dedi. Alnımız birbirine değdi. Gözlerimi açtığımda bir tutam saçını kulağımın arkasına iterken bana gülümsüyordu.

"Beni her zaman paylaşmak zorunda kalacaksın," dedim usulca, büyüüm onu reddetmeye cesaretlendiriyordu.

"Biliyorum," diye fısıldadı, ince dantel elbiseyi başımın üzerinden yukarı çekti. Sonra beni kucağına aldı ve yatağı doğru sürükledi.

"Ruh büyüü sınırlıdır. Ruhumun bir parçası her zaman başka bir yerde olacak," diye uyardım. Tüm bunlar normal bir insanın düşünemeyeceğı kadar korkunç bir teklifti ama Farris'in pek de normal bir hayatı olmamıştı ve peri diyarında geçirdiğı zamandan sonra muhtemelen çoktan sonsuza dek değışmişti.

"Ben zaten seninim, Opal. Beni caydırmaya çalışmana ya da bana bir şey satmana gerek yok." Kalçalarını kavradı ve beni yatağın üzerinde kendisine doğru çekti. İhtiyacını hissettim, eteğimin serin derisine karşı sertçe acı çekiyordum. "Beni savaşın için bir silaha dönüştür ya da ayaklarına kapanan bir köle yap. Hiç fark etmez. Ben zaten oradayım. Ben zaten seninim. Ben *seninim*, Opal. Şimdi soyun ve seni buna inandırmama izin ver."

Bir an için tereddüt ettim. İkimiz de sonuçlarını tam olarak anlayamadığımız bir anda kendinden çok fazla şey sunmuştu. Ama bedenim bana ihanet etti, Denge bana hükmetti ve aniden çırılçıplaktım, yatakta onun üstündeydim, kıyafetlerini çıkarıyordum ve büyüyle sarhoş olmuştum. Buraya daha önce de gelmiştik... yani neredeyse gelmiştik. İstedığımız adam buydu.

Farris'in çıplak bedenini berrak bir gökyüzünün kutsallığına maruz bırakırken gülümsemek mümkün değildi. Belli ki tahrik olmuştu ve bir yılı aşkın süredir peşinde koştuğı kadını nihayet elde etmenin mutluluğunu yaşıyordu. Yanağını, boynunu, omzunu öperken karmaşık olmayan zamanlara ait anılar bir belirip bir kayboluyordu. Her zaman kitaplarla dolu sırt çantası, omzunun üzerinden parlak bir tezgâha asılmıştı. Kahve ve kolonyasının kokusu. Kapıdan çıkarken attığı kahrkahanın yankısı.

Ben göğsünü öperken Farris eliyle başımın arkasına masaj yapıyor, yara izlerini görebilmek için kolunu çeviriyordu. Başka bir görüntü zihnimin ön tarafına doğru zorla . Binlerce sivri ısıruk izinden kan ve zehir sızarken Farris doğal olmayan bir pozisyonda yatıyordu. O hayatta kalan biriydi; bunu da atlatacaktı.

İki elimle kalçasının tamamını kavrayarak kasıklarına doğru ilerledim. Zonklayan sikinin tamamını ağzıma alıp kalçalarının hafifçe sallanmasına ve elinin saçlarını avuçlamasına neden olacak şekilde hareket ettiğimde dudaklarından bir şaşkınlık sesi ve ardından bir zevk iniltisi çıktı.

"Eğer yeniden yaratılmak böyle bir şeyse, senin yetenekli ellerine teslim olmaya hazırım aşkım." Gergin bir şekilde kıkırdadı ve ben de vücudunun gevşemesini, gerilmesini ve tekrar gevşemesini sağlayabilmemden keyif aldım. Büyüm aramızda görünmez ipler örüyordu ve dokundukça daha da sıkılaşıyordu. İçimde derinlerde bir yerde, Farris'in vücudunun gevşemesini izlemenin heyecanı vardı.

Ellerinin göğüslerimi, boynumu ve dudaklarımı sıkıca sarmasının yanı sıra zevk, en mahrem yerlerimi gevşetmeye ve kayganlaştırmaya başladı.

Zaten çoktan bağlanmıştı, artan isteğimi hissetti ve bunu gidermek için oturdu. Eliyle yüzümü kaldırdı ve benim ona sahip olduğum kadar onun da bana sahip olduğu açıkça ortaya çıktı. Şu anda, iki insanın olabileceği kadar savunmasızdık ve büyüm bu özgürleşmeden zevk alıyordu.

"Beni içinde istediğini biliyorum ama seni bekletmeye meyilliyim," dedi beni her zaman eriten o yarı gülümsemesiyle. Ama yüzü çok yakındı ve sözleri sadece dürtüyü çok daha yoğun hale getirdi.

Bir öpücüğün içine bastırdım, onun üstüne çıkmaya çalıştım, ama o geçilmeyecekti. Beni sırtüstü yatırdı ve yıldızlarla dolu gökyüzünün çerçevelediği ay ışığında hızla belirdi, soluk yeşil saçları yüzümde salınarak üzerimde asılı kaldı.

Erkekliğinin ucunu içime soktu ama sadece bir santim. Sadece nefes almamı ve sırtımı yukarı kaldırıp onunla buluşmak için eğilmemi sağlayacak kadar. Burnumu kendi burnuyla karıştırdı ve yavaşça biraz daha derine girdi. Kalçalarımı tekrar hareket ettirdiğimde nefesim gergin nefesler halinde çıkıyordu, ancak onları aşağı bastırmak için sıkıca gelen eli tarafından engelleniyordu. Coşku içinde inledim ve kendini neredeyse tamamen çıkarırken nefessiz bir şekilde küfrettim.

"Farris," diye yalvardım. "Lütfen, sana sahip olmalıyım. Yapamam-" Birkaç saniye daha öylece durdu, gözleri yalvarışlarımdan duyduğu memnuniyetle parlıyordu, sonra kendini daha hazır ve misafirperver olamayacak derinliklerime bıraktı.

Ruhum ağrıyordu, ama ihtiyacım isyankârdı. Onun itişleri büyümü şiddetli ve pervasız bir şekilde bozuyor, bu da bedenlerimizin titremesine ve zevkimizin uzamasına neden oluyordu. Doruk noktasının asla gelmeyebileceğini ve sonsuza dek efor ve serbest bırakma arasındaki kâğıt inceliğindeki çizgiyi sürmeye mahkûm olabileceğimizi düşündüğümde, rahatlama güçlü bir enerji boşalması şeklinde geldi - derin ve memnun bir uykuya dalıncaya kadar bizi birbirimize yapışmış bırakan bir büyü ve tatmin dalgası.

Uyandığımda odayı kaplayan güneşli bir pus gözlerimi açtığımda gözlerimi kısmama neden oldu. Karnımın üzerinde çıplak yatıyordum, üzerime Corewood yaprakları ve Perryflower yaprakları serpilmişti. Başımı çevirdim ve Farris'in yan tarafına kıvrılmış kash gövdesini zar zor seçebildim.

Yüzü yanımdaki duvara dönüktü, sabah ışığının parlaklığıyla yıkanıyordu.

Ona dokunmaya korkuyordum. Şu anda bizi birbirimize bağlayan büyü her neyse, Edmyn'le hissettiğim kadar güçlüydü ama Farris başlangıçta lanetli değildi. Neredeyse yarattığım şeyi görmek istemiyordum. Rönesans Büyüsü'nün yoğunluğundan kurtulduktan sonra, en azından hâlâ nefes alıyor olduğu için şükretmem gerektiğini düşündüm. Ama yine de sessiz bir dua ettim, Denge çiftleşmemizi kutsamış ve bizi kullanabileceğimiz bir şeyle kutsamış olabilirdi.

Farris güneş ışığında gerindi, kasları şüphesiz geceki kötü muameleden dolayı hassaslaşmıştı. Sadece aramızdaki bağı -bizi birbirimize bağlayan sihri-hissettiğimi sanıyordum ama o hareket ettikçe hissettiğimin *onun* sihri olduğunu fark ettim.

Yatakta sıçrayarak doğruldum ve şaşkınlıkla ona baktım. Gülümsüyordu, uykulu gözleri bana odaklanmaya çalışıyordu. Belime uzandı ve beni yanına çekti, böylece göğsünde yarı dinleniyordum. Gözleri hâlâ buz gibi mavi-yeşil kristallerdi ama şimdi irislerinin etrafında açık gri haleler vardı. Şaşırtıcı derecede güzeldiler, sanki kışın kendisi ruhuna dokunmuş gibiydi. Saçları artık platin gümüşüydü, neredeyse beyazdı ama dalgalı uçları önce yeşil sonra mor boyaya batırılmış gibi görünüyordu. Daha önce başka hiçbir peride görmediğim bir ombré efektiydi bu. Kolunu çevirdim, gölge canavarın yaraları hâlâ yerinde dursa da derisinin her santimi hafif gümüşü bir parlaklık taşıyordu.

"Nasıl görünüyorum?" Yüzünün önündeki birkaç tutamı kaldırarak sırttı.

"Nasıl hissediyorsun?" Cevap verdim. Ne olduğunu bilip bilmediğini bile bilmiyordum. Bir şekilde onu gümüş bir Shaede'e dönüştürmüştüm. Bin yıldan uzun bir süredir ilk kez. Ama ondaki savaş büyüsunü ve mor Shaede'nin ipuçlarını da hissedebiliyordum. O bir tür güzel melezdi, türünün tek örneğiydi, kadim bir büyü yayıyordu ve kendini tamamen bana adamıştı.

"Kendimi"-doğru kelimeyi düşünmek için durdu-"ölümsüz hissediyorum." Ben onun yeni buzul gözlerinde kaybolurken o parmağıyla yanağımı okşadı. "Tenim büyüden neredeyse kaşınıyor, Opal. Her şey çok gerçeküstü. Sanki Dünya'ya daha önce hiç fark etmediğim bir şekilde bağlıymışım ve artık onun elementlerini istediğim zaman çağırabiliyormuşum gibi." Elini yüzümden çekti ve üzerimizdeki açık dal gölgesini işaret etti. Gözleriyle bir Perryflower tomurcuğunu seçti ve sihrini kullanarak onu nazikçe kopardı, yavaşça aşağıya doğru yönlendirdi

parmağıyla. Ama düşerken çiçek açtı, taç yapraklarını gururla açtı ve kokusunu havaya enjekte etti. Açık elinin içine düştü ve sapını nazikçe kulağımın arkasına yerleştirdi. Sonra kollarını gümüş başının arkasında kavuşturdu, kendisiyle gurur duyuyor gibiydi.

"Sen bir perisin," dedim, bariz olanın altını çizerek. "Bir Shaede. Kendini, ne bileyim, Ciaran'a karşı olağanüstü, özellikle işe yarar bir şey yapabilecek gibi hissediyor musun?"

"Daha çok kolları testereyle kesilmiş ve gözlerinden lazerler fışkıran bir vampir avcısı titan mı bekliyordun?" Şimdi alay ve ben de kendimi tutamayıp gülümsedim.

"Hayır," dedim, avucumu onun sabit kalp atışlarının üzerine koyarak. "Sanırım çiftleşirsek sana olan aşkımın bir şekilde dengeleri değiştireceğine dair çılgınca bir fikre kapıldım. Bilirsin, gelgiti tersine çevirir ve bir şekilde teraziyi bir değişiklik için bizim lehimize yükler. Zaten Ciaran'ı alaşağı etmek için savaşmaya istekli, güçlü büyü ve yeteneklere sahip bir sürü perimiz var. Bir tanesinin daha bize nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum - tabii geleceği göremiyorsan?" Şimdi alay etme sırası bendeydi. Kendisini bir tür hayal kırıklığı gibi hissetmesini istemiyordum; Farris artık fae olduğu için Seam'den ayrılmasının gerekmeyeceğinin ve birlikte mutluluğu bulabileceğimizin farkındaydım. Ama Ciaran'la başa çıkamazsak, gelecekte hiçbirimiz için mutluluk olmayacağının da aynı derecede farkındaydım.

Farris başını salladı ve yüzüne bir yorgunluk çöktü. Gülümsemesi acınası bir ifadeye dönüştü ve konuşurken gözleri uzaklara baktı. "Geleceği söyleyemem aşkım. Ne de Gece Sarayı'nın prensini etkisi altına alan kara büyüye rakip olabilecek olağanüstü yeteneklere sahibim. Ama artık kadimlerin bilgisine sahibim. Büyünü görebiliyorum ve nereden geldiğini biliyorum. Bu Corewood'lara bakıyorum ve onları fidan olarak hayal edebiliyorum. Bu sarayı tek bir taşı bile yerine konmadan önce gördüm. Bu topraklarda pek çok savaş yapıldı ve Beşli'nin koltuklarını süsleyen Şaedeler tarafından gezegeni değiştiren pek çok karar alındı. Benim türüm pek çok mücadelenin ve karmaşanın sonuçlarının şekillenmesine yardımcı oldu. Denge, karanlığın aydınlığı yenmesine izin vermeyecektir. Bu nedenle, Ciaran'ın diyarlarından nasıl kurtulacağımızı biliyorum. Onun nasıl öleceğini biliyorum."

Birkaç kez göz kırptı ve sonra o ana geri döndü. Zihnim söylediği her şeyi hızla tekrarlıyordu. Hikayelerimiz bize gümüş Şaedlerin bilge olduğunu anlatırdı, ancak onlar çoğunlukla danışmanlar ve

kitap kurtları. Hiç kimse onların büyüleri hakkında ayrıntıya girmezdi. Metinler çoğunlukla gümüşlerin üst düzey çatışmalara ve diyar sorunlarına getirdikleri çözümlere olan katkılarını vurguluyor ve onları övüyordu. Zihinleri kadim sırları ya da geri kalanımızın bilmediği şeyleri mi saklıyordu?

"Geleceği söyleyemezsin ama Ciaran'ın nasıl öleceğini biliyor musun?" Kollarımdaki ve boynumdaki tüyler diken diken olarak sordum.

"Zihnim sanki Seam'in başlangıcından bu yana tüm gümüş fae'lerin tüm bilgilerinin bir kataloğu gibi. Kütüphanelerdeki o eski mikrofilm okuyucular gibi, yüzlerce ya da binlerce yıllık depolanmış bilgiyi kolayca çevirebilirim, ama büyüm beni tam olarak ihtiyacım olan şeye yönlendirir."

"Ve senin büyüün Ciaran'ı öldürmenin bir yolunu buldu. Gerçekten. Gerçek ölüm. Sonsuza dek mi?" Adrenalinim yükseldikçe ve inançsızlığım umudumla güreşmeye başladıkça kelimelerimin üzerinde takılıp kalıyordum. Kaybolduğunu sandığım bir umut.

"Bildiğim tek ölü türü," dedi kolunu bana dolayarak ve sırtımı ovarak. Sessiz kaldı, sakın bir şekilde tepemden geçen kelebekleri izliyordu.

"Peki ne oldu?" Bağırمامaya çalıştım. Bu bilgiyi kendine saklayarak komiklik yaptığını mı düşünüyordu bilmiyordum ama sabırsızlığım ortadaydı. "Söyle bana Farris. Ciaran nasıl ölebilir?"

Beni biraz sıktı, sonra sırtımı ovmaya devam etti, yüzünde yine o ciddi ifade vardı. "Söyleyemem. Sadece bana güvenmelisin."

Bir an için aramızdaki bağın bana söylemesi onu zorlayabileceğim türden olup olmadığını merak ettim. Ama ruhumun artık ona ait olan parçası kontrolü bana vermiyordu. Aksine, kontrolümün bir kısmını elimden aldı. Bunun yerine, onun gizlilik ve güven ihtiyacını, kalbinin mevcut arzularını hissettim ve kendimi borçlu hissedenden bendim. Ona olan sevgim asla zorlama ya da baskı içermezdi. Tutkulu olabilirdi ama nazik ve cömertti.

Başımı bir kez daha göğsüne yasladım, onu yaratan büyüünün içinde yuvarlandım ve şimdi sahip olduğu büyüüyü merak ettim. Nimfler, Kara Şaedler ve ejderhalarla ilgili sorular yüzeye çıktı. Geçmişte olan her şeyi daha net, daha ilk elden anlatabilir miydi? Çiftleşmemiz sayesinde Farris'in zamanımızın en güçlü tarihçisi olmayı başardığını fark edince gülümsedim. Dünyanın birkaç harikası için çok fazla; şimdi Farris

tüm sırlara erişimi vardı. Adil görünüyordu. Denge'nin doğru yapacağı bir şey gibi görünüyordu.

"Senin ve diğer Yüce Şaedlerin Ciaran'a ulaşmak için bir planınız var mı?" diye sordu yavaşça.

Kuşkuyla başımı kaldırıp ona baktım. "Henüz değil, neden? Önercek bir şeyiniz mi var?"

"İstiyorum," dedi çarpık bir gülümsemeyle.

"Tabii ki istiyorsun," dedim üzerine yuvarlanıp onu dudaklarından .

KISIM 4

T Plan tehlikeliydi ama basitti. Ancak en zor kısımlardan biri taht odasına girip söz konusu planı diğer Yüce Şaedes'e açıklamak ve büyüü yaptığını itiraf etmektir.

Yine Rönesans Büyüsü.

Farris ve ben devasa kapıya el ele vardık, aramızdaki görünmez bağ, nöbet tutan yeşil perilerin bile hissedebileceği açık bir gerilim yaratıyordu. Kaşlarını kaldırarak girişten geçmemize izin verdiler, rengârenk saçlarıyla diyardaki en yeni Shaede karşısında şaşkınlık içinde oldukları belliydi.

Salonun ortasında duran Yüksek Şaedeler arasında herhangi bir konuşma devam ediyorsa, biz içeri girdiğimizde aniden durdular.

"O da ne?" diye mırıldandı Leyanna, Farris'i bir aşağı bir yukarı süzerek ve onların küçük çemberine katılabilmemiz için kenara çekilerek.

"Farris?" Glory kollarını kavuşturarak konuştu. "Opal, Sandrell'in mektubu sana hiçbir şey öğretmedi mi? Denge'yle aranda ince bir çizgi var. Buna inanamıyorum! Dün gece güç dalgalanmalarını hepimiz hissettik ama ben bunun sadece rastgele bir büyü dalgalanması olması için dua ettim."

"Bence iyi görünüyor," dedi Leyanna, hınzırca bakarak. "Kaslar bir periye yaklaşıyor."

Lennyx biraz sönükleşti. "Bazılarımızın başka kurtarıcı özellikleri de var," diye önerdi. "Cüppelerimizin altında hepimiz yumuşak değiliz." Bu Leyanna'nın bir kaşını kaldırmasına neden oldu, hafifçe ilgilendi.

Dru bir adım öne çıktı ve bıçaklarını o kadar hızlı çıkardı ki metalik bir bulanıklıktan başka bir şey değildi. Bizden üç metre kadar uzaktaydı.

bir daire çizdi ama aradaki mesafeyi saniyenin onda birinden daha kısa bir sürede kapattı. Ama Farris'e keskin bir hamle yapması için geçen süre daha da kısayken, avucunu havaya kaldırdı ve Dru'yu elli metre geriye savuran bir büyü yaptı. Sıradan bir rakip yere sertçe inip sırt üstü yere yığılabiliirdi ama Dru havada zarif bir şekilde geriye doğru takla attı ve savunma pozisyonuna geçti.

"Bu şekilde öldürmesi daha zor," dedi kesin bir ifadeyle, bıçakları yeniden kınına sokarken. "Onaylıyorum."

Glory kaşlarını çatarak Farris'in yanına geldi. "Bir Whitherwisp çağır," dedi sertçe.

"Bu adil değil," diye araya girdim. "Whitherwisps çok nadirdir ve sınavlar sırasında hatırladığım kadarıyla sen bunu yapabilen tek mor Shaedes'ten biriydin. O daha ne olduğunu bile bilmiyor. Büyüsünü test etmek mi istiyorsun? İyi, ama mantıklı ol."

Farris havada bir parmağını daire içine aldı, odaklandı ve büyüğü yükseldi. Glory'nin gözleri büyüdü, çünkü bu sadece başka bir mor Shaede'nin görebileceği bir büyüydü. Sonra taht odasının zeminindeki beyaz taşın üzerine bağdaş kurarak oturdu, gözleri kapalıydı. Geri kalanımız huzursuzca etrafta durmuş, sabırsızlıkla onu izliyorduk.

Beş dakika kadar geçti ve sonra yukarıdan bir hışırtı geldi. Bir ya da iki değil, yedi güzel krem rengi Whitherwisp kuşu, kıvrık tüylü kuyrukları ve altın gagalarıyla çok zayıf ve zarif, odaya süzülerek geldi ve Farris'in hareketsiz bedenine rahatça yerleşti. Üçü kucağında rahat bir yuva yaparken, diğerleri dizlerine, omuzlarına ve başına tünedi. Gözlerini açtı ve kucağındaki birkaç tanesini okşadı.

"Bunu nasıl yaptın?" Glory kızgınlıkla sordu. Kafasındaki kuşu koluna çağırdı ve kuş mutlu bir şekilde geldi, diğerlerinin yankıladığı ıslığa benzer bir melodi öttü.

Farris'in gülümsemesi ıslıl ıslıldı ama böbürlenmiyordu. "Onlara yer fıstığı sözü vermiş olabilirim; onlar bir Whitherwisp'in suçlu zevkidir." Sağ elini bir senfoniye yönetir gibi hareket ettirdi ve Whitherwisp'ler açık tavandan geri uçmadan önce heyecanla gevezelik ettiler. "Bu mutfaklar için bir sürpriz olacak." Güldü. Glory de kendine rağmen biraz kıkırdadı.

Lennyx, "Whitherwisp'in ne olduğunu bile bilmeyen biri nasıl olur da hem bir Whitherwisp çağırır hem de onun en sevdiği yiyeceği bilir?" diye sordu,

ilgisini çekti. Farris'e elini uzattı, o da elini tuttu ve ayağa kalktı.

"Atalarının, kendisinden önce gelen tüm gümüş Şaedlerin bilgisine sahip," diye açıkladı.

"Uzun zaman önce Whitherwisps'i evcil hayvan olarak besleyen gümüş bir Shaede vardı. Günlüklerinde bu küçük kuşlar hakkında kimsenin bilmek istemeyeceği çok şey yazardı." Farris hâlâ her zamanki gibi rahat ve iyi ruhlu biriydi ama peri âleminden sanki her zaman parçası olduğu bir şeymiş gibi bahsettiğini duymak tuhaftı. Buna alışabileceğimden emin değildim.

Herkes Farris'in dönüşümünü kabullenirken sustu ve neyse ki bunun nasıl gerçekleştiğine dair herhangi bir ayrıntı sormadı. Sessizliği bozmaya her zaman istekli olan Leyanna ilk konuşan oldu. "Denge bize gümüş melezi bir Shaede gönderdi. Herhangi birimizin bunun nedeni hakkında bir fikri var mı?"

"Farris, Ciaran'ın nasıl öldürüleceğine dair bilgisi olduğunu söylüyor," diye ağzımdan kaçırdım. Bu sözleri söylerken bile inanmak zordu ve aynı inançsızlık diğer Yüksek Şaedlerin yüzlerine de yansımıştı.

"İmkânsız," dedi Glory, alışkanlıkla. Eğer bir şey hakkında bilgisi yoksa, muhtemelen öyle bir şey de yoktur. Ama Whitherwisps'ten sonra sesi her zamanki aşırı özgüvenli hali kadar emin çıkmıyordu.

"Umudumuzu bağlayabileceğimiz başka hiçbir şeyimiz yok," dedi Dru. "En azından söyleyeceklerini duymak istiyorum." Hepsi başlarını sallayarak durumun ne kadar vahim bir hal aldığını üzüntüyle onayladılar.

Farris'in gümüş gözleri, artık zihni olan derin hazineden sırlara erişirken parlıyordu. "Gölgeler Diyarı'na gireceğiz, Ciaran'ın ölümsüz ordusunu yok edeceğiz ve Karanlık Prens'i öldüreceğiz."

"Bundan daha fazla ayrıntıya ihtiyacımız olacak," dedi Leyanna, herkesin aklından geçtiğinden emin olduğum şeyi dile getirerek.

"Farris Ciaran'ı nasıl öldüreceğini açıklamayacak ama zombileri yok etmek için işbirliğimizi istiyor," dedim, çok şey istediğimizi biliyordum. "Son bir dinlenmeyi hak ediyorlar ve canlı oldukları sürece diyara saldırmak için kullanılabilirler."

"Bu planın konseptine bayıldım," dedi Dru içtenlikle, "ama öldürülmeden Gölgeler Diyarı'na nasıl gireceğiz? Kaç zombi kaldığını nasıl bileceğiz? Nerede olduklarını ya da sihrimizin bile işe yaramadığı bir diyarda onları nasıl yeniden öldürebileceğimizi nasıl bilebiliriz? Ve nasıl yapabiliriz

Farris'in öldürülemez düşmanımızı nasıl bitirmeyi planladığını bilmeden tüm hayatlarımızı ve nihayetinde krallığımızdaki tüm perilerin hayatlarını riske atabilir miyiz?" Sorulara hazırdım ama böyle üst üste gelince planımız imkânsızlıklarla dolu gibi göründü. "Ciaran'ın öldürdüğü insan ve perilerin cesetlerini büyüyle diriltme planını Gece Mahkemesi'nde bilen tek kişi Amira'ydı. Bunu yüzyıllardır yapıyor. Emrinde binlerce ve binlerce ceset var ve hepsi de kale arazisinin etrafındaki beş büyülü tünelde saklı. Edmyn'in Gölgeler Diyarı'na girmemize izin vermesini sağlayabilirsek, Amira onu lanetli yeraltı tünellerine götürebilir.

geçitler. Sonra da Edmyn sihrini kullanarak onları mühürleyebilir."

"Peki Edmyn'in bunu kabul etmesini nasıl sağlayacaksın? O zaten kardeşini seçti ve onun peşinden cehenneme geri döndü. Sonra da sen gidip bununla çiftleştin," dedi Leyanna, tüm Farris'i işaret ederek. "Alınmak yok." Kibar bir gülümsemeye zorladı. "Sadece muhtemelen bize yardım etmeye o kadar da hevesli olmayacağını söylüyorum."

Sanki sorusuna cevap verircesine, limon büyüklüğünde parlak siyah bir böcek, küçük bir not taşıyarak gökyüzünden taht odasına doğru uçarak geldi. Ben uzanıp yükünü kadar tıkırtılar çıkararak başımın üzerinde asılı kaldı. Hızla uzaklaştı ve ben de gruba hitap ettim. "Daha önce Farris'ten Edmyn'e bir mesaj göndermesini ve ondan yardım istemesini istedim." Farris'le ilgili her şeyi dışarıda bırakmışım ve mesajı acil ve doğrudan tutmuştum. "Bu onun cevabı olmalı."

Kâğıdı açarken ellerim titredi, içeriğinden çok Edmyn'in dokunduğu bir şey olduğunu bildiğim için. Kâğıdın üzerinde onun dokunuşunun hayaletini hissedebiliyordum ve bana dokunan parmaklarının hissini yeniden hayal etmemek inanılmaz derecede zordu. Diğerleri bunu yüzümde görebilir miydi? Ne kadar acı verici bir şekilde bölündüğümü? Her iki âlemde de bir ayağımın olması için ne kadar acı çektiğimi? Ruhumdaki yaralar sonsuza dek sürecekti ama seçimlerimi sevinçle yapmışım. Hak etmediğim bir insana ve bir haine aşık olmuşum, peki bu beni şimdi ne yapıyordu?

Katlanmış kâğıdı açmak için beceriksizce yaptığım girişim başarılı oldu. Bazı harflerin üzerinde dramatik süslemeler bulunan aceleci bir yazıyla Edmyn'in mesajını önümdeki endişeli yüzlere yüksek sesle okudum.

"Ciaran'ı zapt etmek mümkün değil. Delinin teki oldu. Onu hapsedebileceğimi düşünmek bile başlı başına bir delilikti. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Yakında bir geçit açın; size güvenli bir sağlamak için bekliyor olacağım. İyileştikten sonra

kayboldu ve şüphesiz korkunç bir şey planlıyor. Cesaretiniz varsa acele edin."

"Cesaretimiz var mı?" diye sordu Leyanna, güzel yüzü kaosa hazırды. "Benim oyum şiddetten yana, Edmyn ve Farris'in tüm eğlenceyi yaşamasını izlemek zorunda kalmak anlamına gelse bile."

Dru gözlerini devirdi. "Ben gidelim derim. Ne planladığını bilmiyor olabiliriz ama daha önce hiç saldırıya geçme fırsatımız olmamıştı. Saldırı ihtimalini her zaman daha çok sevmişimdir. Ve sanırım Farris'e güveniyorum." Farris başını salladı ve Farris saygıyla eğildi.

Lennyx ağırlığını . "Barış bazen sadece savaşın diğer tarafında bulunur. Diyara Ciaran'ın gerçek ölümünü verebilirsek, eylemlerimiz meşruiyet kazanacaktır. Haydi gidelim," dedi ve Leyanna'yla bir gülümseme paylaştı.

Hepimiz Glory'ye baktık; önündeki koşullar karşısında hâlâ neredeyse acı verici bir şaşkınlık içindeydi. Bunların hiçbirisi ona mantıklı gelmiyordu ve çok az kesinlik, sıfır mantıksal neden ve yüksek düzeyde ölümcül risk içeren seçeneklerle sıkışıp kalmak onun için cehennemden kendi kişisel versiyonuydu. Okuyarak ya da çalışarak bu kurtulması mümkün değildi ama onun rızası olmadan da harekete geçemezdik. Zaten çok kızgın olan bir ayıyı dürtmek üzereydik ve sonuçları hepimizi etkileyecekti.

Bana döndü, sesi sinirli ama güçlüydü. "Ona güvenmiyor olabilirim," dedi Farris'i işaret ederek, "ama sana güvenmeyi öğrendim, Opal. Arkadaşlık kendine has bir sihirdir ve imkânsız durumları katlanılabilir kılar, korkuları yatıştırır. Yalnızlığı tamamen farklı bir yaratığa dönüştürür ve genellikle sefaletin hüküm sürdüğü karanlık yerlere kahkaha getirir. Bu kaosu içine seni takip etmeyeceğim, ama senin yanında gireceğim." Kollarını bana doladı ve ben de onu sıkıca kavradım. Gece Mahkemesi'nde geçirdiğimiz süre boyunca benim de ona ihtiyacım olduğunu hissetmesini istedim. Sürekli bir sırdaş, bir arkadaş olmuştu. Ve şimdi birlikte geri dönüyorduk.

"Sanırım Amira'yı getirmenin zamanı geldi," dedim.

"Ben giderim," dedi Farris. Lennyx ona eşlik etmeyi teklif etti. Birdenbire sadece dört kız ve büyük bir sessizlik oldu.

"Seni özledim dostum," dedi Dru yumuşak bir sesle, elimi tutup beni diğerlerinin yanından uzaklaştırırken. "Peki, herkesin büyüsünü gerçekten hissedebiliyor musun?"

Başımı salladım. "Kendimi herkesle -olmadığım her şeyle- kıyaslamayı bıraktığımda, nihayet ne görebildim. Ve

Rönesans Büyüsü'nün kilidini açmak elbette yardımcı oldu."

"Shaede'im nasıl bir his?" diye sordu utangaç bir tavırla. Hepimizin büyümüzü yakın bir arkadaş gibi tanımak istemesi komikti, ama gerçekte çoğumuz sadece bir yabancıyı evcilleştirmeye çalışıyorduk.

Parlak bir şekilde gülümsedim. "Shaede'in çok ağır. Koruyucu, heyecan verici ve elektrikli ama huzursuz hissettiriyor. Savaştan zevk alıyor ama savaşın diğer tarafındaki bir şeyi özlüyor."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum," dedim elini sıkarak. "Ama eminim bulacaksın o."

Bundan yeterince memnun görünüyordu. "Edmyn'i göreceğin için gergin misin?" diye sordu, endişesi yüzünden okunuyordu.

Kimsenin duyamayacağı bir yerde durduğumuzda omuz silktim. "Dru, Ciaran'a ulaşma ve bu işi bitirme kararlılığından başka ne hissettiğimi bilmiyorum. Edmyn ve ben zaten hiçbir zaman birlikte olamayacaktık, çünkü çok farklıyız..." Yüzünün hatırasında kaybolmuş bir şekilde konuşmaya devam ettim.

"Farklı olmak güzel olabilir," dedi Dru. "Yani, beni yanlış anlamayın. Onun bir geçmişi var. Ama hepimiz bir gün birinin kusurlarımızı görmezden gelmesini ve bizi sevgiye layık bulmasını umuyoruz, değil mi? Farklı olmak hayatınızı değiştirebilir."

Bu konuda haklıydı, çünkü Edmyn her ne kadar fiziksel bir dönüşümün işaretlerini gösterse de, hayatım onun sayesinde sonsuza dek değişmişti. "Gergin değilim," dedim sonunda. "Sadece endişeliyim. Farris'in planladığı şeye engel olamaz. Ve ona karşı hissettiklerim dikkatimi dağıtamaz, hele ki bu kadar çok şey tehlikedeyken."

"Farris ne düşünüyor?"

"Farris iyimserdir. Her konuda. İşler ne kadar kötüye giderse gitsin, ikimiz de daha kötüye gidebileceğini bilmemize rağmen, asla gerçekten gideceğini düşünmemesi onu rahatlatıyor. Benim büyümle vurulmadan önce bile bu onun süper gücüydü. Edmyn ve benim sahip olduğumuz şeyin eşsiz ve önemli olduğunu biliyor ama onun ve benim sahip olduğumuz şeyin de kendi başına özel ve önemli olduğunu bilerek besleniyor olmalı. Bilmiyorum, biraz karışık ama bunların herhangi biri diyarı kurtarır mı? Ne kadar berbat olduğunun bir önemi olacak mı?"

Kollarını bana doladı, shaede'i yıllar içinde çok iyi tanıdığım o koruyucu vızıltıyı yayıyordu ve "Umarım bunu öğrenecek kadar uzun yaşarız" dedi.

KISIM 5

A Mira hayalet görmüş gibi görünüyordu. Edmyn'i tekrar görmekle ilgili bazı endişelerim olabilirdi ama Amira'nın bir ayağını diğerinin önüne koyarak karşıya geçmesi her şeyini alıyordu. taht odasının zeminini enine boyuna tarayarak Ciaran'a doğru ilerliyordu.

Konuşmadan bile bunun ona neye mal olduğunu biliyordum. Farris gizli tünellerin yerini bulmamıza yardım etmeyi kabul etmekte tereddüt etmediğini söyledi. Nerede olduklarından emindi ve Edmyn onları koruyabilirse, bulmasının ya da yok etmesinin zor olmayacağını ifade etti. Hepimizi endişelendiren Ciaran'dı. Hepimizin dışarıda bir yerlerde olduğunu bildiği ama nereye nişan aldığına dair en ufak bir fikrimizin olmadığı serseri bir mayındı.

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim," dedim ellerini tutarak. "Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi şakayla karışık. Farris'e doğru hafifçe başını salladı. "Edmyn bundan hiç memnun olmayacak."

"Edmyn'in şu anda daha büyük sorunları var sanırım." Ama sık sık geçitlerimizi taşıyan duvara yaklaştığımızda, şüphe kulağıma fısıldamaya başladı.

"Tamam," dedi Dru, bizi bir araya toplayarak. Amira hariç herkes savaş kıyafetlerini ya da büyülü deri zırhlarını giymişti. Gece Mahkemesi'ndeki elbisesinin içinde hâlâ zarif görünüyordu. "Şimdi hepimiz bir arada olduğumuza göre, bunun üzerinden bir kez daha geçelim. İçeri girelim ve hızlı hareket edelim. Eğer Edmyn'in korumasına sahip değilsek, bu geçitten doğruca geri döneriz." Duvarın yanında toplanmış olan kırmızı ve mavi periler kümesine başıyla işaret etti. "Diyara yönelik bir tehdit olmadığı sürece açık tutun. Açık tutmak için elinizden geleni yapın ki bir şeylerin ters gitmesi durumunda her zaman bir çıkışımız olsun." Hepsi azami gayret göstereceklerine dair söz verdi. O da diğerlerine hitap etmek için

Shaede Sarayı'nın en iyi savaşçıları olan yeşil savaşçılardan oluşan bir duvar arkamızda sıralanmıştı. "Burası savaş büyüğü için bir arena olmayacak, ancak fiziksel bir savaş neredeyse kesin. Gölge Diyarı'nda öldürülebilecek pek çok şey var, bu yüzden yakın durun ve her şeye hazır olun."

Herkese hitap ederek onun yanında durmak için hareket ettim. "Amira bizi tünellere , Edmyn onları yok edecek ve sonra Ciaran'ın yerini tespit edeceğiz. Bu en iyi senaryo, ama daha azı olursa hepimiz ölürüz. Hazır mıyız?"

"İşte bu!" diye bağırdı Leyanna, tüm kasvetli yüzlerin arasında bir aşağı bir yukarı zıplayarak. Bir intihar görevinin eşiğinde beni ancak o gülümsetebilirdi.

"O zaman geçidi aç," diye emretti Dru.

Duvar da elektrik mavisi ve mor ışık kuyruklarından oluşan bir girdap oluştu, hızla dönerek o kadar büyük bir güç barındıran bir bulanıklığa dönüştü ki kendini bölmek ve gölgeli bir geçide açılmak zorunda kaldı. Edmyn artık o kadar yakındaydı ki neredeyse tenindeki narenciye öpücüğünün kokusunu alabiliyordum.

Gölgelere geçtik ve gözlerimizi karanlığa alıştırmak istedik ama zaman yoktu. Burası taht odasıydı. Loş ışığa rağmen hemen tanıdım. Edmyn aniden oradaydı, hatırladığımdan daha solgundu, yakışıklı bir hayalet gibi görünüyordu.

"Keşke Gece Divanı Yüce Şaedleri daha hoş haberlerle ağırlayabilseydi ama bugünün yasını tutacak zamanımız yok. Size Gece Divanı'ndan Lord Vale ve Lord Markis'i takdim edeyim. Onlara güvenebilirsiniz. Ciaran'ın son zamanlarda işleri ele alış biçimine karşı güvensizliklerini ve tiksintilerini dile getiren az sayıdaki kişi arasındalar."

Lord Vale çok genç görünümlü bir kara periydi, dönüştürüldüğünde henüz on altı ya da on yedi yaşındaydı. Tüm Karanlık Olanlar'ın lanetlendikten sonra edindiği kendine özgü siyah saçlara sahipti ama yüz hatlarının hepsi yumuşak görünüyordu. Lord Markis kalın kaşları ve kare çenesiyle daha tipik görünümlü bir karanlık lorddu. Saf bir erkeklik ve kas gücü yayıyordu, bu da beni bizim tarafımızda olduğu için mutlu ediyordu. Ortalamadan daha büyük bir gölge canavarı tek eliyle boğabilecek birine benziyordu.

"Geçişimize izin verdiğiniz için teşekkür ederiz," dedi Dru.

Grubumuzun arka sıralarında oyalanıyordum ama onunla yüzleşme zamanının geldiğini biliyordum. Saklanmaktan mutlu olacaktı gibi görünen Amira'nın elini tuttum ve adrenalinin kontrolü ele almasına izin vererek grubun önüne doğru yürüdüm.

"Amira Ciaran'ın ölümsüz ordusunu nerede kurduğunu biliyor," dedim cesurca. "Bizi bu tünellere kadar takip etmeniz ve onları yok etmeniz gerekiyor. Sonra Ciaran'ın icabına bakacağız."

Gözleri üzüntü ve özlemle beni taradı. Teselliye mi, desteğe mi, yoksa her şeyden kurtulmaya mı ihtiyacı olduğunu bilmiyordum ama bunu ona vermek istiyordum. Neye ihtiyacı varsa, onu sağlamak istiyordum. Ama bunun yerine, aramızda koca bir dünya varken sallantılı bir zeminde durduk ve acı çektik.

"Merhaba Opal," dedi. Edmyn'in gerçek adımı kullandığını duymak, zaten kırık olan kalbimin bir parçasını daha da kırılıp kırılmayacağını görmek için koparmak gibiydi ve öyle de oldu.

"Prens Edmyn," diye ısrar ettim, sırayla resmi isim oyununu oynayarak. "İşbirliğiniz var mı? Fazla zamanımız yok."

Sanki bir şey düşünüyormuş gibi başını yana eğdi ve kalesine yeni aldığı Shaedes kalabalığını taradı.

"İşbirliği yapmaya meyilliyim, Yüce Şaede. Ama kardeşimle 'anlaşmaktan' bahsettiniz? Bu ne anlama geliyor?" Edmyn'in büyüünün bir bıçak gibi keskinleştiğini ikimiz de hissederken Amira elimi sıktı. Ona güvenmeyi bu kadar çok isterken ne kadar ölümcül olabileceğini unutmak kolaydı. Büyüsü bir şey arıyordu ve bu konuda nazik davranmıyordu.

Farris yanıma yaklaştı, gümüşü gözleri karanlıkta neredeyse parlıyordu. "Prens Ciaran'ı öldürmek için araçlarım var. Eğer beni ona götürürsen, bu savaş sona erer."

Edmyn'in Farris'in ona ne anlatmaya çalıştığını anlaması bir dakika sürdü ama sonra odadaki mum ışığını dalgalandıran sert bir kahkaha attı. "Gümüş bir Shaede mi?!" diye bağırdı. Lord Vale şaşkın görünüyordu. "Yıldızlarım, uzun zamandır bunlardan birini görmemiştik!" Güldü ve şakayla karışık bacağını tokatladı. "Belli ki bu senin eserin." Bana eliyle işaret etti ve yanaklarımın kızardığını hissettim. "Ne yapacaksın Silver? Kardeşimi bir atasözüyle ya da gerçekten ağır bir ansiklopediyle öldüresiye dövecek misin?"

"Böyle bir pislik olmak zorunda değilsin," diye mırıldandım. Bunun için zamanımız yoktu.

"Seni eğlendirmiyor muyum, Küçük Prizma?" Edmyn suratını astı, gözlerindeki ışıltı biraz olsun geri gelmişti. "Senin eğlenmen için yaratıldığımı sanıyordum ve sadece bu nedenle." Kayıtsız kalmak için elinden geleni yapan Farris'e bakmaya cesaret edemedim. Ama Edmyn'in sözleri bacaklarımı güçsüzleştirdi. Aramızdaki bağ sayesinde onun sıcaklığını mı paylaşıyordum yoksa sadece arzusun sıcaklığının diğer tüm işlevlerimin önüne geçtiğini mi hissediyordum, bilmiyordum.

ama deri zırhım beni boğuyormuş gibi hissettirmeye başladı. Aramızda çok fazla katman vardı.

"Tamam, anladık," dedi Leyanna bıkkınlıkla, öne çıkarak. "Küçük aşk üçgeniniz şu anda mutlu bir üçgen değil. Ama şimdi bunu tartışmanın zamanı değil. Bugün zombi öldürecek miyiz, öldürmeyecek miyiz?"

Edmyn gülümseyerek, "Sen Leyanna olmalısın," dedi.

Bir kahkaha attım. Bu komik değildi; tüm bu durum korkunçtu. Ama sanırım gerginlik beni etkilemeye başlamıştı. Edmyn Farris'e döndü ve "Görüyor musun?" dedi. Beni işaret etti. "Eğlendiriyorum. Hem de çok iyi eğlendiririm."

Farris gözlerini devirdi, çatışmadan kaçınmaya çalışıyordu ama Edmyn'in şakalarından etkilenmediği açıktı. Edmyn dudaklarında şakacı bir gülümseme bıraktı ve grubumuza onu taht odasından çıkarken takip etmemizi işaret etti.

"Lord Vale, benimle gelin. Markis, Ciaran'ın geri dönme ihtimaline karşı geride kal ve kaleye göz kulak ol. Yanınıza muhafız alın." Markis topuklarının üzerinde döndü ve tek kelime etmeden taht odasına doğru geri döndü. "Sana yardım edeceğim," dedi Edmyn, eskiden ezberlediğim karanlık koridorlardan geçerek onun peşinden giderken. Şimdi her şey daha karanlık ve kafa karıştırıcı görünüyordu ama Edmyn'in duvarlarda yankılanan alçak sesinden onu takip etmek kolaydı. "Ve hatta elimden gelirse seni koruyacağım. Ama güvenlik konusunda hiçbir garanti veremem. Ciaran'ın gölge canavarları sinsice dolaşıyor. Anladığım kadarıyla yanında iki lord ve kendine Morticia diyen bir insan hizmetkârı var."

Farris homurdandı. "Addams Ailesi'ndeki gibi mi?"

"Bize anlatacağın şey bir tür kadim Shaede soyluluğu mu?" Edmyn bıkkınlıkla sordu. "Bir zamanlar gümüş bir Shaede tanırdım ve çekilmez biriydi, her zaman elimizdeki görevle hiçbir ilgisi olmayan küçük bilgiler verirdi. Dur tahmin edeyim, Adams Hanesi Mantar Çıbanı'nı tedavi etmek için Leggen yosununu kaynatan ilk peri ailesiymiş."

Bizi güldürme sırası Farris'teydi. "Hayır. Ama ne yazık ki kimin yaptığına dair bilgi bana bahşedildi."

Bir köşeyi dönene kadar hoş bir sessizlik oldu ve kalenin ekinlerine ve bahçelerine inen kıvrımlı patikaya açılan küçük gri kapıyı fark ettim.

Dışarı çıktığımızda Edmyn, "Pekâlâ Amira," diye seslendi. Ayaklarını sürüyerek ilerledi ve onun çizmelerine baktı. "Çok kederli görünme canım. Onu ben de seviyorum ama onun yolu asla yaşamaya değer bir hayat sürdüremez. Sadece ölüm ve yıkım olacak."

"Biliyorum," dedi onun kucaklamasını kabul ederken. Etrafımızda rüzgâr esiyor ve havada ölüm kokusu asılı duruyordu. "Buradan en uzak tünel bataklığın en ucunda."

"Tamam, oradan başlayalım ve geri dönelim," dedi Edmyn. Bir geçit açtı ve hepimiz geçtik.

Leyanna bataklıktan duyduğu tiksintiyi gizleyemiyordu. Glory de bataklığa bu kadar yakın olmaktan pek hoşnut . Bulanık su fokurduyor ve sanki canlı bir şeymiş gibi gürültülü sesler çıkarıyordu. Etrafını saran zemin sıvı çamurdu ve her adımımızı gıcırtyla emiyordu. Amira bizi devrilmiş bir kütüğe götürdü ve Edmyn'e girişin hemen diğer tarafta olduğunu söyledi. Edmyn büyüü ortaya çıkarmak için bölgeyi heceledi ve neredeyse anında devasa, kavernöz bir delik ortaya çıktı. Avucunu havaya kaldırdı ve büyüüyle Ciaran'ı aradı. Yaşayan hiçbir şey hissetmedim. Daha önce hiç görmediğim bir büyüye başladı ve bana tamamen yabancı bir dilde sözler söyledi. Glory bana doğru eğildi ve fısıldadı, "Bu saygısızlık büyüü."

Farris arkasına yaslandı ve ekledi, "Dil eski Corinthian dili. Ejderhaların bunu hatırladığından bile şüpheliyim."

Glory ona ters ters baktı.

Yer ayaklarımızın altında kabardı ve yeraltında toprağın kendi içine döndüğünü duyabiliyor ve hissedebiliyorduk. Tünelin girişinin bölgenin tozlu toprağıyla dolmasını huşu içinde izledik ve birkaç dakika içinde tünel sanki hiç var olmamış gibiydi.

"Biri gitti, dördü kaldı," dedi Edmyn parlak bir sesle. "Ölüler artık gerçekten huzur içinde. Bundan emin oldum." Hayatınız boyunca sadece tek bir tür ölü olduğunu düşünerek yaşayıp daha sonra bundan çok daha karmaşık olabileceğini öğrenmek garipti.

Amira bir sonraki tüneli tarif ediyordu ki, keskin kokulu bataklıktan, ön ayaklarında şaklayan pençeleri ve sırtına bağlı akrep benzeri bir kuyruğu olan kurbağa benzeri dev bir yaratık fırladı. Karaya ulaştığında hızla bize doğru koştu ve kısılcının menzilin test ederek bize acımasızca saldırdı. Edmyn'in büyüünün fırladığını hissettim ama büyü gölge canavara isabet etmeden önce Farris'in devasa kılıcı öne doğru savrularak iğrenç yaratığın kafasını bir hamlede kesti.

Edmyn de Dru gibi hafifçe etkilenmiş görünüyordu, hepimiz gibi. Yanımızda getirdiğimiz savaşçılar, beklenmedik bir gölge canavarla karşılaşma ihtimalimize karşı, seyahat ederken etrafımızda bir çember oluşturmaya karar verdiler.

Karşılaşmalar. Neyse ki ikinci ve üçüncü tünellerde istenmeyen ziyaretçiler yoktu. Her yerde, Edmyn'in Ciaran'ın içeride olduğunu söylemesini bekleyerek bekledik. Kendimizi zombiler tarafından istila edilmeye hazırladık. Ama her şey sessiz ve sakindi. Grubumuzdan Edmyn'e cesaret veren mırıltılar ve Edmyn daha fazla toprağı kendi içine çevirip ölüleri dinlenmeye yatırdığında küçük tezahüratlar bile vardı. Ciaran'ın onlar için hayal ettiği hastalıklı azap için hayatlarını feda etmek zorunda kalan bu ölü fae ve insanların yasını tutmak için çok az zaman vardı.

Amira üzgün ama kararlıydı. Ciaran onu Shaede Sarayı'nda terk ettiğinde kalbi çoktan kırılmıştı ama durumu düzeltmek için bir şansı olabileceğine dair bir umudu varsa bile, ziyaret ettiği her tünelde bu umudu hızla tükeniyordu çünkü her tünel Amira'ya kendisini bağladığı saf kötülüğü hatırlatıyordu.

Dördüncü bölgeye ulaştığımızda Edmyn'in yorgun görünmeye başladığını fark ettim. Elini saçlarının arasında gezdirdi ve avucu tüneli araştırmak için yukarı kaslarının gerildiğini ve gözlerinin odaklanmak için ekstra çaba harcadığını gördüm. Mümkün olduğunca soğukkanlılığını korudu ama kaşlarını kaldırarak bize döndü.

"Bu bedenler canlandırılmış. Ciaran aşağıda değil ama hepsi canlı. On bin tane olmalı, belki daha fazla. İhtiyacı olana kadar yeraltında kalmaları için onları hapsetmiş ya da büyületmiş olmalı. Sanırım lordlar ve insan hizmetkârlar da aşağıda."

"Tüneli hâlâ mühürleyebilir misin?" Ben sordum. Hepimiz aynı şeyi düşünüyorduk. On bin zombiyi yok etmek için çok fazla sihir gerekirdi ve bu bizim sahip olmadığımız bir sihirdi.

"Mühürleyebilirim ama onlar ölümsüz. Tekrar topraktan çıkacaklar." Görevimizin ilk kısmını tamamlamaya çok yaklaşmıştık. Ciaran'ın bize karşı kullandığı en büyük silahlardan birini yok etmeye çok yaklaşmıştık. Artık başarısız olamazdık.

"Mühürleyin," dedi Farris, o anda kimsenin sahip olmadığı bir güvenle. "Tüneli mühürleyin ve bırakın kendilerini kazarak çıkarsınlar. Hızla bir sonraki yere geçeceğiz ve tüneli mühürlemek ve Ciaran'ın soyu tarafından istila edilmeden önce onun icabına bakmak için yeterli zamanımız olsun diye dua edeceğiz."

"Herkes büyülerin büyücüleriyle birlikte öldüğünü bilir," dedi Glory, Farris'e gönülsüzce katılarak. "Umarım ne yaptığınızı gerçekten biliyorsunuzdur."

Edmyn de Farris'e baktı, belki de onu ilk kez gerçekten görüyordu. "Bunu hak etmese de, ölümü onurlu olacak mı Silver?"

Farris Edmyn'e doğru ilerleyerek omzuna sert bir el koydu. Muhtemelen Gece Sarayı'nda bin yıldan uzun süredir yaşayan ve bir Karanlık Prens'e dokunmaya cesaret edemeyecek saray mensupları vardı ama hepimiz Edmyn'in omuzlarının gevşemesini izledik ve sihirlerinin birbirine karıştığını ve her birinin sahip olduğu ruhumun parçasını tanıdığını hissettim. Farris nezaketle konuştu. "Hızlı ve adil olacağına dair size söz verebilirim."

Edmyn Farris'in önünde eğildi, tünel girişine doğru döndü ve ilahi söylemeye başladı.

KISIM 6

W Beşinci geçitten geçerek pandemoniye girdik. Uzun, pullu boyunları ve griffin gibi uyumsuz ayakları olan büyük kanatlı şahinler, üzerimizdeki gökyüzünü pençelediler. Daha fazla kurbağa

Canavarlar boşlukta çılgınca zıplıyor, kısıkaçları ete temas etmek istiyordu. Farris'e ara sokakta saldıran kurt benzeri gölge canavarlardan en az on tanesi hemen etrafımızı sardı, aç hırıltıları yeri titretecek kadar yüksekti.

Edmyn'le ekinlerinin arasında yaptığımız yürüyüşten sonra vardığımız yerin yakınındaki yamaçta ortaya çıkmıştık. Bu tünelin girişi artık büyülmüştü ve içinden ölümsüzler ikişer ikişer sürünerek çıktılar. Herhangi bir strateji ya da planı tartışacak zamanımız yoktu; silahlarımızı çektik ve savaşıma başladık.

Dru ve Farris, ardından da yeşil savaşçılar kurt canavarların üzerine hücum ederek hızlı kılıç ve hançer darbeleriyle onları geri püskürttüler. Uçan bir canavar savaş naraları atarak Glory'nin üzerine çullandı ve onu avlamaya çalıştı ama Glory tam o anda hızla döndü ve arka pençelerinden birini keserek üzerimize sıcak kan yağmasına neden oldu. Lennyx ve Leyanna zombilere doğru ilerleyerek onları teker teker kesmeye başladı. Biz beceriksizce düşmanlarımızı geçmeye çalışırken uzuvlar ve kafalar tepeden aşağı yuvarlanmaya başladı. Edmyn etrafımıza koruyucu bir kalkan fırlatarak üzerine düşeni yaptı ama yapabileceği tek büyü buydu. Eğer yaşayan bir Shaede olsaydı, şimdiye kadar çoktan beyazlamış ya da daha kötüsü olmuştu. Ama yaşam gücüne tutunmuş olan karanlık her neyse, ölümcül bir pençeye sahipti ve bizi biraz korumaya yetecek kadar büyü yapmaya devam etmesini sağladı.

Amira, Lord Vale ve ben, kurbağaya benzeyen devasa gölge canavarlardan üçüne karşı kendimizi savunuyorduk ama aynı anda hem savaşmak hem de bir tepenin üzerinde geriye doğru ilerlemek çok zordu. Hepimizin çocukken aldığı iki yıllık dövüş eğitimi böyle bir savaşta asla yeterli olmayacaktı. Glory kılıcını bize en yakın kurbağa canavara doğru savururken, arkadaşı hızla ilerledi ve iğnesiyle bana saldırdı, ancak Edmyn'in kalkanının bedenlerimizin üzerinde durduğunu ve onu kırmanın hiçbir yolu olmadığını gördük.

Sonunda gölge canavarlardan kurtulana kadar kırk dakika kadar dehşet, yorgunluk, savuşturma ve kesmeyle geçti. Sızan leşleri dev, siyah, kanayan kayalar gibi tepe boyunca dağılmış karanlık yığınlar halinde yatıyordu. Bıçaklarımızdan kaçmayı başaran bir şahin canavar kaçmaya karar verdi ve uzaklarda bir yerde çığlık attığı duyulabiliyordu. Edmyn'in yüzü yorgunluktan neredeyse kül rengine dönmüştü. Bir ara, onu yakınlarda ölü yatan vahşileşmiş bir kurt canavarının cesedine doğru sendeleyerek giderken yakaladım ve karnında bir delik açtığını, avuç avuç kan ve parlak bağırsakları çıkarıp kendi elleriyle yediğini gördüm. Kalkanları tutarken ve büyüsü sınırlarını zorlamaya devam ederken ağzından koyu kırmızı kan akıyordu, tüm sahne her geçen dakika daha da ürkütücü hale geliyordu. Hepimiz dirseklerimize kadar kana ve iç organlara batmıştık, kaderimiz sonsuza dek o tepeye tırmanmaktı. Öldürdüğümüz her on zombi için on tane daha geliyor ve asla ilerleyemiyorduk.

Sonra diğer taraftaki tepenin üzerinden bir ışık parladı. Hepimiz ne olduğunu hemen anladık. Hatta ölümsüzlerin bile dikkatini çekti ve bizi bitmek bilmeyen takiplerinden vazgeçip yeni bir hevesle ışık kaynağına doğru dönmelerine neden oldu.

"Bu bir geçit!" "Kaçın!" diye bağırdım.

Tepenin geri kalanını tırmanarak çıktık, bedenlerimiz ağrıyordu, ciğerlerimiz tükenmişti. Zombiler artık bizimle ilgilenmiyordu bile; yeni bir görevleri vardı. Uçuruma vardığımızda, dev bir geçidin açıldığı, diğer tarafta tanımadığım bir manzarayı gösteren, mor bir gökyüzüne karşı dağların olduğu kademeli bir yamaçtan aşağı bakıyorduk. Ve orada Ciaran vardı, ele geçirilmiş gibi görünüyordu ama sağlığı yerindeydi, belasını eşiği ve başka bir yerde tahribat yaratması için cesaretlendiriyordu.

"Dur!" Edmyn böğürdü. Büyüsünü Ciaran'ın kapısına doğru savurdu ama kapıyı kapatmayı başaramadı. Ciaran bize baktı, onu izlemek için sıraya girmiştik.

histerik bir şekilde gülerek ve kendisini ele geçiren kötülüğe kör olarak dehşetini dağıttı.

Amira dizlerinin üzerine çöktü. "Lütfen Ciaran," diye yalvardı, kan sıçramış yüzünden yaşlar süzülüyordu. Onu çağıran sesi tepelerde bir ağıt gibi yankılanıyordu, sanki aralarında santimler değil de dünyalar varmış gibi. Uzaktan bile olsa gözlerinde kız kardeşime duyduğu sevgiyi görebiliyordum ama bu onun için nefretini geride bırakmaya yetmiyordu. Edmyn tepeden aşağı birkaç adım atmıştı ki, kasvetli gri günde farklı bir ses yankılandı. Gök gürültüsü müydü?

Hepimiz mekanik bir şekilde gürültünün geldiği yöne döndük ve çok uzakta olmayan bir toz bulutunun hızla yaklaştığını gördük. Bu hava değildi; dördüncü tünelden gelen ve Edmyn'in onları gömdüğü topraktan kurtulmayı başaran binlerce ve binlerce ölümsüzün sesiydi. Şimdi bize doğru koşuyorlardı, son derece kızgındılar ve kuruyan dudaklarında etimizin tadı vardı.

"Bu hiç iyi değil," dedi Leyanna. Lennyx'i zırhının yakasından yakaladı ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı. "Her ihtimale karşı burada öleceğiz," dedi gülümseyerek. Zavallı Lennyx'in tepki verecek zamanı yoktu. Üzerimize gelmeleri sadece birkaç dakika alacaktı ve Edmyn'in bizi uzaklaştırmaya yetecek kadar büyü olduğuundan bile emin değildim.

Farris'e baktım, onu ölüme götürüp götürmediğimi merak ediyordum. Belki de biz de istila edilmeden önce son bir öpücük çalmalıydım. Ama gözlerinde korku ve aciliyet hissi yoktu. Aslında yine parlıyorlardı ve belki biraz da hüznüydüler. Benden uzaklaştı ve Amira'nın diz çöktüğü yere doğru yürüdü, başı şimdi önünde yere değiyordu, vücudu kontrol edilemeyen hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Farris şefkatle başını kaldırdı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Ona sıcak bir şekilde baktı, karşılığında bir şeyler söyledi ve sonra bana dönüp yağmur gibi yağan gözyaşlarının arasından gülümseyerek . Sonra boynunu kırdı ve vücudu kollarının arasında gevşedi.

"HAYIR!" Çığlık attım ve ona doğru koşarak yere atladım. Kaslarımın izin verdiği kadarını kucağıma aldım ve orada öylece duran Farris'e baktım, empati yüzündeki her detayı doyuruyordu.

Aynı anda Edmyn Ciaran'ın adını haykırarak uçarak kardeşinin yanına gitti. Döndüğümde Ciaran'ın bedeninin bir anda yere düştüğünü gördüm.

yığın. Geçit sanki hiç var olmamış gibi kayboldu ve Gölgele Diyarı sessizliğe gömüldü. Ölüler tekrar öldü.

"Neden?!" Farris'e bağırdım, gözlerim bulanıktı ve kan ve tozla karışık yaşlarla yanıyordu. "Bunu nasıl yaparsın?"

Diğerleri hâlâ tepemizde bizi izliyordu; yüzlerinde şok, şefkat ve sevincin acı verici bir karışımı vardı.

"O öldü!" diye haykırdı Edmyn, kardeşinin cesedinin başında açıkça ağlayarak.

Yürüyemeyecek kadar yorgundum, bu yüzden süründüm. Kız kardeşimin soğuk bedenini bıraktım ve Edmyn'e doğru sürünmeye başladım. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde, o kaşındırıcı kahverengi otlardan bir avuç aldım ve kalan her şeyimle kendimi ona doğru çektim. Geldiğimi gördü ve Ciaran'ın başını nazıkçe yere koyup beni yarı yolda karşıladı. Keder, sevgi ve teselli dolu bir kucaklaşmayla diz çöktük. Söyleyecek söz yoktu. İkimiz de bu savaşı kaybetmiştik.

Edmyn başımı ellerinin arasına aldı ve beni öptü. Gözyaşlarıyla yüklü kara kirpikleri yanaklarımda fazladan öpücükler gibi duruyordu. Toprakta küçük bir hareket oldu ve bu da öpüşmeyi kesip Ciaran'ın bedeninin yattığı yere doğru bakmamıza neden oldu.

Bedeni toza dönüşürken herkesin nefesi kesildi. Sonra, sanki toprakta bir huni açılmış gibi, toprak dönerek kalıntılarını derinlere çekti ve sonunda yerinde cesurca çıkıntı yapan küçük yeşil bir fidan ile taze kireçli topraktan oluşan pürüzsüz bir yığına yerleşti.

Edmyn ayağa kalktı ve beni ayağa kaldırdı. Onu küçük bitkinin yanına kadar takip ettim ve birkaç dakika boyunca sessizce ona baktık, kolu belime dolandı, yorgun bacaklarımı sabitledi. Onu izlediğimiz birkaç dakika içinde bile yarım santim büyümüş gibi görünüyordu.

"Hızla büyüyor," dedim, anlamlı sözcükler bulamayınca. "Evet." Edmyn hüznle sırttı, çenesinden serseri bir gözyaşı döküldü.

"Ciaran'ı tanıyorsam, bir ot gibi büyüyecek ve bu mahsulün üstesinden tamamen gölgesiyle gelmek için elinden geleni yapacaktır."

Acısını duydum ve iyileşmenin zaman aldığını biliyordum. "Bence bu iyi bir ağaç olabilir," diye önerdim. "Şifalı meyve veren sağlıklı bir ağaç ya da öyle bir şey."

"Ya da zehir," diye tükürdü, fidandan uzaklaşıp bana bakarak. "Her şey için özür dilerim," dedi aniden heyecanlanarak. "Kardeşim için, ailen için, kız kardeşin için, krallığın için. Her şey için."

"Onun günahları senin değil, Edmyn."

"Seni bu kadar çok sevmemeliydim. Bu ikimiz için de adil değil." "Gece Mahkemesi ne zamandan beri adaleti önemsiyor?" Hüzünle gülümsedim.

"Şu andan beri," diye cevap verdi, sesi ciddiye. "Her şey farklı olacak."

"Şimdi gidemezsin, değil mi?" Cevabı zaten bildiğim için sordum.

Kardeşinin zalim saltanatının diğer tarafındaki o efsanevi yer, arzuladığım ve sadece kendimle paylaştığım gizli senaryo, Yüksek Şaede Sarayı'ndaki tahttan dışarı baktığım ve hem Edmyn'in hem de Farris'in bana gülümsediğini gördüğüm bir dünyaydı. Bu bir hayaldi ama benim hayalimdi.

Alnıma nazık bir öpücük kondurmak için eğildi ama gerçeği teyit etmek yerine, "Beni sevdiğini söyle, Küçük Prizma," dedi.

Bu adamın benden isteyip de yapamayacağım bir şey var mıydı? "Seni seviyorum, Edmyn."

"Ve seni seviyorum," dedi alçak ve eşit bir sesle, duygu yüklü. "Seni ayın güneşi sevdiği gibi seviyorum. Ve sonsuza dek senin peşinde olacağım. Uyandığın her sabah, ben orada olmasam da, senin bir parçan -her zaman üzerimde parlayan ve bana bir amaç veren parçan- her zaman benimle olacak. Karanlığın içinde kaybolsam bile, senin için tekrar ve tekrar ve tekrar parlayacağım, aşkım."

Gözyaşlarım yeniden başladı. "Sonsuza dek iç içeyiz, sen ve ben."

"Bana nazık davranacağına inanıyorum." Elimini öptü ama en mahrem yerlerimi de öpebilirdi. Aramızdaki bağ, hissetmemi istediği şeyi bana hissettirebilmesi içindi. Ve o anda, ona baktığımda, artık kardeşi tarafından gölgelere itilmiş bir Karanlık Prens değil, artık korkmadığım tüm karanlık, acımasız ve görkemli kötü şeyleri vaat eden bir gülümsemeye sahip bir Karanlık Kral'dı.

Farris yaklaştı ve birden Edmyn'le birlikte tüm seyircilerin önünde yas tuttuğumuzu ve öpüştüğümüzü hatırladım.

"Ah, gümüş evcil hayvanın," dedi Edmyn, Farris'in duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

"Bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum," diye söze başladı Farris, bizi bir arada görmekten etkilenmemiş gibi görünüyordu, "ama gerçekten üzgünüm. Her iki kaybınız için de."

"Farris, nasıl?" Öfkem yerini şaşkınlığa bırakmıştı. "Yaşam güçlerinin birbirine bağlı olduğunu nereden biliyordun?"

Savaşı yeni kazanmış bir adam gibi görünmüyordu. Konuşurken yüzünde ya da sesinde zaferin izi yoktu. "Amira, Sandrell'in mektuplarının iki kopyasını bulmuştu ama kadim Shaedes yazışmaların tamamına sahipti. Sandrell yıllarca Viking sevgilisiyle kurduğu bağın o kadar güçlü olduğundan şüphelenmişti ki, eğer savaşta yaralanırsa

onun acısını hissedebiliyordu. Ama ne zaman ki yaşlılıktan ölmeye başladı, işte o zaman gerçekten hissetti. Gücü zayıfladı ve o da onunla birlikte öldü, ne yazık ki."

"Mektubu intihar gibi görünüyordu," dedim. "Ve Denge'nin onu cezalandırdığını düşünüyordu."

"Tam olarak değil," dedi Farris. "Denge ona ve diğer Nymph'lere bu büyüyü kullandıkları ve özel arıtmalar yarattıkları için kızmadı. Denge dünyaya daha fazla iyilik getiren her birleşmeyi kutsar. Ancak Denge, Nimfler tarafından kurulan bağları koparamadı ve onlar ölüyordu. Sandrell'in mektupları, arıtma büyüsüyle kutsanan, aşık olan ya da inadına varlıkları dönüştüren ve sonra da onlarla birlikte yok olan Nimflerin tek hikayesi değildir. Periler ölüyordu - Dengeyi bozan da buydu. Sonunda Nimfler öldü ve Denge, türün geri kalanını korumak için bu tür büyüyü gizledi."

"Yani eğer ölürsem..." Başladım ama söyleyemedim. "O zaman hepimiz ölürüz," dedi Farris. "Üçümüz de."

Amira'nın tepede kıvrılmış minik bedenine baktım. "Biliyordu, değil mi?" diye sordum.

Farris başını salladı. "Canını almadan önce ona ne yapacağımı söyledim. Ölümünün önemli bir anlamı olacağını bilmesini istedim. Aslında bana teşekkür etti. Ciaran'ın huzur içinde olması için sık sık dua ettiğini söyledi." Edmyn'in gözleri tekrar doldu. "Bu şekilde olması gerektiği için tekrar özür dilerim."

Edmyn'in yanından ayrıldım ve Farris'in kollarına atladım. Keşke onu teselli edebilseydim. Olay yerine geldi ve ben onu canavarlarla savaşmak, aile üyelerini öldürmek ve benim başka bir adama aşık olmamı izlemek zorunda kalan katil bir kahramana dönüştürdüm. Ona sunabileceğim tek şey kalbimin bir parçasıydı ve yaşadığı onca şeyden sonra bu bile yeterli gelmiyordu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım kurumuş kanla lekelenmiş gümüş dalgalarına.

"Ve ben de seni," diye yineledi.

"Sanırım Amira'yı Ciaran'ın yanına gömeceğim, eğer senin için de uygunsa," diye sordu Edmyn, kucaklaşmamızı bölerek. Bu çok uygundu ve ben de kabul ettim. Amira'nın Ciaran'ın yanında kalmak isteyeceğinden emindim. "Neden ikiniz de Lord Vale ile birlikte geri dönmüyorsunuz? Hepinizin iyileşmek için büyülerinize erişmeye ihtiyacı var. Ben Amira ve bu tünelle ilgileneyeceğim. Ayrıca sarayıma da hitap etmem gerekecek. Bu herkes için bir şok olacak."

Edmyn, Farris'in yanına geçti ve el sıkışmanın ötesine geçecek şekilde kollarını kavradılar. "Kızımıza iyi bak," dedi cesurca.

Farris'in gümüş gözleri Edmyn'in gözlerine dikilmişti ve "Sanki hayatımız buna bağlıymış gibi" diye cevap verdi. Elimi tuttu ve şahin hayvanı uzaklarda, bulut denizinde ve güneşsiz gökyüzünde ağıtını haykırırken beni uzaklaştırdı.

EP) LOGUE

■ Ateş kırmızısı saçlarını tarayıp yeniden tararken omzuma dirsek atan Leyanna ile aynayı paylaşmak imkânsızdı. Vazgeçtim ve yüksek arkalıklı, büyük boy koltuklardan birine uzandım.

Yeni devasa High Shaede yaşam alanımda yer kaplayan sandalyeler. Leyanna'nın kendi odası vardı ama benimle birlikte hazırlanmak için ısrar etti ve sonra dolabımı yağmalamaya, taraklarımı ve şimdi de aynamı tekeline almaya başladı. "Biraz tuhaf, değil mi?" diye sordu kendi yansımasına, makyaj masamı karıştırıp parfümümü kullanmaya başlarken. "Kimin aklına gelirdi ki... Belki de annenle baban tek evli High Ne de olsa peri tarihindeki Shaedes'ler."

"Sakin ol," diye homurdandım. "Bu birlikte ilk resmi geziniz ve yalnız bile gitmiyorsunuz."

"Bu ilk gezintimiz olabilir ama *içeride* birlikte bolca vakit geçiriyoruz." Beni utanmış bulmayı umarak arkasını döndü ama Farris'le *içeride* ve bazen *dışarıda, çatıda, kütüphanedeki parşömenlerin arkasında* geçirdiğimiz zamana ne kadar yoğun yaklaştığımızı bir bilse...

"Ama bilmiyorum," diye devam etti, gergin bir enerjiyle. "Lennyx'te bir şeyler var. Beni sakinleştiriyor, bazen hoşuma gidiyor bazen gitmiyor... ama harika öpüşüyor. Ve en azından onu becerip yanlışlıkla bir roka bitkisine, bir çit kuşuna ya da bir-" Durmasını sağlamak için ona bir yastık fırlattım, ama bir parçam alay edilmesini hoş karşıladı. Bu konuyu mizahla konuşmak, hiç olmamış gibi davranmaya çalışmaktan daha kolaydı.

Lennyx'le ortak bir paydada buluştukları için oldukça mutluydum; bu payda Lennyx'in ona biraz takıntılı olması ve onun tarafından yönetilmeyi hiç umursamamasıydı. Lennyx'in onu evcilleştirmeye çalışmasını izlemek eğlenceliydi ve onca stres, tehlike ve kayıptan sonra aralarındaki romantizm yanıklara sürülen serin bir merhem gibiydi ve hepimiz iyileşme ihtiyacının çeşitli aşamalarındaydık.

Lennyx ve Leyanna ve onların tomurcuklanan ilişkilerinin yanı sıra, diyarı Karanlık Prens'ten kurtardığımızdan beri Şaede Sarayı'nda pek çok şey değişmişti. Hepimiz sarayda kendi odalarımıza taşındık ve Seam'de neler olup bittiğini ve gerçekten makul çözümleri olan sorunların cevaplarını tartışmak için düzenli toplantılar yaptık.

Farris ve Dru, Kayıtlar Odası'ndaki kapsamlı araştırmaları sırasında bulunduğu yoğunlaştırılmış savaş büyüleri listesini uygulamak için ortadan kayboluyordu. Yüce Şaede ile buluşma zamanlarımızın neredeyse tamamını orada tek başına, belgeler üzerinde gezinerek ve en iyi hayatını yaşayarak geçirmişti. Bunun dışında zamanımızı birlikte kale arazisini keşfederek geçiriyorduk. Hatta bir hafta sonu onu Pellshaeven'a götürdüm ve orada ayaklarımızı havuzlara daldırıp yağmur altında yıkanarak iki muhteşem öğleden sonra geçirdik.

Farris'le yaptığı eğitim seanslarına ek olarak, Dru saraydaki silahları geliştirmek için nadir bulunan malzemeleri avlamak üzere rutin olarak saraydan ayrılırdı. Krallık kısa yaşamlarımız boyunca barış görmüş olsa da, Ciaran'la yaşanan çatışma herkesin gözlerini her şeyin ne kadar çabuk değişebileceğine açtı. Sarayımızı güvenli hale getirmeye kararlıydı, ancak buna saldırılarımızı arttırmak da dahildi. Ve geleceğimizin olası dehşetleriyle uğraşmadığı zamanlarda, annesiyle çok fazla zaman geçiriyordu. Yüce Şaedler öldüklerinde, ister isteyerek ister zorla olsun, aileleri onları gömmek için bir ağaç seçer ve o ağaç kıyamete kadar onlara göz kulak olur. Eğer bir ağaç kesilirse, komşusu onun sözünü üstlenir. Bazılarının Corewood Ormanı'nın bu kadar cömert bir gölgeye sahip olduğunu ve sarayın ve perilerin ihtiyaçlarıyla bu kadar uyumlu olduğunu söylemesinin nedeni budur, kökleri en iyilerimizle birbirine bağlıdır ve Dru ve annesi Brilan'ın ağacının gölgesinde birlikte oturup rahatlayarak saatler geçirmişlerdir.

Glory hâlâ bir yandan ailesinin ondan olmasını istediği beklentileri karşılamaya çalışırken, bir yandan da hobilere, arkadaşlara ve daha fazla bağımsızlığa ihtiyaç duyan kendi kişiliğine bürünmeye çalışıyordu. Kayıt Odası'nda hâlâ Farris'ten bile daha fazla zaman geçiriyordu ama rastgele bir şekilde en sevdiği hayvanları ve yaratıkları boyamaya başlamıştı.

onları gördüm. Gerçekten de görülmeye değer resimlerdi ve odalarımızı birbirine bağlayan koridorda sergilenen parlak ve neşeli resimlerinden birinin yanından her geçişimde gülümsüyordum. Dru, Leyanna ve ben kız kıza vakit geçirmek için bir araya gelmek istediğimizde onu da davet etmeye başladık ve daha geçen hafta bütün bir sohbeti kimseyi düzeltmeden ya da ailesinden bahsetmeden tamamladı. Sanki hep birlikteymişiz gibi hissettiriyordu; nasıl arkadaş olmayabilirdik ki? Her şeyde bir normallik, bir rahatlık ve hoşnutluk havası esmeye başladı.

Kapı çalındı ve Leyanna saçlarını bir, iki, üç kez daha . Geniş göğüs dekoltesini çerçeveleyen ve iç çamaşırları hakkında hayal gücüne çok az şey bırakan tüllü kırmızı bir elbise giymişti. Alacakaranlıkta piknik yapmak için biraz fazlaydı ama bir şey söylemeyecektim; aksi takdirde oradan asla çıkamazdık. Glory bize Corewood'daki bir pınar kuyusundan bahsetmişti, orada tüm balıkları yıldız ışığıyla büyülemişti. Kulağa rüya gibi geliyordu ve gidip kontrol etmek için sabırsızlanıyorduk.

Kapıyı Lennyx'e açtım, Leyanna'nın onu gördüğüne sevinmesine sürekli şaşırmış gibi görünüyordu. Ona iltifat etti ve Leyanna parladı. Başımı dışarı uzatıp koridorlarda Farris'i aradım.

"Opal, hemen yanımda yaşıyor olabilir ama ben onun bekçisi değilim," diye şakacı bir şekilde takıldı Lennyx ve kız arkadaşını öpmek için eğildi. Onu evinde hissettirmek için ve belki de diyar için yaptıklarına bir şükran jesti olarak, Yüce Şaedler Farris'in her geceyi benim yatağında geçirse bile sarayda kendine ait bir odası olması gerektiği konusunda hemfikirdi.

Onu görmeden önce hissedebiliyordum. Büyüm onun yaklaşmakta olduğu gerçeğinden zevk alıyordu ve birdenbire kapıdan ısıltılı, mükemmel ve beni gördüğü için aynı derecede mutlu görünüyordu.

"Hazır mısın?" Farris eli cebinde sordu. Dru'yla dövüşmek için giyinmediği sürece bol keten pantolonlar ve gri-beyaz tonlarında gossamer tunikler giymeye alışmıştı. Ama ne giydiği önemli değildi. Gittiğimiz her yerde dikkatleri üzerine çekiyordu. Onu sarayda ne zaman biriyle tanıştırsam, diyarı kesin bir sondan kurtarmış olmasına aldırmadan, insanlar ona bir tür mistik nesneymiş gibi bakıyor, sonra da bana korkulacak bir şeymiş gibi bakıyorlardı. Artık kimin ne düşündüğünü umursamaktan çok uzaktım. Neyi başardığımızı biliyordum, neyi feda ettiğimizi biliyordum ve Denge'nin işini yaptığımızı biliyordum

ve krallığa elimizden gelen en iyi şekilde hizmet etmektir. Güven içinde özgürlük vardı ve Edmyn ile Farris benim kendi özgürlüğümü bulmama yardım etmişti.

Pikniğimiz için gerekenleri toplamak üzere mutfaklara yöneldik ve ardından sarayın ana girişinden geçerek Corewood'un derinliklerine ulaştık. İyi bir önlem olarak, sarayın savunmasını yüksek tutmayı kabul etmiştik, bu da portalın arazide ve çevresinde hala devre dışı olduğu anlamına geliyordu. Ay henüz doğmamıştı, bu yüzden Corewood bir başka mükemmel gün batımının tozlu pembeleri, morları ve turuncularıyla çerçevelenmişti.

Farris ve ben yeni çiftin birkaç adım gerisinde, el ele tutuşmuş, parlayan kertenkeleleri ve diğer vahşi yaşamı fark etmeye çalışarak yürüyorduk ki tüylü, siyah bir yarasa başımızın üzerinden aşağı süzüldü, kanatlarını çılgınca çırparak havada durmaya çalışıyordu. Minik pençelerinde bir zarf vardı, onu mutlulukla elime bıraktı ve sonra uçup gitti.

"Bu da ne?" diye sordu Lennyx, belki de özel gecesini bir şeyin böyleceğinden endişe ediyordu. Ama hepimiz gergindik - ciddi bir travma yaşamak insana bunu yapıyordu. Hepimiz günlük yaşamda bir ritim bulmuştuk, ama dışarıdaki kötülüğü gördüğünüzde hiç gerçek bir rahatlama olur muydu?

Zarfı elimde evirip çevirdim ve mühründe çok net bir şekilde siyah balmumuyla işlenmiş bir Ayçiçeği resmi olduğunu fark ettim. Oradan ayrıldığımızdan beri Gece Divanı'ndan haber almamıştık ama Edmyn'in ve yanındaki boş tahtın düşüncelerime girmedikleri tek bir gün bile olmamıştı.

Mührü kırdım ve sesimin duygularımı ele vermemesini umarak içindekileri yüksek sesle okudum.

"Yüce Koltuk'un Sevgili Shaedes'i, Gölge Diyarı bu uzun ay boyunca huzura kavuştu, Ciaran'ın ihanetlerinin yaralarını sardı ve diyarın diğer saraylarıyla daha kalıcı ve samimi bir ilişki kurmak için başka değişiklikler yaptı. Yeni dostluğumuzu yakında sınayabilir ve ölümlerle savaştığımız gece bana yapılan, dile getirilmemiş daveti nihayet kabul edebilir miyim?" Sonra sessizce, sadece bana hitap eden kısmı okudum. "Ve Opaline'e bir not: Ciaran'ın ağacının meyvesi gerçekten de çok tatlı. Sana biraz getireceğim, Küçük Prizma. Dudaklarını süslemesini dört gözle bekliyorum." Son satırı yüksek sesle bitirdim. "Hizmetkârınız, Ay Kralı."

Boğazım aniden kurudu ve kalbim hızlandı. Sözleri yüzüme ve başka, daha mahrem yerlerime sıcaklık getirdi. Edmyn'i arzulamak

oksijen solumak gibi bir şey olmuştu - istemsizdi ve hayatta kalmam için hayati önem taşıyordu.

"Sanırım bu anlaşılmadan sıyrılamayacağız," dedi Leyanna. "'Söylenmemiş davet'. Sonunda kardeşinden daha fazla sorun çıkarmasa iyi olur. Ama sanırım o yamaçta hemen hemen hepimiz müttefik olduk, bu yüzden Ay Kralı'nı eğlendirmeliyiz."

Lennyx, "O olmasaydı Gölgele Diyarı'nı asla geçemezdik," dedi. "Bizden önce gelen Yüce Şaedlerden daha iyi olmalıyız; ona bir şans borçluyuz."

Leyanna dudak büktü ama sonunda kollarını ona dolayarak ve onu tutkuyla öperek kabul etti.

Geçit noktasına doğru yürümeye devam ederken mektubu yasak bir hazineymiş gibi göğsümde tuttum. Farris sessizdi ama rahatsız değildi.

"Biliyorsun," dedim sessizce. "Amira'yı istediğin zaman öldürebileceğin aklıma geldi. Neden bunu burada, sarayda yapmadın ve hepimizi Gölgele Diyarı tehlikesinden kurtarmadın?"

"Bu daha uygun olurdu," diye itiraf etti, "ama onu son bir kez görmeyi hak ediyordu. Ondan ayrı kalmak ruhu için bir işkenceydi. Hiç kimse o halde yaşamayı ya da o halde ölmeyi hak etmez." Duraksadım, bir an için bunu gerçekten düşündüm. Bağ ve Rönesans Büyüsü'nü hepimizden daha iyi anlıyor gibiydi ama Amira'ya gösterdiği şefkat insanlığından geliyor olmalıydı. Bu onun hiçbir büyü'nün silemeyeceği bir parçasıydı.

"Ruhum Edmyn'den ayrı kalmaktan etkileniyor ama işkence görmüyorum - Amira gibi değil. Onu çok özledim ve bu bağ ruhumu acıtıyor ama buna katlanabiliyorum," diye açıkladım. "Neden böyle olduğunu düşünüyorsun?"

Elimi tuttu ve çarpık gülümsemesiyle göz ucuyla bana baktı ve "Çünkü bana sahipsin" dedi.

İleride, Lennyx bir portalın dönerek canlanmasını sağladı. Dev ışık girdabı ağaçlara elektrik gölgeleri düşürdü ve vahşi yaşamın dağılmasına neden oldu. Geçitten geçerken Farris'e sarıldım, gümüş gözleri hâlâ sadece bir insanın yapabileceği eğlenceli, umursamaz, kaygısız şeyleri vaat ediyordu. Eğer bir ayağımın iki farklı dünyada olduğu gerçeğiyle yetinebilirse, Corewood'un kalbine girebilir ve bu gecenin tadını çıkarabilirdim.

Hikaye 2. Kitap Ateşin Şeddi'nde Devam Ediyor

Discord'umuza
(<https://discord.gg/5RccXhNgGb>)
katıldığınızdan emin olun, böylece
hiçbir sürümü kaçırmazsınız!

BONUG İÇERİĞİ

kötülüğü görmüş ve onu eksik bulmuştu.

Kahretsin. Şu anda Draku'nun aşırı depresif günlüğünden zihnime işkence eden satırlara ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan şey uyumaktı. kardeşime karşı kullanmak için bir asırdır hazırladığım bu zehirli büyüün etkilerini azaltan her neyse, şüphesiz onun yanında benden kaçacaktı.

Ama planın başarısız olursa ne olacak Edmyn?

Hay sikeyim. Opal'in sözlerine kafa yormak da olmazdı. Bu, içimde garip bir endişe ve coşku karışımı yaratmaktan başka bir işe yaramazdı. Kendimi ele geçirilmiş gibi hissediyordum. Sadece Küçük Prizma'mın herhangi bir anısı - yumuşak teninin benimkini okşadığı herhangi bir serseri düşünce, yüzüme ilgiyle kilitlenen meraklı gözlerinin herhangi bir anısı, *yatağıma* tatlı bir şekilde sokulmuş garip yanardöner shaede'sinin herhangi bir görüntüsü- işte bunlar, zihnimden asla kovulmaması için Denge'ye durmadan yalvarmaya başladığım şeylerdi.

Enfes bir ölümcüllük haline getirmek için işkence ettiğim meyvelere tükürdüm ve büyüyü tekrar yerine koydum. Benden şüphe etmekte haklıydı. Elbette ağzımdan çıkan tek bir kelimeye bile güvenmemeli ve onu herhangi bir şekilde kardeşimin kör nefretinden ve sınırsız hırsından koruyabileceğime dair verdiğim güvencelerde hiçbir teselli bulmamalıydı. Bunu kastetmiş olmam ve niyetimin saf olması onu doğru yapmıyordu. Birçok kez karanlık sözler söyledim ve Ölüm'ü ortaklığa davet ettim. Dönüştüğüm canavar onun hak ettiği kahramanın yakınından bile geçmiyordu ama içimdeki bencil canavar hâlâ onun güvenini, tekrar tatmak için her şeyi yapabileceğim görkemli bir ziyafet gibi yiyip bitiriyordu. Onun iyiliği, güneş ışığını hissetmeye en yakın olduğum andı.

ve onun ışığının asla sönme tehlikesiyle karşı karşıya kalmadığını görmek için bu dünyada sahip olduğum tek aileye işkence etmeye hazırdım. Şatoya giden dolambaçlı yukarı çıkmak için döndüğümde gökyüzünde ayı aradım. Oradaydı. Bir yerlerde. Sarı saçlarımdan geriye kalan hayalet, içimde kıpırdanıyor ve sürekli olarak iç ritimlerimi . Gözlerim sonsuza dek gri bir pusla -karanlık ve kasvetli Gölgeler Diyarı'nda mevcut olan tek kasvet- hayata tanıklık etmek zorunda kaldı ama yine de bir şekilde zamanın geçtiğini farkındaydım. Dünya'nın sürekli dönüşünü hissedebiliyordum. Bir dakikanın diğerine çekilişini ve ışığın yerini karanlığa bıraktığı amansız döngüyü hissedebiliyordum. Ardından, Gecenin, günün bir kez daha parlamasına izin vermek için koptuğunu hissedebiliyordum.

göremedim.

Ciaran büyük resmi göremiyordu. Görebildiği tek dünya kendi yarattığı ve şimdi kendi etrafında dönen dünyaydı. Ama aslında oldukça küçüktü. O bir yıldız değildi. Ve uzun zaman önce onun küçük evrenini yıkmak için tam olarak ne gerektiğini merak etmişim.

Ailem öldüğünde o kadar genç değildim ama zaman beni aptal yerine koymuştu. Şu an olduğumdan daha fazlası mıydım? Ciaran benim bakıcımdı. Bu hayatta hayatta kalmam için gereken nitelikleri bana aşılması gereken kişi oydu. Genç Doğalların shaede'leri gelişmedikçe görülmediği ve duyulmadığı bir sarayda, sahip olduğum tek şey oydu. Ne yazık ki sahip olduğu tek araç ilişkiler değil, duvarlar inşa etmektir. Küçük kardeşine kazandırmak istediği tek beceri, kökleri acı ve pek de sessiz olmayan nefrete dayanan becerilerdi. Kendimi ondan uzakta, sohbet ederken bulana kadar farklı bir şey deneyimlemedim. Ve şimdi bu anılar da ebeveynlerimizin anıları kadar karanlıktı ve topraklarımızı onun zulmünden kurtarma arzusun, Seam boyunca barış umudundan çok, öğrenmemi ustalıkla emrettiği nefret ve intikamla ilgisi olup olmadığını merak ediyordum.

Kollarım nemli toprak ve gübre kokan durgun bir esintide dalgalanıyordu. Ciaran'a gölge canavarlarla mücadelesinde yardımcı olmak için yaptığım son gönülsüz girişimler bana bir başka kirli giysi ve sıcak bir banyoda ıslanma garantisi kazandırmıştı. Sol kolum yırtılmış ve pantolonum mahvolmuştu. Son birkaç günü Opal'dan uzakta geçirmeye zorlanmamın ardından ruh halimi daha da bozabilecek çok az şey vardı ama bir pantolonun daha mahvolması beni somurtkanlıktan küskünlüğe çevirmişti.

Yorgun uzuvlarımı banyoya attığımda artık kurtuluşum yoktu. Sıcak suyun duyularımı kendinden nefret etmekten ve geçmişimle ilgili hastalıklı anımsamalardan arındırmasına izin verdim. Bunların hiçbirine yer yoktu. Böylesine mükemmel ve böylesine korkusuz bir şey şu anda yaşam alanlarımda yaşarken olmazdı. Onun varlığı durgun kalbimde bir umut duygusu uyandırırken olmazdı. Yüzyıllardır inançlı bir adam olmamıştım ama onun büyüündeki bir şey benimkiyle, önceden belirlenmiş olduğu kadar doğal olmayan bir şekilde karıştı.

Kaba dikdörtgen havuzun köşesine yerleştim ve kollarımı iki yana açtım. Başımı taş zeminin serin kenarına yaslayarak gözlerimi kapattım ve onu hayal ettim.

Shaede Sarayı'nın taht odasında onu ilk gördüğüm andan itibaren, sanki gözlerim hayattaki gerçek amacını bulmuş gibiydi. Eğer böyle bir güzelliğe bakmak için yaratılmamışlarsa, eğer en gerçek işlevleri onun yüzündeki her ifadeyi ve vücudunun her kıvrımını ezberlemek değilse, o zaman onlara ihtiyacım ya da isteğim yoktu. Onu açgözlülükle içime çektim. Ve benim de onun dikkatini çektiğim ortaya çıktığında -aramızda durabilecek herhangi bir şey var mıydı? Halkına olan sadakati, Ciaran'ın üzerine yağdırmaya çalışacağı bir yığın dehşet karşısında gösterdiği cesaret... Sanki bunu memnuniyetle karşılamış gibiydi. Ya da belki... bunu hak ettiğini düşünüyordu.

Ciaran şeytani planlarını dile getirmeden çok önce de gözleri hüznüydü. İçinde derinlerde bir şey huzurunu tehdit ediyordu, önünde beliren savaşla pek ilgisi olmayan bir şey. Ve lanet olsun ki onu bundan kurtarmak istemedim. Buna hakkım olduğunu düşündüğüm için bana daha çok lanet olsun.

Derin bir iç çektim ve kendime rağmen aletim sertleşirken buğulu suların altında bacaklarımı açtım. Onu gerçekten benim yapmak için yapmayacağım şey yüzünden en çok bana lanet olsun.

Henrick her zaman öfkem için kolay bir hedef olmuştu ve olmaya da devam edecekti. Kendisini sürekli olarak kardeşimle arama sokması tehlikeliydi; Ciaran'ın emirleri ne olursa olsun onları körü körüne uygulamak gibi embesilce bir doğası olduğu için gözde biriydi. Opal ile benim arama girmesi atomik düzeyde bir hata olurdu. Eğer o ya da bir başkası ona arzu etmediği bir şekilde dokunmayı düşünürse, onu kendi mezarını kendi dişleriyle kazmaya zorlamaktan çekinmezdim. Sonra da ona mezar olan toprağı bizzat ben yakardım.

Her gün, çürümüş ve iğrenç kalıntılarının, tekrar yanmak için kendini bir araya getirmeye çalışan külden başka bir şey olmadığından emin olmak için.

Belki de bu konu üzerinde çok fazla düşünmüştüm. Belki de geçirmedim. Opal'in benim için onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ettiğine dair giderek büyüyen duyguya odaklanmaktansa zaten tutkulu olan bir hoşnutsuzluğu körüklemek daha kolaydı.

Bu akşam onu taht odasında görmek, yüzümde sahip olmadığım cevapları arayan endişeyi deneyimlemek, anlayamadığım bir şekilde kucaklamak veya teselli etmek için can atmak... İçimde büyüyen bu şefkat duygusunu tanıımıyordum. Doğası gereği parazit gibi hissettirse de, eğer teslim olursam bir coşku vaat ediyordu. Ciaran hepimiz üzerinde belli bir güce sahip olabilirdi, ama bu devrilmeyi akıl almaz bir süredir planladığım düşünülürse, şu anda beni rahatsız eden her neyse ona boyun eğmek hiç de akıllıca görünmüyordu.

Limonların asidik kokusunun ağrıyan bedenimin her santimini doyurmasına izin vererek hızla suya daldım.

İşe yaramayacaktı. Her nasılsa, planımın her ayrıntısını ne kadar dikkatle düzenlemiş olursam olayım, aksak inancım yolumun doğru olduğunu ne kadar fısıldarsa fısıldasın, büyüm yıllar içinde ne kadar güçlenmiş olursa olsun, kardeşim şimdi Amira'nın yanında huzur içinde uyuyor, zihni, bedeni ve büyüyle gençleşiyordu ve zamanı yavaşlatmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sadece birkaç saat içinde, ona meydan okuduğumu görecekti.

-Ya da en azından, masasına getirmediği her şey için Opal'dan kurtulmaya çalışacaktı. O meyveler asla gün ışığına çıkmayacak ve tüm emeklerim boşa gitmiş olacak.

Onunla dövüşmek zorundayım.

Onunla sonsuza kadar savaşmak zorunda kalacaktım. Ama sudan çıkıp gergin bir eli karmakarışık saçlarımda gezdirirken, yorgunluk hızla ve sert bir şekilde çöktü ve onunla her gün savaşmak için yeterli enerjiye ve büyüye sahip olduğum bir dünya hayal etmeye çalıştım. Sadece onun kötülüğünü meşgul etmek, nefretinin ve öfkesinin tüm odağını emmek için ölmek ve yeniden dirilmek. Opal'i güvende tutmak için gereken şey buysa, bu ömür boyu hapis cezasını kabul edebilirdim. Ve belki de bu hak ettiğim müebbeti.

Üzerime bir şey giyemeyecek ya da havluyla uğraşamayacak kadar yorgun olduğumdan, vücudumu ve saçlarımı anında kurulamak için sihir kullanarak kendimi banyodan dışarı attım. Saten siyah bir bornoz giydim ve atıklarımın etrafına bağladım, tüm kirli kıyafetlerimi sabah onları bulacak hizmetkârlar için geride bıraktım.

Sonsuz gecede kaybolmuş olmak kalede bazı garip davranışlara yol açsa da odama doğru yürüyüşüm sessiz ve rahatsız edilmeden gerçekleşti. Her ne kadar karanlık lordlar ve leydilerin gece gündüz demeden sosyalleştiği bilinse de, çıplak ayaklarım yatak odamın kapısına giden yolu döşeyen halı boyunca ilerlerken tek bir karanlık peri ya da insan hizmetkârla karşılaşmadım.

Kapı küçük bir gıcırtyla açıldı, öyle ki Opal'ın yatağında ayağa fırlamasıyla aslan kükremesi olduğu düşünülebilirdi. Sıcak, ateşle aydınlatılmış odaya girdiğimde şaşkınlık ikimizin de yüzüne yansımıştı. Saçları ve teni parıltıyor ve dans eden her gölgeyle oynuyor, beni neredeyse büyülenmiş gibi bırakan sayısız rengin ipuçlarını yakalıyordu. Arkadaşı mor Shaede onun yanında sessizce horluyordu.

Bakma dürtüsüne direndim ve şezlonga doğru yürüdüm, pelüş mindere uzandım ve istemsiz bir iç çekişi bastırmaya çalıştım. Vücudu dinlenmek için yalvaran tek kişi Ciaran değildi. Gölgelerden beni izlediğini hissedebiliyordum ama şimdi, bu mesafeden ve ateşin azalmasıyla yüz hatlarını seçmek neredeyse imkânsızdı.

"Hâlâ yukarıda ne yapıyorsun?" diye sordum. Belli ki rüya âlemi ondan kaçmıştı. Ciaran'ın ani dönüşü hepimizi tedirgin etmişti ve eminim bu noktada uyku bir ihtiyaçtan çok bir lüks gibi geliyordu.

"Uyuyamadım." Vücudu karanlığın içinde kıpırdadı. "Son birkaç gündür neredeydin?"

Daha iyi bir adam onun sesindeki endişeyi görmezden gelirdi. Onu benimki gibi karanlık, katil bir ruha karşı bir şey hissetmekten caydırmalıyım. Ama bunun yerine, böyle bir şey yapmadım.

"Çoğu zaman Gölgeler Diyarı'ndaydım, etrafta dolaşıyor ve Ciaran'a hiç yardımcı olmuyordum. Ama zamanın diğer kısmında o lanet meyvelerle ilgilenmekle meşguldüm. Henüz hazır değiller. En az bir, belki de iki güne daha ihtiyaçları var." Acı içimi parçaladı. Onu hayal kırıklığına uğratmıştım ve bunu bilmeyi hak ediyordu.

"Ve Ciaran şimdi harekete geçmeye hazır, değil mi?" Elbette bir sonraki endişe kaynağı kendi halkı olacaktı. Bunun kendi iyiliği için ne anlama geleceğini düşünmeye bile zahmet etmeyecekti. Yakın ölümünün olasılığı, karanlık olanları sabah ışığından koruyan bulut duvarı kadar kesin ve sağlamdı.

"Ciaran'ın gölge canavarlarla uzun süren mücadelesinden sonra hem fiziksel hem de sihirselsel olarak iyileşmek için biraz zamana ihtiyacı vardı, ancak o kararlı

Yarın sabah güneşte yürümem hakkında. Kahvaltıdan önce, her şeyden önce." Duygularımın öfkelerini sesimden uzak tutmak için çok uğraştım ama çok geçmeden bunda da başarısız oldum. "Bu olmadan önce ona böğürtlenleri verme şansım olacağını düşünmüştüm hep ama artık bunu başarmamın hiçbir yolu yok. Aşırı paranoya duygusunu tetiklemeden olmaz ve o zaman ona yaklaşmanın hiçbir yolu kalmaz. Gölge canavar fiyaskosundan birinin sorumlu olduğundan zaten emin. Karanlık lordlarla daha önce yaptığımız toplantı bir toplantıdan çok bir sorgulama mahkemesiydi." Yüzlerce tutulmamış sözün ağır bir tacı gibi alnımda asılı duran bukleleri yırttım. Sonra, yeteneklerime meydan okuduğu ve neredeyse onu yatak odamın duvarına karşı baştan çıkarmamı sağladığı geçen günkü hararetli tartışmamızı hatırlayarak, ölmekte olan bir adamın son duası gibi acı gerçeği geceye itiraf ettim, "İlk kez belki de kardeşimle eşit olmadığımı hissediyorum. Kader ondan yana. Büyü beklediğimden daha erken başarısız oldu. Yarın sabah ona meydan okuduğumu göreceksin ve ihanetin kalbine ektiği taze öfkeyle Shaedes'e karşı davasını sürdüreceksin ve ben onu durduramayacağım."

Yapacak daha iyi bir şey bulamadığım için gözlerimi kapattım. Ona dokunamazdım - bu küfür olurdu. Onu teselli edemezdim, nasıl yapacağımı bilmiyordum. Özür dileyemezdim - bu duyguyu ifade edebilecek hiçbir kelime yoktu. Ama ona yalan da söyleyemezdim; o bundan çok daha fazlasını hak ediyordu. Gerçeği hak etmişti. Ve şimdi içimdeki korkak, onun güzel yüzünün her özelliğine sızan umutsuzluktan kendimi koruyordu.

Aramızda dakikalar süren büyük bir sessizlik geçti. Yüzyıllar sonra ilk kez Denge'ye bağışlanmak için dua ettim. Opal'ın kurtuluşu, halkının güvenliği ve kendi etimden ve kanımdan yarattığım bu karmaşada bir yol bulabilmek için dua ettim. Uyuduğumdan emin olana kadar dua ettim, çünkü sadece en karanlık ve en lezzetli rüyalarımın Küçük Prizmam kucağına tırmanır ve herhangi bir erkeği hiçbir şeye indirgeyecek bir bakışla bana bakardı.

O bu kadar yakındayken ona dokunmaya asla karşı koyamayacak olan elim ensesine yapıştı ve onu daha da yakınlaştırdı.

"Bu nedir, Küçük Prizma?" diye sordum. Bu beş kelimeyi bir araya getirmeyi başaran kesik kesik nefes benim sesim miydi? Çılgın kalp atışlarının sağır edici nabzına karşı zar zor duyabiliyordum. Bir ömür boyu mükemmel bir şekilde işlenmiş ifadeler ve hareketler bir anda paramparça olma tehdidi altındaydı.

Sıcak bedeninin benimkine değdiğini hissetmek beni sessizliğe itmeye yetti ama yine de içgüdüsel olarak tehlikeli olana yönelen yanımdan boyun eğmedi. "Evcilleştiremeyeceğin ateşler yakma."

"Bir keresinde benim sana ait olduğumu söylemiştin," diye fısıldadı, sonsuza dek hayranlık duyacağım bir cesaretle. "Bunu kanıtla."

İçimde lanet bir şimşek çaktı. Eğer bu bir rüyaysa, asla uyanmak istemiyordum. Ve eğer gerçekse ve bir şekilde tüm dünyayı lanetli ellerimde tutmayı başardıysam, bu kadının neye ve kiminle başladığını gerçekten bilemeyeceğinden emindim.

Onu kırabilirdim. Ruhunu lekeleyebilirdim. Eğer bunu yaparsak, görmezden gelmeye çalıştığım duygularıma teslim olursam, ondan asla geri veremeyeceğim bir şey almış olurum ve sonunda bu ikimizi de kırabilirdi.

Ama bacaklarını benim için açması, kasıklarımın tam üzerine oturması ve sertleşmiş her santimimin onun için seğirmesine neden olması ve yüz ifadesinin benimkine adeta teslim olmam için yalvaran bir yoğunlukla kilitlenmesi. Belki de dudaklarının pembemsi tonunun tadına baktığımda bir kez daha doğru düşünebilirdim.

Ağzını kendiminkine doğru yönlendirdim ve nefesinin yüzümde gezinmesinin tadını çıkardım. Ona bu kadar yakın olmak bile bir tür hediye gibiydi. *Neden ben?* Sessizce Denge'ye lanet okudum. *Neden bu kadar saf ve kırılgan bir şey, sadece yıkıma yol açabilecek bir yol olan yoluma konmuştu?*

Dudaklarımız dehşet verici bir dalgalanmayla buluştu, savunmamı felce uğrattı ve içimdeki tüm kötuleyici sesleri yok etti. Duyduğum tek şey, dokunuşum karşısındaki nefes alışığıydı. Hissettiğim tek şey parmaklarının saçlarımın etrafında kıvrılmasıydı. Ellerimi sırtından aşağıya ve sonra yukarıya doğru gezdirip ince geceliğinin içinden mükemmel göğüslerini okşadığımda gördüğüm tek şey arzuydu. Işıktaki değişen, kirpiklerini coşkuyla dalgalandıran ve bana dünyayı vermeyi vaat eden iki gri göz.

Bunu hak etmedim.

"Ne yaptığınızı biliyor musunuz?" Büyük bir çekingenlikle sordum. Hafifçe kıpırdandı ve sertleşmiş sikim onu tekrar öpme düşüncesiyle serbest kalma tehdidiyle karşı karşıya kaldı. "Kahraman olmana gerek yok. Bedeli ne olursa olsun seni korumak için elimden geleni yapacağım." Zayıf vaatler. O bana gün ışığında yürüme yeteneği vermek üzereydi ve ben de onu yok etmek üzereydim.

Ancak yüzünde kararlı bir ifade vardı. Gözlerindeki hüznü görmeyeli uzun zaman olduğunu fark ettim. Uzun zamandan beri yerini daha sert, daha karanlık bir şeye bırakmıştı ve buna rağmen

Gölgeler Diyarı'nın onu değiştirdiğini kabul etmek bana acı veriyordu ama bu yüzden ona tapıyordum.

"Ben kahraman değilim Edmyn. Ben sadece seninim. Seni tanımaya ve artık sensiz bir dünya düşünemiyorum."

Vücudum onun sözlerine şiddetle tepki verdi ve neredeyse daha fazla dayanamayacaktım. Denge'nin unutulmuş güçlü büyülerden sorumlu özel kâhyası kalçalarımın binmiş, daha önce hiç duymadığım sözcükleri bana doğru söylüyordu. Sanki bir parçam hâlâ bunun gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi bir elimi saçlarında gezdirdim. Sadece ona dokunmam gerekiyordu. Bu kadın hakkında öğrenecek daha çok şey ve bunların hiçbirinin mantıklı olmamasının daha pek çok nedeni vardı. Benim gibi lanetli yaratıklar, bırakın aynı odayı, onun gibi bir melek ile bile aynı âleme ait olamazdı. Yine de odadaki tüm sihir bir anda elle tutulur hale gelmişti. Sanki havadaki ham olasılıktan başka bir şey değildi. Sanki ikinci şanslar, umutlar ve hayaller bir şekilde sağlamlaşmıştı. Sanki tek yapmamız gereken sihre teslim olmak ve ondan zevk almaktı, o zaman dokunduğumuz her şey bizim olabilirdi.

Hayır. Onun büyüyle sarhoş mu oluyordum? Bu kadını dayanabileceği en son noktaya kadar tatmin etme arzuma rağmen kelimeleri ağızımdan zorla çıkardım. "Beni şimdi tanıdığını sanıyorsun ama o zaman tanı mıyordun. Ve o zamanlar çok ama çok uzun zaman önceydi."

Tek yapabildiğim onu korkutup kaçırmaya çalışmak, onu kendi yanlış yönlendirilmiş arzularından kurtarmaya çalışmaktı. Ama dudaklarının mükemmel bir O şeklinde ayrılması, ıslaklığının bornozumu kayganlaştırması ve aletimin ağırtmasına neden olması, çabalarımın boşa gidebileceğinden korktum.

En sivri tırnağı mı alt dudağına değdirdim ve daha da ısladığını hissettim. O anda aklıma geldi ki, her ne kadar bunu başlatan o olsa da, hâlâ onu baştan çıkarma fırsatım vardı. Onun hak ettiği kahraman olmayabilirdim ama eğer bu gerçekten oluyorsa ve o gerçek beni görüp kaçmıyorsa, en azından arzuladığı canavar olabilirdim.

"Karanlıkta lanetli büyü ve gölge canavarlardan daha fazlası var." Nefes aldım, parmağı mı dudağından çekip kendi dudağımda gezdirdim. Sivri dişlerimden birinin ucunu bilerek çentikledim ve kanımın kokusunun odayı doldurmasına neden oldum. Artık geri dönüş yoktu. Kanımla çene çizgisini boyadım ve yalamak için eğilmeden önce sert bir vuruşla boynunun yan tarafına sürdüm. Dilim ateş tadındaydı, kanım kendine has bir zehirdi, vücudumun acıyla titremesine neden oldu ama aynı zamanda

yüksek uyarılma. "Karanlık olanlar zevk ve acı arasındaki en ince çizgiyi bulmayı başardılar. Ama seni korkutmak istemiyorum, Küçük Prizma. Sen ki binlerce ömrümü korumak için sessizce söz verdim. Sen ki bir gölgeyle sevişmekten çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Bu çok fazla gerçek olabilirdi. 'Seni seviyorum' demekten bir kalp atışı uzaktaydım ve bu onu kan oyunumdan daha fazla korkutmuş olabilirdi.

Ne kadar saçma. Bırakın yüksek sesle söylemeyi, bu sözleri düşünmek bile benim için aptallıktı. Daha da aptalcası, karşılık verme umudunu beslemektir.

Ama sonra akla hayale gelmeyecek bir şey yaptı. Parmağımı narin eliyle kavrayıp ucunu yavaşça dudaklarına götürmesini aç gözlerle izledim. Dilinin yumuşak bir hareketiyle ucundaki kanı yaladığında istemsizce zevkle ürperdim. Tüm bunların güzelliğinden keyif aldım. Her şeyin coşkusu. Ve kendime bencilce bir an için izin verdim, kanım onun güzel küçük boğazından aşağı kavurucu geçişini yaparken yüzündeki kararlı ifadeyi görmek için. O daha fazlasını sokmak ve ona sunabileceğim her şeyin gerçek tadını vermek için neler yapmazdım.

Ama lanetli kanımı içmek korkunç bir eylemdi, eğer biri o anda hayatına son verseydi onu da benimle aynı kadere mahkûm edebilirdi. Vücuduna bir damladan biraz daha fazla girmiş olan bu ilacın kalıcı etkilerini büyümle yok ettim, yanığı yatıştırdım ve bir şekilde tuzağa düşürmeyi başardığım bu opalescent yaratık karşısında tamamen şaşırdım. Çok fazla yetenekliydi ve kalbim -yıllar boyunca ihmal ve istismar nedeniyle kireçlenmiş olsa da -Bir kez daha kırılmanlaştı ve kırılmakla tehdit etti. Bu fedakârlığa layık değildim. Dudaklarındaki kanım kabul edemeyeceğim bir adaktı. Bu yüzden ensesini sıkıca kavradım, o muhteşem saçlarının bir kısmını avuçladım ve sertçe çektim. Nefes nefese kaldı, acı çeken sikime doğru bir büyülenme dalgası gönderen mükemmel bir tepkiydi bu.

"Senden korkmuyorum" dedi. Ben de ona inandım. Ona sadece istediğim için mi inandım, yoksa üzerindeki baskıcı tutuma rağmen kendini bana doğru bastırmaya devam etme şekli korkudan başka her şeye işaret ettiği için mi bilmiyorum.

Bu gerçek olabilir mi?

Sadece önümdeki gerçekliğe bakmak için bıraktım. Lanet olsun, eğer bu Denge'nin bize oynadığı bir oyun değilse - ama emin ve umurumda da değildi. Başımı hafifçe sallayarak bir gülümseme patlattım.

katlandığı her şeyin huşu içindeydi. Kaybedeceği her şey karşısında şaşkındı ve yine de -Beni seçiyordu. *Bizi seçiyordu*. Ve birdenbire bu durumla ilgili yanlış görünen her şeyin önemi kalmadı. Opal mum ışığından arta kalanlarla yüzüme baktı ve beni gördü. Gece Mahkemesi'nin acınası lanetli canavarını ya da Ciaran'ın sessiz gölgesini değil, sadece *beni*.

Bileğimin bir hareketiyle ve hızlı ve biraz da endişeli bir büyü dalgasıyla soyunma alanımın etrafında ağır bir şekilde asılı duran perdeleri kapattım. Şaşkın ifadesini seçmeye yetecek kadar ışık kalmıştı; geri adım atmıyordu.

"Peki ya Glory?" diye sordu.

Kocaman gülümsedim ve "Uyku büyü" diye cevap verdim. Ve hemen ardından geceliğini başının üzerinden çekip yere attığı görüntüsüyle ödüllendirildim.

Çıplak vücudunun mükemmelliğini bana gösterdiğinde ve bornozumu çözmeye başladığında içimde çok az kısıtlama kalmıştı. Ellerini çıplak göğsümde gezdirdi, tenimin parmaklarının altındaki hissinin açıkça tadını çıkarıyordu ve onu hayranlıkla izlerken, baştan çıkarmayı yapmak isteyen ben olduğumu neredeyse unutuyordum.

Gölgeler Diyarı'nda adil bir dövüş yoktu ve büyü olmadan kolay bir avdı. Büyümle onu çabucak alt ettim ve tek bir saldırgan hareketle onunla yer değiştirdim. Şimdi sırtüstü minder üzerinde yatıyordu. Diğer ucunda diz çöktüm, bacaklarını ayırdım ve kendimi ona yaklaştırdım. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi ihtiyacım olan tüm cesareti verdi. Soyundum ve aç gözlerinin onun felaketi olacak her şeye ziyafet çekmesine izin verdim.

Yıldızlar, sonsuza kadar beni izleyişine bakabilirdim. Yüzündeki ifade, birkaç dakika önce hiç olmayan bir değerle doldurdu beni. Ve bir büyüün başlangıcı etrafımızda dans ederken - sınır tanımayan eski ve yaramaz bir büyü - içimde akan duygunun, bu kadını kendim olarak sahiplenmek istemenin, hayatta olmanın nasıl bir his olduğunu merak ettim.

Öne doğru eğildim, vücudunu öpücüklerle boğarken kendimi şezlonga yaslardım. Onu tatmak her zaman olmasını umduğum her şeydi, ama ağzımın onun üzerinde gezinmesinin, boynunun kenarından aşağıya doğru sürüklenmesinin ve göğsüne gömülmesinin asla yeterli olmayacağı hemen anlaşılıyordu. Nefes alışının düzensiz sesleri, nazik zevk inlemeleriyle eşleştğinde asla yeterli olmayacaktı. Ona adımı haykırmak istiyordum.

Bileklerini birleştirmeye zorladım ve başının üstünde kalmalarını söyledim. Beni tapınmaya çağıran teninin her santimine sınırsız erişim istiyordum. Eğer büyüğü daha önce bir kafese hapsedilmişse, çoktan özgürlüğüne kavuşmuştu, sadece beni dizlerimin üzerine çöktürmek için bile olsa. Ve ben de ona itaat etmeye fazlasıyla istekliydim.

Ellerime nasıl baktığını birden fazla kez görmüştüm. İstesem bile pençeye benzeyen görünümünü yatıştırmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ve ben de istemiyordum. Diğer karanlık fae'leri hizada tutmak için bir miktar tehdit gerekiyordu ve ben de bu elleri birden fazla kez başkalarına karşı kullanmak zorunda kalmıştım. Ama şimdi, tüm doğru nedenlerden dolayı önümde titrerken, ona bu ellerin ne kadar çok yönlü olabileceğini gösterme fırsatından zevk aldım. Köprücük kemiğinin çizgisini takip ettim ve güneye doğru ilerleyerek göğsünden aşağıya, göbeğine kadar yavaş, kışkırtıcı bir yol çizdim. Daha uzağa gitme fikriyle oynadım ama bunun çok çabuk bitmesini istemiyordum. Kesinlikle sonsuza dek sürecek bir ilişkimiz yoktu ama varmış gibi hissettirmek istiyordum. Ve vücudunun tırnaklarımın temas ettiği her santime verdiği tepki, ihtiyacımı daha da artırmaktan ve bu anı uzatma arzumu çok daha yoğun hale getirmekten başka bir şey yapmadı.

Ancak Opal en keyifli şekilde hüsrana uğruyordu. Nazik büyü çalışmalarına karşı verdiği mücadeleyi izlemek bana çok fazla zevk veriyordu ve arzu damarlarımda magma gibi kaynıyordu. Bacaklarını yukarı kaldırdı ve belime doladı, bir şekilde ellerini serbest bıraktı ve aramızdaki mesafenin geri kalanını kapatmam için beni kavradı.

Açgözlü küçük Shaede'ime gülümsedim, çok daha fazlasını kaldırılabileceğini çok iyi biliyordum. "Henüz hazır değilsin, Küçük Prizma. Karşılığında bir şey almadan bir şeytanı içeri davet etme."

Yavaşça uzuvlarını etrafımdan çözdüm, oturmak üzereymiş gibi bir hareket yapmasını izledim, ama kutsal olmayan işim daha yeni başlamıştı. Büyüm onu sırt üstü mindere çarptı ve ben de yere doğru manevra yaparak kalçalarını çok da nazik olmayan bir şekilde kavrayarak vücudunu kendime yaklaştırdım. O kadar güzel boyun eğiyordu ki, tek istediğim buydu; başka hiçbir dünyevi gücün dokunamayacağı türden bir bağ kurmak. O benimdi ve tıpkı onun emrettiği gibi buna inanmasını sağlayacaktım.

Uyluk çizgisinden yukarı doğru uzanan öpücüklerle başladım ve artık sadece bana ait olduğuna inanmak istediğim etinin hassas kısımlarına sokuldum. İç bacağının o kadar yerleştirilmiş, incelikle tasarlanmış iki dövmeyle not ettim ki gizli bir hazine bulmuş gibi hissettim. Başka neler yapabileceğimi merak ettim.

keşfetmeye çalışıyordum ama kat ettiğim her santimde eve daha da yaklaşıyormuşum gibi hissediyordum.

Bacaklarını daha da açtım ve hevesle başladığım işi bitirmeye koyuldum. Bacaklarına masaj yaparak ve onu iyice sıkıştırarak, aletten çok silah olan bir dille en mahrem yerlerinde çalıştım. Her ikimizin de vücudundaki gerilimi artırmaktan başka bir işe yaramayan sahiplenici bir şekilde okşuyor ve tapıyordum. Vücudu gecikmiş bir zevkle titrerken birkaç kez adımı fısıldadı ve ağır pantolonu ağzının söyleyemediği her şeyi söyledi. Onu benden istediği her şeyin sınırına kadar götürdüm, sadece duraklattım ve sonra tekrar başladım. İşkence çok sert bir kelime gibi görünüyordu ve serbest bırakılması çok yakındı, ama benim için kıvrınmasını izlemekten çok fazla kişisel tatmin aldım. Bu yüzden yalvarana kadar onu ağzımla becerdim.

"Yapamam," dedi. Elleri başıma doğru uçtu ve bir nebze olsun kontrolü ele almak için savaştı. "Lütfen."

Ve işte oradaydı.

Gecenin karanlığında nefes nefese yakarışını duyduğumda, bunun sonsuza dek en sevdiğim ilahi olacağına karar verdim. Ve teslim olmaya çok istekliydim. Onu zevk almayı kolaylaştıracak şekilde yeniden konumlandırmak için sihir kullandım. Çaba sarf ederek hevesimi bastırmaya çalıştım ve şezlongun üzerinde önünde diz çökerken hafifçe gülümsedim. Ellerinden birine ve avucunu sertleşmiş sikime bastırdım.

"İstedığın bu mu?" Sadece dokunuşu bile beni kasılmakla tehdit ediyordu.

"Evet," diye cevap verdi. Ve bir anlığına gözlerimi kapatıp onun dokunuşuyla

seçilmiş olma düşüncesi. Bu cömert davranışı ve de inşa edeceğimiz her şeyi tehdit eden ve yolumuza çıkan herkesi görmezden gelme cesaretini takdir etmek için. Siktir et onları. Ne pahasına olursa olsun kendimi Opal'ın ışığına bağladım, çünkü onun içimde uyandırdığı bu his bin yaşamı bin ölümle takas etmeye değerdi.

Ona yavaşça girmek için kalan son öz kontrolümü kullandım. Nefes nefese her santimimi içine almasını izlerken yüzü büyüleyici bir dinginlik içindeydi. Kaldıraç olarak şezlongun kolunu kavradım ve kalçalarının izin verdiği kadar derine sokarken etrafımızda dönen yoğun ve ağır büyüünün tehdidini görmezden geldim. Birlikte olduğumuzu hissetmek, odadaki her şeye bir canlılık farkındalığı getirdi. Her şey mum ışığı, karanlık ve gölgelerden ibaret olabilirdi ama bir fitilin üzerinde dengede duran ateşin tonları bile daha canlı görünüyordu. Parlak.

Ona tekrar tekrar girdim ve tırnaklarının sırtımda yarattığı dehşetle ödüllendirildim. Sırayla yaptığım tüm tatlı zalimlikler için beni parçalara ayırması adildi. artan ıslaklığı, sanki bana sahip olmaya çalışıyormuş gibi ön kollarımı kavramasıyla beni daha da teşvik etti. Kendi kalçaları bana yakın olduğunu söyleyecek şekilde dönmeye başladı ve yıldızlara şükürler olsun ki öyleydi, çünkü ben de uçurumdan düşmek üzereydim. Keskin nefeslerimin onunkilerle yankılandığını duydum ve vücudumdaki her kasın yorgunluğunu haykırdığının farkına vardım. Ama Küçük Prizmamın benimle birlikte onun içinde paramparça olduğunu hissedene kadar duramazdım, durmayacaktım.

Adım bir çağrıya dönüştü. *Edmyn. Edmyn.* Bir tür kutsal ayın gibi. Ve sonra onun etrafımda kasıldığını hissettim, beni en güçlü şekilde onunla birlikte getiren sessiz bir patlama. Sanki benim zevkim onunkine bağlıydı; acımasız ve güzel bir güçle onu benden çekip aldı. Yer sarsılırken ve gözlerimdeki kasvetli sis dağılırken kolları göbeğimi sardı ve beni sıkıca tuttu. Gözlerim kapalı bir şekilde göğsüne yığılıp kaldığımda, hala bacaklarının arasındaydım, bir şekilde rafine edildiğimi biliyordum.

İçimde bir şeyler değişmiş ve kırılan bir şeyler onarılmıştı. Saçlarımın bir kısmını döndüren parmakları beni o ana geri getirdi ve Gözlerimi açtığımda bedenlerimizi çevreleyen güzel bir ışık halesi gördüm, bizi çıplak gözle görülebilecek kadar güçlü bir bağla birbirine bağlayan büyümlü bir enerji.

"Nasıl hissediyorsunuz prensim?" diye sordu. Sesindeki mutluluk her yanıma ısıttı.

Kelimeler beni hayal kırıklığına uğrattı. Büyü beni etkiledi. Aşk beni değiştirdi.

Avucumu onunkine bastırmak için hareket ederken hırpalanmış bedenimi buna uymaya zorladım. Dokunduğumuzda, haleler öpüştü ve bir oldu ve uzaklaştığımda, sihir solmuş olsa da, bağın kaldığını hissettim.

"Sanki artık sana ait olan benmişim gibi hissediyorum."

YENİDEN YAPILANMA İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ) NG GKAEd EG OF POWER

W Umarız siz de bizim kitabı size ulaştırmaktan keyif aldığımız kadar keyif almışsınızdır. Sizi kitabı incelemeye teşvik etmek için bir dakikanızı ayırmak istedik. Bu bağlantıyı takip edin: [Shaedes of Power](#)'a yönlendirilmek için

yorumunuzu bırakmak için kitabın Amazon ürün sayfasını ziyaret edin.

Her eleştiri, yazarın erişimini artırmaya ve nihayetinde hepimizin keyif alması için harika kitaplar yazmaya devam etmelerine yardımcı olur.

Bu seride de var:

[Güç Shaedes'i Ateş
Shaedes'i](#)

Kitaplarımızı diğer okurlarla ve hatta yazarlarla tartışmak ister misiniz?

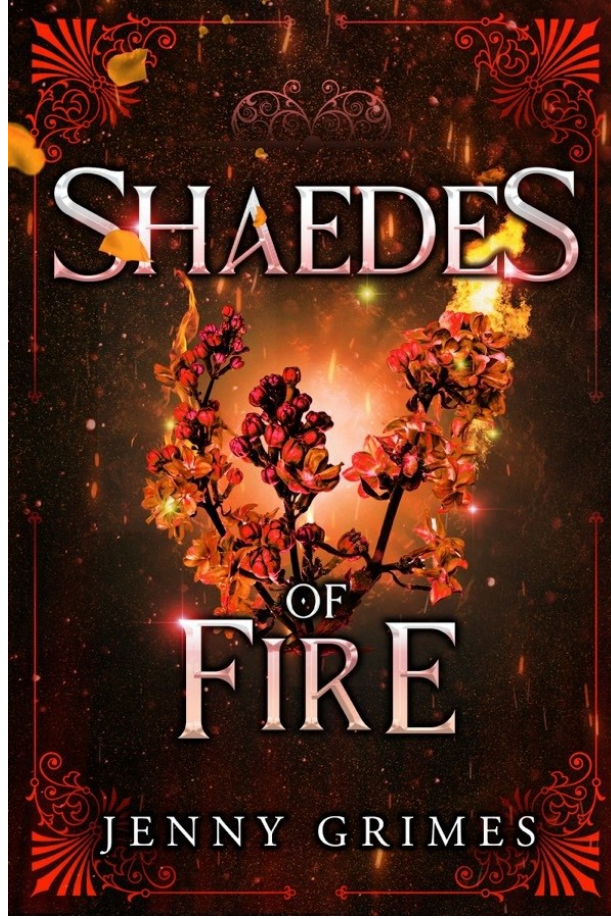
[AETHON DISCORD'A KATILIN!](#)

Ayrıca www.subscribepage.com/AethonReadersGroup adresini ziyaret ederek spam içermeyen posta listemize katılabilir ve gelecekteki yayınları asla kaçırmayabilirsiniz. Ayrıca size teşekkürümüz olarak üç tam kitabı tamamen Ücretsiz olarak alacaksınız.

Yeni bir sürümü asla kaçırmamak için bizi sosyal medyada takip etmeyi unutmayın!
[Facebook](#)|[Instagram](#)|[Twitter](#)|[Web sitesi](#)

Daha fazla harika Romantasy mi arıyorsunuz?

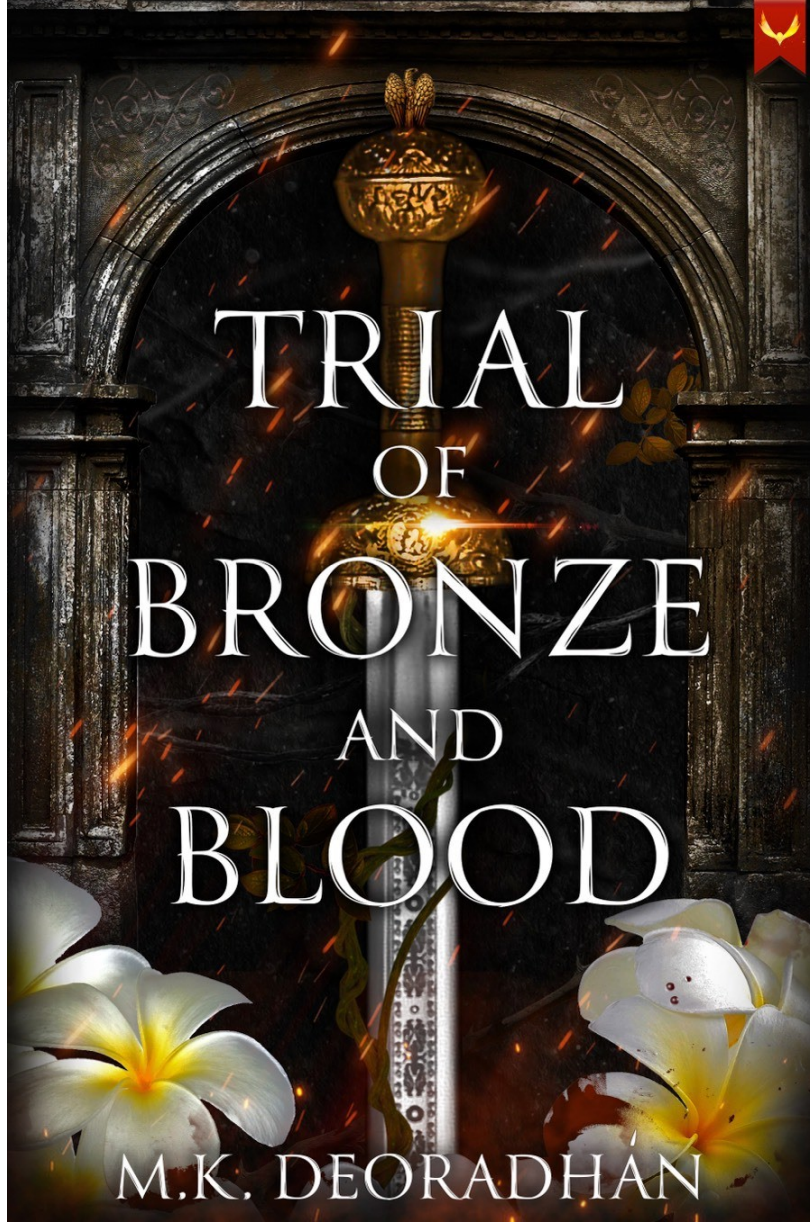

"Ders bir: Düştüğünüzde bir ejderha sizi her zaman yakalar." Opal'ın Gece Prensi'ni yendikten ve ailesinin destansı kaybını yaşadktan sonra Shaede Sarayı'na dönmesinin üzerinden aylar geçmiştir. Yüce Şaedeler için pek çok şey yerli yerine oturuyor gibi görünse de Opal şimdi büyüleyici peri sevgilisi Farris ile yakışıklı ve acımasız Ay Kralı Edmyn'in düelloya dönüşen aşklarıyla baş etmek zorunda. Büyülü bağı hakkında ortaya çıkan tüm komplikasyonlarla başa çıkmanın yanı sıra, ejderhalar izolasyondan çıkıp bilinen bir sebep olmadan Gece Mahkemesi'ne saldırdı ve peri alemini hem şaşkın hem de korkudan sakat bıraktı. Buna bir de güneydeki perilere tapan büyücülerle yaşanan dram ve en yakın arkadaşına musallat olan sıra dışı kâbuslar eklenince, Opal ve arkadaşlarının zorlukla elde ettiklerini düşündükleri huzur hızla çözülmeye başlar ve onları daha önce hiç gitmedikleri yerlere götürür. Opal'ın kalbindeki gerçeği keşfetme yolculuğu olarak başlayan şey, hızla yüksek bir

Büyülü bir taş avı, kötü davranışları olan ejderhalar, aile olan büyücüler ve çok daha fazlası olmak isteyen baharatlı bir aşk üçgenini içeren kazık arayışı. Büyünün bol olduğu, işlev bozukluğunun alevlendiği ve aşkın büyüdüğü Seam'e tekrar hoş geldiniz. **Ruh Büyüsü Serisi'nin ikinci kitabı olan Ateş Seddi**, karanlık romantizm, karmaşık karakterler, renkli dünya kurgusu ve destansı büyü sevenleri memnun edecek. *Dördüncü Kanat* ve *ACOTAR* serilerinin akşamdan kalma ilacı!

SHAEDES OF FIRE NOM'U ALIN!

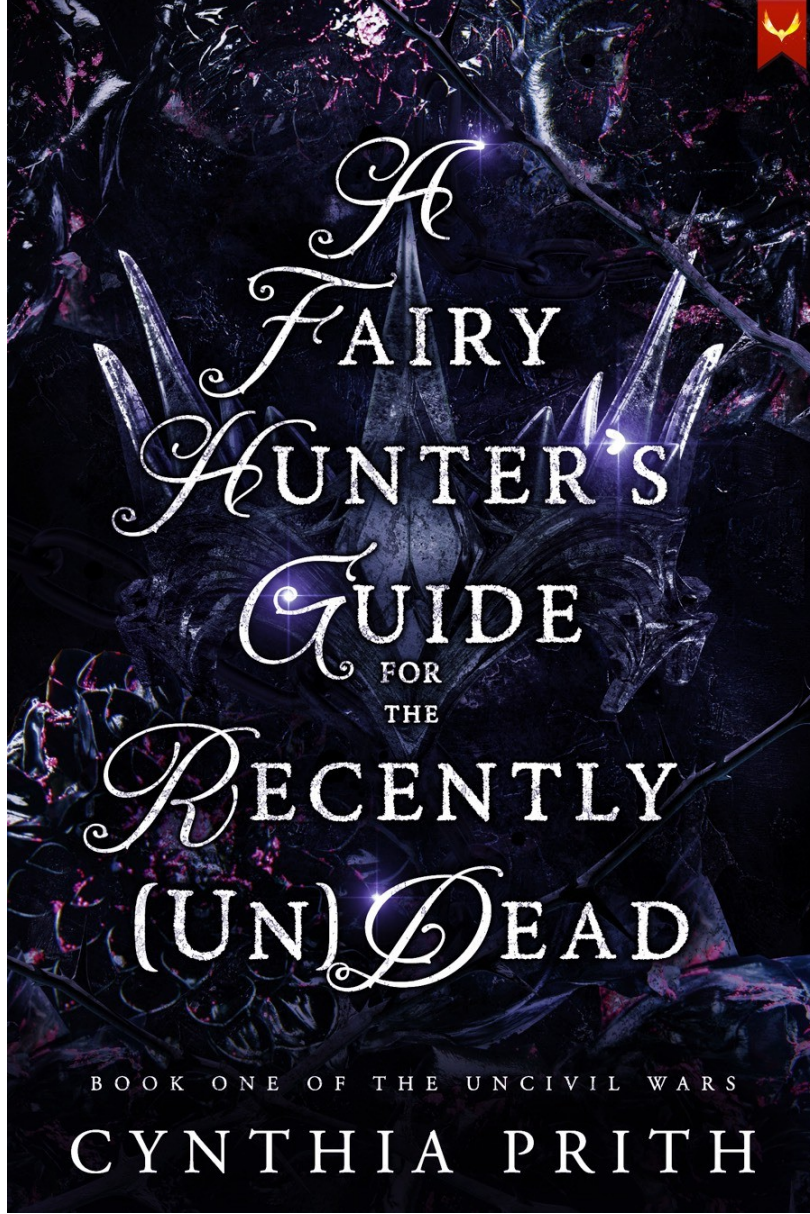

Gladyatör, Kalpsiz Avcı ve Kan Muhafızı bu yeni yetişkin fantastik romantizmde buluşuyor. Dört ölümcül sınav onları yeniden bir araya getirecek. Bir sır onları birbirinden ayıracak. Bir görev ters gidip en yakın arkadaşının ölümüyle sonuçlandığında, Drusilla Valerius bir daha görmeyi hiç beklemediği biri tarafından kurtarılır: Marcus Scaevola. Şimdiye kadar değer verdiği tek adam, altı yıl önce duygularını reddeden adam. Marcus, Dru'nun yıllar önce terk ettiği kadın olmayacağını bilmeliydi ve Dru'nun kendisine olan güvensizliğine ve esrarengiz öldürme yeteneğine karşı hazırlıksızdı. Ama onu aramak için bir amacı vardır.

Sadakatle bağılı olan Cato, onu zalim Imperium'un eline geçmemiş son ülkelerden biri olan Anziano Kralı Cato'yu Valorem Kan Duruşmaları'nda eğitmeye ikna eder. Geçmiş yılların aksine, iki ülke arasında barış ve birlik kisvesi altında saklanan Imperium'un bu işte ağır bir parmağı vardır. Hem Dru hem de Marcus kendilerini yarışmaya katılırken bulduklarında - Dru bir masumun yerini almak ve Marcus kralı korumak için - hayatları pahasına birbirlerine güvenmek zorunda kalırlar. Artık kan davalarının kanlı ve ikiyüzlü dünyasında kaçınılmaz bir şekilde yerlerini almışlardır ve uzun zamandır gömülü olan duygular su yüzüne çıkarak görev ve onur, aşk ve sadakat arasındaki çizgileri bulanıklaştırır. Ancak Marcus, Dru'nun dünyasının temellerini yıkabilecek yıkıcı bir sır taşımaktadır... **Kristen Ciccarelli'nin *Kalpsiz Avcı'sının* ikinci şans romantizmini *Gladyatör*'ün ölümcül sınavlarıyla birleştiren bu ilk yetişkin romantizmini kaçırmayın. Hayatları ve kalpleri tehlikeyken, Imperium'un gücünü engellemek için aşk yeterli olacak mı?**

BRONZ VE KAN DENEMESİ NOM'U ALIN!

Kendini kurtarmak için çaresiz bir peri avcısı. Özgürlüğü için avlanan bir şövalye. Yaklaşan bir savaş.

Beklenmedik bir şekilde dirilen Gwendolyn, kendini can düşmanı olan Fae'ler tarafından kaçırılmış bulur. Canavar avcısı annesinin onu onları yok etmek için eğittiği düşünülürse, bu üzücü bir ihtimaldir. Daha da kötüsü, onun adına peri lorduyla bir pazarlık yapılmıştır ve Gwendolyn bu tür anlaşmaların her zaman korkunç bir bedeli olduğunu çok iyi bilmektedir. Her gece peri lordunun ışıltılı sarayında kapana kısılan ve uyandığında kendi dünyasına geri sürülen Gwendolyn, eğer

hayatta kalmayı ve onu alt etmeyi umuyor. Yine de, fae'lere duyduğu kalıtsal nefrete rağmen, peri lordunun cazibesi yok değildir. Gwendolyn, her karşılaştıklarında ona dileyebileceği her şeyi teklif ettiğinde onun cazibesine karşı koymakta zorlanır; bu pazarlık hiç şüphesiz onun tüm ruhuna mal olacaktır. Çok geçmeden bu sapkın diyarda gerçekten güvenebileceği tek yaratığın, kendisi gibi kapana kısılmış bir adam olduğunu keşfeder; yüzlerce başarısız kahramanın parçalarından yapılmış lanetli bir şövalye. İliklerine kadar lanetlenmiş olan bu adam, efendisinin emriyle onu avlamaktan başka bir şey yapamaz. Buna rağmen, Gwendolyn'in kalbi onun için acıyor, onun durumu kendisinininkine çok benziyor. Ona güvenemeyeceği konusundaki ısrarına rağmen, eğer lanetini kırarsa, birlikte mücadele etme şansları olabileceğini biliyor... **Emily Wilde'in *ENCYCLOPAEDIA OF FAIRIES*'inin** Viktoryen tarzında, ***VAN HELSING*'in** canavar avı titreşimlerinin ***BRIDGERTON*'ın** göz alıcı balo salonlarıyla buluştuğu bu ilk romantik romanı kaçırmayın. *The Labyrinth, A Court of Mist and Fury* ve *Queen of Roses* hayranları için mükemmel.

[YAKIN ZAMANDA \[ÖLMİYEN\] ADAYLAR İÇİN PERİ AVCISI REHBERİ EDİNİN!](#)

Tüm romantik kitaplarımız için [web sitemizi ziyaret edin.](#)

ACKNOWLEDGMENTS

Kitapların dünyasını her zaman sevmişimdir ve doğal olarak bir yazarın kelimelerinin nasıl kitap haline geldiğini merak etmişimdir. şimdiye kadarki süreç çok eğlenceli, çok aydınlatıcı ve çok heyecan vericiydi, ama en çok da bunu paylaştığım insanlar sayesinde. Bu süreçle ilgili asla unutmayacağım bir şey öğrendiysem, o da bunu tek başıma yapmamın mümkün olmadığıdır.

İlk teşekkürüm size. Sen, ilk kez kitap yazan bir yazarın kitabını cesaretle eline alan ve bunu yaparak günümü güzelleştiren değerli okuyucum! Umarım birlikte geçirdiğimiz zamandan en az benim kadar keyif almışsınızdır ve sizi daha fantastik ve büyölü yerlere götürmek için sabırsızlanıyorum.

Sonra, her adımında bana destek olan aileme sesleniyorum. Ben sayısız saatlerimi başka bir dünyada kaybolmuş bir şekilde geçirirken beni görmezden gelen, ellinci çamaşır yükünü atan ve bizim için pizza sipariş eden kocama. Heyecanları benimkiyle yarışan ve yabancılara gururla "Annem bir kitap yazdı!" diyen çocuklarıma. Bana inandığı, beni desteklediğı ve bu tür onun yüzünü kızartsa da bu deneyim hakkında saatlerce konuşmamı dinlediğı için kız kardeşim Sarah'ya.

Rhett'e ve Aethon'daki herkese, evet, dünyanın kesinlikle daha fazla ateşli periye, kara büyüye ve yasak aşka ihtiyacı var dedikleri için teşekkür ederim. Mizahla birlikte ağır gramer dersleri veren ve bu hikâyeyi incelemeyi çok eğlenceli ve ödüllendirici kılan editörüme özel teşekkürler. Ve Steve'e, doğrudan kendi fikirlerimden doğmuş olsa bile, bir şekilde kendi başıma hayal edebileceğimden daha 'ben' olan bir kapak yarattığı için teşekkür ederim.

Bunca yıldır benim abartılı, hiper kişiliğimle uğraşan tüm arkadaşlarıma teşekkür ederim, sadece bu eklenen kitap heyecanı beni daha da ekstra hale getirdi - hepiniz çok tatlısınız ve bana karşı sabırlısınız - siz olmasaydınız hiçbir şey bu kadar eğlenceli olmazdı. Yol boyunca tanıştığım diğer yazar arkadaşlarıma teşekkür ederim, bana ilham verdiğinizi söylemek yetersiz kalır. Sizinle birlikte öğrenmek inanılmaz!

Ve son olarak, aileme teþekkr ederim. Kitaplara ve yazmaya olan sevgimi geliştirmemde sandığımdan çok daha fazla payınız var. Ben buna inanmadan çok önce bana bir yazar olduğumu söylüyordunuz. Ve ne hakkında yazmayı seçtiğimi umursamadınız bile, ama beni her zaman teşvik ettiniz çünkü bunun bana ne kadar keyif verdiğini gördünüz. İşte sevgi budur. Ve bunun için sonsuza dek minnettarım.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

